

KARANLIK BİR ASKERİ ROMANTİZM
"GÖLGE BİRLİKLER SENİ YER, GÜZEL KIZ."

KALBİMDEKİ BIÇAK

K. M. MORONOVA

PUKKA

USA Today in çöksatan yazarı K. M. Moronova,
Gölge Birlikler dünyasından yepyeni, sürükleyici ve bağımlılık yaratan
bir karanlık romantizm hikâyesiyle karşınızda.

KARANLIK. ÖLÜMCÜL. KARŞI KONULAMAZ.

Cameron Mortem'in bir problemi vardı: Ortaklarını öldürmeden
duramıyordu. Akıl sağlığının yerinde olmadığı resmen kanıtlanan
Mortem itaat, hayatta kalma ve sessizlik üzerine kurulmuş acımasız bir
gizli askeri operasyon olan Gölge Birlikler'in en ölümcül üyelerindendi.
Ancak deneysel bir ilaç, onun kontrolünü tamamen kaybetmesine yol açtı.

Bu da Cameron'ı sahada bambaşka biri haline getirdi.
Ceza olarak, zayıfları elemek ve acımasız olanları daha da sertleştirmek için
tasarlanmış Yeraltı Denemeleri'ne geri gönderildi.

Aldığı tek bir emir vardı: *Yeni kızı öldürmemek.*

Emery Maves, işlediği vahşi suçların ardından idam cezasından son anda
kurtulsa da kendini yine şiddetin hüküm sürdüğü bir dünyanın içinde buldu.

Cameron'ın yanına verilen Emery'nin, hem denemelerden hem de
partnerinin dengesiz ruh halinden sağ çıkması bekleniyordu.

Ancak kısa sürede fark etti ki Cameron, kana susamış bir katilden
çok daha fazlasıydı. O deliliğin altında, korkutucu bir cazibe
ve tehlikeli bir şefkat yatıyordu.

Denemeler, ikisinin de sınırlarını zorlarken Emery, onu hem koruyabilecek
hem de tek bir hamlede öldürebilecek bir adamın çekimine karşı direnmeye
çalışıyordu. Aynı zamanda Gölge Birlikler'in acımasız emirlerini yerine
getirmesi gerekiyordu. Cameron ise asla bastıramadığı
o tek dürtüyle savaşmak zorundaydı.

**ARALARINDA ŞİDDETEN DOĞAN SARHOŞ EDİCİ
VE KARMAŞIK BİR BAĞ GELİŞTİ. VE O BAĞ ONLARI YOK ETMEZSE...
BELKİ DE KURTULUŞLARI OLABİLİRDİ.**

YETİŞKİN OKURLAR İÇİNDİR!

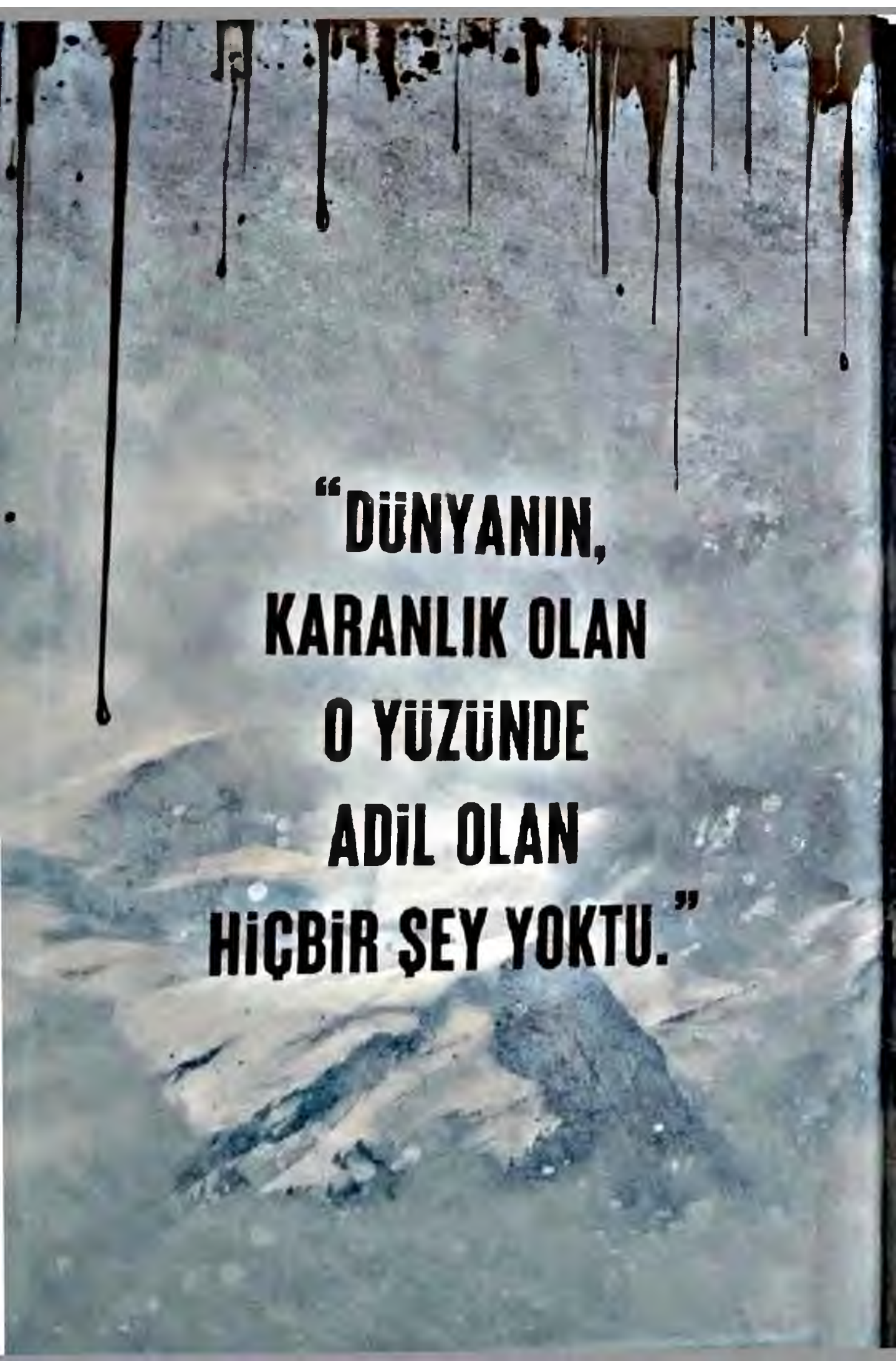

/pukkaayınları

Çeviren: Damla Çağrı

PUKKA
YAYINLARI

**“DÜNYANIN,
KARANLIK OLAN
O YÜZÜNDE
ADİL OLAN
HIÇBİR ŞEY YOKTU.”**

The background is a dark, mottled grey with a vertical crease down the center. At the top, there are several vertical streaks of dark paint or ink dripping down. The overall texture is rough and distressed.

**“SEN BENİM
BAŞIMA GELEN
EN KORKUNÇ ŞEYSİN.”**

KALBİMDEKİ BİÇAK

Orijinal Adı: Your Knife, My Heart (Dark Forces #1)
K.M. Moronova

Genel Yayın Yönetmeni: Tuğba Atıcı Coşar

Çeviren: Damla Çağlı

Editör: Dila Öz

Düzeltili: Gülsena Karaca

Kapak Tasarımı: Nicole Lecht / Sourcebooks

Kapak İllüstrasyon: © K.M. Moronova

Sayfa İllüstrasyon: Pınar Nur Güven

Kapak Uygulama ve Sayfa Tasarımı: Merve Polat

1. Basım: Aralık 2025

ISBN: 978-625-93812-4-4

Sertifika No: 73186

Copyright © 2024, 2025 by K.M. Moronova

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Kalem Ajans aracılığıyla satın alınmıştır. Yayıncının yazılı izni olmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

PUKKA YAYINLARI

Demirkapı Mah 1593 Sk. No: 20/A

Daşkiran Apt. Bağcılar/İstanbul

editor@pukkayayinlari.com

BASKI ve CİLT

Utopia Kağıt Ambalaj Matbaacılık Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Odin Topkapı Center

Blok No: 28 İç Kapı No:161

Zeytinburnu/İstanbul *

Sertifika No: 80122

KALBİMDEKİ BIÇAK

K. M. MORONOVA

Düzenleme
Ny.ozlem

Çeviren: Damla Çağlı

*Sizi öldürüp öldürmeyeceği belli olmayan
kurgusal erkek karakterlere her zaman âşık olanlar için...*

İÇERİK UYARISI

Kitabın içeriği bazı okuyucular tarafından rahatsız edici ve tetikleyici olabilir. Bu, kurgusal bir ortamda geçen karanlık bir asker romantizm kitabıdır. Gölge Birlikler, benim tarafımdan uydurulan gizli bir operasyondur ve gerçek askeri operasyonlarla hiçbir ilgisi yoktur. Belirli konumlar ve üsler kurgusal olsa da olaylar gerçek dünyada geçmektedir.

Kitap, *Beni Geride Bırak*'tan on yıl öncesini ele alsın da tek başına da okunabilir.

Aşağıdaki konulardan herhangi birine karşı hassasiyetiniz varsa ya da kolayca rahatsız oluyorsanız, lütfen bu kitabı okumayın.

Kitap bu içerikleri barındırmaktadır: Fiziksel şiddet, sansürsüz seks sahneleri, kara mizah, ayrıntılı şekilde ele alınan şiddet sahneleri, ölüm, argo, cinsiyetçi davranışlar, savaş travması/bazı askeri görev kısımları, travma sonrası stres bozukluğu, cinayet, akıl sağlığı bozuk karakterler, kendine zarar verme, madde bağımlılığı, zorla madde kullanılması, cesetlere yönelik kötü muamele.

CALMA LISTESI

5150 - MGK

My Fault (feat Noah Cyrus) - Shaboo

Monsters (feat Demi Lovato & Blackbear) - All Time Low

Da Di Die (feat Jaden Hossler) - Nessa Barrett

Nightmare - Lilkey

Don't Let Me Go - Jordan Park

Thirteen - The Chainsmokers

We Can't Be Friends - Noah Cyrus

Long Way Down - The Chainsmokers

Sparks - The Chainsmokers

Die - The Chainsmokers

Cameron

Gölge Birlikler'deki askerlerin, dünyanın gerçek şeytanları tarafından kullanılan bir araç olduğu söylenirdi. Bizler kirlili sınırlardan, son kullanma tarihi geldiğinde halının altına süpürülen işe yaramaz silahlardan ibarettik.

Fakat benim bu gizli ordunun içinde ölmek gibi bir planım yoktu. Aslında ölmeyi hiç planlamıyordum. Bu çarpık askerlerin en iyisi ben olacaktım. Tıpkı Yüzbaşı Erik gibi olmayı, onunla birlikte rütbemi yükseltmeyi istiyordum. Acınası hayatımda yanımda duran tek insan oydu. Bana gerçekten sahip çıkan tek kişiydi.

İşte tam da bu yüzden başparmaklarım tanımadığım bir şehrefsizin göz çukurlarına kadar girmiş durumdaydı. Çığlık atıyordu ve bu tatlı ses dizlerimin titremesine neden oluyordu.

Birkaç adım ötemde durmuş, iğrenir gibi bana bakan silah arkadaşşıma, "Ah, bana öyle bakma. Bundan sen de en az benim kadar zevk alıyorsun, Titan," dedim. Siyah taktik teçhizatı tıpkı benimkiler gibi kirlenip kana bulanmıştı. Kaskının üzerindeki gözlükleri gözlerinin çevresinde temiz halkalar bırakmıştı ama yüzünün geri kalanı pislik içindeydi.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Senin işleri *yürütme* tarzından hiçbir zaman keyif almadım, Mori. Sadece acele et, olur mu? Bunu izlemek midemi bulandırıyor.” Titan arkasını dönerken sanki kusacakmış gibi ağzını kapattı. Hiçliğin ortasındaki bu terk edilmiş kulübede, etrafımızı sarmış bunca iğrençliğin içinde, bana göre benim yaptığım mide bulandıracak şeyler arasında en hafif olanıydı.

Gözlerimi devirdim. *Öyle olsun.*

Başparmaklarım askerin gözlerinden kayarak çıktı ve tek elimle tabancamı sıkıca kavrarken diğeriyle de sıkıdığı çenesini açmaya çalıştım.

“Aç. Kocaman.” Kelimeleri olması gerekenden daha abartılı bir şekilde söyledim, sanki bir çocuğa yemek yediriyor gibiydim. Yavaşça konuşmak İngiliz aksanımı daha da belirgin hale getirmişti.

Adam, silahımın metali kanla kaplanmış dişlerine sürtünce inledi. Silahı boğazının arkasına kadar ittirdim ve tetiği çekmeden önce öğürmesini, çaresizce çırpınmasını izledim. Bedeni anında gevşedi.

Başımı arkaya yatırıp yıkılmak üzere olan tavana baktım, damarlarımda rahatlama ve coşkunun dolaştığını hissedebiliyordum. Kırmızı lekelerle kaplı eldivenlerimi yeleğime silerken boğazımdan çılgın bir kahkaha yükseldi ve bakışlarımı Titan’a çevirdim.

Bana bakan gözleri güvensizlikle kısılmıştı. *Tanrım. Yeni çocuklar.* Fury Timi yalnızca en sapkın adamlar içindi ve açık konuşmak gerekirse, bu herifin gereken nitelikleri taşıdığına hiç inanmıyordum. Yakınından bile geçmiyordu. Yeraltı Denemeleri’ni ya da diğer şeylerin tamamını geçtiğini biliyordum ama çok acemiydi. Gözleri fazla parlak, bakışları çok ürkek.

General Nolan'ın neden hiç durmadan onun gibi suçluları seçip durduğunu bilmiyordum. Gelecek vaat etmiyorlardı, hem de hiç. Benim gibi değillerdi.

Titan bakışlarını kaçırdığında alaycı sırıtışım daha da büyüdü.

Onu ortadan kaldırmam herkes için en iyisi olabilirdi. *Hiç fena fikir değil.*

Parmaklarım tetiğin üzerinde gezinmeye başladı, Titan bu hamlemi gözden kaçırmamıştı.

Küçümser bir şekilde, "Yemin ederim o kahrolası kafanı koparırım, Mori. *Yapma,*" diye mırıldandı ve M16'sını kaldırıp kafama doğru çevirdi. Benim karanlık, pek de gizli olmayan sırrımın farkındaydı. Artık resmi olarak bir sorun olarak ilan edildiği için herkes bunu biliyordu.

Vay canına, cesurmuş, diye düşündüğüm sırada dudaklarımın kenarında rahat bir gülümseme belirdi ve ellerimi masumca havaya kaldırdım. "Neyden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok." *Aslında kafasız olma fikri pek de fena sayılmazdı.* Boyun koruması pek sıkı bağlanmadığı için kolayca aşağıya çekilebilirdi, ayrıca kaskı da fazlasıyla gevşekti. Bu sabah helikoptere bindiğimiz sırada fark etmiştim. Onu boğmak için geriye doğru bir defa çekmek yeterdi. Tek bir temiz kesik...

Dudaklarımı sıkıca birbirine bastırıp başımı iki yana salladım. *Hayır, bunu yapmayacağım. Kesinlikle yapmayacağım.*

Titan silahını bir süre hiç bırakmasa da en sonunda gardını indirdi. Hedeflerimizin cansız bedenlerini terk edilmiş binanın köşesine sürükledim. Biz görevi tamamladıktan sonra Gölge Birlikler arkamızdan birilerini gönderip ortalığı temizletecekti.

Nolan için test ettiğimiz yeni hapları çıkarttım ve yola çıkmadan önce üç tanesini ağzıma attım.

Ekibin geri kalanıyla buluşmak için üsse doğru yürüdük. Dikkatleri başka tarafa çekmek için çıkarttığımız küçük yangının

* ABD yapımı otomatik savaş/piyade tüfeğidir.

KALBİMDEKİ BİÇAK

külleri hâlâ Titan'ın koyu renk sakallarına yapışmış durumdaydı. Gözlerim boğazına kayd, kendimi onun ölme düşüncesine tekrar kaptırmamak için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

Saldırı bıçağıma uzanıp kafasını kesmeyi hayal ettiğim zamanları düşündüm. Bu fikri aklıma sokmaması gerekirdi. Bana karşı doğrudan hareket ettiklerinde, durum her zaman daha da kötüleşiyordu.

Onu son ortağım gibi öldürmeyeceğim.

Bunu yapmayacağım.

Yapmayacağım.

Gölge Birlikler'deki herkes tek bir ölümcül kusurum olduğunu biliyordu. Fury Timi'nin en sorunlu üyesi Mori'nin felakete sebep olmak gibi kahrolası bir sorunu vardı.

Anlaşıldığı üzere, hayatım boyunca birlikte çalıştığım ortaklarımı öldürmeyi bir türlü bırakamıyordum. Evet, sanırım biraz aklımı kaçırmış durumdaydım ama Gölge Birlikler'e girebilmek için de böyle olmak gerekmiyor muydu zaten? Yüzbaşı Erik'in beni seçmesinin bir nedeni vardı ve bunun, benden başka kimse bulamayacağı şeytani bir şey olduğuna inanmak hoşuma gidiyordu. Çünkü timde, akla gelmeyecek şeyleri benim gibi hiç sorgulamadan yapacak birine ihtiyacı vardı.

Terk edilme sorunlarım olduğunun farkındayım. Yirmi yedi yaşındaki bir asker, bunun için fazla yaşlıydı, değil mi? Ama terapi, bizim gibi kolayca gözden çıkarılabilir gizli askeri birliklerin kendini şımartabileceği bir lüks değildi.

Geçici üssümüze geri döndük, Yüzbaşı Erik çoktan ateşi yakmıştı ve Fury Timi'nin geri kalanı da onun etrafında oturuyordu. Beni kırmızıya bulanmış halde görünce irkilmedi, sadece kanlı üniformama bakıp sıkıntıyla iç çekti. *Ne?* Yaptığım işte temiz çalışmam mı bekleniyordu? Diğerlerinin yargılayıcı bakışlarına öfkeyle karşılık verdim. Thomas ve Gaze aynı tedirgin bakışlara sahipken Kayden eliyle ağzını kapatmıştı.

Erik hayal kırıklığı içinde kaşlarını çatarken, “Mori... sana söylediğim gibi saydın mı?” diye sordu. Koyu saçları uzun geçen günün ardından darmadağınktı.

Kaşlarımı kaldırıp başımı salladım. Nedenini fark etmeden önce dudaklarım sinsî bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“O halde elinde tuttuğun şey nedir?”

Bakışlarım Titan’ın kafasını tutan, ıslak ve ağırlaşmış ellerime kaydı. Gözleri donuktu, bunu ne zaman yaptığımı bile hatırlamıyordum.

Lanet olsun.

Eğer bunu yapmayı sürdürürsem, onların en uzun süre hayatta kalan deney fareleri olup olmamamın hiçbir önemi kalmazdı. Beni kendi elleriyle yok ederlerdi.

BÖLÜM I

Emery

Washington, Bellingham'e giden tren tam dört kez durmuştu. Nerede olduğumuzu anlamamanın tek yolu, yaklaştığımız istasyonların tabelaları ve kondüktörün diyafondan yolcular için yaptığı anonsu.

Dudaklarımdan bitkin bir nefes dökülürken kendimi sıradaki kasabaya seyahat eden sivillerden biri olmayı dilerken buldum.

Kelepçelenmiş ve zincirle bağlanmış haldeydim. Çıkışların ikisinde de silahlı dört asker duruyordu ve tam karşımda bir çeşit askeri general oturmuştu. Ara ara ucunu tabağa vurup küllerini tepsiye döktüğü purosunu içerken bir yandan da beni inceliyordu.

Adalet sistemi konusunda uzman sayılmazdım ama normalde benim durumumdaki suçlulara bu şekilde davranıldığını hiç sanmıyordum. Gerçi... sanırım benim durumum biraz... *sıra dışıydı.*

Yine de siyah taktik teçhizat giymiş askerlerin, general eşliğinde sabahın üçünde ünlü bir katilin hücrelerine gelmesini normal olduğunu sanmıyordum. Onu yere yatırıp ağzını kapatarak elleriyle ayaklarını bağlamaları ve ardından hapishane müdürüyle başgardiyanın iğrenç purolarını tüttürerek olanları

izlemeleri eşliğinde katili oradan kaçırmaları hiç mi hiç olağan değildi. *Değil mi?* Yoksa tamamen aklımı mı kaçırmıştım?

Çünkü askeri bir operasyon eşliğinde kaçırıldığımı düşünüyordum ama ne rozetleri ne de kıyafetleri tanıdık geliyordu. Ayrıca hükümetin böyle bir şeyi onaylayacağına da ihtimal vermiyordum. *Kamuoyu önündeki imajları yüzünden...*

O halde ne haltlar dönüyordu?

Deri koltuğun üzerinde kıpırdandım, ayaklarımı birbirinden yalnızca on santim uzakta tutan zincirler beni rahatsız ediyordu.

Kısa süren yolculuğun ardından korumalar beni zorla binaya götürmüş, duş aldıktan sonra bana sivil kıyafetler giydirmişlerdi. Gerekenden daha fazla dikkat çekmeyelim diye bunu yaptıklarına emindim. Sonrasında tek bildiğim kelepçelerin tekrar takıldığı ve Washington, Bellingham'e doğru giden trenin özel vagonuna bindiğimizdi.

Bulunduğumuz yeri benden gizlememeleri garip değil miydi? Belki de bu gerçekten bir kaçırılma sayılmazdı.

Karşımda oturan adamla göz göze gelmeden, aklımdan çeşitli senaryolar geçirdim. Simsiyah bir askeri üniforma giymişti, parmaklarıyla masanın üzerinde ritim tutarken beni geriyordu.

Kendisi için masaya bir puro koydu ve bir tane daha çıkartıp bana uzattı. Sessizce reddederek bakışlarımı dışarıya çevirdim. Seattle'ı arkamızda bırakalı bir saat olmuştu. Manzara yalnızca körfez, balıkçı sandalları ve fırtına bulutlarından ibaretti. Uçsuz bucaksız denizi izledikçe dünyanın ne kadar büyük ve engin olduğunu, benim dünyamınsa kısa sürede ne denli küçüldüğünü görüyordum. Bileklerimdeki metaller giderek daha da soğuklaşıyordu. Kendimi zorlayıp gözlerimi kaçırdım.

Dünyayı asla diğer insanlar gibi deneyimleme özgürlüğüne sahip olamamıştım. Ama bu durum içten içe beni hep cezbetmişti: *Mavestelli Ailesi'nden uzakta, özgür bir hayat.*

KALBİMDEKİ BİÇAK

“En başta senin gibi hoş bir genç kadının yaptıklarını okuduğumda çok şaşırdım, biliyor musun?” Sesi bir anlığına irkilme-neden oldu. Saatlerdir ortama bir sessizlik hâkimdi ve buna alışmış durumdaydım.

İnsanlar ne zaman bunu söylese, göğsümün sol tarafında bariz bir donukluk hissediyordum. Belki bunun nedeni onlar gibi şaşkınlık hissedemiyor olmamdı. Belki de içimde, derinlerde bir şeyin yanlış olduğunun farkında olmamdan kaynaklanıyordu.

Artık pek bir şey hissedemiyordum. Muhtemelen en iyisi de buydu çünkü şu anda ne hissetmem gerektiğini bilmek istemiyordum. Umutsuzluk. Korku. Pişmanlık. Bu adamlar babamın birlikte çalıştığı takım elbiseli korumalara benzemiyordu. Aileler dışarıdayken genelde şık kıyafetler dışında bir şeyler giymezlerdi ve bu adamlar kesinlikle asker gibi görünüyorlardı. O yüzden nasıl bir kadere doğru yolculuk yaptığımdan emin değildim.

Bunun daha mı iyi, yoksa daha mı kötü olduğunu bilmiyordum.

Karşımda oturan adam purosunu yaktıktan sonra kutuyu göğsünün üzerindeki cebe geri koydu. En sonunda göz göze geldik.

Gözleri açık kahverengiydi, bakışları öyle cansızdı ki neredeyse gri gibi görünüyorlardı. İki tarafı kazıtılmış açık kahve saçlarının üst kısmı, onları yana ayırabileceği kadar uzundu. Yüzünün alt kısmındaki sakallar, çene hattını daha belirgin hale getiriyordu. Onu çevreleyen yoğun, odunsu tonlarda parfüm etrafa yayılıyordu. Bu, gece kulüplerinde takılan ve harcayacak çokça parası olan adamlarla özdeştiirdiğim bir kokuydu. Kırklı yaşlarında olduğunu tahmin ettiğim bir adama göre oldukça yakışıklı sayılırdı. Ama bana öylesine ifadesiz gözlerle bakıyordu ki, kafam karışmıştı.

Kimdi bu adam? Benim gibi bir mahkûmu neden mahkemeye çıkmadan önce naklediyordu?

Boğazını temizledi. “Senin gibi iyi yetiştirilmiş genç bir kadının, böylesine şiddet dolu olmasını beklemiyordum. Üstelik, Batı Yakası’nın en zengin ailesi olan Mavestellilerden geliyorsun. Bu oldukça şaşırtıcı, özellikle de ne kadar ufak tefek olduğun göz önüne alınırsa.” Soyadımın ağzından döküldüğünü duyduğum anda boğazım kurudu. Bakışlarının karanlık bir tarafı vardı. Sanki beni test ediyormuş gibiydi. Yüzümdeki ifadesiz maskenin kaymasına izin vermedim. Kolunun altına sıkıştırdığı gazeteyi açıp okumaya başladı. “*Yirmi dört yaşındaki kadın, geçtiğimiz dört yılda işlenen ve on kişinin öldürüldüğü kanıtlanan korkunç cinayetler sonrasında nihayet yakalandı.*” Haber başlığını kayıtsızca okuduğu sırada irkildim. Böyle haberlerin daha çok iğrenme ve küçümsemeyle okunmasına alışkındım.

Kayıtsız görünmekten ziyade dehşete düşmek daha uygun görünüyordu ve bu da asker hakkındaki şüphelerimi arttıyordu. Hareketlerine hâkim olan sakinlik ve planlılık hissedilebiliyordu. Sanki bunu daha önce milyonlarca defa yapmış gibiydi.

Kaleminin ucuyla yan tarafta duran dosyamı açtı. İçinde sadece birkaç sayfa ve kurbanlarımın bolca fotoğrafı vardı. “Emery Cecilia Mavestelli. Bu senin gerçek adın, doğru mu?” Bakışları yalnızca başımı salladığımı görmek için yukarı kaydı ve konuşmasına kaldığı yerden devam etmeden önce tek kaşını kaldırdı. “Sahte kimliklerinin çoğunda kullandığın gibi soyadını Maves şeklinde kısaltacağız. Olduğun kişi ve bütün bunlar yüzünden, diğer acemilerle problem yaşama ihtimaline karşı.”

Kesik bir nefes verdim.

Maves güvenliydi. İşlediğim suçların kamuoyu önünde skandala dönüşmesinin ardından biri soyadımın Mavestelli olduğunu öğrenirse, bu ölümüm anlamına gelirdi. Kaç tane kiralık katilin beni aradığını söylemek mümkün değildi.

Bu adam gerilmeme neden oluyordu. Askerlere bakıp durumu kavramaya çalıştım ama oturduğum yöne doğru gözlemleri bile kırpmıyorlardı. Parmaklarımı tedirginlikle açık pembe

KALBİMDEKİ BİÇAK

saçlarıma doladım. Ailem saçlarımin renginden her zaman nefret etmişti ama bu en sevdiğim renkti. Ayrıca buğday tenime en çok yakışandı. Sanırım onların küçük infazcılar olduğum için en azından bu kadarını yapabilmeme izin verdiklerini dile getirmeme gerek yoktu.

“Bugün şanslı günündesin, Emery.” Dosyayı kapatıp birbirine geçirdiği parmaklarını dudaklarına bastırdı, böylece çılgın görünen gülümsemesini saklamıştı. “Sivil dünyadan alınıp Gölge Birlikler’e dahil ediliyorsun. Bu askeri birimi daha önce hiç duymadın, duymayacaksın da çünkü hiç var olmadı.”

Gözlerim büyüdü. *Gizli bir birim mi?* En azından babamın mahvettiği ailelerden değillerdi. Kısa süreliğine gerginliğim yatıştı çünkü her ne olursa olsun bu, rakip bir ailenin beni bulmasından çok daha iyiydi.

“Bu gizli bir operasyon. Dünya üzerinde en iyi korunan sırlardan biri. Aslına bakarsan, idam cezasından kurtulma şansı elde ediyorsun. Alaska’daki üsse giderken sana eşlik edecek kişiyim ve bana General Nolan diye hitap edeceksin.”

Kaşlarımı çattım, yüzüm asılmıştı. *Bana bir general mi eşlik ediyor? Neden sadece sıradan bir onbaşı ya da başka birini göndermemişlerdi?*

“Bekle biraz, ne?” Delirmediğimden emin olmak için uyluklarımı çimdikledim. Sanki beni askeri birliğe, üstelik hiç var olmamış bir birime yerleştiriyormuş gibi konuşuyordu. *Neden ben?* Hapishanedeki gardiyanların alay ederek söylediği gibi idam edilmeyecek miydim?

Nolan tekrar bana baktı, sert bakışlarında hâlâ herhangi bir duygu kırıntısı yoktu. “Emery eğer Yeraltı Denemeleri’nden sağ çıkmayı bekliyorsan, bundan çok daha sert olmaya ihtiyacın var.”

Kelepçeli ellerimi sertçe masaya vurdum. Generalin bardağındaki kahvesi döküldü ve nöbet tutan dört asker tüfeklerini anında bana doğru çevirdi.

“Denemeler de neyin nesi? *Gölge Birlikler* nedir? Hiç mantıklı konuşmuyorsun. Beni hücremden kaçırmanızın sebebi bu mu? Beni geri götürün, artık saçmalıklara dahil olmakla ilgilenmiyorum.”

Nolan, askerlerin silahlarını indirmesi için elini hafifçe hareket ettirdi. “Bu konuda seçim yapma şansın yok. Bugünden itibaren önceki hayatın sona erdi. Halkın bileceği kadarıyla sen ölüsün. Gece geç saatlerde hücrende kendini astın, cezaevi müdürünün gözetiminde de oradan taşındın. Ölüm belgeni bu sabah bizzat ben imzaladım. Yani *Gölge Birlikler*’de hayatta kalmak istiyorsan, kendini toparlasan iyi edersin, Acemi Maves. Yeraltı Denemeleri’ni bir çeşit ölümcül eğitim kampı gibi düşünebilirsin. İlk turda neler yaşayacağını düşünürsek, ilk aşamaya ulaşabileceğinden bile emin değilim.”

Pekâlâ. Ciddiydi. Kalp atışlarım hızlandı.

Durumun önemini kavramaya başlamıştım. Elimden geldiği kadarıyla anlattıklarını sindirmeye çalışarak derin bir nefes aldım. Bütün bunların tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyordum ama görünüşe göre, hayatımın geri kalanını bir hapishanenin hücresinde çürüyerek geçirmeyecektim. Her şeye rağmen gülmek istiyordum, en sonunda kaderimi kabullenmişken elbette böyle bir şey olmak zorundaydı.

Yavaşça gözlerimi açıp Nolan’a baktım. “İnsanları öldürmek zorunda mı kalacağım?” Bunu sesli bir şekilde dile getirmek tuhaftı fakat onun da gayet iyi bildiği gibi benim tek yaptığım hedefleri ortadan kaldırmaktı. Mavestelli soyu lanetliydi, uğursuzdu.

Gölge Birlikler kimlerden oluşuyorsa, belli ki benim hakkımda detaylı bir araştırma yapmışlardı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Nolan'ın gülümsemesi ürperticiydi. "Elbette. Eğer eğitim kampında senden beklediğim performansı gösterirsen, önceden belirlenmiş bir time dahil edileceksin. Yeraltı'na inmeden, kısa süreliğine bir yerde duracağız. Oraya vardığımızda bu konu hakkında konuşuruz." Son cümleyi söylerken gözlerinin parlama şekli beni tedirgin etmişti.

Beni korkutmaya çalışıyor, herhangi bir tepki vermemi bekliyordu. Okumayı öğrendiğim günden itibaren öldürmek için eğitildiğim gibi, aynı zamanda duygularımı dizginleyebilmeyi de öğrenmiştim.

Ailem hiçbir açıdan normal ya da sevgi dolu sayılmazdı. Mavestelli adı halka; kuşaklardan beri zengin, tanınan bir aile olarak sunuluyordu. Gerçekteyse, yasadışı karaborsa teknolojisini ve bilişim ticaretini elimizde tutuyorduk. Çoğunlukla "*yeraltı dünyası*" olarak biliniyordu. Birkaç kâğıt parçasının ya da önemsiz görünen bir eşyanın, ne kadar ağır sırlar taşıyabileceği gerçeği fazlasıyla rahatsız ediciydi.

Eğer takım elbiseli adamlar bize kazık atmaya çalışırsa, onların usulüne uygun şekilde ortadan kaldırıldığından emin oluyordum. Benim görevim buydu. Elbette çalışma odamda eski romanlarımı okumayı ve bilgilerimi tazelemeyi ya da yıllardır dokunulmamış fırçaları elime alıp aklımın içinde duran karanlık ve kasvetli düşünceleri resmetmeyi tercih ederdim. Ancak hayatımda yapmak istediğim ne varsa, infazcı olmanın yanında daima ikinci planda kalmıştı.

Babam, Gregory Mavestelli beni; hedeflerini ortadan kaldırmak için yalnızca susturucu takılmış silahlar ve bıçaklarla eğitmekle sınırlı kalmamıştı. Aynı zamanda tekne, uçak ve helikopter kullanmayı da öğretmişti. Sanırım işler en sonunda kötüye giderse, kaçacağı arabayı kullanan şoförü ya da pilotu olmamı planlıyordu ama polisler onu yakalamıştı. Daha doğrusu bir muhbir, polisin yapacağı operasyonu babama haber verene ve

o da anlaşma karşılığında beni polislerle kendi elleriyle teslim edene kadar böyle yapmayı *planlıyordu*.

Ne bekliyordum ki? Greg'in suçu üzerine almasını, ailesinin de huzurlu bir hayat yaşamasını mı? Huzur, Mavestellilerin hiç bilmediği bir şeydi.

Ve babam, böyle kalmaya devam etmesi için ölmeye hazırды.

Günah keçisi ilan edilmiştim ve bütün suç benim üzerime yıkılmıştı.

Tahmin edildiği gibi yetkililerin gerçekten ele geçirmek istediği tek kişi bendim. Halkın adalet arayışını tatmin edebilmek için yalnızca bir kişiye ihtiyaçları vardı. Operasyonun tamamının başarısızlığa uğraması umurlarında bile değildi. Elleri gerçek anlamda kana bulanmış insan, herkesi memnun edecek bir avdı.

Sıkılmış bakışlarla, "Peki bu time dahil olup hükümetin pis işlerini yapmak ne işe yarıyor? Bunun bana ne faydası olacak? Katılmayı reddedebilirim ve sen de beni hemen öldürmek zorunda kalırsın. Bu, hepimizi bir sürü sıkıntıdan kurtarır, sence de öyle değil mi?" diye sorarken bir yandan da nöbetçilerden birinin tüfeğine baktım. Ne kadar hızlı hareket edebileceğini düşünüyordum.

Nolan düşünceli bir şekilde gözlerini kısmadan önce cebinden bir kâğıt çıkartıp bana doğru fırlattı.

Kâğıdı açtığımda küçük harflerle, tam ortasına "*yeniden doğuş*" kelimesinin yazıldığını gördüm. Altında da bir karekod vardı.

"Gizli birliklerdeki herkesin uğruna çabaladığı şey budur. Aslında, söylediğimi geri alıyorum. Sanırım bazılarımız burada temelli kalmaktan ve gölgelerin arasında saklanmaktan hoşlanıyor ama çoğu özgürlük kartını istiyor. Hayatta verilmiş ikinci şans ve cehennemden çıkış bileti."

Boğazımdan neşeden yoksun bir kahkaha yükseldi. Dudaklarımı kapatsam da çıkmasına engel olamadım. "Sen ciddi misin?"

KALBİMDEKİ BİÇAK

Saçma bir kâğıt parçası alıyorum, hepsi bu kadar mı? Ve öylece özgür mü kalıyorum?”

Nolan'ın gözleri buz gibiydi, sırtışı tüylerimin ürpermesine neden oldu. “Bu kadar. Gayet basit.”

Kâğıdı ona doğru kaydırıp sandalyeme yaslandım ve kollarımı göğsümün üzerinde birleştirdim. Bana bütün detayları anlattığından pek emin değildim ama bu konuda gerçekten seçim şansım yoktu. “Karşılığında ne istiyorsun?”

“Karşılık yok. Hizmet edeceksin ve eğer kartlarını kazanırsan, sonrasında özgür kalacaksın.”

Eğer.

Onu dikkatle süzdüm. Bakışlarında kontrol altında tuttuğu kinden, bilgilendirme şeklindeki karmaşıklığa kadar her şeyiyle bana Reed'i hatırlatıyordu. Yaşadığım tek pişmanlık, onu bir daha göremeyecek olmam olabilirdi.

Bütün deneyimli, yanlış anlaşılmış kötülerin bir akıl hocası olurdu, değil mi? İşte Reed de benim akıl hocamdı. Yeraltı dünyasının çocuklarının gittiği küçük akademimizin dâhisiydi. Aynı yaşta olmamıza rağmen o her zaman, her konuda en az beş yıl ilerideydi. Kendi çıkarları için bile fazlasıyla zeki ve sinsiydi.

Reed bana infazcı olarak kaderimle nasıl barışacağımı öğretmişti. Ölümleri nasıl hoş bir şeye dönüştürebileceğimi, onlara kendi imzayı bırakmayı göstermişti. Bazen bütün bunları, zihnimi manipüle etmeyi ne kadar ileri götüreceğini görmek için yapıp yapmadığını merak ediyordum. Reed her zaman insanların içinde yaşayan canavarları sevdiğini söylerdi. Onları ortaya çıkarmaktan çok hoşlanırdı. Greg'in, Reed'i sağ kolu yapmasının nedeni de buydu.

“Gölge Birlikler askerlerinden kaç kartını kazandı?” Bacağım endişeyle titriyordu. Nolan bana, sanki ceketimin ceplerine taş doldurmuşlar ve beni denize atacaklarmış gibi bir rahatsızlık veriyordu.

“Şimdilik kazanan yok.” Nolan dilini şaklattı ve dalga geçer bir edayla dirseklerine yaslanarak öne eğildi. “Fazla aceleci davranıyorsun, Acemi Maves. İlk geceni bile atlatamayabilirsin.”

Her ne kadar eğitim kampına girmeden önceki gece nereye gittiğimizi söylemediği için huzursuz hissetsem de sakince, “İçim rahatladı,” dedim. *Ona ne kadar endişeli olduğunu belli etme.* Kendimi zorlayarak yüzüme rahat bir ifade yerleştirdim ve başımı yukarı kaldırdım.

Gaddar gülümsemesi, özgürlük vaatleri vermekten hoşlandığını gösteriyordu. Fakat ben, içimde umudun o zayıf dallarına uzanacak bir şeylerin kalıp kalmadığından emin değildim. Sahip olduğum her şeyi çoktan dünyaya vermiştim.

BÖLÜM 2

Cameron

Tecrit odası otuz günün ardından o kadar da kötü gelmemeye başladı. Aslında bundan biraz keyif aldığım söylenebilirdi. Düşüncelerle baş başa oturmak; gri duvarlar, gri tavanlar ve gri parmaklıklı kapılarla konuşmak hiçbir şeye benzemiyordu. *Akıl sağlığım hâlâ yerinde miydi, yoksa en başından beri hiç yok muydu?* İnsan merak etmeye başlıyordu.

Sırtım soğuk zeminin üzerindeydi, dizlerimi kendime doğru çekmişim ve lastik topu havaya atıp duruyordum. Odanın içinde cezamın bitmesini beklerken sürekli volta atmak dışındaki tek eğlencem buydu. Yalnız kalmaktan nefret ediyordum değilim; işin doğrusu yalnızlığı tercih ederdim ama ben oralarda yokken dışarıda neler olduğunu düşünmek beni delirtiyordu.

Timimin bana ihtiyacı vardı. Yüzbaşı Erik'i zaten yeterince hayal kırıklığına uğratmışım.

Avucumu başımın yanına birkaç defa vurdum. *Sonraki ortamımı öldürmeyeceğim. Bunu yapmayacağım.* Kelimeleri kafamın içine kazıyordum.

Bu, isteyerek yaptığım bir şey değildi.

Tanrım, şu ana kadar kaç kişi olmuştu? Üç mü? Bunun düşüncesiyle birlikte ellerim hareketsiz kalınca lastik top alnıma çarptı. Gözlerimi kırıştıtırıp yavaşça nefesimi verdim. *Siktir.*

Geçen defa yalnızca on günlüğüne tecrit altına alınmak zorunda kalmıştım. Kim bilir bu ne kadar sürecekti. Ayağa kalkıp lavaboya doğru ilerledim ve kendime bakmadan önce porseleni iki yanından kavradım. Yeşil gözlerim bugünlerde her zaman-
kinden daha donuktu ve güneş ışığı görmediğim için cildim epey solgunlaşmıştı.

Yüzbaşı Erik'in gözümü kesmesinden bu yana iyileşme olup olmadığını kontrol etmek için gözkapağımdaki bandajı çıkarttım. Neyse ki görme yetimi kaybetmemiştim ama gözümün beyaz kısmından hâlâ ara ara kan geliyordu. Artık neredeyse iyileşmiş durumdaydı fakat tamamen açamıyordum. Yine de bundan şikâyet edecek biri değildim. Bandajı çöp kutusuna fırlattım.

Ölmek üzereymişim gibi görünmeme rağmen aslında kendimi oldukça iyi hissediyordum. Dağınık, açık sarı saçlarım neredeyse beyaza dönmüştü. Bu, Gölge Birlikler'in bana verdiği haplar yüzündendi. Doğal, açık kahverengi saçlarımı gözle görülür şekilde açmışlardı. Gözlerimin altındaki koyu renkli halkalar beni acımasız gösteriyordu. *Zaten öyle değil miyim?* Başımı iki yana sallayıp avucumu tekrar şakağıma vurdum.

Değişeceğim. Sıradakini öldürmeyeceğim.

Kendi kendime motivasyon konuşması yaptığım sırada metal kilit dişlere sürtündü ve hücremin kapısı açıldı. En sonunda Erik'in beni çıkartmaya geldiğini umarak başımı eğdim ama kapıdan içeri giren kesinlikle o değildi.

General Nolan?

Benden birkaç santim daha kısaydı ki, benim bir metre doksan üç santim olduğumu düşünürsek kesinlikle kısa sayılmazdı. Ama dikkatimi çeken asıl şey yanında duran pembe saçlı, ufak tefek kadındı. Sakız pembesi değildi. Daha çok ilkbaharın

KALBİMDEKİ BİÇAK

sonlarında yeşeren, güneşin ışıkları üzerine vururken yapraklarını yavaş yavaş açan, açık pembe bir gül gibiydi. Buğday teni pürüzsüz ve hoştu, gözleri şu ana kadar gördüklerime hiç benzermiyordu. Orman yangınıyla birleşen fırtınayı andıran açık kahverengi gözleri, beni delip geçiyordu.

Nefesim kesilirken midemde garip bir batma hissi oluştu. Onun gibi narin ve zarif bir yaratığın burada ne işi olabilirdi ki? Kendimi zorlayarak gözlerimi tekrar generale çevirdim. Mantıksız bir şey yapmak üzere olmamasını umuyordum.

Nolan benden nefret ediyordu. Tek yaptığım ona fazlasıyla evrak işi çıkarmaktı, bu yüzden benden hazzetmemesi normaldi. Suçlu havuzundan sürekli yeni insanlar bulmak zorunda kalıyordu ama *bu kadar* küçük şeylere takılan biri olduğunu hiç düşünmemiştim.

Lütfen aklıma gelen şeyi yapıyor olma. Gözlerim darmadağın olan hücremin içinde dolaştı. Yerde duran yatak ve üzerindeki battaniyeler bozulmuştu. Köşedeki masada kâğıtlar ve kitaplar sanki hiç terbiye almamışım gibi etrafa saçılmıştı.

Misafir beklemiyordum.

Önceden haber verilse iyi olurdu. Gergince enseme ovaladım.

Nolan boğazını temizleyip sırtarak bana döndü. “Mori, artık eğitimdeki ortaklarına boğazlarının kesilmesine hazır olmalarını söylemek yerine, tecrit altındayken seni onlarla tanıştırmaya karar verdim. Böylece daha az zaman kaybederiz, sence de öyle değil mi?”

Evet, bana gerçekten kızgın. Bekle bir dakika, yeni ortak mı demişti? Bu bilgiyi sindirirken gözlerim büyüdü ve bakışlarım yanındaki minik kadına geri döndü. Ellerini önünde birleştirmiş, tedirgin bir şekilde dururken oldukça utangaç görünüyordu. Bu kadar uysal görünen birinin Gizli Birlikler’in içine nasıl düştüğünü hayal etmekte zorlanıyordum.

Nolan kadının omzuna hafifçe vurup onu bana doğru ittirdi.

Kadının nefesi kesildi ve göğsüme çarpmadan önce kendini zorla durdurdu. Yukarı baktığında bakışlarımız buluştu, göz göze gelebilmemiz için başını kaldırması gerekiyordu. Yumuşacık dudakları yalnızca birkaç santim uzağımdaydı.

Çenemi sıkıp yavaşça generale döndüm. “Bu *gerçekten* iyi bir fikir değil.” Ses tonum alçaktı. Nolan eğer kızla yalnız kalırsam, önümüzdeki on dakika içinde onu öldüreceğimi biliyordu.

Bu, elimde olan bir şey değildi. Ben kahrolası, sapkın askerin tekiydim ve o da bunun farkındaydı.

Nolan omuz silkti ve başının arkasında duran elini sallarken, “Bir gün. Bana kanıtlaman gereken sadece bu. Onunla yalnız geçireceğin bir gecenin ardından canlı kalmasını sağla. Sonrasındaki aşamalara da bu kızla birlikte devam edelim,” diye mırıldandı.

“Ama-”

“Kapa çeneni! Senin lanet olası saçmalıklarından bıktım artık, Mori. Artık senin yüzünden daha fazla eğitilmiş askerin harcanmasına izin vermeyeceğim. Bu kapıdan çıktığın anda öldürmediğin kim varsa onunla takımda eşleştirileceksin. Anladın mı?” diye bağırdı Nolan. Sesi duvarların arasında yankılandı ve kolumdaki tüylerin ürpermesine neden oldu.

Yanımda duran ufacık kadına gözucuyla bakarken başımı salladım. İncecik kemik yapısı yüzünden oldukça kırılgan görünüyordu. Sanırım elimle boğazının tamamını kavrayabilirdim ve- *Hayır. Bunu düşünme.*

“Güzel.” Nolan, sönmek üzere olan purosunu göğsüme bastırdı. Puro yere düştüğünde ucundaki turuncu korlar hâlâ duruyordu. Yan cebine attığı elini bana doğru uzattı. Bana birkaç hap vereceğini zaten bildiğim için hevesle avucumu açtım. İçine üç tane siyah ve üzerine küçük beyaz harflerle *GB* yazılmış kapsül bıraktı. Bu, onları sadece Gölge Birlikler’in kullanabileceği

KALBİMDEKİ BİÇAK

anlamına geliyordu. Biz her zaman *yukarıdaki* birlikler için düşünülen ne varsa, onlar adına deney fareliği yapıyorduk.

Takviyeler, silahlar, eğitimler... Akla gelebilecek her konuda deney faresi olabilirdik.

Bunlar, benim özellikle bağımlısı olduğum ve onların da son test aşamasına geçiş yapmak için sabırsızlandığı bir seriydi. Boka batmış bütün askeri birliklerin istedikleri şeyi istiyorlardı. *Geliştirilmiş askerler*. Bu seri, acıya dair bütün hislerimi uyuşturuyordu. Daha iyi görebiliyor, daha hızlı koşabiliyor ve her şeyi... çok daha iyi yapabiliyordum.

Bu inanılmazdı. Sanki onlar benim kurtuluşummuş gibi avucumun içinde salladığım haplara baktım.

Tek olumsuz yanları beni çılgına çevirmeleri idi.

Nolan çıkmadan önce bana sert bir bakış attı. Kızla konuşma zahmetine bile girmemişti. Metal kapı onun arkasından kapandığında kendimi boktan bir senaryonun tam ortasında buldum. Küçük, beton odadaki boşluğu ürpertici bir sessizlik kapladı. Boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırmadan önce bakışlarımı çok yakında ölecek olan yeni oda arkadaşşıma çevirdim.

Gözleri çelikten yapılmış iki bıçağı andırıyordu. Uzaktaki duvara doğru ilerleyip sırtını oraya yaslarken o gözlerin içinde alev alev yanan bir güvensizlik vardı.

Öfkeyle, "Benden uzak dur," diye hırladı. Onu sevimli bulmaktan kendimi alamıyordum. Tanrı aşkına, saçları pembeydi. Isırığı zararsız olan küçük bir bahçe yılanı gibiydi. Üzerindeki bakışlarım yumuşarken burada olamayacak kadar tatlı olduğuna karar verdim. Tıpkı Titan gibi sadece ayak bağı olacaktı.

Ve Titan'a ne yaptığım da ortaydı.

Umutsuz bir şekilde gülümsedim. "Denerim."

Emery

Bütün vücudum adrenaline kaynıyordu. Daha iki dakika olmuştu ve adam şimdiden iki eliyle kavradığı lavabonun üzerine eğilmişti. Baş da kaygıyla öne düşmüştü.

Sanki beni çoktan öldürmüş gibi davranıyordu ve açıkçası bu durum oldukça rahatsız ediciydi.

Az önce Nolan ile ilişkisi arasında geçen konuşmadan, insanları öldürmekle alakalı bir sıkıntısı olduğunu anlamıştım. Nolan'ın konuşma tarzına bakılırsa, bunu istemeden yaptığına emindim.

Harika. Bu, benim ne kadar şanslı olduğumu gösteriyordu, değil mi?

Bu durumdan bir çıkış yolu bulabileceğimi sanmıyordum. Benim iki katımdan bile daha iriydi ve o soğuk, güven vermeyen gözleri beni tedirgin ediyordu. Yutkunup seçeneklerimi düşünürken hareketlerini inceledim.

Nolan dışarı çıkmadan önce ona bir şey uzatmıştı. Ne olduklarından emin değildim ama adam hiç zaman kaybetmeden onları yutmuştu. Aslında her şey olabilirdi ama bana kalırsa bir çeşit uyuşturucuydu. Belki ağrı kesici de olabilirlerdi çünkü gözünün üzerinde yeni açılmış bir kesik vardı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Dikkatle onu izliyordum. Bugüne kadar tanıştığım en çekici insandı ve bu da ona karşı daha tedbirli yaklaşmamı sağlıyordu. Yakışıklı erkeklere asla güvenmezdim. Hepsi bir şekilde hayatımı mahvetmeyi başarmıştı. *Bunu ya zehirli yalanlarıyla yapmışlardı ya da bir insan olarak beni tamamen yok sayarak.* Yakışıklı erkekler tehlikeliydi.

Saçları neredeyse beyaz sayılacak kadar soluk bir sarıydı. Saç kesimi Nolan'inkiyle aynı şekildeydi ama Tanrı bilir ne kadar uzun süredir burada kalıyorsa, onunkiler daha uzundu. Koyu kırmızı, hâlâ yeni gibi görünen yara izi sol gözünden aşağıya doğru dümdüz iniyordu. Yaralı gözünü kısmıştı, sadece sağ gözüyle görüyordu. Gözleri, yeşilin gördüğüm en güzel tonundaydı. Adaçayı ve gri arasında bir renkteydi. Gizlice beni izleyebilmek için bana doğru temkinli bakışlar atıyordu.

Koyu gri kapüşonlu üstü, bedenine tam oturuyordu ama parmaklarını saçlarının içinden geçirmek için kolunu endişeyle kaldırdığında *sweatshirt*ünün ucu yukarı kaydı ve karın kaslarını ortaya çıkarttı. Gözlerim olması gerekenden daha uzun bir süre orada oyalandı.

Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca uyuyamayacak gibi görünüyordum. Kendimi rahatlatabilmek için kollarımı etrafıma doladım fakat canavarla aramda kelimenin tam anlamıyla yalnızca hava ve tişörtümün incecik kumaşı vardı.

En sonunda varlığımı kabullenerek doğruldu. Düşünceli bakışlarının altında duvara doğru sindim.

“Burada kurtlarla birlikte kapana kısılmış gibi görünüyorsunuz... *siktir.*” İngiliz aksanı hafif ve melodikti. Korkarım ki bu, bugüne kadar duyduğum en etkileyici şeydi. Alnındaki saçlarını arkaya atarken kısık gözlerle bana bakıyordu. Ellerini kapüşonlusunun ortasındaki cebe sokarken rahat bir tavırla, “Adın ne aşkım?” diye sordu. Sesi günbatımındaki serinliği andırıyordu, gözlerimi kapatıp kendimi içinde kaybedeceğim derin bir melodi gibiydi.

Cevabımı vermeden önce tereddüt etsem de sonunda ona bunu söylemenin hiçbir önemi olmadığına karar verdim. “Emery.”

Titrek çıkan sesime karşılık sıırttı.

“Benim ismim de Cameron ama buradaki çoğu insan bana kod adımla, yani Mori olarak seslenir. Sen bana nasıl istersen öyle seslenebilirsin, benim için önemi yok. Zaten büyük ihtimalle bugünden sonra pek fazla konuşamayacaksın.” Umursamaz tavırlarından dolayı kaşlarımı çatıttım. Gerçekten bu kadar küstah mı davranacaktı? Sanki ben hemen pes edip ölecekmişim gibi davranıyordu. Ellerim yumruk haline geldi.

Konuşması iyiydi. Düzgündü. Sert görünüşünden ve işin aslı burada, Gölge Birlikler’e bağılı bir hapishanede olmasından dolayı beklediğim gibi değildi. Kapüşonlusunun gizlemediğı kaslarıyla, kalın kafalı biri gibi görünse de meraklı bakışlarının ardında zeki bir adam olduğı çok belliydi.

Öfkelenmesi için ne kadar süre geçmesi gerekiyordu? Sanırım bunu öğrenmenin tek yolu sabrını ölçmektir.

“Mori mi? Latince *ölmek* anlamına gelen kelime mi?” Küçümseyen ses tonum karşısında sırtıtışı genişledi. Dişleri bembeyaz ve kusursuzdu.

Omzunu silkerken, “Bazıları anlamını *fethetmek* olarak yorumlamayı seviyor,” diye mırıldandı. Kaşını imalı şekilde kaldırdığında kalp atışlarım daha da hızlandı.

“Bazıları mı? Kastettiğın *sen* misin?”

Sorumla birlikte kaşlarını sertçe çatıttı.

“Emery, Nolan sana neden benimle birlikte tecrit hüccresine kapatıldığını söyledi mi?” Bana doğru bir adım attı.

Derin bir nefes alıp bacaklarımı sabit tutmak ve olduğum yerde dimdik durmak için kendimi zorladım. “Hayır, senin hakkında tek kelime bile etmedi. Ama sohbetinizden anladığım kadarıyla seninle ilgili fazlasıyla *rahatsız edici*, sıkıntılı bir durum

KALBİMDEKİ BİÇAK

var gibi.” Son kelimeleri vurgulamaya özellikle dikkat etmiştim, böylece bileklerinde öfkeyle belirginleşen damarları tekrar izleyebilirdim.

Başım yana eğerken yüzünden merak dolu bir ifade gelip geçti ve alayla, “Gözlem yeteneğin ne kadar iyi,” dedi. “İnsanlar genelde sıkıntılı bir durum yaşandığında, kendilerini hücre hapsinde bulma eğiliminde oluyorlar ama küçük bir bilgilendirme yapayım, eğer kendini benimle aynı hücrenin içinde bulduysan sende de bir sıkıntı var demektir.”

Yorumu karşısında dişlerimi sıktım. Hazırcevaptı. *Seni alt etmesine izin verme*, diyerek kendimi azarladım.

Gözleri boş bakıyordu ve yalnızca üzerime odaklanmıştı. Aramızda birkaç santim kalana kadar bana doğru uzun adımlarla yaklaşırken sırtım duvarla bütünleşti. İki elini de yavaşça başımın üzerine koydu ve gözleri benimkilerle aynı hizaya gelene kadar eğildi.

Kalbim öylesine şiddetle atıyordu ki, şahdamarımın derimin altında titrediğini hissedebiliyordum. Sanki havanın içinde ikimize yetecek kadar oksijen yokmuş gibi geliyordu.

Bana bakarken hiçbir şey yapmıyor ve hiçbir şey söylemiyordu. Buna rağmen bütün katmanlarımı tek tek soyduğunu ve beni neyin harekete geçirdiğini anlamaya çalıştığını hissediyordum.

Fısıltıyla, “Ne yapıyorsun?” diye sorarken boğazım titredi. Cevap vermedi, gözleri yüzümü yakından incelemeden önce bir süre dudaklarımda oyalandı. Bergamot ve huş ağacıyla sarmalanmış kokusu başımı döndürüyordu. Bana ailemin devasa arazisinde, yıldızların altında oturduğum ormandaki o sakin yeri hatırlatmıştı.

Tüylerimi ürperten o bakışlarına karşılık gözlerimi kapattım.

“Seni öldüreceğim. Bu apaçık belli oluyor, değil mi?” Derinden gelen sesi, karanlık vaatlerle doluydu. Sözünü yerine getireceğinden en ufak bir şüphem bile yoktu.

Ölümün gerçekten beni almaya ne kadar yakın olduğunu fark edince gözlerim büyüdü ama buna rağmen korkmadım. En sonunda şeytan benim için geldiğinde yüzünde nasıl bir ifade olacağını merak ediyordum.

Yüzündeki her santimi dikkatle inceleyerek ona baktım. O şeytanın bu kadar genç ve yakışıklı olacağını kim bilebilirdi ki?

Umursamaz bir tavırla, “Öyle mi?” diye mırıldandım. Eğer ona karşılık vermeyeceğimi sanıyorsa, düşündüğümünden daha aptal olmalıydı. Nolan’ın kafamın içine ektiği özgürlük umudu, bana kendim için isteyebileceğim bir şey vermişti.

Daha önce asla gerçekten sahip olmadığım bir şey...

Şakağındaki o hassas noktaya dokunmak için elimi başına doğru kaldırdığımda gözlerini kıstı. Aniden bileğimi tutup duvara yasladi. Dokunuşu, içindeki dağılmış askerin havasına tamamen uygundu. Sert bir nefes alıp anlamsız hayatıma son vermesini dilercesine ürkütücü gözlerinin içine baktım.

Babam beni çoktan gözden çıkartmıştı. Muhtemelen annem de bunu gayet iyi biliyordu. Onun bana gösterdiği şefkat, hiçbir zaman beni babamdan koruyacağı anlamına gelmemişti. Bu şefkat, daha çok annem her şeyden kolayca etkilenen biri olduğu için özür niteliğindeki bir yara bandı gibiydi. Demek istediğim, teknik olarak annem de beni gözden çıkartmıştı.

Kollarımı onun tutuşu altında gevşetirken dudakları şüpheli bir gülümsemeyle kıvrıldı.

Cameron beni göğsüne doğru çekti. Daha çok bir sevgilinin yapacağı gibi kulağıma, “Kendini özel sanıyorsun, değil mi? Kalbini söküp alamayacağımı düşünüyorsun?” diye fısıldadı. Damarlarımın içinde bir heyecan dalgası nabız gibi atarken ruhum sarsıldı. Tehlikeyi neden sevdiğimi bilmiyordum. Belki de fazlasıyla arzu ettiğim doğal bir coşkudan dolayıydı ama son kurbanımdan bu yana böylesine bir heyecan hissetmemiştim.

Oyun mu oynamak istiyordu? O halde onunla oynayacaktım.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Bana seninkini çekip alma şansını bile vermeyecek misin?” Tatlı bir sesle mırıldanırken avucumu kasıklarına doğru kaydardım. Tahmin ettiğim gibi bu onun dikkatini dağıttı ve keskin bir nefes alırken gözleri büyüdü. Bu fırsatı değerlendirip ayak serçeparmağı ve yanındaki parmağın arasındaki boşluğa sertçe bastım. Yüzünde aniden şaşırılmış bir ifade belirdi, vücudu sanki onu yarı yolda bırakmış gibi yere yığılırken homurdandı.

Basınç noktaları özellikle sizden daha iri olan rakiplere karşı, yakın mesafede oldukça işe yarıyordu. Ne kadar büyük olurlarsa, hedefe isabet ettirmek de o kadar kolay oluyordu.

Cameron bana ters ters baktı ama vücudu sandığım gibi hareketsiz kalmak yerine, ben odanın diğer tarafına geçerken hızla hareket etti ve bileğimi yakalayarak beni aşağıya çekti. Kıçım sertçe beton zemine çarptı. Ben onu tekmeleyip ellerini bacaklarımdan uzaklaştıramadan o beni altına çekti ve dizleriyle kollarımı iki yanda sabitledi.

Boğazımdan yukarı doğru bir çığlık tırmansa da dışarı çıkmasına engel oldum. Tutuşundan kurtulmaya çalışırken ona dişlerimi gösterdim. “Çekil üstümden pislik!”

Yavaş yavaş arkaya yaslanırken gülümsedi. Kalp atışlarım sertçe kulaklarımda yankılanıyordu ama henüz bana gerçekten zarar vermediği için sakinliğimi korumaya çalışıyordum.

“Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?” Kelimeleri sıkılı dişlerimin arasından söylerken kalçalarımı elimden geldiği kadar sertçe hareket ettirdim.

Ya ne kadar güçlü olduğumu hafife almıştı ya da benim aptal olduğumu sanıyordu çünkü rahatlamış bedeni başımın üzerinden arkaya fırladı ve yüzünü beton duvara çarptı. Göz açıp kapayınca kadar kısa bir sürede ayağa kalktım. Sırtım odanın soğuk, metal kapısına değene kadar geriye doğru ilerledim.

Cameron birkaç dakika boyunca orada, başının etrafında biriken kan havuzunun içinde hareketsiz kaldı. Onu öldürmüş

olabileceğimden endişelenerek ayağımı yere vurmaya başladım. Nolan onun hakkında böyle konuştuktan sonra o kadar kolay olacağını sanmıyordum.

Yapma, seni oyuna getiriyor. Ama birkaç dakika daha geçmesine rağmen hâlâ hareket etmediğinde, endişe beni ele geçirmeye başladı. Eğer bu adamı öldürmüşsem, Nolan'ı kızdırabilirdim. Aklını kaçırmış olmasına rağmen onu yanlarında tutuyorlarsa, belli ki önemli biriydi. Zaten ölmesini istediğim falan yoktu.

Siktir, buna pişman olacağım. Reed'in beni azarladığını duyabiliyordum çünkü bu tam da bana asla, hiçbir koşulda yapmamamı söylediği şeydi. "*Rakibine asla merhamet gösterme.*"

Genelde bunu yapmaz, onları olması gerektiği gibi öldürürdüm. Ruhumun benden çalman ve acı veren tarafını tatmin etmek için onlara canımın istediği şekilde işaret bırakırdım. Ama Reed ya da Cameron gibi kalpsiz de değildim.

Sadece hayatta kalmaya çalışıyordum.

Yavaşça ona yaklaşmaya başladım. İki gözü de kapalıydı. Kirpikleri soluk tenine oranla uzun ve koyuydu. Saçları boğuşmamızdan dolayı dağınıktı.

Ayağımla omzunu dürterken, "*Hey, ölmedin değil mi?*" diye fısıldadım. Hareket etmeyince biraz daha yaklaştım ve o zaman kanın kafatasından değil de ağzından geldiğini fark ettim.

Siktir.

Cameron'ın gözleri aniden açıldı ve kana bulanmış dişleriyle bana sıırıttı. Geriye çekilirken ayağım takılınca yatağa çarpıp üzerine düştüm. Cameron yavaşça doğruldu. Sırtını duvara yaslarlarken bir bacağını kendisine doğru çekip diğerini kayıtsızca öne uzattı. Kan, altdudağından akıp çenesine sızınca kapüşonlusunun koluyla onu sildi.

Yorgun gözlerle ve dalga geçer bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Alçak sesle gülerek, "*Cesursun. Bunu sevdim,*" dedi. Başını sarhoşmuş gibi öne eğmişti. *Bir dakika.* Haklıydım,

KALBİMDEKİ BİÇAK

Nolan'dan aldığı şeyler uyuşturucuydu. Onların etkisi yüzünden mi sarhoş gibiydi?

Sesimi çıkartmadan onu izlediğim uzun saniyelerde ona karşı duyduğum acımanın, hissettiğim korkudan daha fazla olduğunu fark ettim. Bakışlarımı elimden geldiği kadar üzerinde tuttum. Buraya gelirken trende ve teknede geçen yirmi dört saati aşan, hiç uyumadan geçen yolculuk beni oldukça yormuştu.

Gözlerimi kısıtım ve başımı dizime yaslayıp tekrar bana saldırmasını beklerken onu izledim. Düşüncelerim yavaş yavaş susmaya başladı ve huzursuz bir rüyanın içine çekildim.

Birisi alnıma vurdu.

Anında gözlerim açıldı.

Ayağa kalkmaya çalıştım ama güçlü bir kol üstüme basıyordu. Bakışlarımı sağma çevirdiğimde Cameron'ın gözlerimin içine baktığını gördüm. Yüzünün yarısı kurumuş kanla kaplı olsa da hâlâ bir tanrı gibi görünüyordu. Rahat bir pozisyonda yan yatmış, dirseğine yaslanmıştı ve elini başımın üzerinde sallıyordu.

Tekrar alnıma vurması irkilip kendime gelmemi sağladı.

Dudakları bir sırtıyla kıvrılınca olması gerekenden daha sivri görünen köpekdişleri ortaya çıktı. Onlara bu şekli kendisi mi vermişti? *Tanrım*. Vücudunun her bir santimi silah görevi görebilirdi.

Bir dakika, her bir santimi değil. Düşüncelerimi kontrol altına almadan önce yanaklarım kızardı.

Neredeyse esprili sayılacak bir tonda, "Artık uyanma vakti," dedi. Onu gerçekte olduğundan daha neşeli gösteren şeyin aksanını mı yoksa benimle dalga geçmekten aldığı keyif mi olduğunu anlamadım.

Tekrar ayağa kalkmaya çalışırken kaşlarımı çattım. Kolunu karnıma bastırıp beni yerimde sabit tuttu. Sıkıntıyla iç çektim. Ateşle oynadığını bile bile alaycı bir şekilde, "Beni öldüreceğini

sandım,” dedim. Gözlerimi zorla da olsa ondan uzaklaştırıp kapıya döndüm. Kapının altı tamamen karanlıktı. Hücre de öyleydi, yalnızca üst taraftaki parmaklıklardan süzülen ayın soluk ışığı vardı.

Bir süredir uyuyor olmalıydım.

Cameron’ın düşünceli mırıltısı, hırlama ve nefes alma arasında bir yerlerdeydi. Derinden gelen sesiyle gözlerim dövmeli boğazına çevrildi. Boynunun tamamı siyah, pusla kaplı ağaçlardan oluşan bir denizle çevriliydi. Cameron nasıl görüldüğünü hayal ettiğim kaosu ta kendisiydi ve kendimden başka birinin böyle görüneceğini asla düşünmemiştim.

Annem saçlarımı dağınık, gevşek örgülerle yapma şeklimden her zaman nefret etmişti. Kıyafetlerimin tamamının siyah olmasından da hoşlanmazdı. Bana sürekli, “*Suikastçıya benziyorsun,*” derdi ki, zaten öyleydim. O da bunu biliyordu. Aile mesleğinden nefret etse de buna izin veriyordu. Uzun pembe örgülerim, asker botlarım ve yeleşimle evden çıkarken bana, “*Kaos,*” diye seslenmişti. Greg’in seçtiği başka bir hedefi öldürmeye gidiyordum.

Karşımda duran şeyin bir yansımasıydım, zalim ve haksız yere zarar görmüş biri idim. *Kaos*. Onun gözlerindeki şeytanlığı izlerken kelimeyi sevgiyle hatırladım.

“Seni sonraya saklamak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Korkarım ki bu bir yemin. Seni ne zaman öldüreceğimi tam olarak kontrol edemem ama bunun olması kaçınılmaz,” dedikten sonra beni bırakıp sırtüstü döndü ve gözlerini yüksek tavana dikti.

“Ne kadar zalimce bir yemin.” Sesimde eğlendiğime dair hiçbir iz yoktu. Zaman kaybetmeden göğsüne çıkıp başparmaklarımı boynuna bastırdım. Saçlarım omuzlarımdan aşağıya süzülüp onun köprücük kemiğine döküldü. *Örgülerimi mi açmış?* Bunun düşüncesi sırtım boyunca bir ürpertinin yayılmasına neden oldu. Cameron’ın boğazından alçak bir kahkaha yükseldi. Benim yaşadığım dehşete karşılık o gülüyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Boğuk bir sesle, “Bana bir iyilik yapmış olursun aşkım,” dedi ve ben daha sert bastırınca kesik bir nefes aldı. Güçlükle çıkan kelimeleri bedenimi ısıttı. Yutkunduğunda âdemelması avucumun içinde hareket etti ve bunu hissedince kollarımdan yukarı bir ürperti tırmandı. K çımın altındaki aleti sertleşmişti.

Y z md  eğlendiğimi belli eden bir ifade belirdi. *Tanrım, gerçekten ölmenin düşüncesinden bile keyif alıyordu.*

Ağzına baktım. Dudaklarından hâlâ kan süzülüyordu ve bir kısmı da elime bulaşmıştı.

Gözlerimi ona çevirdim. Şeytani g l msemesinden, onu gerçekten öldürmek istemediğimi anladığını fark edebiliyordum. Her ne kadar ölümün peşinden düşündürücü şeyler yaratmaktan hoşlansam da öldürmek favori aktivitem değildi. Polislere, beni bulabilecekleri ufak ipuçları bırakırken onların peşimden boş yere dolaşıp durmalarını izlemek de işi biraz eğlenceli hale getiriyordu. Ama kurbanlara kin beslemiyordum. Sadece işimi yapıyordum.

Aniden General Nolan’ın trende karıştırdığı karton dosya, ceset torbasının içinde yatan on kişı aklıma geldi.

Parmaklarım gevşerken derin bir nefes aldım. Yaptığımı tek şey ona lanet bir ereksiyon vermektir. Benden korkmuyordu. Keşke aynı şeyi ben de s yleyebilseydim. Onu serbest bırakıp ayağı kalktım ve lavaboya doğıru ilerleyip ellerimdeki kanı yıkadım.

“Ne kadar tatlı. Ellerin boynumun tamamını bile saramıyor,” derken doğıruldu ve sanki orada bir şey arıyormuş gibi bomboş bakışlarla boynunu ovaladı. Gözlerimi devirip ellerimi pantolonuma sildim.

Bu, her ne kadar rahatsız edici olsa da onun yanında durmaktansa duvara yaslanmayı tercih ederdim. Ben kararlı bir şekilde odanın diğ r tarafına gidip otururken gözleri üzerimden ayrılmadı.

“Yatağı sen alabilirsin. Ben pek uyumam.” Ayağa kalkıp ellerini kapüşonlusunun cebine soktu.

Bakışlarımı ondan kaçıtırırken öfkeyle, “Senin yattığın yerde uyumaktansa, uyumamayı tercih ederim,” dedim.

“Şimdi de *küçük şeylere* mi takılıyoruz?” diye cevap verirken göz kıptı. Yanaklarım alev alev yanıyordu. Beni kızdırarak tam olarak ne yaptığını biliyordu. Hücresinin içinde bana doğru dönerken ayağa kalktım. Umursamaz bir şekilde, “Ya yatakta uyursun ya da bütün gece boyunca seninle uğraşmaya devam ederim,” derken omzunu silkti.

Bu adamın herhangi bir şeyi öldürebileceğine inanmak çok zordu. İnanmam için artık görmem gerekiyordu.

“Tamam, peki. Sadece benden uzak dur.” Yatağının ucuna oturdum ve o da sözünü tutarak odanın karşısına geçip kendini yere bıraktı.

Onu izlerken ağzından hâlâ fazlasıyla kan geldiğini fark etmiştim. Dudaklarını yalayıp kanı yutmaya devam ediyordu.

Azize değildim ama bu kadar uzun süre kanaması fikrinden de hoşlanmamıştım. Birkaç dakika sonra içimdeki şefkatli hisse yenik düşüp lavabodan birkaç kâğıt havlu aldım. Bacaklarının arasında diz çöktüğüm sırada merakla beni izliyordu.

“Aç,” diye emrettim.

Cameron tek kaşını kaldırsa da itaat ederek ağzını açtı. Kanın kaynağını hızlıca bulup buruşturduğum kâğıt havluları ağzına tikiştirdim. Homurdanırken şaşkın bir şekilde bana baktı. Yine de avuçlarını yere bastırmayı başarmıştı.

“Burada ilkyardım çantası var mı? Zımbaya ihtiyacın var.”

Başıyla onayladı. Gözlerini takip edip lavabonun üzerindeki aynaya doğru ilerledim. Dolabın içindeki malzeme kutusunu bir şeyler bulana kadar karıştırdım. Bulduklarım da iş görürdü.

Cameron pençe gibi görünen zımbaları hazırlamamı sakince izliyordu. Acıya yabancı olmadığı ortadaydı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Kana bulanmış kâğıt havluları ağzından yavaşça çekerken, “Acıyor mu?” diye sordum. Başını iki yana salladı ve üç zımba telini yanağının içine yerleştirirken hareket etmeden oturdu. Zımbalar yarayı birbirine yaklaştırmıştı, daha hızlı iyileşmesine yardımcı olacaktı.

“İşte.” Başparmağımla yanağını nazikçe okşadım. Ardından ne yaptığımı fark edip elimi hızla çektim.

Tamamen dehşete düşmüştüm ve o da bunun farkındaydı. Elini bir saniye önce elimin durduğu yere götürdü. Meraklı gözleri benimkileri terk etmedi. “Bunu yapmana gerek yoktu.” Sesinde alaycılığa dair hiçbir iz yoktu. Gerçekten samimi görünen, minnet dolu gülümsemesi beni şaşırttı.

“Bütün gece boyunca acı içinde olmanı istemezdim.” Sanki onun için endişelenmiyormuş gibi cevap verdim.

Hafif bir kahkaha attı. “Acıyı hissedemediğimi biliyorsun, değil mi? Siktir, sana gerçekten hiçbir şey anlatmamış.”

Gözlerim büyüdü ve benimle dalga geçip geçmediğini anlamak için birkaç saniye boyunca onu izledim. Duyduklarıma inanamayarak, “Hiç mi?” diye sordum.

“Hayır. Baskı, tabii ki. Dokunuş, evet. Haz, *kesinlikle*. Ama acı hayır.”

Yanaklarım ısınmaya başladı. *Haz yorumunu yok say.*

“Nasıl?” Merakım beni ona daha da yaklaştırdı. Sanki insan değilmiş gibi onu inceliyordum. Nazikçe çenemi tuttu ve gözlerini tekrar benimkilere çevirdi. Burunlarımız arasında yalnızca birkaç santim vardı. Alnına dökülmüş soluk sarı saçları benimkilere dokunuyordu.

Eğer ona böyle yakın durursam geri kalan her şeyi unutabilirdim. Nefesimi yavaşça verirken geriye doğru çekildim.

Cameron sanki yanağının hafifçe şiştiğini fark etmemiş gibi oraya bastırdı. “Deneysel ilaçlar alıyorum. Biz onların minik deney fareleri gibiyiz. Yani havalı şeyleri herkesten önce

deneyimleme şansımız var. Gölge Birlikler'in normal orduda kullanılmak üzere test ettiği bazı yeni ilaçlar kullanıyorum. Acıyı ortadan kaldırıyor ve kemiklerimin kırılmasını zor hale getiriyor. Tek olumsuz tarafı, sonrasında beyinde bıraktığı yan etkiler.” Şakağına hafifçe vururken sırttı.

Yüzüm endişeyle buruştu. “Ama bu şekilde ölümcül bir yara alıp almadığını nasıl anlayacaksın? Ayrıca böyle bir uyuşturucunun, zihinsel durumunun dışında ne gibi etkileri olacağını kim bilebilir ki?” Onu bambaşka bir bakış açısıyla izlerken mırıldandım. Böyle boktan bir durumda olmasının sebebi bu muydu? Deneyisel ilaçlar, kelimenin tam anlamıyla aklını kaçırmasına mı neden oluyordu?

Sözlerime alınmış gibi görünüyordu. “Ben burada bulunan diğer kişilerden farklıyım, Yüzbaşı Erik de bunu biliyor. Benim gibi vahşi bir köpeği yanlarında tutmalarının sebebi de bu. Bugüne kadar ölüm haplarını kaldırabilen tek kişi benim ve hayır, gerçek adları bu değil. Fakat deneyen askerlerin çoğu öldüğü için onlara böyle demek hoşumuza gidiyor.”

Kelimeleri söylerken hücrenin içi fazlasıyla boş hissettiriyordu. Ses tonuna yansıyan o amacı duyabiliyordum. Cameron, onların kendisini önemsedığını sanıyordu ama işin doğrusu, kendisinden geriye hiçbir şey kalmayana dek onu kullanacaklardı.

“Diğer askerlerin hapları aldıktan sonra ölmeleri ne kadar sürüyor?”

Gözlerinde gururlu bir ifade belirdi. “Kırk sekiz saat. Ardından hiçbir hayat belirtisi göstermiyorlar.”

Düşüncelerim birbirine karışıyordu. “Peki ya sen onları ne zamandır alıyorsun?”

“Üç yıldır.”

Hakkını vermek gerekirdi ki, gerçekten dayanıklıydı ama yirmilerinin sonunda olduğunu tahmin ediyordum. En sonunda pes etmeden önce vücudunu daha ne kadar zorlayacaktı?

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Bu oldukça uzun bir süre.” Nefesimi yavaşça verirken bu hücrede kapalı kaldığım süre boyunca, ondan elimden geldiği kadar fazla bilgi koparmaya karar verdim.

Okumayı seviyordu. Bu, köşeye üst üste dizilmiş kitap yığınlarından belli oluyordu. Çoğunu anında tanıdım, eski romanlar ve sıkıcı şiirlerdi. Reed ile ben on üç yaşına bastığım o yaz mevsiminden sonra babamın kütüphanesinde, mum ışığının altında her birini en az dört defa okumuştuk. Tek arkadaşım oydu. O sene ailesini evlerinde çıkan yangında kaybetmesinin ardından, babam Reed’in malikânemizde yaşaması konusunda ısrarcı olmuştu. Greg Reed’i hep sevmişti, onda yatan potansiyeli görmüştü.

Mavestelli isminin vârisinin ben değil, o olması gerekiyordu.

Gözlerim Cameron’ın masasının üzerine saçılmış gazetelere kaydı. Çoğunun başlığı idam ve garip şartlar altında bulunan cesetlerle alakalıydı. Kalbimin hızlandığını hissedebiliyordum. Kim olduğumu biliyor muydu? *Hayır*. Basının benim fotoğrafımı çekmesine müsaade yoktu. Greg’in kendisini korumak için fotoğraflarımı gazetelerden sakladığına emindim...

Ama neden benim işlediğim suçlar hakkında yazıları biriktiriyordu? Endişeyle altdudağımı ısırdım.

Bilgi toplamak güç olmak zorunda değil, diye kendi kendime hatırlattım. “Görünüşünün aksine konuşma şeklin oldukça düzgün. Söylesene, yoksa dramatik bir şair misin? Eh... sonuçta kod adın, Mori. Peki tarihi romanlarla olayın ne?” diye sorarken bakışlarımı odanın etrafına savrulmuş, belki de içerideki rutubetli havadan dolayı sararmış sayfalara tekrar çevirdim. Masasının ortasına özellikle konulmuş üç kitap vardı ve biri açık duruyordu.

Cameron’ın hareketlerinin de görünüşü kadar ilgi çekici olmadığını söylersem, yalan söylemiş sayılırdım.

Şiir seven bir asker. Böyle birinin gerçekten var olacağını kim bilebilirdi ki?

Bir nedenden ötürü bunun düşüncesi beni hüzünlendirdi. Gözlerim yine kâğıtlarına kayd, onun gibi bir adamın hangi konuda yazmış olabileceğini merak ediyordum.

Kısılmış gözleriyle bana bakarken alçak sesle güldü. “Ölümle sürekli dans edenler, karanlık edebiyata ilgi duyma eğilimi gösterir. Sen de pek farklı sayılmazsın, değil mi?” Yakınında duran kitabı eline alıp sayfalarını çevirdi. Sayfalar sık sık kullanılmaktan yıpranmıştı. O hikâyeyi kaç defa okuduğunu düşünmeden edemedim ve merakım beni alt etti.

“Ah, o halde sen yalnızca trajedilere ilgi duyuyorsun.”

Cameron kitabın kapağını kapatıp kucağından yere düşmesine izin verdi. “Hepimiz en sonunda trajedi haline geliriz. Romantikler bile.” Aksanı, kelimelerinin aramızda tıpkı bir düğüm gibi asılı kalmasına neden oldu.

Tanrım, adam Ölü Ozanlar Derneği*’nden fırlamış gibiydi ve tıpkı bir aptal gibi ona çekiliyordum. Eğer gizli bir askeri hücre yerine kütüphanede olsaydık, onun tek kişilik kitap kulübüne katılmayı teklif ederdim ve ara sıra şarap eşliğinde sohbet ederdik.

Hafifçe nefesimi verip gülümsedim. “Bütün bu şanssızlıkları bir kenara bırakacak olursak, acı son gelmeden önce biraz olsun eğlenmeyi umalım, Mori.”

Dudaklarında şeytani bir gülümseme belirdi ve beni yok sayıp tekrar eline aldığı kitabını okumaya başladı.

*Ölü Ozanlar Derneği, 1989 yılında çekilmiş filmidir. 1959’da, muhafazakâr Vermont yatılı okulu olan Welton Akademisi’nde geçen film, öğrencilere şiir öğretmesiyle ilham veren bir İngilizce öğretmeninin hikâyesini konu almaktadır.

BÖLÜM 4

Emery

Dek fazla uyumadığını söylememiş miydi?

Kollarımı göğsümün üzerinde birleştirip Cameron'a baktım. Omuzları öne doğru düşmüş, başı yana eğilmişti. *Yalancı*. Onu incelemek için birkaç adım ötesinde yere çökerken böyle düşünüyordum.

Gözünün iç tarafındaki yeni oluşmuş yara izi, acı verici görünse de rahatsız olduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Bu mantıklıydı, sonuçta acıyı hissedemediğini söylemişti. İlacın etkisinin ne kadar sürdüğünü merak ediyordum. Devamlı kullanması gerekiyor muydu, yoksa etkisi uzun mu sürüyordu? Bunu tersine çevirmenin bir yolu var mıydı?

Küçük hücrenin içinde metalin sürtünme sesi yankılandı. Kapı açıldığında başımı kaldırdım ve General Nolan'ın bana hayranlıkla bakan gözleriyle karşılaştım. O bakışlar anında rahatlamış bir gülümsemeyle birleşti. "Vay canına. Şu işe bak, seni öldürmemiş." Sesine yansıyan o bariz şaşkınlık karşısında pek de mutlu olduğumu söyleyemezdim çünkü bu, muhtemelen benim sağ kurtulamayacağıma emin olduğu anlamına geliyordu.

Hâlâ Cameron'ın karşısında oturuyordum. Tekrar ona baktığımda içimi delip geçen gözleriyle karşılaştım ve kollarını başının üzerine doğru kaldırdı. Zayıf bir gülümsemeyle, "Ben de en az senin kadar şaşkınım, General," dedi ilgisizce.

Onun durumundaki birine göre çok fazla gülümsüyordu. O gülümsemenin içinde öylesine ağır bir yük vardı ki, acısına aşına olan tarafımı adeta boğuyordu. Tıpkı benim gibi o da hayatının bir noktasında terk edilmişti. Yoksa insan neden bizim kadar dibe batardı ki? Kaşlarını kaldırıp yüzündekileri saklamaya çalıştı ama ben, acı dolu hayaletleri görebiliyordum çünkü benimkilerle dans ederken fazlasıyla yakınlardı.

Bakışlarında daha fazla kaybolmadan önce gözlerimi tekrar yere çevirmek için kendimi zorladım.

Nolan kısık sesle, "Bu hiç beklenmedik bir durumdu. Sanırım ikinizi de Yeraltı'na alıp hemen eğitime başlatmak en iyisi. Beni izleyin," dedi ve ondan önce hücreden çıkabilmem için yana çekildi.

Cameron ayağa kalkıp kollarını birleştirdi. "İkimiz mi?"

Nolan başını sallarken dudaklarında yamuk bir gülümseme belirdi. "Ne yani, Yüzbaşı Erik seni durumdan haberdar etmedi mi?" Kısa süren sessizliğin ardından Nolan sıkıntıyla iç çekip eliyle yüzünü ovaladı. "Tabii ki bunu yapmadı. Cezan, Yeraltı Denemeleri'ni de kapsıyor, Mori. Umarım bu durum, senin o boktan beyninin yeniden eğitilmesini sağlar ve timindeki yerini hak ettiğini kanıtlarsın."

Aralarındaki hava bir anda ağırlaştı.

Cameron'm gözleri karardı ve dişlerini sıktı. "Peki, ben orada hepsini öldürebilecek durumdayken; benim seviyemde eğitim almamış acemiler açısından bu nasıl adil olacak?"

"Çünkü sadece kendini değil, onu da denemelerden sağ çıkartman gerekiyor. Temel görevin, o savaş heyecanı içinde ortasını öldürmemek. Hücrendeki aşamayı geçtin. Ama düşmanca

KALBİMDEKİ BİÇAK

bir ortamdayken ne yapacaksın? İkiniz hiçliğin ortasında yalnız kalsanız ne olur?” diye sordu Nolan öfkeyle. Kelimeleri, Cameron’ın gözlerinin kararsızlıkla parlamasına neden oldu.

Cameron şaka yapmıyordu. Biz onların gözünde gerçek hayat için yapılan deneylerden ibarettik ve görünüşe göre, onun kendisini kontrol etmesi epey zor olacaktı. *Harika.*

Nolan göğsünün üzerindeki cebini açıp içinden ilaç şişesini çıkartırken gülümsedi ve hapları Cameron’a fırlattı. Bakışlarımla havada süzülen siyah şişeyi takip ettim. Cameron eli titremeden onu yakaladığı sırada ilgisiz gözlerle bana baktı. Şişenin kapağını açıp içinden üç ya da dört hap çıkartmasını ve su olmadan onları yutmasını izledim. Gözle görülür bir şekilde rahatladı ve omuzları gevşedi.

Donup kalmış gözlerle ona baktım. *Diğer askerleri öldürdüğünü iddia ettiği ilaçlara bağımlı.* Bunu yapmaya devam ederse ona ne olacaktı? Ölüm haplarını yutmasını izlerken içimde yükselen rahatsızlığı bastırdım.

Onu tanımıyorum. Bu, umurumda bile değil. Ama mideme çöken huzursuzluktan da kurtulamıyordum.

Nolan uzun koridordan geçerken bizi yönlendirdi. Birkaç defa belli etmemeye çalışarak Cameron’a baktım, onu bekleyen kadere karşı ilgisiz görünüyordu. Aslında daha çok öfkeli gibiydi. Yine de *Yeraltı Denemeleri* kulağa hafife alınacak bir şey gibi de gelmiyordu. Diğer acemilerle birlikte eğitim kampına gittiğimizde bu konu hakkında daha fazla şey duyacağımdan emindim.

Şınav çeken birkaç askerin bulunduğu büyük, gri spor salonundan geçtiğimiz sırada Cameron’ın gözleri bana kaydı ve beni kendisine bakarken yakaladı. Bakışlarımı hızla kaçırdım.

Üssün ortak alanına girdiğimiz sırada, “Gözüne ne oldu?” diye sorarak sessizliği bozdum. Askeri kıyafetler giymiş kadınlar

ve erkekler, etrafta kendinden emin adımlarla yürüyorlardı. Geneli klasik yeşil kamuflajlardan giymişti ama bazılarında Hava ve Deniz Kuvvetleri formaları vardı.

General Nolan'ın üniforması siyah kamuflajlıydı, rozetleri de benzersizdi: Tam ortasında *GB* bulunan bir kafatasını saran altın bir daire. Gizli Birlikler'in sembolü olmalıydı.

Nolan, "Sahadaki son ortağını öldürdüğü için aldığı ceza bu," diye homurdanırken kısa süreliğine yürümeyi kesti. İrkilerek Cameron'a döndüm. Dudaklarını sıkıca birbirine bastırmıştı, sanırım insanların onun adına konuşmasından hoşlanmıyordu. "En sonuncusunun kafasını *KA-BAR* bıçağıyla* kesti. Sadece savaş bıçağı kullanarak birinin kafasını kesmenin ne kadar çaba gerektirdiğini biliyor musun, Acemi Maves?"

Boğazımda bir düğüm oluştu. *Aslında biliyorum.*

Beklediği kadar iğrenmediğimi görünce Nolan gözlerini kısarak bana ters ters baktı. "O yara izini hak etti. En önemli adamımız olduğu için epey şanslı, yoksa onu hendeklerden birine atmış ya da Riöt Timi'nin ellerine bırakmış olurduk."

Cameron aksi bir şekilde, "Tamam, yeterince şey duydu. Hadi devam edelim," derken kollarını sertçe birbirine bağladı, bakışlarımdan kaçıyordu.

Nolan dalga geçer gibi gülse de hızlı adımlarla yürümeye devam etti. İkisine yetişebilmek için adımlarımı daha uzun atmam gerekiyordu. "Orada kaç tim var?" Çok fazla olduklarını sanmıyordum. İzlenmesi gereken timler ne kadar çok olursa, onları saklamak da o kadar zor olurdu.

"Şu anda aktif olan dört seçkin tim var. Warsaw, Riöt, Fury ve Malum." Nolan bunları anlatırken sanki otomatik pilota alınmış gibiydi ve konuya hiç ilgi duymadığı belliydi. Cameron da zihinsel olarak bambaşka bir yerdeymiş gibi görünüyordu,

*ABD donanması tarafından kullanılan savaş bıçağıdır.

KALBİMDEKİ BİÇAK

antrenman yapan askerlere boş gözlerle bakıyor ve alanın diğer ucundaki kişilerle rahatça sohbet ediyordu.

Nolan'a bir cevap alma umuduyla, "Dört tim olmasının nedeni var mı?" diye sordum.

General hafifçe gülerek açıklamaya başladı. "Evet. Riöt'un en kötüsü olduğunu rahatça söyleyebilirim. Onlar için seçilmediğine sevinmelisin. Hainleri, firarileri ya da artık işe yaramaz hale gelmiş askerleri ortadan kaldırmaları için onları göndeririz. Onları ülkenin doğu yakasında tutuyoruz. Warsaw büyük şehirlerdeki önemli ve kamuda öne çıkan durumlar için gönderilen üst düzey ekiptir. En titizleri onlardır, aynı zamanda detaylara da oldukça önem verirler."

Yanımdan geçen birkaç asker bana omuz attıktan sonra dik dik baktı. *Muhtemelen bununla sınırlı kalmayacak.* Cameron kaşlarını çatmıştı, bir şey söylemek üzereymiş gibi duruyordu ama dudaklarını aralayıp bakışlarını kaçırdı.

Nolan kaba askerleri hiç umursamadan devam etti. "Malum, kimsenin gitmek istemediği ya da gidemeyeceği yerlere giden timdir. En doğru tabirle son çaremiz. Bir de Fury var, ulaşılması zor ve gerçekten tehlikeli yerlere gönderdiğimiz tim onlardır. Onların görevi, Gölge Birlikler içindeki listenin en üst sıralarında yer alıyor. Başarı oranları yüzde yüz, ölüm oranları ise yüzde otuz. İntihar görevlerine gönderdiğimiz timdir."

Gözlerim hızla Nolan'ınkilere kayd. Bana alaycı bir şekilde sırtıyordu.

"Tahmin etmeme izin ver," derken sesim öfkeliydi. "Benim atandığım tim o."

Nolan'ın ışıldayan bakışları mide bulandırıcıydı. "Doğru, Maves. Öldürülenlerin çoğu Mori'nin ellerinden bile olmadı." Kaskatı kesilen ifadem karşısında kahkaha attı. Cameron, öfkeyle derin bir nefes verdi.

Yüzde otuz ölüm oranı mı? Altdudağımı ısırdım. Beni gelecekte öldüreceğinin sözünü çoktan veren Cameron yüzünden endişelenmem gerektiğini de göz önüne alırsak, bu oranlar hiç iyi değildi. Bana zarar vermekten kaçıyor mu, yoksa kurbanlarına işkence çektirmekten zevk mi alıyordu?

Gerçekten anlayamıyordum.

Nolan bizi uzun koridorun sonunda bulunan acil durum merdiveninin olduğu tarafa götürdü. Birkaç kat aşağıya indik. Alt katta siyah, metal bir kapıyla karşılaştık. On kat merdiven inmekten bacaklarım adeta jöle kıvamına gelmişti.

Binaların bu kadar derinlere inşa edilebileceğinin farkında bile değildim. Arkamızda bıraktığımız her kat, boğazımdaki düğümü daha da büyütüyordu.

General Nolan cebinden çıkarttığı kartın arkasını tarattı. Panelin üzerindeki renk kırmızıdan yeşile döndüğünde arkasındaki kilit mekanizması gürültüyle hareket etti. Nolan kapıyı açarken Cameron ile benim önünden yürümemiz için işaret etti.

Kapıdan geçip küçük bir ara odaya girdik. Yaklaşık üç metre ileride başka siyah bir kapı daha vardı. Nolan ilk kapıyı kapatıp kilitlendiğinden emin olduktan sonra diğerine doğru ilerledi.

Siktir, güvenlik önlemleri gerçekten yüksekti. İçeride bizi neyin beklediğini düşünmek gerilmeme neden oluyordu. Cameron ellerini eşofman altının ceplerine sokmuştu ve en ufak bir endişe belirtisi dahi göstermiyordu. Daha önce zaten eğitim kampına katılmıştı, yani bu normaldi ama kaygıya dair küçücük bir iz bile olmaması rahatsız ediciydi.

Ağır kapılar açıldı ve yeraltındaki bu tesisin büyüklüğü karşısında anında büyülendim. Tavanın yüksekliği en az on iki metreydi ve destek için devasa çelik kirişler konulmuştu. Silahlı askerler alanın etrafına dağılmıştı fakat hepsinin gözleri, tam ortada duran taktik üniformalı askeri öğrencilerin üzerindeydi.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Duvarlar beyazdı. İçine adım attığımız alan hapishane gibi aydınlatılmıştı. Hepimiz adi birer suçlu olduğumuz için yüksek güvenlikli kapıları ve nöbetçileriyle hapishaneye benzemesi normaldi.

“Vay canına. Yeraltındaki gizli birlikler derken, gerçekten *yeraltını* kastediyormuşsun,” dedim iğneleyici bir şekilde. Bu sabahki ruh halim, aynı hücreyi paylaştığım psikopat yüzünden berbattı.

Cameron verdiğim tepki karşısında sıırıtsa da General Nolan bunu pek eğlenceli bulmadı. Homurdanıp kollarını birbirine doladı ve arenanın ortasında, ısınma antrenmanları yapan insan denizine baktı. “Buraya Yeraltı deriz. Kelime oyunu hoşuna gittiyse, buranın ne kadar *karanlık* olduğunu görene kadar bekle.” Nolan gülümsemeden bana göz kırptı. *Tanrım*.

Derin bir nefes alıp siyah ve gri kamuflaj kıyafetler giymiş acemilere odaklandım. Adları göğüslerinin üzerindeki isim bandında yazıyordu ama yanlarından geçerken bile okuyamayacağım kadar uzaktalardı.

“*Eğitim kampında* ne kadar kalacağız?” diye sordum. Arenanın öteki tarafındaki gözler bizi takip ederken içimde rahatsız edici bir his belirdi. Diğerlerinin ilgisini gerçekten üstüme çekmek istemiyordum, o yüzden başımı öne eğdim.

Nolan arenanın ortasına yakın olan kapıya doğru keskin bir dönüş yaptı ve ardından bizi uzun koridora yönlendirdi. Tek kişilik katlanabilir şilte ve yataklarla dolu, büyük bir odaya vardığımızda durdu.

“Doksan günlük eğitimin neredeyse sonunda katılım sağladınız. Yani ikiniz de birkaç hafta içinde denemelere katılacaksınız. Eğer hayatta kalma şansınızı yüzde beşin üzerine çıkartmak istiyorsanız, o halde birkaç arkadaş edinmenizi tavsiye ederim. Burada işler biraz... *acımasızdır*.” Söylediği şeyin komik bir tarafı olmalıydı çünkü dudakları sinsi bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Cameron huzursuzca homurdandı. “Timime geri dönmek istiyorsam, onu hayatta tutmam gerekiyor. Yani arkadaşla ihtiyacımız olduğunu hiç sanmıyorum.” Bu konuda en az benim kadar heyecanlı görünüyordu.

General, Mori’yi görmezden gelerek, “Bu senin,” diye mırıldandı.

Nolan’ın başıyla işaret ettiği tek kişilik yatağı aklıma kazımayaya çalıştım. Odanın arka kısmında, banyoların yakınındaydı. Yatakların her birinin ayakucunda isim etiketleri vardı. Nolan benim okumama fırsat kalmadan oradaki etiketi hızla alıp cebine attı.

“Peki o ne olacak?” Başparmağımı Cameron’ın göğsüne doğru uzattım ve buna karşılık nankör bir homurdanma çıkarttı.

Nolan’ın gözleri koyulaşırken sıırttı. “Paylaşmak güzeldir, Acemi Maves.”

Paylaşmak mı? Tek bir yatağı? Üstelik bu kadar insanın içinde Mori ile... Aklımdan geçen küfürlerin ağzımdan kaçmasına engel olmak için bacağımı çimdikledim.

Şu anda dikkat edilmesi gereken daha önemli konular var. Nolan’a sabırsız bir şekilde, “Nasıl acımasızdır?” diye sordum.

General geldiğimiz yoldan yürümeye başlasa da ben onun arkasından bakarken mırıldanarak, “Yeraltı askerlerinin uymaları gereken pek fazla kural yoktur. Bu yüzden ölümlerle sürekli karşılaşırız, zorbalık sık sık görülür, taciz ve aklına ne gelirse vardır. *Buradayken* diğerlerinin karşısında sağlam durman gerekiyor,” dedi ve kolunu kaldırıp beton tavanı gösterdi. “*Oraya* çıkabilmek için. İkinize de bol şans.”

Gidişini izledikten sonra yatağın ucuna oturup derin bir nefes aldım. Cameron da yatağın diğer tarafına oturdu, tek kelime bile etmemişti. Olayın ciddiyetini yavaş yavaş kavramaya başlıyordum. Gözlerimi sıkıca yumdum.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bunu hak ettim. Hiç acımadan katlettiğim bütün o insanları düşündüm. Peki ya bu durumu daha çok hak edenler? Mesela Greg Mavestelli ve Reed gibi insanlar? Nefret dolu düşünceler yüzünden zayıf düşmüştüm. Hiçbir zaman geçmişte kalmış mevzuları kurcalayan biri olmamıştım. Olan olmuştu.

Gözlerimi tekrar açtığımda kendimi biraz daha toparlanmış hissediyordum.

Burada olmamın bir nedeni vardı, benim gibi olanlarla aynı yere aittim. Bu, benim ikinci şansımdı. *Olumlu açıdan bak.* Pozitiflik saçan bütün o içerik üreticileri böyle söylemiyor muydu? Buranın olumlu tarafları ne olabilirdi? Gözlerim bana ihanet ederek Cameron'ın atletik vücuduna kaydı. Bir tanesi buydu.

Bir grup er odaya girmeden önce yaklaşık dört dakika geçti. Hepsinin gözleri anında bana ve Cameron'a odaklandı. Omuzlarından yayılan o hoşnutsuz his karşısında nefesim kesildi.

İçlerinden biri, diğerlerinin önünden yürüyordu. Saçları koyu kırmızıya boyanmıştı, teni solgundu ve gözleri neredeyse siyaha yakın, ürkütücü koyu kahverengiydi. Adam benim yaşlarımdaydı, belki benden bir yaş büyük olabilirdi. Kendinden emin bir şekilde bize doğru yaklaşırken boğazımda oluşan düğümü yutkunarak bastırdım. Yürüyüşü, gür ve çatılmış kaşları kadar ürperticiydi. Boynunun etrafına kanlı bir bandaj sarılmıştı, şahdamarının olduğu kısımda kan daha yoğundu. Sanki biri on dakika önce onu öldürmeye çalışmış gibi görünüyordu. Nolan'ın burada işlerin nasıl yürüdüğü konusunda şaka yapmadığını fark ettiğim anda gözlerim büyüdü.

Siktir, Nolan'ın söktüğü etikette onun adı yazmıyordu, değil mi? Kendimi çıkacak herhangi bir kavgaya karşı hazırladım.

“Siz ikiniz benim yatağında ne yapıyorsunuz?” diye öfkeyle bağırdı. Ellerimi iki yanımda yumruk haline getirirken yavaşça yataktan kalktım.

“General Nolan buranın bana ait olduğunu söyledi,” dedim sakince. Adam tek kaşını kaldırıp arkamda duran Cameron’a baktı. “*Bize,*” diye düzelttim. Bütün gözler üzerimizde olduğu için alnımdan ter süzülüyordu. Diğer katil dostlarımın acımasız bakışları...

Nolan bunu bilerek yaptı. Başka bir öğrenciyle başımı belaya sokarak beni Mori ile aynı yatakta yatmaya zorladı. Adi herif.

Genç adam gülümsüyordu ve bunun ne kadar kötü niyetli olduğunu fark edince şaşırdım. Lanet olsun, bu yalnızca bir yataktı. Bakışlarımı sertleştirdim, beni kolay lokma olarak görmemeliydi.

Bana doğru eğilirken, “O halde Nolan sana birinci kaliteden *siktir git* demek istemiş,” dedi. “Şu anda burada boş yatak yok. Sanırım bu ikinizin de yerde yatacağı anlamına geliyor.”

Cameron hafif bir ilgiyle bizi izliyordu. Şu durumdayken bile buz gibi olan yüz ifadesi tüylerimi ürpertiyordu. Kavga etmeyi isteyeceğim en son insan oydu.

Diğer öğrenciler kendi aralarında bana gülerken kalp atışlarım hızlandı ve yanaklarım kızarmaya başladı. “Bizden yerde yatmamızı mı bekliyorsun?” diye çıkıştığımda irkildi. Muhtemelen sadece o böyle yapmamı söylediği için anında pes etmemi bekliyordu ve şaşırmıştı.

Gözlerinde meraklı bir ifade belirdi ama bakışlarını hızla yere doğru çevirirken yerini sert bir ifade aldı. “İlk olmayacaksın, seni küçük velet. Gel, sana yardımcı olayım.” Bileğime uzandı ve beni yatırmaya çalıştı.

Mantıklı davranmam ve anında şiddete başvurmamam gerekirdi ama hareketleri kalbimin derinlerine nefret tohumlarını ekmişti. Daha ne yaptığımı fark etmeye fırsat bulamadan yumruğum havaya kalkmıştı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Yumruğum doğruca yanağına isabet etti, başı yana doğru savrulsa da dik durmayı başardı. Kendine gelmek için kısa bir süre bekledi ve dudağını silip karanlık bakışlarını benimkilere çevirdiğinde gözlerim büyüdü.

“Bu çok ayıptı,” dedi alayla. Diğerleri etrafımızı sarmaya başlamıştı, kavgaya hazırlanıyorlardı. Genç bir kadın arkasından yaklaşıp yavaşça onun omzuna dokundu.

“Damian iyi misin?” Sesi nazik olsa da bana dönen bakışları düşmancaydı. Koyu renk saçları sıkıca örülmüştü ve içlerine altın şeritler eklenmişti.

Omuz silkip kollarımı birbirine bağladım. Usulca, “Hâlâ yerde yatacağımızı mı düşünüyorsun?” diye sordum. Cameron’ın dudaklarının kenarı kıvrıldı. Kadın yumruk atmak için kolunu bana doğru kaldırmadan önce küfürler savurdu. Hızla yana kaydım ve ciğerlerindeki nefesi kesecek kadar sert şekilde kaburgalarına vurdum.

Cameron kadının yere düşmesini kayıtsızca izledikten sonra tekrar bana baktı. O alaycı gözlerin ardında bir anda ilgi kıvılcımları belirmişti.

Damian küçümser bir tavırla beni izliyordu. “Gösteriş yapmak istiyorsan, yatak için kapışmaya ne dersin?” Sesinde art niyetin izleri vardı. Neredeyse Cameron kadar uzundu. Onun meydan okumasını kabul etmek muhtemelen aptallıktı ama herkes bize bakıyordu. O yüzden başımı salladım.

Parmaklarını uzatıp kütletirken kahkaha attı. “Aptal fahişe.”

Öfke beni ele geçirirken dişlerimi altdudağıma bastırdım. “Hadi bana tekrar *fahişe* de. Sana meydan okuyorum.” Gözlerime yansıyan *deliliğin* izlerini görmüş olmalıydı çünkü başını arenaya doğru sallarken ağzını açmadı.

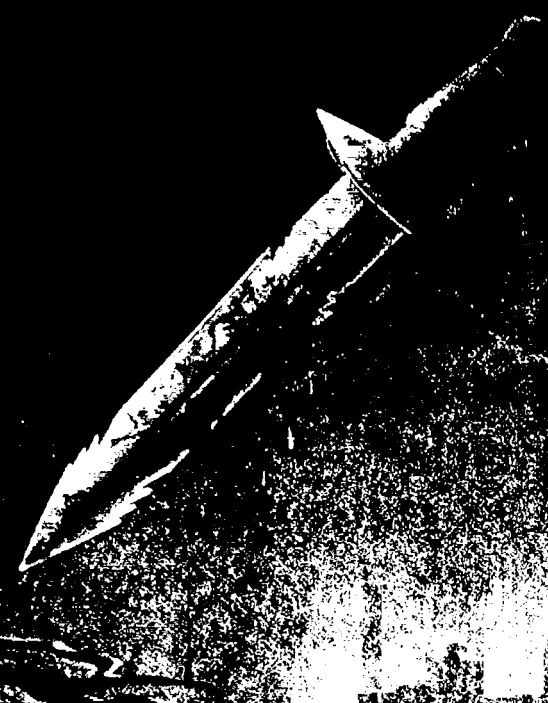
Cameron rahatça ayağa kalktı ve ellerini ceplerine sokarak araya girdi. “Onunla ben dövüşürüm. Kız zaten sana yumruk

attığına göre bu gayet makul.” Cameron’ın alçak sesi, ensemdeki tüyleri ayağa kaldırdı.

Damian onu süzüp kahkaha attı. “İkinizi de alırım. Sen ondan daha da çelimsiz görünüyorsun.”

Şeytani bir gülümseme Cameron’ın dudaklarını yukarı doğru kıvırdı. Sanırım bu adam az önce kendi ölüm fermanının altına imzasını atmıştı.

Nolan bize arkadaş edinmemizi söylemişti ama biz şimdiden iki düşman edinmiştik.

BÖLÜM 3

Emery

Ş u anda ortasında dururken arena olduğundan daha da büyük görünüyordu. Fosforlu ışıklar titreşiyordu ve yerin üstünde bir yerlerde ağır makineler çalıştırılıyordu. Bu yerin üstümüze yıkılmasını hayal etmek bile rahatsız ediciydi ama Damian dövüş çemberinin diğer ucundan yumruklarını sıkarken bu düşüncelere ayıracak vaktim yoktu.

Gözlerim duruma el atacak bir görevli arıyordu, kalabalığı taradım. En sonunda ringin köşesinde birkaç tanesini gördüm. Damian'ın kıcımı tekmeleyeceği üzerine bahse giriyorlardı. Midede yumruk yemiş gibi hissediyordum.

Damian o kadar güçlü görünmüyordu ama gardımı indirmemeliydim.

Seyircilerin arasında birkaç endişeli yüz olduğunu fark ettim. Hatta bazıları yaşanacakları izlemeye dayanamıyormuş gibi yüzlerini çevirmişlerdi. Kuşku zihnimi sarmaya başladı ve gözlerim hızla Cameron'a kaydı. Yüzü buz gibi ve ifadesizdi. Bu kavgada yaşanacak şeylere ilgi duyduğunu hiç sanmıyordum.

Ben hâlâ başka yere bakarken Damian üzerime atıldı ve ben kaçmaya fırsat bulamadan ayak bileğimden tuttu. Tek bir hareketle beni yere düşürmeyi başarmıştı. Gözleri vahşi bir öfkeyle parlıyordu. Nasırlı elleriyle göğsümü yere yapıştırırken göğüs kafesime sertçe bastırıyordu.

Soluğum kesilirken ağzımdan istemsizce bir nefes kaçtı. Damian'ın dudakları kendini beğenmiş, pislik bir gülümsemeye kıvrılmıştı. *Şimdiden kazandığını düşünüyor.*

Diğer elini başımın yanında yere uzattı. Aptalca bir hareketti. Çenemi kaldırıp yana döndüm ve başka bir hamle yapmasına fırsat vermeden önce dişlerimi koluna geçirdim. Eğer pis dövüşmek istiyorsa, o halde öyle yapacaktım.

“Siktir, bu da ne!” diye bağırırken içgüdüsel olarak beni bırakıp geriye çekildi.

Bedenimi sertçe çevirip onu yan tarafa fırlattım. Afalladığı sırada üzerine tırmandım ve dizlerimle kollarını yere sabitledim.

Kendini hemen toparlayıp kalçalarını bana doğru kaldırdı. Bu kadar güçlü olmasını beklemiyordum. Başının üzerinden yuvarı fırlarken gözlerim kocaman açılmıştı.

Birkaç saniye içinde ikimiz de hızla ayağa fırlamıştık. Nefes nefeseydik ve omuzlarımız titriyordu.

Gözleri koluna kaydı, bana tekrar dönmeden önce ısırığı kısa süre inceledi. Derisini yırtmamıştım ama şimdiden fena halde moraracağı belli oluyordu. Arbede sırasında bandajının kenarları biraz açılmıştı. *Ona darbeyi oradan indirmeliyim.*

Saçları dövüşümüzden dolayı darmadağınaktı. “Buradaki ilk günün olduğu için sana fazla yüklenmeyecektim ama bazen güzel olanların bile toplumda berbat şeyler yapıp Yeraltı'na düştüğünü unutuyorum,” dedi öfkeyle. Gözleri koyulaşırken tekrar üzerime atıldı ama bu defa beni yere yapıştırmaya çalışmıyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bakışlarından bana zarar vermek ve ders olsun diye cezalandırmak istediğini anlayabiliyordum.

Damian karnıma bir yumruk savurdu. Kolumla darbeyi tam zamanında engellemeyi başardım ama hamlemi tahmin etmişti. Yumruğunun tersiyle yüzümün sol tarafına vurdu. Parmak eklemleri elmacıkkemiğime çarptığı anda acı, ağzımdan kulaklarıma kadar yayıldı. Dilime yayılan kan tadını alabiliyordum. Yere yapışmamak için ayağımı yana kaydırmayı başardım.

Muhtemelen ağlamamı bekliyordu.

Ona dönüp gözlerinin tam ortasına yumruk attım. Düz ve kusursuz olan burun kemeri artık şişecekti. Çarpmanın etkisiyle homurdandı ama hemen ardından delirmiş gibi insanı huzursuz eden bir kahkaha atmaya başladı.

“Siktir, seni öldüreceğim.” Saçımı yumruğuna dolayıp başımı arkaya çekti ve boynumun hassas kısmını ortaya çıkarttı. Korku damarlarımda hızla dolaşırken ellerim saçlarıma sıkıca dolanmış eline doğru fırladı.

Damian daha da sert çektiğinde ciğerlerimden bir feryat yükseldi. Ateş kafamdaki derinin tamamına yayılırken gözlerim doldu. Boğazımda soğuk metalin baskısını hissedene kadar bedenimdeki bütün güçle karşı koydum. O anda vücudum donakaldı, arenanın içindeki tek ses benim kesik nefeslerime aitti. Ağırılığımı titreyen dizlerime verince acı o tarafa yayıldı.

Elbette bıçağı vardı. Bu dövüşün adil olmasını neden beklediğim hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bacaklarım büküldüğü sırada şeytani bir kahkaha attı ve saçlarım hâlâ yumruğuna sarılıyken beni yere indirip bıçağını boynuma biraz daha bastırdı. Yüzü görüş açıma girdi, aramızdaki şey her neyse onun bitmediğinin sözünü veren gözlerine bakmaktan kendimi alamıyordum. Herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, “İşte üstünlüğü böyle kurarsın,” dedi. Diğer

öğrenciler tezahürat yapıp bir yandan da gülüyordu. Hatta bazıları boğazımı kesmesi için onu kışkırtıyordu.

Bu tutuştan kurtulmak için binlerce defa antrenman yapmıştım ama kavgayı burada bitirmeye karar verdim. Eğer elimden sadece bu kadarının geldiğini düşünüyorsa, bu sayede daha sonra onu ve diğerlerini savunmasız şekilde yakalayabilirdim. *Onlara asla her şeyini gösterme.* Sakinleşmek için derin bir nefes aldım.

Bu yalnızca Damian'ın gülümsemesini durumdan aldığı keyifle daha da büyüttü.

“Sırada ben varım, unuttun mu?” Cameron, Damian'ın bileğini tutup onu saçımı bırakmaya zorlarken tavrı oldukça rahattı. Hızla ayağa kalkıp başımın arkasını ovaladım. Cameron başıyla geri çekilmemi işaret etmeden önce göz göze geldik.

Zaten kendimi yeteri kadar küçük düşürmüştüm, neden Cameron'ın umursamaz tavırlarını da ekleyip egomu daha da zedelemeyecektim ki? Öğrencilerin arasına geri dönüp çemberin içine girdim ve sıradaki maçı izlemek için kalan son enerjimle o tarafa döndüm. Yapmak istediğim tek şey, sıcak bir banyo yapıp uyumaktı.

Cameron'ın sırf Damian'ı daha da kışkırtmak için ellerini cebinde tutmaya devam ediyordu.

İşe de yarıyordu.

Damian'ın yüzü kıpkırmızı kesildi. Küfredip hızla bıçağını salladı ve Cameron'a saldırdı. Cameron kolaylıkla bıçaktan uzaklaştı. Yanından geçerken Damian'ın sırtının ortasına botuyla sertçe vurdu ve elleriyle dizlerinin üzerine çökmesini sağladı. Bıçak yerde yuvarlandı.

“Hadi ama. Üstünlük kurma konusunda kendine *epey* güvendiğini sanıyordum?” Cameron'ın alçak sesindeki alaycılık tüylerimi ürpertti. “Sana, *benim* üstünlüğü nasıl kurduğumu göstermemi ister misin?” Damian ayağa kalkmaya çalışırken yanına yaklaşıp yüzüne bir tekme attı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Öğrencilerin keskin nefeslerinin ardından ortam tamamen sessizliğe gömüldü.

Damian yan doğru yığıldı. Kan tükürdüğü sırada dökülen birkaç dişi yüzünden boğulacak gibiydi. Çaresizce inlerken yere tükürdüğü o iğrenç kırmızı parçalar karşısında boğazıma bir yumru oturdu.

Cameron'ın geniş gülümsemesi, hayatımda gördüğüm en güzel şeylerden biriydi. Damian'ın arkasından eğildi ve en sonunda cebinden çıkardığı ellerinden biriyle onun çenesini tuttu. Diğeriyle de Damian'ın gözleri bana dönene kadar saçlarını çekmeye devam etti.

Damian'ın ağzının tekme yüzünden ne kadar berbat hale geldiğini gördüğümde yüzümdeki bütün kan çekildi.

Cameron soğuk ve cansız gözleriyle bana bakarken, "O sana ait değil," dedi. "O benim, anladın mı? Ona her baktığında yüzüne attığım tekmeği hatırlamanı istiyorum."

O gözlerin içinde hiç ışık yoktu. Bana baktığında ne gördüğünü merak ediyordum. O sözleri yalnızca beni burada korumak zorunda olduğu için söylediğini biliyordum. Gözlerim beton zeminin üzerindeki kana kaydı. Eğer fazla uzun bakarsam, Cameron'ın gözleri peşimi bırakmayacaktı.

Damian'ın, Cameron'a verdiği hırıltılı cevabı duymadım. Duyabildiğim tek şey Cameron'ın aldığı derin nefeslerdi. Bir saniye sonra pisliğin kafasını serbest bırakıp doğruldu.

Birkaç arkadaşı Damian'a yardım edebilmek için hızla koştu. Cameron bana yaklaştı ve yanımda durup, "Sanırım yatak bizim," diye mırıldandı.

Ona bakmadan önce tereddüt ettim. "Neden sana ait olduğumu söyledin?" Göğsüm öfkeden sıkıştıyordu. "Şimdi herkes şey olduğunu sanacak-"

Sanki bir stratejiyi paylaşır gibi usulca, “Eğer sana bulaşırlarsa, benimle de başa çıkmak zorunda kalacaklarını bilecekler,” dedi.

Ben de öyle tahmin etmiştim ama bunu böyle sahiplenici bir tavırla dile getirmesine gerek yoktu. Başımı sallayarak onayladım.

Cameron gözlerimin içine baktı, yüzünde kendini beğenmiş bir ifade vardı. “Rica ederim.” Yorumunu görmezden gelip başımın arka tarafına hafif bir baskı uyguladım ve acıdan dolayı yüzümü buruşturdum. Cameron konuşmasına devam etmeden önce bakışlarını kısa süreliğine üzerimde tuttu. “Güzel mücadele ettin. Senin gibi birinin kendini nasıl savunacağını bilmesine şaşırdım.” İltifatının iğneleyici bir tarafı vardı.

“Şey... evet, böyle bir dünyada kadınların sert olmayı öğrenmesi gerek,” diye homurdandım. Damian’ın yumruğu yüzünden ağzım yara bere içindeydi ve dilimde hâlâ kan tadı vardı. Yine de buna memnundum, dişlerim Damian’ın kilerin aksine sağlamdı.

Cameron alçak sesle, “Bizimle kavga etmek isteyen birileri ortaya çıkmadan önce dönelim,” deyip kolumdan hafifçe iterek beni tekrar kışlalara yönlendirdi.

Uzun koridora doğru yürürken Cameron hemen arkamdaydı. Arkamızda kalan öğrenci grubuna temkinli bir bakış attım. Haklıydı, daha şimdiden birbirlerini itip duruyorlar ve dövüşe hazırlanıyorlardı. Buradaki herkes, her zaman böyle mi hareket ediyordu? Hayvanlar gibi kavga edip ardından her şey yolundaymış gibi mi davranıyordu? Sert dövüşleri izlemeye devam ederken hepsi oldukça rahat görünüyordu. Bazıları da diğerlerinin dişlerinin tekmeyle kırılması normal bir şeymiş gibi Yeraltı’nda dolaşmaya geri dönmüştü.

“Neden sert olman gerekiyor?” Cameron’ın sesi, dikkatimi Yeraltı’ndan çekip ona vermeme neden oldu. “Doğuştan şanslı

KALBİMDEKİ BİÇAK

birine benziyorsun,” diye mırıldanırken sesi sert çıkıyordu. Teknik olarak pek de haksız sayılmazdı.

Mavestelliler, Kuzeybatı’daki en zengin ailelerden biriydi. Ebeveynlerimin tek çocuğuydum. Ayrıca ailemizin erkeklerindeki kısırlık problemi yüzünden soyumuzun da son ferdiydim. Fakat zengin bir ailede doğmuş olmak, hayatının kolaylaşacağı anlamına gelmiyordu. Bunu zor yoldan öğrenmiştim. Hayatımın yarısı yeraltı dünyasının yatılı okullarında, diğer yarısı da evde, Reed’in bana bir insanı nasıl öldüreceğini öğretmesiyle geçmişti. Tek avuntum, Reed’in bütün sıkıntılara çözüm bulmasıydı. Eğer derslerde başarısız olursam, profesörleri tehdit eder ve verdikleri notları değiştirmelerini sağlardı. İnfazcı olmayı daha fazla devam ettiremeyeceğini ona itiraf ettiğimde, duygusal olarak kopmam ve uzaklaşmam için bir yol bulmuştu. Yeraltı dünyasının kötü ve çirkin yüzünü sorgulamamı sağlama konusunda bana yardım etmişti. Her ne kadar rahatsız edici ve korkunç olsa bile bu yöntemin yararı olmuştu.

Sanırım daha çok kendisi gibi birine dönüştüğüm için gurur duyuyordu. *Bir canavara.*

Kalbimin üzerinde kara bulutlar dolaşıyordu. Çocukluğumu düşünmekten hoşlanmıyordum. Yetişkinliğimi düşünmekten de hoşlanmıyordum.

Yalnızca annemin iyi olmasını umuyorum. Ben orada yokken Greg’in o hakaretleriyle kim başa çıkacaktı? Reed, babamın tüm dikkatini işine vermesi için elinden gelen bütün çabayı harcasa da yapabilecekleri sınırlıydı. Greg’in hiçbir suçlamayla karşı karşıya kalmadığından emindim. Sonuçta daha önce polise ya da hâkime rüşvet vermemiş değildi.

“Dişlerini tekmelemek *zorunda* mıydın?” Kontrolü tamamen kaybetmeden önce konuyu geçmişimden uzaklaştırmam gerekiyordu. Cameron’ın bunca insan içinde Mavestelli adını bildiğini sanmıyordum ama o zeki bir adamdı ve düşünüp parçaları

birleştirmesini hiç istemiyordum. Özellikle de işlediğim suçlar hakkında yazılmış gazete haberlerini topladığını biliyorken.

Tek kaşını kaldırdı. “Değildim ama bu en azından başparmaklarımı, göz çukurlarına sokmaktan daha iyi, değil mi?”

Boğazımdan gergin bir kahkaha çıktı. “Evet, daha iyi.”

Cameron yatağımızın ucuna oturdu. Yatağın küçüklüğünden pek de memnun değildim, sonuçta haftalar boyunca birbirimize yapışık şekilde uyuyacaktık. Dişlere tekme atmayı, gözlere başparmak sokmaktan daha iyi bulan birine katlanmak için fazla uzun bir zamandı.

Cameron bıkkın bir şekilde mırıldanarak, “Sanırım sana etrafı gezdirip kuralları anlatmam gerek. Hazır olduğunda bana haber ver de *büyük* turumuza başlayalım,” dedi.

Gözlerimi devirme isteğimi bastırıp ona baktım. Bana bakan gözlerinde merak vardı. Soluk sarı saçları yana doğru taranmıştı ve parçalanmış huş ağacı izlerini taşıyan kokusu bana kadar geliyordu. Dövmelerini köprücük kemiğine kadar takip ettim. Boynunu saran orman, orada yapraklara dönüşüp omuzlarına dağılıyordu. Başka birinin yüzünü kolayca parçalamasını izlediğim bu adamı ne kadar çekici bulduğumu fark ettiğimde sertçe yutkundum.

Bütün bunların yanında neden sevimli olmak zorundaydı ki?

Hâlâ hücredeki aynı psikopat adamdı ama şimdi daha rahat görünüyordu. O hapları su içmeden yuttuğunu hatırladığımda dudaklarım gerildi. Benim ölümcül kusurum da tamir edilmek istenmeyen ya da umursanmayan bozuk şeyleri düzeltmeye karşı duyduğum arzuydu. Böyle şeylere akbabaların ölümlere çekilmesi gibi çekiliyordum. Reed, ebeveynleri yangında öldükten sonra düzelmek istememişti fakat zamanla bazı parçalarını onarmayı başarmıştım. Tekrar gülmesini sağlamaya yetmişti.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Gri ceketimin fermuarını açıp örtülerin üzerine bırakırken, “Önce duş alacağım,” dedim usulca.

Cameron başka bir şey söyleyecek gibi görünüyordu ama umursamadan yanından geçip banyolara doğru ilerledim. Yaklaştığımda banyonun ortak kullanıldığını fark ettim. *Tabii ki öyle olacak.* Kendi kendime homurdanırken içerideki çıplak erkeklere bakmamaya çalışıyordum. Cameron arkamdan gelmişti. “İşin bittiğinde Yeraltı üniformanı hazırlarım. Buraya inerken giydiğin kıyafetler yakılacak,” dedi kısık sesle.

Omzumun üzerinden elimi sallayıp ona karşılık verdim. Dikkatim daha çok sıcacık duşun ne kadar muhteşem olacağındaydı.

Ancak su buz gibiydi.

Birkaç tanesini denedim ama hiçbirinden sıcak su gelmiyordu. Bu da bizi cezalandırmak için kullandıkları sayısız yoldan biri olmalıydı. Gerçek hapishanelerdeki mahkûmlara, bu cehennem çukurundaki insanlardan daha iyi muamele edildiğine inanmaya başlıyordum. Ama en azından burada özgürlüğe dair umudumuz vardı.

Üzerinde düşündükçe *kartların* gerçekten var olup olmadığını daha fazla sorguluyordum. Nolan bana karekodlu bir kâğıt parçası göstermişti ama bu, sahiden iddia ettiği kadar değerli miydi? Bu gizli operasyonun tümü, bizi tamamen tükeninceye kadar silah olarak kullanmak ve zamanı geldiğinde de gözden kolayca çıkartmak için tasarlanmış bir düzmece de olabilirdi.

İnsanlar ufacık bir umut uğruna bir sürü delice şey yapabilirdi.

Örgülerimi açarken çıplak bedenime gözlerini diken erkekleri görmezden gelmeye çalışıyordum. Rahatsız edici olsa da maalesef bu duruma alışkındım. Cameron bakmıyordu. Vücudu diğer tarafa dönüktü ve dikkati tamamen elinde tuttuğu küçük kitaptaydı. En azından kendini nasıl oyalayacağını biliyordu.

Saçlarımı yıkadığım sırada içine düştüğüm zor durumu düşündüm. Bir psikopatı seni öldürmemesi için nasıl kandırabilirdiniz ki? Kurnaz ve mantıklı görünüyordu ama onun asıl problemi, kendini durdurmakta zorluk çekmesiydi. Çekiciliği onu daha da tehlikeli hale getiriyordu. Cameron'ın yanındayken insanın gardını indirmesi kolaydı.

Uzun, öfkeli bir nefes verdim. Görünüşe göre umurunda olan tek şey, ne kadar özel olduğuydu. Diğerleri gibi ilaçlar yüzünden ölmemesi onu farklı kılıyordu ama deneme aşaması bittiği zaman ne olacaktı?

Bu durumun onun için neden bu kadar özel olduğunu merak ediyordum. Kendisini kime kanıtlamaya çalışıyordu? Ona kim bu kadar zarar vermişti de onay ihtiyacı için bu tür bir yöneme başvuruyordu?

Soğuk suyun yaklaşık on beş dakika boyunca sızlayan bedenimde gezinmesine izin verdim. Cameron dışındaki herkes duştan çıkmıştı. O ise hâlâ elinde tuttuğu kitap ve siyah taktik üniformasıyla beni bekliyordu.

En sonunda yanına gittiğimde düzgün şekilde katlanmış üniformayı tuttuğu elini bana uzattı. Tek kolumla havlunun etrafını sararken diğeriyle kıyafetleri aldım.

Gözlerini kitabından ayırıp bana çevirirken eğlenir gibi, "O tatlı kığım bu kadar süre oyalamak zorunda mıydın?" diye sordu. Tam spor sutyenimi giydiğim sırada havlu elimden kaydı ve Cameron'm yüzü beni gördüğü anda kıpkırmızı oldu. Bakışlarını hızla kaçırıp elleriyle kitabını sıkıca kavradı.

Hımm. En azından kadın bedenine karşı bağışıklığı yok. Bu, yüzünde herhangi bir rengin olduğunu gördüğüm ilk andı. Bu bilgiyi sonra kullanabilmek için aklıma kazıdım.

Giyinmeyi bitirirken gülümsedim. "O adi herif yatak yüzünden bize meydan okumasaydı çok daha hızlı davranabilirdim."

KALBİMDEKİ BİÇAK

Sıkılmış gibi bir nefes verdi. “İlk yumruğu sen attın.” Bu umursamaz ses tonu benim sonum olacaktı.

“Beni yere düşürmeye çalışan oydu.”

Cameron bana döndü. Giyiniyor olduğumu unutmuş olmalıydı, tekrar hızla arkasını dönmesinden bunu anlamıştım. “Hıhım,” dedi alçak sesle.

Kıyafetlerimi giyindikten sonra bana Yeraltı’nı gezdirdi.

Burası devasaydı. Başlı başına arenanın tavanı bile beni şaşırtmaya yetmişti. Ama burası kışlalar, ufak bir kütüphane, yemekhane, silah odaları ve atış poligonunun bulunduğu; koridorlar ile büyük odalardan oluşan bir labirentti. Sanki yerin altına kurulmuş koca bir uygarlık vardı. Bu gizli askeri operasyonun ne zamandır sürdüğünü düşünmek bile istemiyordum.

Beni ele geçirecekleri fırsatı yakalamak için ailemi ne zamandan beri takip ediyorlardı? Yoksa gazeteleri okurken şans eseri mi bana denk gelmişlerdi? Bütün bunlar bana, olayların aslında ne kadar derinlere indiğini sorgulatıyordu.

Bunları düşünmek içimi kasvetle dolduruyordu, o yüzden kafamdan atmak için elimden gelen her şeyi yaptım.

Koşan bir grup erin geçmesini beklerken cam kapının yanında durduk. Odanın içinde oturmuş sohbet eden birkaç asker vardı.

“Burası, Gölge Birlikler askerlerinin timleri olmadan kaldıkları yer.” Cameron sanki onların dikkatini üzerine çekmek istemiyormuş gibi hızlı adımlarla ilerliyordu.

Daha farklı giyinmiş birini fark ettiğimde, “O kim? Siyah kep takmış olan?” diye sordum. Takım çavuşu olmak için fazla genç görünüyordu, ayrıca bugüne kadar gördüğüm en sert yüz ifadesine sahipti. Sanki hayatı boyunca somurtan ve ne kadar mutsuz olduğunu kanıtlamak için yüzünde kalıcı çizgiler oluşan insanlardan biriydi.

Cameron durup bakma zahmetine bile girmedi. “Takım Çavuşu, Adams. İnan bana onun lanet kara listesine girmeyi *hiç istemezsin*. O yüzden dikkat çekme ve çeneni kapalı tut. Yeraltı Denemeleri’nden önce yalnızca birkaç hafta var, yani zarar görmeden bu süreci geçirebilirsin.” Deneyimlerinden yola çıkarak konuşuyormuş gibiydi.

“Onu tanıyor musun?”

Sessizliği yeterli bir cevaptı, bu yüzden Cameron’ı daha fazla zorlamadım.

“Yeraltı tamamen bunlardan ibaret. Bugünkü talimler çoktan bitti, yarım saat sonra ışıklar kapanacak. Ondan önce istediğin ne varsa yapmanı öneririm.” Cameron bizi kışla tarafına geri götürürken yüzünde düşünceli bir ifade vardı.

“Dur tahmin edeyim, *gerçekten* karanlık oluyor.” Nolan zaten öyle olacağını açıkça belirtmişti. Gerçi karanlık çoğu insanın aksine beni etkilemezdi. Gölgelemin içindeyken içgüdülerimize göre daha fazla hareket ettiğimizi düşünüyordum. Cameron’a baktım, bu gece onun yanında uyumak zorunda kalacağım aklıma geldiğinde çenemi sıktım.

Çoğu yönden içgüdüsel.

Sırıttı. “Hayatında görüp görebileceğin en karanlık gece aşkımdır.”

Ne kadar rahatlatıcıydı.

Kışlalara döndüğümüzde öğrencilerin geri kalanı çoktan yataklarına yerleşmişti. Bazıları kitap okuyor ya da yataklarının etrafında grupça kart oyunları oynuyordu. Geri kalanlar-

Kalbim hızla atmaya başladı ve gözlerimi hemen başka tarafa çevirdim.

“Evet, buradaki insanlar deliler gibi sikişiyor.” Cameron yere çevrilen bakışlarımı gördüğünde gülümsedi. Bakire değildim ama siktir, daha ortalık kararmamıştı bile. “Onları suçlayabilir misin? Çoğu deneme alanından çıkmayı dahi başaramıyor.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Tabii ceset torbası dışında.” Kendinden öyle emin konuşuyordu ki, sanki kendisinin o şekilde çıkmayacağından emindi. Ben aklına bile gelmiyordum.

Başımı iki yana salladım. “Buradaki her şey fazlasıyla boktan.”

Cameron arkasında olup bitenlere duyduğum şaşkınlığı görmezden gelirken tekrar bana döndü. Ben de bakışlarına karşılık verdim.

“Öyle mi? Senin için nasıldı bilmiyorum ama ben toplumdan zaten aforoz edilmiştim. Burası, başıma gelebilecek en iyi şeydi.” Yüzündeki gülümseme silindi ve yatağımıza ulaştığımızda kenara oturdu.

Onun elleri de tıpkı benimkiler gibi kana bulanmış olmalıydı. Hatta ortaklarını öldürme alışkanlığı ve Gölge Birlikler’in favorisi olduğu düşünülürse, muhtemelen sayıları benimkilerden de fazlaydı.

İnce battaniyeyle yastığı yere atıp bağdaş kurmadan önce, “Ne yaptın?” diye sordum. Zemin rahatsız olsa da gelecekte beni öldürecek adamdan uzak durabileceğim her türlü mesafeyi değerlendirecektim.

Cameron başını iki yana salladı. “Sana güveniyor olsaydım bile bunu anlatmazdım. Ayrıca ne yapıyorsun? Orada uyumayacaksın, değil mi?”

“Evet, uyuyacağım. Seninle yatakta sıkışarak yatmak istemiyorum.” Elimde olmadan kıkırdadım. “Peki neden bana güvenmiyorsun?”

Gözleri karardı ve kimsenin bizi dinlemediğinden emin olmak için etrafına baktı. “Çünkü buradaki insanlar seni bunlara göre ölçüyor. Kiminle takım olup olmayacaklarına ve kimin peşine düşeceklerine böyle karar veriyorlar. Boşboğaz biri gibi görünüyorsun, sırları tıpkı benim kanımı akıttığın gibi ortalığa dökebilirsin.” *Boşboğaz mı?* Kaşlarımı çatarak ona baktım.

Parmaklarıyla çenemi okşarken ağzıma odaklandı. Gözlerimi kısıp ona baktığımda elini indirdi ama bakışlarını kaçırmadı.

Başımı salladım. Sanırım gerçek dünyada acımasızsan, o zaman Yeraltı'ndaki takımların birinde seninle olmak altın değerinde oluyordu. Ama diğer taraftan da hangi suçu işlediğin gerçeği vardı. Herkesin farklı düşündüğü konular oluyordu. Ne yaparsan yap, sırtına bir hedef tahtası koyuyordun.

“Söylediklerinden yola çıkarak arkadaşla ihtiyacımızın olmadığını düşünüyordum.” Kapüşonlusunu başının üzerine çekmesini ve kaslı vücudunun yarısının gözler önüne serilmesini izledim. Yere bastırdığım avuçlarım alev alev yanıyordu.

“Evet, yok. Ama aynı zamanda daha fazla düşmana da ihtiyacımız yok.” Bana bir saniye daha bakıp parmaklarımın kıvrılmasına neden olmadan önce herkesin giydiği siyah tişörtü üzerine geçirdi.

“Diğer askerlerin yüzlerinin ortasına tekme atmanın bu konuda yardımı olmayacağına eminim.”

Kahkaha atıp başını salladı. “Tabii ki.”

Yüzümü buz gibi suyla yıkadıktan sonra lavabonun kenarlarını kavrayıp yansımama baktım. Islanmış saçlarım yüzüme yapışmıştı. Boş bakan, yorgun gözler bana bakıyordu. Derin bir nefes aldım.

Sadece uyumaya ihtiyacım vardı. Hayatım yalnızca kırk sekiz saat içinde altüst olmuştu ama iyi olacaktım. *Hapishanede kalmaktan daha iyi.*

Banyodan çıkacağım sırada ışıklar kapandı.

Bu, daha önce hiç görmediğim türde bir karanlıktı. Pencere yoktu, yıldızlar yoktu, duman dedektörlerinden gelen yapay ışıklar yoktu. Havanın kendisi bile kötülükle doluymuş gibi geliyordu. Sadece banyoda ışık kaynağından süzülen hafif bir

KALBİMDEKİ BİÇAK

parıltı vardı. Gözlerimi kısarak bakınca, tavana takılmış ufacık bir lamba olduğunu fark ettim. Banyonun içini aydınlatmaya yetmiyordu bile. *Hepsi bu kadar mı?*

Olduğum yerde donakaldım ve yatakların oluşturduğu, hafif horultuların geldiği karanlıktan ibaret boşluğa baktım. Biraz daha uzakta daha fazla insanın seviştiğini duyabiliyordum. *Siktir, Cameron şaka yapmıyormuş.* Buradaki herkes sanki bugün son günleriymiş gibi yaşıyordu. Dürüst olmak gerekirse, aslında bu heyecan vericiydi. Az sonra ne olacağım bilememek, sürekli tetikte olmamı sağlıyordu. Şimdiki gibi uyku sersemi olmasaydım, eminim bütün bunlar çok daha eğlenceli gelirdi.

Yavaş yavaş, hatırladığım kadarıyla yatağımızın olduğu yöne doğru yürümeye başladım. Birkaç tanesini geçerken ayak parmağımı birine çarptım ve kimseyi uyandırmamak için yüzümü buruşturup nefesimi tuttum. Birkaçını daha geçtikten sonra banyoya geri dönerek tekrar başlamaya karar verdim.

“Yoksa yolunu mu kaybettin?” Cameron sağ tarafımdan fısıldadı. Ona döndüm, karanlığın içinden silüetini zar zor seçebiliyordum.

Bana laf sokmasına boyun eğerek yere çöktüm. En azından boktan bir battaniyem ve yastığım olmasına memnundum. Babamın Rusya’da planladığı operasyon için eğitim aldığım sırada çok daha beter şartlar altında kalmıştım. Orada halletmesi gereken *meseleleri* vardı, dolayısıyla benim de. Fakat soğuk ve ıslak taşların üzerinde yatmak zorunda kalan tek kişi bendim. Bu yüzden bütün kemiklerim günlerce ağrımişti.

Gözlerimi kapatıp bir gün bu cehennemden kurtulacağıma dair o umuda odaklanmayı denedim. Boktan bir durumdan diğerine savrulmaktan kurtulacağım umuduna...

Üst taraftan gelen ses dikkatimi dağıttı. Tek gözümü açtım, zor da olsa Cameron'ın yukarıdan bana baktığını görebiliyordum. Açık yeşil gözleri, en ufak ışık parçalarını bile yansıtıyor gibiydi.

Onu göremediğimi mi sanıyordu?

Bana birkaç dakika daha bakmasından sonra nihayet pes ettim ve öfkeyle, "Ne var?" diye fısıldadım.

Sesini çıkartmadı. Ardından, "Yerde uyumana gerek yok," diye mırıldandı.

"Uyurken boğulmaktan daha iyidir." Hafifçe gülüp yan tarafıma döndüm, böylece ona bakmak zorunda kalmayacaktım.

"Lütfen burada yatar mısın? En azından kendimi pislik gibi hissetmem?" Ben cevap vermeyince devam etti. "Gerekirse seni kucağıma alırım." Beni kaldırmak için öne doğru eğildi.

Aman Tanrım.

Oturup onun belirsiz silüetine ters bir bakış attım. "Toprak yemeyi tercih ederim, şimdi kapa çeneni. Birini uyandıracaksın."

Etraf zifiri karanlıktı ama dudaklarının köşesine yerleşen gülümsemeyi görmeme hiçbir şey engel olamazdı. Bende komik bulunduğu şey neydi, bilmiyordum. Bunu düşünürken kaşlarımı çattım.

"O halde yarın toprak ye. Sadece sert zeminde uyuma. Denemeler sırasında orada yeterince uyuyacaksın zaten." Hafifçe yatağa vurdu. Dişlerimi sertçe sıktım, vücudumun şimdiden ne kadar ağrıdığını düşündükçe, teklifine direnme isteğimi kaybediyordum.

Kısa süren bir değerlendirme ardından battaniyeyle yastığımı alıp yatağın diğer tarafına uzanmaya karar verdim. Yatak tek kişilikti, bu yüzden iki yetişkine yetecek kadar yer yoktu. Üstelik bu yetişkinlerden biri devasaydı.

Birbirimize yapışmıştık, göğsü sırtıma yaslıydı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Gözlerimi kapattım. Böyle bir şey yaşanmıyormuş, sırtımı yakan göğsünü hissetmiyormuşum gibi davranmaya çalışıyordum. Bana sertçe yaklaştı ve sanki birbirimize yapışık olmamız umurunda değilmiş gibi beni kendisine çekip elini kalçama yerleştirdi. Dudaklarımdan en az yirmi kişinin duyacağından emin olduğum ufak bir çığlık kaçtı.

“Rica ederim,” diye söylendi. Sıcak nefesini boynumun yan tarafında hissedebiliyordum. Kaslı kolunu karnımın üzerine sarmıştı.

Sadece birkaç hafta, diye hatırlattım kendime. *Muhtemelen denemeler sırasında zaten öleceğim.* Bunu düşünmek midemi bulandırıyor.

Aniden Cameron’ın sıcak bedeni ve yumuşak yatak o kadar da kötü görünmemeye başladı.

Cameron

Bugün hapları almak için sabah dörtten önce uyanmak zordu. İlk sebebi, uyandığımda Emery'nin kollarının göğsüme dolanmış, yanağının omzuma yaslanmış halde olmasıydı. İkincisi de gerçekten bu anın ellerimden kayıp gitmesine izin vermek istemiyordum. Aslında garipti çünkü normalde bundan, rahatlıktan pek hoşlanmazdım.

Banyodaki aynadan kendime bakarken bir kez daha Yeraltı'nda olmaktan nefret ettim. Neredeyse yedi yıl olmuştu, yine de bu lanet olası yerden ayrılmamın üzerinden bir gün bile geçmemiş gibi hissediyordum. Buradayken geçirdiğim zamanlardan tanıdığım yüzlere dair anılar aniden gözümün önünden geçmeye başladı.

Onları hatırlamak istemiyorum. Yeraltı'nda tanıdığım bütün o insanları... benimle birlikte çıkan kimse olmamıştı. Alayla gülererek başımı iki yana salladım. Denemelerden önce niye arkadaş edinmemizi söylüyorlardı ki? Hepsi denemeler başladığı anda yerle bir olacak sahte ittifaklardan ibaretti. Gölge Birlikler, bizimde yaşayan kötülüğün gerçek kanıtıydı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Son iki hapi da yutup boşalan plastik şişenin lavabonun içine düşmesine izin verdim.

En azından Adams hiç değişmemişti. Burada kendinden söz ettirebildiğini görmek güzeldi. Ama benim gibi boktan birinin time dahil olup kendisinin bu bitmek bilmeyen katliam döngüsünde sıkışıp kalmasının, onu içten içe kemirdiğine emindim. Bunların üstesinden gelebilmek için gerçekten sağlam bir orospu çocuğu olmak gerekiyordu.

Banyonun girişindeki kapıya sertçe vuruldu. Gözlerim yavaş yavaş kapıya doğru kayarken orada Nolan'ın olmasını bekliyordum çünkü ilaçlar yüzünden her sabah dörtte uyandığımı biliyordu. Ama Yüzbaşı Erik'in içeri girdiğini görmek beni şaşırtmıştı.

Varlığına bedenim anında tepki verdi; kalp atışlarım hızlandı, midemse gözüme sapladığı bıçağını hatırlayınca altüst oldu. Acıyı hissedemesem de arkasındaki baskıyı hissetmiştim; etimin şişmesini ve günlerce süren görme kaybımı... O, teke tek dövüşte beni öldürebilecek dünyadaki tek adamdı. Tüm tekniklerimi, bütün zaafılarımı biliyordu.

Hemen duruşumu düzelttim.

Hazır ola geçip ona selam verdim. "Yüzbaşı." Erik sadece ikimiz varken formalitelerden hoşlanmıyordu. O, benim gözümde asla sahip olamadığım baba gibiydi. Ama her zaman formaliteleri önemsiyordum. Onu her konuda hayal kırıklığına uğrattığım için yapabildiğim tek doğru şey buymuş gibi geliyordu.

Dört timin içindeki en sert üye Erik'ti. Birkaç ay önce yüzbaşımızın çatışma sırasında hayatını kaybetmesinin ardından hâlâ görevlere aktif olarak katılan tek yüzbaşı oydu. Aynı zamanda da en sabırlısıydı. Eğer Riöt Timi'nin üyesi olsaydım, Çavuş Jenkins şimdiye kadar beni çoktan öldürmüştü olurdu diye düşünüyordum. Söylenenlere göre yaşma kıyasla epey acımasızdı. Çoğumuz onunla tanışmamıştı ve dürüst olmak gerekirse, bunu istemiyordum.

Erik ortak kullanılan banyoya bakarken, “Rahat,” diye mırıldandı. Gözleri lavabonun içinde duran boş ilaç şişesine takılmıştı. “Görüyorum ki kendini hâlâ bu yavaş ölüme mahkûm etmeyi seçiyorsun,” dedi duygusuz bir sesle.

Onun anlaşılması zor biri olmasına saygı duyuyordum, bu sayede sürekli tetikte kalabiliyordum. Ama içten içe adamlarını, gösterdiğinden çok daha fazla önemseddiğini biliyordum. Bizi kontrol etmek zorunda olmamasına rağmen genellikle bunu yapardı. Diğerleriyle az da olsa empati kurabilen tek askerin o olduğunu düşünüyordum, tabii bunu asla itiraf etmezdi.

Hapları kullanmayı başladığımdan beri bana sürekli zorluk çıkartıyordu. Evet, yıllardır zihnimin darmadağın olmasını izlemişti. Bir zamanlar tanıdığı o adamdan ne kadar uzaklaştığımı merak ediyordum. Sanırım hapları kullanmama izin vermesinin tek nedeni, generalin gözünde sahip olduğum değer in yalnızca bundan ibaret olmasıydı. O adam her zerresiyle benden nefret ediyordu.

Boş siyah şişeyi ona atarken dalga geçer gibi, “Aşıları da yaptıracağım. General Nolan bu sabah için yepyeni bir zehir hazırlatmış,” dedim.

Erik onu yakalayıp elini indirirken duruşunu hiç bozmadı. “Benim iznim alınmadan mı?”

Omuz silktim, yeni deney ilaçlarının alınmasını gerçekten reddedecekmiş gibi davranmasına sinirlenmiştim. “General Nolan teklif etti, ben de kabul ettim. Beni Yeraltı’na tekrar yollayan kişi zaten sensin, bunun senin için niye bu kadar önemli olduğunu anlamıyorum. Emery ile sahada kaynaşma eğitimi için yeterli zamanımızın olmadığını farkındayım ama en azından Nolan’ın bizi siyah seviye göreve kaydettirdiğini bana haber verebilirdin-”

“*Biliyorum.* Görevleri Nolan ile kim ayarlıyor sanıyorsun?” Erik’in soğuk bakışları ilaçlara dönmeden önce kısa süre üzerimde dolaştı. “Buraya kendini atan sensin Cameron, ben değilim.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Sen de en az benim kadar... bunları kullanarak kendini öldürdüğünü biliyorsun.” Söylediklerini vurgulamak için ilaç şişesini kaldırdı.

Zayıf ve mağlup olmuş bir şekilde gülümsedim. “Ben farklıyım yüzbaşı. İlaçlar beni diğerleri gibi öldürmüyor.” Kan burunmdan sızarak dudaklarıma doğru aktığında onu kolumla sildim. Burun kanamaları ilaçların normal yan etkilerinden biriydi. Belli ki ortaklarımı öldürmek de öyle.

Sanki bana acıyormuş gibi kaşlarını kaldırdı ve gideceği sırada, “Hayır. Sen farklı değilsin, Mori,” dedi. “Bunun olmasını ne kadar arzuluyor olsan da fark etmez. Özel değilsin, işte o kadar.”

Kelimeleri mideme adeta bir yumruk gibi indi.

Arenanın gri duvarlarını izleyip Nolan’ın aşılar için beni almasını beklerken Erik’in sözlerini düşünüyordum.

Erik yanılıyor. Ben farklıyım. Güç arttırıcı ilaçları bu kadar uzun süre kullanıp hayatta kalan kimse yoktu. Onlara olumlu yanıt veren tek kişi bendim. Aşıların, haplardan daha büyük etkiye sahip olması bekleniyordu. Özellikle de ikisi birlikte kullanıldığında. En azından asıl amaç buydu. Gerçekte nasıl olacağını ise hep birlikte görecektik.

Gölge Birlikler benden ne olmamı isterse, o olacaktım. Ayrıca bu uyarıcı ilaçlar sayesinde ideal bir asker haline gelecek ve daha verimli şekilde öldürebilecektim.

En üst düzey silah, acı hissetmezdi.

Nolan, beni onu beklerken bulduğunda tek kelime bile etmedi. Ellerini kamuflej pantolonunun içine sokmuştu, yalnızca başını hafifçe sallayarak selam verdi.

Kışlaları geçtiğimiz sırada gözlerim açık pembe renge takılıp kaldı. *Şimdiden uyanmış mı?*

Durdum, gerçekten bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Tek bildiğim, onu yakından olduğu gibi uzaktan da incelemek istediğimdi. Kendine hâkim olmasında, gözlerinin etrafını saran

ve tenini yumuşacık gösteren o kırmızılıkta, ruhundan yayılan o vahşilikte beni kendine çeken bir şeyler vardı.

“Mori.” Nolan’ın sert sesi, beni zihnimin derinliklerinden çekip çıkarttı.

Emery’nin etkisinden kurtulup yürümeye devam ettim. İçimde yarattığı karmaşayı çözmeye çalışıyordum.

Birine en son ne zaman zarar vermek istememiştim, hatırlamıyordum.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

Emery

Gururum yüzünden açıkça itiraf edemeyecek olsam da muhtemelen dün gece uzun zamandır hiç uyumadığım kadar iyi uyumuştum. Saçlarımı iki yandan örüp omuzlarımın üzerine attım. Birkaç pembe saç teli yüzüme düştü, kaküllerim alınma dökülüyordu.

Uyandığımda Cameron yatakta değildi.

Henüz erkendi, bu yüzden çoktan uyandığını görünce şaşırmıştım. Uyku, kendimi bildim bileli benden kaçardı, şimdi ne değişecekti ki? Diğerleri ya hâlâ hafifçe horluyor ya da huzursuz halde dönüp duruyorlardı. Yeleğim de dahil olmak üzere taktik teçhizatımı sessizce giydim. Dünden çıkarttığım bir ders varsa, o da aşağıda kimseye güvenemeyeceğimdi. Buradakilerin, neredeyse hepsi vahşiydi ve her an kavgaya hazırlardı. Üstüme siyah kapüşonlumu geçirdim. Bunun da sol tarafına, diğer kıyafetlerin hepsinde olduğu gibi GB harfleri işlenmişti.

Aşağıdaki her şey soğuktu.

Dün akşam Cameron'ın bana ne kadar yakın durduğunu düşün­düm. Kollarını etrafıma sarmış, dudaklarını boynuma bas­tırmıştı. Bir ara kıcıma değen aletini hatırladığımda yanaklarım

kızarmaya başladı ve beynime dolan karanlık düşüncelerden kurtulmak için başımı iki yana salladım.

Aniden bir hareketlenme yaşandığında dikkatim arenanın kapısına kaydı. *Cameron mı?*

Devasa büyüklükteki beton odanın içinde ses çıkartmadan yürüdüm ve köşeden gizlice etrafı izlemeye başladım. Bir asker botu görüş alanımdan süzülerek kaybolurken diğer koridora yöneldi. Onu takip etmeden önce kimsenin uyanmadığından emin olmak için omzumun üzerinden etrafa baktım.

Dün akşam tek başıma keşif yapma fırsatım olmamıştı, bu yüzden merakım beni bir adım ileri gitmeye teşvik ediyordu. Bu yolun Cameron'ın küçük turuna dahil olduğunu hatırlamıyordum.

Kenardan gelen *bip* sesi, gizlice gözetlediğim köşeden çıkmadan önce yerimde durmamı sağladı. İki adam tıpkı Yeraltı'na açılana benzer, yanlarında tuş takımları bulunan bir demir kapının önünde duruyordu.

Öndeki kısa adam kesinlikle General Nolan'dı. O kusursuz saç kesimini nerede görsem tanırdım. Onun arkasındaki uzun adamı tanımak zordu çünkü giydiği siyah *sweatshirt*ün kapüşonuyla başını tamamen kapatmıştı. Koyu kaşlarını ve keskin çene hattını görebilmeme yetecek kadar başını çevirdiğinde gözlerimi kısıtım.

Cameron? Nereye gidiyordu?

İkisi birlikte içeri girdi ve kapı arkalarından kapandı. Bu açıdan onların nereye gittiklerini görebileceğim bir pencere ya da yol yoktu. Hatta bir şeyler duyabilme umuduyla havalandırma deliği bile aradım ama burası tamamen kilit altındaydı.

O kapının ardında ne vardı? Eğer Cameron bunu biliyorsa, neden dünkü turumuza orayı da dahil etmemişti?

KALBİMDEKİ BİÇAK

Yemekhanede oturmuş tatsız mısır gevreğini kaşıklarken kendi kendime *onu düşünmeyi bırak*, diye mırıldandım. Bir saat olmuştu ve hâlâ Cameron'ı aklımdan çıkartamıyordum.

Bu alan kışlalarla tamamen aynı görünüyordu, sadece yataklar yerine masalar vardı. Tek başıma oturmuş, karşı tarafta duran ve bana ters ters bakan Damian'ın yanındaki kızı görmezden gelmeye çalışıyordum. Diğer öğrencilerden birinin ona Bree diye seslendiğini duymuştum. Damian sanki ona aitmiş gibi sıkıca koluna sarılmıştı. Dudaklarım hafif bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bana olan öfkesinden keyif almama engel olamıyordum.

Masaya sertçe çarpan tepsiyle sıçradım. Gözlerimi kırpıştırarak başımı kaldırdım ve Cameron'ı görünce yüzümü buruştum. Yanımdaki sandalyeye otururken bana dalga geçercesine sıırttı. Açık yeşil gözleri bugün daha parlaktı. Acaba hapları almayı bitirmiş miydi? Erken saatlerde giydiği kapüşonlusu hâlâ üzerindeydi ama altındaki taktik kıyafetlerini görebiliyordum. Yeleğini giymişti, yani benimkinin de üstümde kalması konusunda şimdi daha emindim.

Mısır gevreğini kaşıklayıp ağzına götürürken, "Selam," diye mırıldandı.

Etrafıma baktım. Herkes sessizliğe gömülmüş, temkinli gözlerle ona bakıyordu. Dürüst olmak gerekirse, onları bunun için suçlamıyordum. *Özellikle de dün Damian'ın yüzünü tekmelemesinden sonra*. Ama içimden bir ses bundan çok daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Neden herkes sana bakıyor?" diye fısıldadım.

Sorum karşısında hiçbir tepki vermedi, hatta kendi gözleriyle görebilmek için dönüp bakmadı bile. "Sanırım benim Fury Timi'ndeki askerlerden biri olduğum haberi yayılmış."

Neden daha önce, insanları öldürmek gibi ufacak bir problemi olduğunu öğrencilerin duymuş olabileceği düşüncesi aklıma gelmemiştii ki? Hiçbir fikrim yoktu.

Esprili bir şekilde, “Bu, Gölge Birlikler’de oldukça popüler olmalı, değil mi?” diye sordum. Damian da dahil olmak üzere herkese Cameron’dan korkmadığımı göstermeye kararlıyım. Bir kaşık daha almak için öne eğildiği sırada boynundaki küçük iğne izini gördüm.

İğne mi yapılmıştı? Bahse girerim yine o alışılmışın dışındaki ilaçlardan biriydi.

Mısır gevreğinden kalanları masanın ortasına iterken, “Benim seçeceğim kelime *popüler* olmazdı,” dedi alaycı bir tavırla. Ardından çenesini avucuna yaslayıp bana döndü. Gözlerinde öylesine sessiz bir hüznün vardı ki, neredeyse fark edilmesi imkânsızdı.

“Bekle biraz. Bu denemeler sırasında daha fazla kişi tarafından hedef haline geleceğimiz anlamına mı geliyor? Ve bir de sen, ikimiz arasında sorun çıkartacak kişinin *ben* olduğumu mu düşünüyordun?” dedim öfkeyle. Askerlerden biri düdüğünü çaldığında herkes masasından kalkmaya başladı. Biz de grubun arkasına geçtik.

“Ben her zaman sorun çıkartan kişiyim. Biz buradayken o rolü sen üstlenebilirsin.” Cameron kolumu dürtünce ona dik dik baktım.

Ona çarpmaması için kollarımı birbirine bağlarken, “Beni öldürme konusunda kendine hâkim olabilecek misin? Sonuçta senin gerçek sınavın buydu, değil mi?” diye sordum.

“Neden bu kadar hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyorsun?” Cameron’ın sesi ifadesizdi ve sanki bu hoşuna gidiyormuş gibi elini kaldırıp parmağıyla örgülerimden birini okşadı. “Bu eğlenceli olacak.”

Cameron spor salonunun etrafında yapılan sabah koşusuna katılmamayı tercih etmişti. Yapmak istemediği şeyleri pas

KALBİMDEKİ BİÇAK

geçebilmesi pek de adil değildi ama bu kısa molanın tadını çıkartacaktım. Bu, ondan başka birinden bilgi alabilmem için fırsattı.

Reed'in uyarısı kafamın içinde yankılandı. *"Asla tek kişinin sözlerine güvenme."*

Cameron beni birkaç tur koşarken izliyor, bir yandan da duvara yaslanmış halde Takım Çavuşu Adams ile konuşuyordu. Sohbeti sırasında gözleri sık sık bana kaydığından ona bakmayı durdurmak için kendimi zorluyordum.

Henüz tanışmadığım öğrencilerden bazıları bana birkaç defa omuz attı. Denemeler sırasında ortadan kaybolmalarını garanti altına alabilmek için yüzlerini ezberlemeyi kendime görev edindim. İçlerinden biri arkasını döndü ve kaşlarım çatarak beni baştan aşağı süzdü. *Arnold*. Diğerlerinin ona bu şekilde seslendiğini duymuştum. Göz korkutucuydu. *Onu işaretle*.

Son turlara geçtiğimizde Damian koşar adımlarla yanıma geldi. Onu görmezden geldikçe yüzündeki sırıtış büyüyordu ama yine de onu yok saymaya devam ediyordum. Bree gelip diğer tarafıma geçti ve beni, Damian ile kendisi arasına sıkıştırdı. Gözlerim Damian'ın, Cameron'ın dünkü tekmesi yüzünden kırılan dişi yerine takılan metal dişine takıldı.

Burada, bize gerçekten deney faresi muamelesi yapılıyor. Yüzünün neredeyse hiç şişmediğini fark ederken aklımdan geçenler bunlardı. Ne kullandıysa gözleri onun etkisiyle kıpkırmızı kesilmişti, vücudu yara bere içindeydi ama kesinlikle hareket edemeyecek durumda değildi. O dişlerin kalıcı olduğunu sanmıyordum ama sabitlenmiş gibiydi ve Damian hiç de acı çekiyor gibi görünmüyordu.

Bu gerçekten şaşırtıcıydı. Gözlerimi dikip baktığımı fark ettiğimde kendimi zorlayarak dikkatimi tekrar önüme verdim.

Damian sertçe, *"Mori burada ne yapıyor?"* diye sordu.

Onlarla konuşmak konusunda kararsızdım. En kötü ne olabilirdi ki? Dün zaten bütün meseleleri halletmiştik, yani bundan sonrasında her şey daha iyiye gidebilirdi... *Umarım*. Mırıldanarak, “O da tıpkı bizim gibi eğitim kampında,” dedim. Bütün odağım zemindeydi.

“Onu anladım ama sebebi ne?” Sesi kulağa sabrı taşmış gibi geliyordu.

Tek kaşımı kaldırarak ona baktım. “Ben o kadar aptal değilim. Daha sonra bana karşı kullanabileceğin şeyleri, sırf sen bilmek istiyorsun diye sana öyle kolayca söylemeyeceğim.” Cameron’ın boşboğazlık hakkındaki yorumunu hatırlayınca tekrar öfkelen-dim. Bu konuda haklı çıkmasına izin vermeyecektim.

Damian kahkaha attı. “En azından çeneni kapalı tutabiliyorsun. O halde nedenini öğreneceğim başka bir kaynak bulurum. Burada birkaç hafta daha kalacağız. Askerlerden birinden bilgi almak pek de zor olmamalı.”

“Neden herkes ondan bu kadar korkuyor?” Elbette *nedenini* biliyordum. Sadece daha net bir şeyler duyabilmeyi umuyordum. Bu adam nasıl bir iğrençlik yapmıştı da henüz timlere katılmamış erlerin bile kendisini tanımasını sağlamıştı?

Bree bıkkın bir nefes verdi. “Gerçekten bilmiyor musun?” Ona masumca bakıp başımı iki yana salladım. Damian’a dönmenden önce dikkatle beni süzdü. “O burada, kamp ateşlerinin etrafında anlatılan katillerle eşdeğer biri. Nöbetçiler bizi korkutmak istediklerinde onun adını kullanıyor. Adam insanları sadece dişlerini kullanarak parçalamış.” Ürpererek Cameron’a baktı.

Beni böyle saçmalıklarla kandıramazdı. *Cameron? Yerde yatmamı istemeyen adam? Mümkün değil.*

Bree’nin bakışlarını takip ettim, Cameron’a ne kadar uzun baksam da onu diğerleri gibi göremiyordum. Bir canavar değil, acı içinde ve yaralanmış birini görüyordum. Sadece kendisinden

KALBİMDEKİ BİÇAK

geriye kalanları korumaya çalışan; zalim bir dünyadan gelmiş, vahşi ve saldırgan biriydi.

“Dişleriyle, öyle mi?” diye sordum şüpheyle.

Damian dilini şaklattı. “Bize inanmıyor musun? Umarım zor yoldan öğrenirken yeterince keyif alırsın. Onda ahlaka dair hiçbir şey yok. Gerçi sanırım denemelerden kışını kurtarabilmen için onun gibi birine ihtiyaç duyacaksın.” Gözleri tehditkâr bir ışıltıyla parladı. Gerçekten Cameron sayesinde ayrıcalık kazanacağımı sanıyorlardı. Bu, Cameron’ın özellikle ortaklarını öldürdüğünü bilmedikleri anlamına geliyordu. Sadece onun hedefindeki kişileri öldürme şeklini delice buluyorlardı.

Bree onun iması karşısında kıkırdadı. Dürüst olmak gerekirse, Damian endişelendiğim en son kişiydi. Bree ve kafasından geçen planları ya da ne düşündüğünü hiç belli etmeyen gözleri, beni daha fazla endişelendiriyordu.

Konuyu değiştirip, “İkinizden birinin kışlaların sonundaki metal kapı hakkında herhangi bir bilgisi var mı?” diye sordum. Muhtemelen uzun süredir buradalardı. O yüzden ikisinden biri, bir şeyler biliyor olmalıydı.

Damian’ın gözleri büyürken başını iki yana salladı. Saçları terden yüzünün yanına yapışmıştı. Üçümüzün ağır nefesleri köşeyi döndüğümüz sırada yüksek sesle çıkıyordu. “Tek duyduğum birkaç hafta önce bazı askerlerin oraya girdiği ve asla geri dönmediği. Neden?” Sanki gizlediğim şeyler varmış gibi dikkatle yüzüme bakıyordu.

“Sadece merak ettim. Sabah fark etmeden yanlış tarafa gittim ve kapıyı gördüm. Her neyse... Hadi denemeler konusuna dönelim. Buraya geç dahil oldum, özellikle bilmem gereken bir şey var mı?”

Bree iç çekti, gözleri buz keserken yüzü ifadesiz bir hal aldı. “Seni buraya atıp gitmeden önce gerçekten hiçbir şey söylemediler, değil mi?” Sesi neredeyse bana acıyormuş gibi çıkıyordu.

Başımı iki yana salladım. Son turu atmak için köşeyi döndük. “Gölge Birlikler’in bizi gönderdiği görevler çok tehlikeli. Buna ayak uyduramayan suçlulara ayıracak zamanları ya da kaynakları yok. Bu yüzden mezuniyet öncesinde Yeraltı Denemeleri’ni düzenliyorlar. Duyduklarımıza göre üç zorlu parkurdan oluşuyor. Bunların hepsinde de birbirimizi öldürmemiz gerekiyor.”

Yutkunup buraya yeni katılan kaç kişi olduğunu görmek için etrafıma baktım. Yaklaşık yüz kişiydik. Bu, tamamen karmaşadan ibaret olacakmış gibi geliyordu.

“Denemelerden sonra ne oluyor? General Nolan yalnızca dört tim olduğunu söylemişti. Onlarda bizden geriye kalanlar için yeteri kadar yer olmayacak, değil mi?” Muhtemelen timlerin sekizden daha az askerden oluştuğunu varsayarak daha çok bir fikir beyan eder gibi konuşmuştum.

Damian araya girdi. “Ölüm oranı yüksek. Mevcut timlerdeki yeri doldurmak için her ay neredeyse üç yeni askere ihtiyaç duyuluyor. Bazen askerler terfi edilerek subay oluyor ama son terfiden bu yana uzun zaman geçti. Geriye kalanlar burada tekrar kullanılıyorlar.” Başıyla M16 tutan, tur atarken bizi izleyen üniformalı adamları işaret etti. “Ama senin sonun zaten belli, değil mi?” Gözleri beni küçümsermiş gibi kısılırken dudakları kıvrıldı. Bakışlarının hızla Cameron’a kaydığını gözden kaçırmadım.

Moralim bozuldu. *Ben, kendi takım arkadaşım tarafından öldürüleceğim.* “Evet. Ben Mori’nin yeni ortağım.” Kelimeler ben onlara engel olamadan dudaklarımdan döküldü. Ellerim anında ağzıma kapanırken Damian, Bree’ye memnuniyetle baktı.

Beni resmen kahrolası bir oyuna getirmişlerdi.

“İşte aradığım onaylama.” Neşeli ses tonu, çenemin sinirden titremesine neden oldu. “Diğerleri bunu duyana kadar bekle.”

Bree, Damian’ın söyledikleriyle kıkırdadı ama benim hissettiğim tek şey çaresizlikten ibaretti.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Düdük sesi havada yankılandığında nefeslerimizi düzenlemeye çalışarak durduk. O ikisini elimden geldiğince görmezden gelmeye çalışıyordum. Ağzımdan kaçanlar için kendime çok kızgındım. *Cameron haklıydı, boşboğazın tekiyim.* Bunu düşünerek inledim.

“Kendine fazla yüklenme. Bizim uzmanlık alanımız insanlardan bilgi toplamak.” Damian sanki bu benim için hiç önemli değilmiş gibi göz kırptı.

Bree sırıttı. “Kendimizi kanıtlayabilmek için elimizden gelen her şeyi yapmamız gerekiyor. Bizi sürekli izliyorlar ve güçlü taraflarımızı *her zaman* not alıyorlar. O yüzden seni bu kadar kolay manipüle etmelerine izin verme.” Sanki bana gerçekten yardım etmeye çalışıyormuş gibi tavsiye veriyordu.

Kendini geliştirmesi gereken ben olduğum için aslında onlara gerçekten kızamazdım.

O ikisi arkadaşlarına her şeyi anlatacaktı ve çok yakında Yeraltı'nın tamamı bunu öğrenecekti. Biz de asıl hedef haline gelecektik.

Gözlerim odanın diğer tarafındaki Cameron'ı buldu. Durumu daha da zorlaştırdığım için öfkelenenecekti.

Takım çavuşu kalabalığa doğru bağırıp sıraya geçmemiz için bize emir verince acemiler içgüdüsel bir şekilde hareket etti. Tam olarak nereye gideceklerini biliyorlardı. Ben ise bu karmaşanın ortasında yolumu kaybetmiştim. İki kişinin arasında kendime yer bulduğum sırada bir el omzumdan tutup beni sertçe geriye çekti.

Bir adam öfkeyle, “Burası benim yerim,” diyerek oraya geçti.

Gruba baktım, herkes kusursuz şekilde sıraya geçmişti. *Aman Tanrım.* Cameron bana nerede durmam gerektiğinden hiç bahsetmemişti. Telaş içinde onu aradım ama artık yaslandığı duvarda onu göremiyordum.

Damian birkaç kişinin önünden bana doğru sertçe, "Arkaya geç," diye fısıldadı.

Topuklarımın üzerinde dönüp arkaya doğru ilerlerken gergin bakışlarım grubun başında duran Takım Çavuşu Adams'a kaydı. Koyu kahverengi gözleri beni anında fark etti ve düdüğünü öyle yüksek sesle çaldı ki, bütün kemiklerim titredi. "Sen. Hemen buraya gel lanet olası." Sesi tüylerimi ürpertecek kadar gürdü.

Etraftaki gözler bana doğru döndü. Onun karşısına geçene kadar bedenlerin arasından dikkatle geçtim.

"Adın ne, Acemi?" dedi sertçe. Ellerimi iki yanımda sıkıca yumruk yapıp gözlerimi yere diktim.

"Emery Maves, efendim." Sesim beklediğimden çok daha yumuşak çıkmıştı ama titremesini durduramıyordum. Adams uzaktan görüldüğünden daha korkunçtu. Alnına kadar indirilmiş kepi, koyu kahve gözlerine gölgeler düşürüyordu. Siyah taktik ceketi etkileyiciydi. Gölge Birlikler'in altın amblemi kol bandına ve göğsüne yapıştırılmıştı. Boynunun yan tarafındaki belirgin yara izlerine bakmamaya çalışıyordum. Böyle bir şeyden sonra nasıl hayatta kalabilmişti? Sertçe yutkundum.

"Acemi Maves, buradaki yerini bulmakta sıkıntı mı yaşıyor-sun?"

Bu hiç de adil değildi. "Şey... Bana talimat verilme-"

Gür sesiyle cümlemi kestiğinde irkilip olduğum yerde sin-dim. "Acemi Maves, Yeraltı'nda kendine yer bulmak kimsenin değil, senin sorumluluğundadır. Şimdi defolup arka tarafa geç ve orada kal. Seni bir daha sıranın dışında görmek istemiyorum, anladın mı?" Çevremden birkaç kıkırdama sesi yükseldiğinde çenemi sıktım.

Arkamı dönüp grubun arkasına geçmeden önce boğuk bir sesle, "Evet, efendim," dedim. O sırada siyah üniforma denizi-nin arasında sarı bir parıltı dikkatimi çekti. Cameron bakışla-nnı ağır ağır bana çevirdi, sıranın en arkasında duruyordu. Bir

KALBİMDEKİ BİÇAK

saniyeliğine göz göze geldik ama çok geçmeden sertçe bakışlarını başka tarafa çevirdi. Bana zaten yüzlerce bilgi vermişken bunu söylemediği için kızamazdım. Sonuçta pek akıllı başında biri sayılmazdı.

Çenesini sertçe sıkıp isteksiz bir tavırla tekrar bana baktı. Yoğun bakışlarına elimden geldiğince uzun süre karşılık verdim. İlk onun gözlerini kaçırmamasını bekliyordum. Elbette bunu yapmadı. O gözlerin ardında sırlarla dolu bir fırtına ve kasvetli düşünceler vardı, bu da kalbimi ateşe veriyordu. Keşke bu kadar yakışıklı, donanımlı ve gizemli olmasaydı. Eğer hayran olduğum özelliklerin çoğunun onun içinde yattığını görmeseydim, Cameron'dan korkmak daha kolay olurdu.

Onun yanına geçtikten sonra herkes gibi öne baktım.

Cameron, "Sana idrak eksikliğinden ne kadar nefret ettiğimi söylemiş miydin?" diye fısıldadı.

Piç kurusu. Düşündüklerimi geri alıyordum. Onda hayran olduğum hiçbir şey yoktu.

Önüme bakmaya devam ettim. Konuştuğumda sesim bir fısıltıdan farksızdı. "Sana, fikirlerinin en iyi ihtimalle hayal ürününden ibaret olduğunu söylemiş miydin? Kahvaltı sırasında boynundaki izi gördüm. Muhtemelen sarhoş bir domuz kadar kendindesindir." Aslında bunu dile getirmeme gerek yoktu fakat çenesini bana doğru eğmesinden duyduğum tatmine engel olamıyordum.

Bakışları yüzümün yan tarafını delip geçiyordu.

"Beni gerçekten kızdırmak istediğine emin misin? Ben *Mori*'yim, hatırladın mı? Bütün ortaklarını öldüren adam." Sesi alçaktı.

Ölümle dans etmenin benim açımdan hiçbir sakıncası yoktu.

"*Mori*, ölüm anlamına gelir. Beni öldüremeden kendin öleceksin." Sesim kısık ama keskindi.

Gerçekten güldüğünde, sesi içimde hoş bir şekilde yankılandı. Önümüzde duran öğrenciler rahatsız olmuş gibi kıpırdanıyorlardı. “Mori fethetmek anlamına geliyor *aşkım*.” Sesi hem buz gibi pürüzsüzdü hem de beni öldüreceğinin sözünün ağırlığını taşıyordu fakat ufacık da olsa tatlılık kırıntıları vardı.

Merkezime doğru bir sıcaklık dalgası yayıldı. Gözlerimi ona çevirdim ama burnundan çenesine doğru akan kan dikkatimi çekince kelimeler dilimin üzerinde takılıp kaldı. Kan o kadar koyuydu ki, neredeyse siyah görünüyordu.

Aniden alarm durumuna geçtim, Cameron yüzüme yansıyan paniği görmüş olmalıydı çünkü gözlerini kırptırmadan önce bedeni irkildi ve koluyla hemen burnunu sildi.

Telaş içinde, “*Cameron*,” diye fısıldadım.

“Önemli değil.” Önüne bakıp beni geçiştirdi. Bakışlarımı ondan uzaklaştırırken tereddüt ettim, burnunun altındaki kan lekesi midemi bulandırıyordu. O, iyi değildi.

Bozulmuş şeyleri düzeltme arzumdan nefret ediyordum. Onları onarmak benim işim bile değildi.

Bu, benim problemim değil. Eğer ölürse, bu benim açımdan iyi olur. Kendi kendime kızsam da endişe göğsümün üzerine çoktan yerleşmişti.

Takım çavuşu grubun önünde konuşmaya başladı. “Denemeler üç hafta içinde başlayacak, Acemiler. Sizin de bildiğiniz üzere çoğunuz denemelerin henüz ilk aşamasında öleceksiniz. Kalanlarınızın yarısı ikincisinde ve geri kalanı da son kısımda. Son aşamada, en iyi ihtimalle yalnızca bir avuç insanın kalmasını bekliyorum. O yüzden kimseyle fazla samimi ilişkiler kurmayın. Bu denemelerde birbirine sadakat yemini eden bazı Acemilerin, en acımasız şekilde birbirini infaz ettiğine şahitlik ettim. Ama bunu, kimlerin hayatta kalma gücüne sahip olduğuna dair bir kanıt olarak kabul edin. Kendi takım arkadaşınız bile sizi ortadan kaldırabilir.”

KALBİMDEKİ BİÇAK

Gözlerinin başka tarafa dönmeden önce konuyu vurgulamak ister gibi ben ve Cameron arasında dolaştığına yemin edebildim. Ardından bakışlarını diğerlerinin üzerinde dolaştırdı. Durup düşününce, Cameron ile aynı yaşlarda görüldüğünü fark etmek kolaydı. Eğitim kampında birlikte olup olmadıklarını merak ediyordum. Öncesinde yaptıkları rahat konuşmalardan, birbirlerini iyi tanıyor gibi görünüyordular. Bu da dün akşam takım çavuşu hakkında soru sorduğumda Cameron'ın niye sessiz kaldığını açıklıyordu.

Adams bıkkın bir şekilde, "Denemelerin yapılacağı alana gitmek için yola çıkacağımız zamana kadar günlük rutinlere ve egzersizlere devam edeceğiz," diye mırıldandı. Günlük aktivitelerle alakalı uzun uzun konuşmaya başladı ama benim aklım tamamen denemelerin ilk aşamasında öleceklerin oranına dair yaptığı yorumdaydı. Hissettiğim gerginlik mideme ağrı olarak yansımıştı.

Adams içtimanın ardından öğleden sonraki eğitim için silah odasına gitmemizi emretti. Oda dört tarafı kurşun geçirmez camdan yapılmıştı. Koridorun yanındaki duvar en kalın olana çünkü arkasında gözlem yapan yüksek rütbeli subaylara koruma sağlıyordu. Cameron kapüşonunu başına çekmiş, Adams ve ace-mileri izleyip not alan diğer birkaç subayın arasında duruyordu.

Bree haklıydı, güçlü yanlarımız sürekli değerlendiriliyordu. Yeteneklerimizi görmek istiyorlardı.

Cameron'ın bizimle antrenman yapmasına gerek olmadığına dair aklımda en ufak bir soru işareti yoktu. Muhtemelen bu odadaki herkesi gözünü bile kırpmadan öldürebilirdi. Bu rahatsız edici düşünce yüzümü istemsizce buruşturmama neden oldu.

Onu iş üstündeyken görmenin yararı olabilirdi. Hareketlerini ve tarzını öğrenebilirdim. Damian ile ettiği kavga sayılmazdı çünkü kelimenin tam anlamıyla başından sonuna kadar elleri cebindeydi. O maçtan çıkardığım tek şey, ellerini kullanmadan birinin hakkından ne kadar kolay gelebileceğiydi.

Sanırım bu, rehin alınma durumlarında oldukça işe yarayabilir. Onu, elleri arkasına bağlı halde bütün düşmanlarını etkisiz hale getirirken hayal ettim. Peki neden bu görüntüde üzerinde tişört yoktu? Kafamın içini bu görüntüden uzaklaştırmak için uyluğumu çimdikledim.

En kötü kısmı da şuydu, bunu yapabileceğine inanmak hiç de mantıksız gelmiyordu.

Dört iri adamın, silah raflarından buldukları en büyük KABAR bıçaklarını cansız mankenin gövdesine sonuna kadar saplamasını izlerken midem bulandı. Bunlar Reed'in izlediği, *Ateşte Dövülmüş* programında gördüğüm mankenlerin aynısıydı. Dışı şeffaf ve etin dokusuna benzeyen yumuşak bir maddeyle kaplıydı. İçlerindeyse alçıdan yapılan iskelet sistemi vardı. Boyun ve midelerinden sahte kanlar fışkırdığında kaşlarım biraz daha çatıldı.

Atış poligonunda da durum pek parlak görünmüyordu. Herkes M16 ve M15lere yöneliyor, şarjörlerinin hepsini menzillerinin içindeki hedeflerin üstüne yağdırıyordu. Çoğunluğun isabet oranına bakınca tüylerim ürperdi. Tahta panoların her birinin tam ortasında oyuk açılmış ve hepsi parçalanmıştı.

Buradaki rekabetin böylesine zorlu olacağını hiç düşünmemiştim. Odanın ortasında duran masalardan birine doğru ilerdim, küçük silahlar kullanıma hazır şekilde üzerine dizilmişti. Gözüm bir kompakt tabancaya takıldı. Siyahtı ve alt köşesine GB harfleri işlenmişti. En son elime silah almamın üzerinden birkaç ay geçmişti. Gözaltına alınmamdan hemen öncesindeydi. Silahı tuttuğumda kemiklerimde hissettiğim o titreşim yüzünden gözlerimi kapatmak zorunda kaldım.

Bu duyguyu özlemişim.

Bree, ben de dahil olmak üzere etrafımızdaki birkaç kişinin dikkatini çekecek kadar yüksek sesle kahkaha attı. Dikkatle beni inceliyordu. Herkes denemeler yüzünden güçlü takım

KALBİMDEKİ BİÇAK

arkadaşları kazanabilmek için gösteriş yaparken benim öylece bir tabanca almamı yargılamıştı.

“Yolumun üzerinde duruyorsun, cüce.” İri yapılı erkek öğrencilerden biri beni yana itip ACE 32 hücum tüfeğine benzer bir silahı yakaladı. Fakat bu modelin namlusunun etrafında, eklenmiş birkaç ekstra parça vardı. Susturucu olduklarını düşünüyordum. Yan tarafında savaş bıçağının takılabileceği bir aparatı bulunuyordu. Silahın gövdesinin uzun menziller için tasarlandığı göz önüne alınırsa, hoş bir eklemeydi. Bu şey lanet canavarın tekiydi. Raftaki etikete baktım. *Raze 48*.

Aslında *o kadar* kısa boylu değildim. Neredeyse bir metre altmış beş santim civarındaydım. Sadece buradakilerin hepsi anormal derecede uzundu. İlerlerken ona dik dik baktım.

Tüfeği tutan adam, kafamdaki kas yığını pislikler nasıl görünüyorsa tam olarak onun vücut bulmuş hali gibiydi. Diğerlerinin yanından geçerken hepsi onun adını fısıldıyordu.

Wraith. Bunun gerçek ismi olduğundan şüpheliydim ama aklıma kazıdım ve denemeler sırasında ortadan kaldırmayı planladığım insanlar listesine onu da ekledim. Tıpkı Arnold gibi. Burada geçirdiğim kısacık süre içinde onu *Wraith*'in etrafında takılırken gördüğüme emindim.

Wraith, atış poligonuna ulaşana kadar odanın içinde kışına sopa sokulmuş gibi kasılarak yürüdü. Herkes ne yapıyorsa bırakıp onu izlemeye başlayınca ben de onlara katılıp orada izlemeye değer ne olduğunu görmek için bekledim.

Bree yanıma gelirken derin bir nefes verdi. “Denemelerde insanları öldürürken güzel vakit geçireceği belli oluyor.” Söylediklerine cevap vermedim ama *Wraith*'i seyrederken başımı belirsizce sallamıştım.

Wraith yere uzandı ve en uzaktaki hedefe, duvardan en az yüz elli metre uzaklığa doğru ateş etti. Mermi ahşabı delip geçerek betonu çatlattı. Aynı şeyi dört defa daha peş peşe, hedeflerin

üzerinde yaptı. İyi olduğunu kabul ediyordum ama eğer gizli yeteneği sadece buysa, görünüşe göre uzmanlık alanı tek yönle sınırlıydı ve bunu herkes görmüştü. Wraith doğruldu, bana pis bir şekilde sırtırken herkesin onu izlediğinin farkındaydı.

Gözleriyle açıkça, “*Seni denemelerde öldüreceğim,*” diyordu. Harika. Cameron hedef haline gelmemiz konusunda haklıydı. İkimiz arasında zayıf halka olan bendim. En azından diğerlerinin gözünde öyleydim.

Bu oyun iki kişiyle de oynanabilirdi. Dürüst olmak gerekirse, bu işte oldukça iyiydim. En etkili öldürme yöntemlerimi ortaya dökmeye hiç gerek yoktu.

Umursamaz bir halde cansız mankenlerden birine ilerleyip doğruca Wraith’e baktım. Göz göze geldiğimizden emin olduktan sonra kolumu kaldırdım ve silahımın namlusunu, kafatasının en hassas bölgesi olan şakak kısmına dayadım. Burası yalnızca yüzeysel toplardamarların bulunduğu yer değil, aynı zamanda kafatasındaki çoğu kemiğin birleşim noktasıydı. Tasarımımızdaki ölümcül kusurumuzdu. Tetiği çektiğim anda mankenin sahte beyni odanın sol tarafına saçıldı.

Odanın tamamı sessizliğe gömüldü.

“Beynini dağıtmak için uzakta durmama gerek yok. Seni öteki tarafa postalarken tam yanında durup kulağına iğrenç şeyler fısıldayacağım,” dedim yüzümde tatlı bir gülümsemeyle. Tetiğimi çekip hedeflerimi öldürmeden önce delice şeyler söylediğim olmuştu. Sonuçta infazcıların da karakteristik özellikleri vardı.

Şaşkınlıktan açık kalmış ağızları izledim. Benim birini öldürecek kapasiteye sahip olmadığımı mı sanmışlardı? Buraya iniş biletini nasıl elde ettiğimi düşünüyorlardı ki? Bu içimde kahkaha atma istediği uyandırdı. Kısa boyum ve pembe saçlarım, zayıf olduğum anlamına gelmiyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Cameron'ın gözleri yepyeni bir merakla parlıyordu. Bree sırtı ve küstahlığı karşılarında ağzı açık kalmış Damian'ı dirseğiyle dürttü.

Wraith irkilirken karanlık gözleri tamamen öfkeyle doldu. "Sana neyin vurduğunu bile anlayamayacaksın," dedi tükürürcesine. Ama yüzündeki o anlık tedirginliği gözden kaçırmamıştım. Onun gibi insanlar, genelde avlarını yanlış değerlendirmekten pek hoşlanmazlardı. Wraith'in okunması bu kadar kolay biri olması komikti. Kesinlikle ciddiye alınması gerekiyordu ama ukalalığı ve egosu onun sonu olacaktı.

Silahların olduğu masaya dönüp tabancayı yerine koydum. Bugün sadece gözlem yapmamın ve antrenmanımı diğerleri uyanmadan, sabahın erken saatlerine bırakmamın daha iyi olduğuna karar vermiştim. Eğer çevrendekilerle savaşacaksan, avantajlarını ortaya dökmek aptalca olurdu.

En çok dövüş bıçaklarını kullanan insanlara odaklanmaya ve onların dövüş tarzlarıyla hamlelerini takip etmeye çalışıyordum. Yakın dövüş, tam olarak uzmanlık alanım sayılmazdı. Sokağın karşısındaki pencerede, keskin nişancı tüfeğiyle durmak? Hari-kaydım. Bir grup nöbetçiyi piyade tüfeği kullanarak etkisiz hale getirmek? Mükemmeldim. Ama bıçaklı dövüş, hep zayıf olduğum bir alandı. Reed'e, silahım sürekli yanımda olacağı için pratiğe gerek duymadığımı söylediğime şimdiden pişman olmaya başlamıştım.

Annemin yaptığım işleri gördükten sonra bakışlarının nasıl değiştiğini asla unutmayacaktım. O gün en az bir saat daha depoya inmemesi gerekiyordu. Adamdan isimleri almayı daha yeni bitirdiğim bir andı; ağzını, dudaklarından çene kemiğine kadar iki taraftan kesmiştim. Kopardığım çenesiyle, tıpkı kendisi gibi tatlı dilli bir yılanı benziyordu. Bulunacağı ve hatırlanacağı şekle hem tamamen uygun hem de şairane olacağını düşünmüştüm. İşte o gün annemin sevgisini kaybetmiştim. Kocasının şeytani, küçük katiliydim.

Bir daha bana asla aynı gözle bakmamıştı. Ben de bunu tekrar görmemesi için daha dikkatli davranmaya çalışmıştım. Reed'in iş üzerindeyken tutkumdan faydalanıp onu kullanmamla ilgili iltifatlarına çok alışmıştım. Övgüleri yerindeydi çünkü kendimi çok daha iyi hissetmemi sağlıyordu.

İki işi aynı anda yapabiliyordum.

Bıçaklı kavgaları dikkatle takip ettikten sonra kendime duvar tarafında bir yer bulup diğerlerini izlemeye odaklandım. Güçlü ve zayıf taraflarını öğrenmeye çalışıyordum. Kalabalık olduğumuz için ezberlemek zor olacaktı. Sadece orada şansının olduğunu düşündüğüm acemilerle sınırlı kalmaya çalışıyordum çünkü çoğu ilk aşamada saf dışı kalacaktı. *Ben de buna dahilim.* Bu rahatsız edici düşünceyle birlikte kaşlarımı çattım.

Gözlerimin Damian'ı bulması çok uzun sürmedi.

Kolunun ön tarafı kadar uzun, siyah bir savaş bıçağı seçmişti. Damian onu mankenin üzerinde savurmaya başlamadan önce parlak kenarlarından ışık yansıdı. Bıçağı olağanüstü, dalga gibi yumuşak ve akıcı hareketlerle ustaca kullanıyordu. Daha beş saniye geçmişti ve şimdiden işini bitirmiş, derin nefesler alıp veriyordu. Mankenin ana atardamarlarındaki kanın tamamı boşalmış, bacaklarını ve kollarını bir arada tutan bağların hepsi kopmuştu. Eğer gerçekten insan olsaydı, hiçbir kasını hareket ettiremezdi.

Damian vücutların parçalarını bilme ve psikolojik baskı yaparak bilgi alma konusunda ustaydı. *Not edildi.*

Bree fazla uzakta değildi. Gülümsemesi tarafından büyülenmiş gibi görünen bir grup acemiyle tatlı tatlı konuşuyordu. Başkalarını nasıl manipüle edeceğini çok iyi biliyordu. Güzel yüzü ve karşı tarafa yaptığı iltifatların da bunda payı yüksekti. *Yürüyen cazibe.*

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bree ile Damian, birlikte epey korkutucu bir takımdı. Şimdiden denemeler sırasında birlikte hareket edeceklerine dair anlaşma yaptıklarına ve takımlarına katabilecekleri çok fazla seçenekleri olduğuna dair bahse girebilirdim. Acemilerin çoğunun onlarla rahat konuşmasından belli oluyordu. Benim daha önce yaptığım gibi farkına bile varmadan sırlarını ortaya döküyorlardı. Kendi aptallığım karşısında inledim.

“Bu, gerçek hayatta ne yaptıklarını merak etmeni sağlıyor, değil mi?”

Cameron’ın beklenmedik varlığı karşısında omuzlarım gerildi. Tamamen dalıp gitmiş olmalıydım, geldiğini fark etmemiştim. Sırtını duvara yaslayıp yanıma oturana kadar aşağıya kaydı. Kollarımız birbirine değdiğinde uyluklarındaki sıcaklık benimkilere yayıldı. Tüylerim ürperse de hareketsiz kalmaya ve yüzümü ifadesiz tutmaya çalıştım. Üzerimize dikilmiş çok sayıda göz vardı, uyumlu bir ekipmişiz gibi görünmemiz gerekiyordu.

Birbirimize daha fazla temas etmememiz için kollarımı bacaklarımın etrafına sardım ve onu süzdüm. Damian ve Bree’nin benimle paylaştığı hikâyeler, kesinlikle beni ona karşı daha temkinli hale getirmişti. Ancak odanın içinde insanlar varken kendimi güvende hissediyordum. Eğer Cameron saldırırsa, bana yardım edeceklerini düşünmüyordum ama Cameron daha çok insanları gizlice öldüren birine benziyordu.

Cameron nihayet kapüşonunu indirmişti. Saçları ilk defa yüzünden çekilmiş, düzgünce şekil verilmişti. Bu sabah iğne yapılıırken aynı zamanda da Fransız tıraşı mı olmuştu? Gölge Birlikler berberinin nasıl görüldüğünü hayal etmeye çalıştım ama gözümün önüne yalnızca *Sweeney Todd** geliyordu.

Ense kısmı dükkü halinden daha kısa kesilmişti, bu sayede başının yan tarafındaki dövmeler ortaya çıkmıştı. Kulağının

*Flet Sokağı’nın Şeytani Berberi filminin ana karakteridir. Londralı, müşterilerinin boğazını kesen bir seri katilin hayatını anlatır.

hemen arkasında büyük harflerle *MORI* yazıyordu. Dövmenin boyutu öyle küçüktü ki, neredeyse işaretparmağımla aynı boydaydı ama ona çok yakıştığını inkâr edemezdim.

Çenesini kaldırıp başını cama yasladı. Bu hareket, pratik yapan diğer acemileri rahatça izlerken âdemelmasını daha belirgin hale getirdi. Cameron siyah *Zippo* çakmağını çıkartıp sigarasını yaktı. O, çakmağı birkaç defa açıp kapatırken tüm dikkatim onun dövmeli parmaklarındaydı. Orta ve başparmaklarının arasında birkaç tane halka şeklinde dövme vardı. Metalin çıkardığı tık sesi tuhaf bir şekilde tatmin ediciydi.

“Ne zamandan beri Gölge Birlikler’desin?” Çok fazla detay vermesini beklemiyordum ama yine de merak ediyordum.

Düşüncelere daldığı sırada boğazından alçak sesli bir hırıltı yükseldi. “Yaklaşık yedi yıl ve inan bana, buraya gelmek için ne yaptığımı bilmek istemezsin.” İngiliz aksanı, dudaklarından çıkanları masum gibi gösteriyordu. Onun gerçekten neler yapabileceğini görmek istiyordum. Cameron yavaş bir nefes alıp dumanı kısa süre ciğerlerinde tuttu ve üfledikten sonra dikkatini bana çevirdi.

Sert bakışlarından kaçmadım. Onun yerine orada, böylesine yakışıklı ve zeki bir adamı bu hale getiren şeyin ne olduğunu aradım. Cameron da bana bakarken aynı şeyleri mi düşünüyordu?

“Beni gerçekten sahaya çıktığımızda öldürecek misin? Eğer denemelerden sağ kurtulmayı başarıp senin ellerinde can veririm kötü olur,” diye fısıldadım koluma doğru. Cameron gözlerini kıstığında altlarındaki koyu halkalar daha da belirginleşti.

“Bilmiyorum.” Duraksayıp beni izlerken gözleri dudaklarımın kenarından başlayıp boynumun kıvrımına kadar gezindi. “Umarım bu olmaz.” Sigarayı bana uzattı ve az önce ağzının değdiği kısmı dudaklarımın arasına yerleştirdi.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Kelimeleri ve hareketleri karşısında göğsüme garip bir titreşim yayıldı.

Kısa bir an için onu inceledikten sonra sigarayı yavaşça içime çektim ve odunsu notaları olan tütünün acı tadını aldım.

Dumanı dışarı verirken gözlerimi ondan çekemiyordum. “Neden?”

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi. “Henüz emin değilim. Sadece histen ibaret.”

BÖLÜM 8

Emery

Yeraltında günler hızlı geçiyordu.

Sabahları arenada egzersiz yapıyorduk. Ardından yakın dövüş ve silah eğitimi başlıyordu. Sonrasında istediğimiz şeyi yapmak için serbest zamanımız oluyordu. Çoğu kişi bu süreyi ya pratik yaparak ya denemeler sırasında geçici ateşkes ilan edeceği takımlar bulmaya çalışarak ya da dinlenerek geçiriyordu. Eh, bu dinlenme de genellikle duşlarda veya kışlalarda düzüşmekten oluşuyordu.

Sahip olduğum o kısacık serbest zamanı, diğerlerinin antrenman sırasındaki taktiklerini inceleyerek veya kimlerin birbirleriyle ittifak kurduğunu gizlice dinleyerek değerlendiriyordum. Böylece belirli gruplardan uzak durduğuma emin oluyordum, kimlerin birlikte çalışmak için işbirliğine açık olduğunu not ediyordum. Gerçi Cameron'ın sürekli etrafımda dolanması, herkese onunla hareket etmek zorunda kaldığımı hatırlatıp durduğu için sonuncu seçeneği hayal etmek zordu.

Denemelerde muhtemelen sadece ona *arkadaş* olarak güvenmek zorunda kalacağımı düşününce içimde yükselen inlemeyi bastırdım.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Yeraltı'nda sessiz olan tek yer kütüphaneydi.

Ya kimse okumaya ilgi duymuyordu ya da zekânın gücünü küçümsüyorlardı. İki seçeneğin de doğru olduğu sonucuna varmıştım. Tabii bir acemi hariç... O da neredeyse benim kadar sık buraya geliyordu. Sessizdi ve kimseyle ilgilenmiyordu; masasının ucundaki kitap yığınınından her zaman en az iki kitabı okuyordu.

Aslında burası pek kütüphaneye benzemiyordu. Yalnızca birkaç raf kitap, gri tuğla duvarlar ve sürekli başımı ağrıtan loş, titrek ışık olduğu göz önüne alınırsa daha çok küflenmiş kâğıtlarla dolu bir depoyu andırıyordu.

Omzumun üzerinden Cameron'a baktım. Beklediğim gibi birkaç adım uzaktaydı, duvara yaslanmış halde beni izliyordu. Günlüğüme yazmaya geri dönmeden önce gözlerim kısa süreliğine onunkilerde takılı kaldı. Mırıldanarak, "Gelip buraya oturmak varken neden orada dikilip duruyorsun?" diye sordum, bir yandan da birinin elini kırmanın en iyi yolunu yazıyordum. Bu kitapları nereden bulduklarını bilmiyordum, hepsi son derece acımasızdı ve onlara bayılmıştım.

Cameron ilginç bir adamdı. Geçen haftadan öğrendiğim bir şey varsa, o da ben de dahil olmak üzere herkese karşı mesafesini çok iyi koruduğuydu. Gözlem yapmayı ve yalnız kalmayı tercih ediyordu. Buna rağmen onun varlığından keyif almaya başladığımı fark etmiştim. Kendisine yakınlaşmama izin verdiği tek zaman uyuduğumuz ya da yemek yediğimiz anlarla sınırlıydı. Tek kişilik yatağımız bile başlı başına bir olay haline gelmişti.

Sevgi, aptalların ölümüdür. Not defterime, aptal olmadığımı kendime hatırlatmak için bu kelimeleri birkaç defa hırsla yazdım.

Ama aptallaşmaya başlamıştım. Onun büyük göğsüne sırtımı yaslayarak uykuya dalmak çok rahat geliyordu. Bacaklarımız sürekli birbirine dolanıyordu ve neredeyse her gün eli belime sarılmış şekilde uyanıyordum. Sabah ereksiyonunun bacaklarıma değmesinden kurtulmuştum çünkü Cameron, ben de dahil olmak üzere herkesten önce uyanıyordu.

Ve sabahın erken saatlerinde ne iş çevirdiğini öğrenmeyi planlıyordum.

En sonunda pes ederek masaya geçip karşıma oturdu. Yanıma oturmasını tercih ederdim, bu sayede bakışlarını üzerimde o kadar hissetmezdim ama elimden gelen bir şey yoktu. Ayakta dikilip somurtkan bir pislik gibi davranmasındansa, böylesi çok daha iyiydi.

Diğer acemi bize gözücuyla bakıp hızla kitaplarına döndü. Fark edebildiğim tek şey kahverengi saçları ve çilleriydi. Hakındaki başka detayları hatırlayacağım kadar yüzünü kaldırmıyordu.

“Neyi araştırıyorsun? Burada denemelerde işine yarayacak bir şey bulabileceğini hiç sanmıyorum.” Cameron kollarını birbirine bağlayıp sandalyesinde arkaya yaslanınca bacakları yanlışıyla benimkilere değdi. Her zaman yanında taşıdığı kitabı masanın üzerine koydu. İçinde başka kitaplardan kopartılmış sayfalar olduğunu fark etmiştim. *Garip*.

Gözlerim onunkilere kaydı. Bana böylesine ilgisiz bakarken bu kadar çekici görünebilmesinden dolayı nefesim kesilmişti.

“Tam tersi, insan anatomisi ve soğuk hava koşullarında hayatta kalma üzerine epey bilgi buldum. Mesela ladin ağacının köklerinden nasıl ip yapılacağı gibi.” Cevap verirken kendimi zorlayarak bakışlarımı tekrar not defterime çevirdim. Ayaklarının sandalyemin iki yanında durduğunu ve boyunun aslında ne kadar uzun olduğunu fark ettiğimde, içimi saran arzuyu görmezden gelmek zorunda kalmıştım.

Tek kaşını kaldırıp sırtıttı ama ben okumaya dönerken başka bir şey söylemeye kalkışmadı. Biraz zaman geçtikten sonra sıkıldı ve henüz okumadığım kitap yığınlarının arasından bir tanesini çekip sayfaları karıştırmaya başladı. Sayfalardan birini yırtıp koleksiyonuna ekleme yaptığında irkildim.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Merakım galip geldi. Onu bu kadar büyüleyen, sayfayı yırtmasına sebep olacak kadar ilgisini çeken şeyi görebilmek için yukarı baktım.

Bu, içindekilerin bana kendi resimlerimi anımsattığı bir sanat kitabıydı. Elbette içinde ölü, parçalanmış ve iç karartıcı pozlar veren insanların fotoğrafları yoktu ama havası yine de karanlıktı. İnsanlar tuhaf pozisyonlarda; hüznü ve özlem dolu ifadelerle resmedilmişti. Mutluluğu ve özgürlüğü arzuluyorlar diye yorumlamıştım. *Cameron niye bunu seçmişti ki?*

“Ne yapıyorsun?”

Cameron koparılmış sayfaları istediği gibi düzenleyip kitabın kapağını kapatmadan önce bana bakma zahmetine bile girmemişti. Yalnızca bir sayfayı daha gözücuyla görebilmiştım; Seattle'daki suç mahallerimden birine ait olduğunu fark ettiğim bir gazete haberi idi. Benim hikâyemi takip ettiğini bilmenin ama tam karşısında oturduğumdan habersiz olmasının tatmin edici bir tarafı vardı.

Kendini beğenmiş şekilde, “Karanlık sanatları, benim anladığım şekilde anlayabileceğinden şüpheliyim,” derken kütüphaneden aldığım kitabı karıştırmaya devam ediyor, koleksiyonuna ekleyecek daha fazla şey arıyordu.

Kendi kendime gülüp okumaya geri döndüm. Işıkların sönmesine yarım saat kalana kadar böyle durmaya devam ettik.

Duş alıp saçlarımı ördükten sonra Cameron'ı yatağıma kadar takip ettim. Ben duş alırken yanımda durup başını başka tarafa çevirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Gerçekten *duştayken* birinin bana bir şey yapmaya kalkışacağını mı düşünüyordu?

Cameron hakkında öğrendiğim bir şey varsa, o da bugüne kadar tanıdığım en sabırlı adam olduğuydu. Bu da sahip oluncak en tehlikeli özelliklerden biriydi.

Yanına uzanırken, “Haberin olsun diye söylüyorum, bana yapışık mıydın gibi hareket etmene gerek yok. Başımın çaresine bakabilirim,” diye fısıldadım.

Birkaç dakika boyunca cevap vermedi. Işıklar kapandı, devasa oda uzaktan gelen inlemeler dışında tamamen sessizliğe bürünmüştü. En sonunda, “Öyle sandığının farkındayım,” diye mırıldandı.

Damarlarıma öfke sızdı. Dirseğimi yan tarafına vurmaya denedim ama kolumu kavradı. Tenime değen avucu sıcacıktı.

“Neden sürekli beni sinirlendirmeye çalışıyorsun? Öfkeden deliye dönmüş halimin nasıl görüldüğünü gerçekten merak mı ediyorsun?” Dudakları kulağımın üzerinde ateş gibi hareket ederken beni uyarır gibiydi.

Vücudum hareketsiz kaldı. Ben tereddüt edince alçak sesle güldü ve kolumu bırakıp başını tekrar yastığa koydu.

Huş ağacı kokusunu içime çekerken altdudağımı ısırdım. “Neden o kadar erken kalkıyorsun?” Sabahın dördünde ne iş çeviriyor olabilirdi ki?

Cameron cevap vermeden önce birkaç saniye bekledi. “Haplar her zaman uykumu kaçırıyor. Çoğu gece, zar zor üç saat uyuyabiliyorum.”

Donakaldım. *Her zaman yorgun görünmesine şaşırmamak gerek.* “Korkunç.” İki günden daha fazla süre boyunca sadece üç saatlik uykuyla idare edebilmenin nasıl bir şey olduğunu hayal etmeye çalışırken sesim yavaş yavaş kısıldı. Berbat durumda olmalıydı.

Ardından beni daha da endişelendiren bir düşünce aklımda dolaşmaya başladı. *Bütün gece, ben uyuduğum sırada ne yapıyor?*

Hafifçe homurdandı. “O kadar kötü değil.”

“Şey... uyurken beni korkutucu şekilde falan izlemiyorsun, değil mi?” Göğüs göğse gelene kadar dönüp huzursuzca kıpırdandım, ona dik dik baktığımı görebilmesini umuyordum.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Cameron kısık bir sesle gülüp alnıma fiske attı. “Kendini beğenmişlik yapma. Düşündüğün kadar tatlı değilsin.”

Pekâlâ... Bu acıttı.

Derin bir nefes verip diğer tarafa döndüm. Cameron da bir şey söylemedi ve karanlığın aramızdaki sessizliği yutmasına izin verdi.

Düzenli nefeslerini dinlediğim sırada sabah kalktığında uyanık olursam, onun peşine düşmeye karar verdim.

Cameron’ın hâlâ yanımda yattığının bilincinde olarak her saat başı uyandım. Sonunda saatin sabah dörde yaklaştığına emin olduğumda tekrar uyumaya çalışmadım. Karanlığın içine bakarken zihnimi ayık tutabilmek için insan bedeninin en zayıf noktalarını düşünüyordum. Uykuya geri dönmemeye çalışmak zordu ama kendimi tetikte kalmaya zorladım.

Cameron nihayet arkamda hareketlenmeye başladı.

Karanlıkta uyanık olduğumu fark edemeyeceğinden emin olsam da hızla gözlerimi kapattım. Ayağa kalktığı sırada yatak sarsıldı ve ardından banyoya doğru yöneldi.

Ses çıkartmadan kalkıp siyah kapüşonlumu üzerime geçirmeden önce birkaç dakika geçmesini bekledim. Karanlık ilk geceki kadar kötü değildi. En azından artık eşyaların sert köşelerini ve şekillerini ayırt edebiliyordum. Banyoya giden duvara varabilmek için kaç adım atmam gerektiği konusunda da hafızam bana gayet iyi yardımcı oluyordu.

Banyoya gizlice göz attığım sırada suyun sesi tıslayarak kesildi. Cameron giriş tarafına en yakın olan bölmedeydi ve onu, yüz hatlarını seçebileceğim kadar net görebiliyordum.

Buraya geldiğimden beri Cameron’ın geri kalanımızla birlikte duş aldığını görmemiştim. Bunu ne zaman yaptığını merak ediyordum. Tavandaki küçük ışık, banyonun içini kışladan daha iyi görmemi sağlıyordu. Cameron’ın beline sardığı havluyla lavabolara doğru ilerlemesini izledim.

Sırtındaki ve kaburgalarındaki yara izlerini fark ettiğimde dudaklarımın arasından bir nefes kaçtı. Bazıları kırbaç izlerine benziyordu. Diğerleriyse kurşun deliği ve bıçak yarasıydı. En büyük, derin ve pürüzlü olanlarınsa neye ait olduğunu bilmiyordum.

Boğazıma bir yumru oturdu. Onun, hakkında çok şey duyduğum canavarla hiçbir alakası yoktu. Kesinlikle bu yaraları hak edecek kadar kötü olamazdı.

Dışında bu kadar fazla eski yara izi varsa, kalbinde kaç tanesinin gizli olduğunu yalnızca hayal edebilirdim. Gözlerim anlayışla kısıldı. *Kalpteki yaralar, iyileşmesi en zor olanlardı.*

Cameron giyindikten sonra saçlarını geriye atıp kepini taktı ve kısa süre aynada kendisine baktı. Yüzündeki ifadeyi tam olarak anlayamamıştım ama cebine uzanıp ilaç şişesini çıkartmadan önce yumruklarını sertçe sıkmıştı. Elinde salladığı şişeden bir avuç dolusu hap alıp onları yuttuğunda ve başını öne eğdiğinde dehşete düşmüş haldeydim. Önceden içtiği sayıdan çok daha fazlaydı.

Böylesine savunmasız olduğunu görmek mideme bir suçluluk duygusunun oturmasına neden oldu. Fakat bu his, Cameron doğrulup banyo kapısına doğru ilerlemeye başladığında geldiği hızla kayboldu. *Siktir.*

Aceleyle arkaya doğru gidip elimden geldiğince yere doğru eğildim. Cameron hemen yanımdan geçti ve koğuşun çıkışına yöneldi. Yolu yarılmasını bekleyip onu takip etmeye başladım. Karanlıkta, ondan bu kadar uzaktayken beni görmesine imkân yoktu. Nerede olduğunu belli eden tek şey asker botlarının, zeminde çarptığında yankılanan hafif sesleriydi.

Nereye gittiğini çözmem on dakikadan fazla sürdü ama en sonunda kendimi silah odasında buldum. Camın önünde durmuş, odaya bakan birini gördüğümde neredeyse çılgılık atacaktım.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Acemi Maves, ne yapıyorsun?” Ses tanıdık gelse de kim olduğunu anlayamıyordum. Sadece onun Adams olmadığından emindim.

“Mori’yi takip ediyordum,” diye utanarak itiraf ettim. *Adımı nereden biliyor? Buradaki nöbetçilerden biri olmalı.*

Hafif bir kahkaha yükseldi. “Pekâlâ. O halde gelip kendi gözlerinle gör. Ucubemiz hakkındaki merakının artmasının sadece an meselesi olduğunu biliyordum.”

Tereddüt ederek subaya yaklaştım. Bir şey kaldırdı, ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim zorlanıyordu. Gözlük müydü? Onları alıp başımdan geçirdim.

“Ben, Yüzbaşı Erik. Fury Timi’nin lideriyim.” Bir dakika... Bu, Cameron’a gözünün üzerindeki o korkunç yara izini veren adam mıydı? Ondan şimdiden hoşlanmamıştım.

Gece görüş gözlüklerini taktım. Beyaz fosforlu olanlardandı ve her şeyin aniden netleşmesine alışmam biraz zaman almıştı. Yüzbaşı da gözlük takıyordu ama her şey siyah beyaz olduğu için hatlarını tam olarak seçemiyordum. Orta yaşlarda bir adam gibi görünüyordu, belki kırklarında olabilirdi. Babaminkine benzer bir aksanı vardı.

Dikkatimi silah odasının içine çevirdim. Cameron karanlıkta antrenman yapıyordu. Rahat tavırlarla eline aldığı savaş bıçağını bir süre bekledikten sonra odanın diğer tarafındaki cansız mankenlere fırlatmasını izlerken gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Hepsini tam boğazlarına isabet ettiriyor ve bıçaklar şahdamarları tamamen kestikten sonra arkalarındaki duvara saplanıyordu.

“Nasıl-” diye konuşmaya başladım ama Erik sözümü kesti.

“Odanın diğer tarafında, botların çakıllı zeminde çıkardığı sesi taklit eden küçük kumandalarımız var. Gündüz saatlerinde herkes gürültü çıkardığı ve antrenman yaptığı için duyduğunu hiç sanmıyorum. Dikkatli askerlere, varlıklarını belli etmek için yaklaşık her otuz saniyede bir devreye girer.”

Dudaklarım aralandı. Cameron'ın karanlıkta böyle dövüşebilme yeteneğine sahip olması korkutucu ama aynı zamanda da etkileyiciydi. Onunla birlikte sahada vakit geçirdiğim süre boyunca bunu aklımdan çıkarmasam iyi olurdu.

Dur bir dakika. Bu, Cameron'ın onu gizlice izlediğimi bildiği anlamına mı geliyor? Aman Tanrım. Muhtemelen ayak seslerimi duymuştu. Elimi alnıma çarpma isteğime direndim.

Dehşetim ve sessizliğim sanırım fark edilmişti çünkü Erik, "Onun bütün katmanlarını ortaya çıkarmaya çalışırken dikkatli olmalısın. Mori kimliğini başkalarıyla paylaşmaz. Ama onu bu kadar yakından izlemene izin verdiğine göre demek ki senden hoşlanıyor ya da en azından rahatsızlık duymuyor," diye mırıldandı. Sözleri kalbime dokunmuştu.

Bu, Cameron benden hoşlanmasaydı şu anda ölmüş olacağım anlamına mı geliyordu? Onu benden daha uzun süredir tanıyanlardan böyle şeyler duymak tuhaftı. Bazen benim tanıdığım insandan tamamen farklı birinden bahsediyorlarmış gibi geliyordu.

Cameron'ın tek başına antrenman yapmasını izlerken Yüzbaşı Erik'in yanında sessizce bekledim. Her şeyi yalnız yapıyordu. Bu içinde neler sakladığını merak etmeme sebep oldu. Mesela neden... yalnız kalmayı tercih ediyordu?

Cameron yakın dövüşe geçti. Mankenin yalnızca silüeti belliyken böylesine isabetli vuruşlar yapması rahatsız ediciydi. Önemli bağ noktalarına ve damarların hepsine bıçağını saplıyordu. Böylesine darbeler yalnızca kan kaybıyla sınırlı kalmazdı. Aynı zamanda kurbanın uzuvlarını kontrol etme yeteneğini de kaybetmesine neden olurdu. Bu, Damian'ın saldırma şekliyle hemen hemen aynıydı. Eğitim kampının ilk aşamasında kaçırdığım gerçekten çok fazla şey vardı.

Umarım onlara yetişebilirdim çünkü benim uzmanlık alanım tabancalar, tüfekler ve ölüm sonrası sanatsal çalışmalardı. Sonuncusu da burada kesinlikle işime yaramayacaktı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Cameron'ın kaslarının gerilmesini ve ara ara aldığı derin nefesleri izlerken alnım ter damlalarıyla kaplandı. Uyluklarımın arasında bir sıcaklık dalgası toplandı. *Bir insanın böyle acımasızca öldürme yeteneğine sahip olması beni nasıl bu kadar tahrik edebilir?* Aklıma doluşan arzulu düşüncelerin beni ele geçirmesine engel olabilmek için dudağımı ısırdım. Mahvolmuştum ve Cameron'ın da aynı durumda olduğunu biliyordum.

“Bitirmek üzere. Sonuna gelmeden önce geri dönmelisin. Efor sarf ettiği sırada ve sonrasında, genellikle en dengesiz halinde olur.” Erik bana döndü. Gözlüklerin ardındaki gözlerini görememek ürperticiydi. Işığın altında bu adamın nasıl göründüğünü merak ediyordum. Sadece düz burnunu ve belirgin elmacikkemiklerini ayırt edebiliyordum. Birbirine sıkıca bastırılmış dudakları vardı, sesi garip bir şekilde nostaljikti.

Gözlüğü çıkartıp ona verirken, “Teşekkür ederim,” dedim. Bir an duraksadı, ardından tek kelime bile etmeden onları aldı.

Parmaklarımı duvar boyunca sürterek koğuşa hızla geri döndüm. Gözlerimin Yeraltı'nın karanlığına alışması birkaç dakika almıştı. Yine de yalnızca belli belirsiz bazı köşeli şekilleri seçebiliyordum.

Zaten çoktan uyanmış olduğum için duş almaya karar verdim. Cameron'ın öldürücü darbeleri bu kadar zahmetsizce indirdiğini gördükten sonra eğer ona yetişmek istiyorsam, kendi antrenmanlarıma daha fazla ağırlık vermeye başlamam gerekiyordu.

Buraya gelmeden önce banyodaki cılız ışık yetersiz geliyordu ama zifiri karanlıkla kıyaslandığında yeterli sayılabilirdi. Vücudumu ve saçlarımı yıkadım. Soğuk su, ilk günlerdeki gibi rahatsız etmiyordu. Yine de uyandırma konusunda kesinlikle yardımcı oluyordu.

Bacaklarımın arasındaki ıslaklığı görmezden gelmek imkânsızdı. En az dört aydır sevişmemiştim. Ayrıca, bütün gün boyunca Cameron'ın ter içinde, ağır ağır nefesler aldığı görüntüye saplanıp kalmak da istemiyordum.

Parmaklarım karnımdan aşağıya doğru kaydı ve omuzlarımı soğuk duvara dayadım. Parmağımın ucu klitorisimde gezindiğinde tısladım. *Bunu sana yapanın o olduğunu düşünme. Cameron'ın parmaklarının içinde olduğunu düşünme.* Kendime kızsam da hiçbir faydası olmadı. Onun dövmeleli parmaklarının, eklemlerine kadar kadınlığının içine girdiğini hayal ettim.

Kendimi parmaklarımla becerirken dudaklarımın arasından kısık bir inleme kaçtı. Onun, dilini klitorisime sürttüğünü ve iç duvarlarımı ben zirveye tırmanana kadar okşadığını-

Biri öksürdü.

Siktir.

Hızla duvardan çekilip aceleyle durulandım. Kıyafetlerimi bıraktığım sıraya ulaşmak için çaresiz durumdaydım. Cameron'ı eşyalarımın yanındaki lavaboya yaslanmış, kollarını birbirine bağlamış ve yüzünde buz gibi bir ifadeyle dururken gördüğümde bütün bedenim kaskatı kesildi. İçerisi yanaklarımın rengini ve yaptığım şeyi izleyebilmesi için fazla karanlık olsa da görmemiş gibi de davranmayacaktım. O kadar da *hayalperest* değildim.

Yanaklarım yanıyordu. İçinde bulunduğum durum yüzünden o kadar utanmıştım ki, ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum.

Aklıma Erik'in sözleri geldi. *Efor sarf ettiği sırada ve sonrasında son derece dengesiz olur.*

Cameron lavabodan çekilip bana doğru kararlı adımlarla yürürken bacaklarım kendiliğinden arkaya gitti. Tam anlamıyla savunmasız, çırılçıplak ve gergindim. *Lütfen, lütfen kendimi tatmin etmeye çalıştıktan hemen sonra duşta beni öldürmesine izin verme.*

Cameron gözlerini benimkilerden çekmedi, ki bu da diğer erkeklerin vücudumu süzmesinden bile daha kötü hissettiriyordu. Şu anda kendinde olmadığından neredeyse emindim. Çenesindeki kaslar gerilmiş, boynundaki damarlar belirginleşmişti.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bir adım uzağımda durdu ve burnuyla benimki arasında yalnızca birkaç santim mesafe kalana kadar eğildi.

“Neden yataktan gizlice çıkıp beni gözetledin?” Sesi boğuktu ama midemi altüst eden şey onun yarı kapalı, ürkütücü bakışlarıydı. Uyluklarım, boşalamadığım için hâlâ sıırılsıklamdı.

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak bastırdım. “Bu kadar erken saatte ne yaptığını öğrenmek istemiştım... Özür dilerim.” Kelimeler ağzımdan zar zor çıktı. Omuzlarım korku ve heyecanın karışımıyla titriyordu.

Beni tepeden tırnağa süzüp henüz on dakika önce cansız mankenleri yok eden elini kaldırdı ve işaretparmağıyla yanağımlı okşadı. Kollarım iki yanımda kaskatı kesilmişti, sözünü yerine getirip hayatıma son vermesini bekliyordum.

Gözleri titreyen dudaklarıma kaydıkten sonra tekrar korku dolu bakışlarımla buluştu. Derin bir nefes alıp ardından tüyler ürpertici bir kahkaha attı.

“Bunu başarabileceğini hiç düşünmemiştim. Ben kahrolası derecede *çok* sabırlı biriyim ama sen başardın.”

Titriyordum. Kekeleyerek, “Ne-neyi başardım?” diye sordum.

“Beni kızdırmayı aşkım,” dedi bugüne kadar gördüğüm en karanlık bakışlarla. Sesi tekinsizdi ve etrafımı sarıyordu. Süzölen ıslak sıcaklığa engel olmak için bacaklarımı birbirine bastırma engel olamadım. Korku oyunlarını mı seviyordum? Bilmiyordum. Ama bütün bunlar, cevap *evet*miş gibi hissettiriyordu.

Cameron muhtaç bacaklarımlın hareketini kaçırmadı. Bakışları aşağıya kaydı ve beni dikkatle incelerken gözleri büyüdü. Çenesi sanki beni parçalara ayırmak istiyormuş gibi kasıldı.

En sonunda, “Defol git buradan,” dedi ve doğrulup beni itirdikten sonra duş başlığına yürüdü.

Bedenim donup kalmış gibi hissediyordum ama kendimi lavaboya yürüyüp kıyafetlerimi almak için zorladım. Arkamdaki

duş açıldı ve Cameron'ın kıyafetlerini çıkartıp ortaya attığını duydum. Kapüşonlumu üstüme geçirip iç çamaşırlarımı giydim.

Hâlâ zamanım varken buradan defolup gitme-

Banyonun içinde yüksek sesli bir gümbürtü koptu. Gözlerim büyüdü ve kalbim son hızla atmaya başladı, Cameron'ın üzerime saldırmasını bekleyerek hızla arkamı döndüm. Ama uzun silüetini göremedim. Aşağıya baktığımda onu suyun içinde, yere yığılmış halde buldum.

Burası loştu ama beyaz fayansların üzerindeki kanı açıkça görünüyordu. O kadar fazla kan vardı ki o anda kendimi, onu, kim olduğumuzu ve nerede bulunduğumuzu tamamen unuttum.

Yaralıydı.

Aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp hemen yanında dizlerimin üzerine çöktüm. Kolunu yere dayamış, kendini tekrar kaldırmaya çalışıyordu.

“Cameron!” Sesimi kısık tutmaya çalışsam da fısıltıdan daha yüksek çıkmıştı. O savunmasız haldeyken birinin uyanıp bundan faydalanması, ihtiyacımız olan en son şeydi. Akan su yüzünden kıyafetlerim anında sırlıslıkam oldu.

“İyiyim.” Öksürdüğünde ağzından daha fazla kan boşaldı. Tanrım, çok fazla kan vardı. Panik kemiklerime kadar işlemeğe başladı. Sıkılı dişlerinin arasından, “Bir şey hissetmiyorum,” diye mırıldanırken bana dönmeye çalışıyordu.

“İyi *değilsin*.” Kolumu gövdesine dolayıp daha fazla fayansa karşı konuşmaması için dikkatle onu döndürdüm. Duşun soğuk suyu hâlâ üzerimize akıyordu ama ıslanmış bir kapüşonlu giymek, şu anda endişeleneceğim en son şeydi.

Sırtı duvara yaslanıp dengesini bulana kadar onu yavaşça çevirdim. Başını arkaya dayadıktan sonra tekrar öksürdü.

“Acı çekmiyorum,” dedikten sonra sertçe güldü. Açık yeşil gözlerini zorla açık tutuyordu. Bana baktığında nasıl yumuşadıklarına odaklanamazdım, yoksa aklımı kaçıırırdım.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Kahrolası bir hayal dünyasında yaşıyorsun, Cameron. Acı çekmiyor olman, yenilmez olduğun anlamına gelmiyor.” Gerçekten söylemek istediklerimi bastırdım. *Acı çekiyorsun, sadece kabul etmiyorsun.*

Burnundan ve dudaklarının kenarından süzülen kan durmuyordu. Onu böyle görmek kalbimi acıtıyordu. Kendini böylesine önemsemeyen başka birini daha görmek... İçeriden gelen kanamayı nasıl durduracağımı bilmiyordum.

Ona duyduğum korkuyu kenara atıp burnunu sıkmak için kolumu uzattım. Pıhtı oluşmasını sağlamamız gerekiyordu, aklıma gelen tek şey buydu. Hareketim karşısında gözleri şaşkınlıkla açıldı. Elim hâlâ burnunu tutarken uzanıp duşu kapattım.

Soğuk su durduğu anda üzerimize sessizlik çöktü. Birinin uyanıp uyanmadığını anlamak için etrafı dinledim.

Cameron, “Endişelenme, gelen yok,” diye mırıldandı, burnunu sıkıca tuttuğum için sesi boğuk çıkıyordu. Kaşlarını çatıp bakışlarını kaçırdı. Islanmış saçları alnına yapışmıştı. Tam anlamıyla sıırılsıklamdı. Kirpiklerindeki su damlalarıyla gözlerini yukarı kaldırıp doğruca ruhuma baktı. “Daha ne kadar bunu yapmaya devam edeceksin?”

Nefesimin ne kadar düzensiz olduğunu şu ana dek fark etmemiştim. Kalp atışlarım adrenalin yüzünden hâlâ hızla çarpıyordu. “Sen... kanamayı bırakana kadar.” Derin bir nefes aldım ve bacaklarımı, onun kalçalarının iki yanından geçirip soğuk zemine yaslamak için gevşemeye zorladım.

Burnunu serbest bırakıp işe yarayıp yaramadığını kontrol etmeden önce bir süre o şekilde oturmaya devam ettik. Yalnızca birkaç damla kan süzüldü. Onu ıslanmış kolumla sildim ve daha fazlası gelmeyince rahat bir nefes aldım.

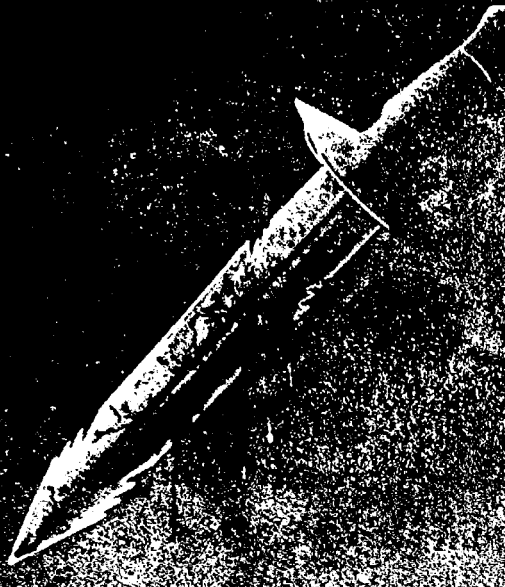
Cameron’ın yere bastırıldığı ellerinin damarları şişerek belirginleşmişti. Ben ne kadar onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorsam, o da bir o kadar benimle göz göze gelmekten kaçınıyordu.

“İşte oldu. Sanırım bu kadar yeter.” Ona zayıf bir şekilde gülümseyip soğuk parmaklarımı yanağına bastırdım. O lanet şey her neyse tekrar aynı nöbeti geçirmemesini umdum. Siyah kanın, ölüm haplarının diğer yan etkilerinden biri olduğunu tahmin ediyordum. Onu öldürmesine ne kadar kalmıştı?

O konulara girme.

En sonunda gözlerini bana çevirdi. Orada daha önce görmediğim değişik bir şey parlıyordu. Yüzünde kontrolsüz bir sakinlik vardı. O anda aslında yanaklarının kızardığını fark ettim.

Vücudumun her noktasının farkına varmaya başladım. Çıplak vücudunun ve kucağında, sırlıklam iç çamaşırlarımla, kapüşonlumdaki başka bir şey olmadan oturduğumun.

BÖLÜM 9

Cameron

Ellerimi durdukları yerde, sağlam bir şekilde tutmak zor-
du. Onları istediğim noktaya, yani kalçalarına gömerek
Emery'nin başlattığı şeyi bitirmemek için sahip olduğum bütün
iradeyi kullanmam gerekiyordu.

Başını arkaya atarak kendini tatmin etme şekli, dayanabile-
ceğimden daha fazlaydı. Saçlarını yumruğuma dolayıp başını
geriye çekmek istiyordum, böylece ağzıma doğru çığlık atabilir-
di. Onu yiyip bitirmek, çaresiz halde yapmaya çalıştığı şeyi ona
vermek istiyordum. İçinde yirmi santim kadar derinlere gömül-
mek, ismim dilinde dolaşırken onu ağlatmak istiyordum.

Ne yazık ki doruğa ulaşamamıştı.

Tanrım, burada durum hiç iyiye gitmiyordu.

Her an patlayabilirdim. Kontrolümün yavaş yavaş kaybol-
duğunu hissedebiliyordum. Çenemi sertçe sıktım. Emery'nin
en sonunda, olanların farkına vardığı anda gözlerinin parlaması
hiç yardımcı olmuyordu. Ayrıca ıslanmış külotunun üzerinden,
sertleşmiş aletimi de hissettiğinden adım kadar emindim.

Yüzü soldu ve bakışlarını aramıza çevirip çıplak vücuduma baktı. En azından kapüşonlusu mahrem bölgelerimizin üzerini örttüğü için aletimi göremiyordu ama sıcacık kadınlığının, nefesiyle birlikte sıkıştığını hissedebiliyordum.

Yanakları kızardı ve hızla kalkmaya çalıştığında içten içe inledim. Neredeyse beş dakikadır kalçalarımın üzerinde oturuyordu, bu yüzden bacaklarının güçsüz düşmesine ve tekrar kucığıma yığılmasına hiç şaşırmamıştım. Göğsümden bir hırıltı yükseldi.

Hareketiyle birlikte aletim aniden kıpırdandı ve iç çamaşırının ön kısmından yukarıya fırlayarak kapüşonlusunun altından karnına doğru kıvrıldı. Göz göze geldiğimizde dudaklarından hafif bir inleme kaçtı.

Sikerler.

Tek kaşımı kaldırıp ellerimle kalçasını kavradım. Gözlerimi onun ağız sulandıran dudaklarından çekmeden fısıltıyla, "Az önce doruğa ulaşamadın değil mi aşkım?" diye sordum. Onu öpmek istiyordum ve bu hiç iyi değildi. Öpüşmek samimiydi. Fazla yakınlık içeriyordu... ve bu ben değildim.

Bu yüzden bunu yapmak yerine, onu öne doğru çektiğimde elleriyle omuzlarımı sardı. Sanki hayatı buna bağlıymış gibi sıkıca tutunuyordu.

"Cameron!" Nefes nefese kalmıştı ama kalçaları arsızca aletimin üzerinde hafifçe dönmeye devam ediyordu.

Sırıtip parmaklarımı kışına sapladım. "Devam et, beni fazlaıyla tahrik ettin." Başımı eğip dilimle boynunu okşadım. Keskin bir nefes alırken aletime sürtünmeye devam ediyordu.

Tatlı inlemeleri, orgazmımı omzuma batan tırnaklarından fazla besliyordu. Bana acı çektirmeye çalışıp çalışmadığını anlayamıyordum. Bir yanımda bu acıyı hissedebilmeyi diliyordu. İkimizin de duştan morluklarla çıkacağına dair hiçbir şüphem yoktu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Zirveye yaklaştıkça aletim zonklamaya başladı. “Siktir, Emery,” dedim hırıltılı bir sesle. Omzunu ısırıp aramızdaki baskıyı arttırmak için onu aşağıya doğru çektim.

Çılgınlığını engellemek için bana öyle sıkı sarıldı ki, nefesim neredeyse tamamen kesilecekti. Aletimin üzerine boşalırken yüzündeki arzulu ifadenin önüne geçen ateş ve coşku, beni doruğa ulaştırdı. Birkaç saniye sonra ben de boşaldım ve sıcak sıvı karımın her tarafına sıçradı.

Emery gözlerini aşağıya çevirip sızlayan aletime sanki içinde olmasını istiyormuş gibi baktı. Ardından sersemlemiş halini üzerinden attı ve her zamanki öfkeli tavrını takınıp bana baktı.

Dehşet, buzdan bir örtü gibi etrafını sararken gözleri iki kat büyümüştü.

Ne? Bunu sürekli yapmıyor mu? Kahkaha atmak istesem de küstah bir sırıtmayla yetindim.

Emery bir şeyler söylemek için ağzını birkaç defa açtı ama hiçbir şey çıkmadı. *Yemin ederim ki bu kız benim sonum olacak.* Bunu düşünürken başparmağımın ucuyla altdudağını okşadım. Ayağa kalkıp duşu açarak kendimi duruladığım sırada gözlerini kırptırdı, biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Onun da yıkanabilmesi için elimi uzattım ama bana öylece bakmaya devam etti.

Derin bir nefes aldım. “*Tanrım, Em, ver şu lanet elini bana.*” Kararlı konuşmaya çalışıyordum ama sesim sanki kahkaha atıyormuşum gibi çıkmıştı. Birkaç kez gözlerini kırptırdıktan sonra yüzüne, bugüne kadar onda gördüğüm en sıcak gülümsemelerden biri yayıldı ve benimle birlikte kahkaha atmaya başladı.

Ben onu çekerken fısıltıyla, “*Tanrım, bu gerçekten berbat,*” dedi. Sırılsıklam olmuş kapüşonlusunun ağırlığı altında dengede durmaya çalışırken daha fazla kıkırdadı.

Onu bu durumdan kurtarabilmek için kollarından tutup, “Kaldır kollarını,” diye emrettim. Islanmış kumaş yere çarptığında *şak* sesi çıkarttı. Karşı karşıya, savunmasız ve çıırılçıplak halde duruyorduk. Normalde bunların hepsinden nefret ederdim ama nedenini bilmediğim bir şekilde onun hassas varlığı karşısında rahatlıyordum. Emery’nin etrafta olduğu zamanlarda saklanmak istemiyordum. Gözleri yalnızca beni görsün istiyordum.

Eğilip ondan bir öpücük çalmak istedim. Ardından, göğsümde yarattığı bu garip hissin ne olduğunu anlamak için onu yüzlerce kez daha öpmek. Ama gerçeği öğrenme korkum, beni uzak tutuyordu.

Bu küçük garip yaratığı, güvenli bir mesafede tutarak hayranlıkla izlemek istiyordum. Her ne kadar benim yanımda dikkatli davranmasının sebebinin korku olduğunun farkında olsam da benden korkmamasını arzulamaktan kendimi alamıyordum. Ben tehlikeydim.

Yıkanmayı bitirdikten sonra yüzüme yapışmış ıslak saç tamlarını geriye atarken, “Hadi giyinelim,” dedim.

Yüzündeki endişe hâlâ yerli yerindeydi ama sözümü dinleyip giyindi. Ben işimi hallettiğimde o da temizlenmiş ve kuru kıyafetlerini üzerine geçirmişti.

“Beni beklemene gerek yok. Gidip erkenden pratik yapmaya başla. Birazdan seninle orada buluşuruz.” Onu gitmesi için ikna etmeye çalışıyordum, böylece daha fazla hâp alabilirdim. Boğazımın altında hafif bir kaşıntı vardı ve dişlerim yanıyor gibi hissediyordum. Geçen haftaki iğne, dürtülerle başa çıkabilmem konusunda yardımcı olsa da burun kanamalarının en kötü halini yaşıyordum. Ayrıca ilk defa başım dönmüştü ve bayılmışımdı. Acıyı hissedemediğim için vücudumun herhangi bir yerinde sorun olup olmadığını anlayamıyordum ama yanlış giden bir şeyler vardı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Nolan'ı daha sonra bilgilendirmeyi aklıma not ettim. Sonraki iğnede ayarlama yapılması gerekiyordu.

Emery yavaşça, "Tamam," dedi ve ayağa kalkmadan önce beni baştan aşağıya süzdü. "Orada görüşürüz." Yeterince uzaklaştığı anda ellerimle lavaboyu kavradım. İçimde tuhaf bir his vardı. Çok garip geliyordu. Bu her neyse, kalbimde rahatsız edici bir farkındalık oluşmasına yetmişti. Erik'in sesi tekrar zihnimde yankılanırken burnumdan tekrar kan gelmeye başladı.

"Sen özel değilsin."

Çenemi sıkarak doğruldum ve burnumu elimin tersiyle sildikten sonra dört hap daha aldım.

BÖLÜM 10

Emery

Cameron ile banyodaki o garip kaçamağımızın üzerinden beş gün geçmişti. Ama geçen süre Cameron'ın aletinin ne kadar sıcak ve uzun olduğunu, ellerinin kalçalarını morartmasını, beni üzerinde ileri geri hareket ettirmesini unutmama yetmemişti.

Bree antrenman matının üzerinde etrafımda daireler çizerken tüm bu düşünceleri bastırdım. Farklı dövüş ringlerinde toplanmış birkaç grup vardı. Damian ve Cameron bizimkinin yanında oyalanıyordu, çoğunlukla herkesin yüzü ciddiye. Son günlerde Yeraltı'ndaki enerji değişmeye başlamıştı. Denemelerin yapılacağı alana gönderilmemize yalnızca bir haftadan az süre kalmıştı. Üssün zaten ıssız bir yerde olduğunu göz önüne alırsak, buranın Alaska'da bir yerlerde olduğunu düşünüyordum.

Bree yumruğunu boğazıma doğru savurdu. Tam zamanında eğildim ve dizinin kıvrılmasını sağlayacak kadar sert bir şekilde tekme attım. Acıyla çığlık atıp yere düştü. Hızla hareket ettim ve kolumu bilincini kaybedene kadar soluk borusuna bastırdım. Her ne kadar dövüşmek benim tarzım olmasa da Takım Çavuşu Adams'ın, kavganın sona ermesine izin verdiği tek yol buydu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bunlar, Damian'ın bize ilk gün meydan okuduğu ve kendi kendimize yaptığımız yakın dövüşten farklıydı.

Damian küfredip ellerini iki yanında yumruk yaptı. Cameron yalnızca hafif bir keyifle izliyordu. Onunla ilgili hiçbir şeyi anlayamıyordum. Okunması imkânsız biriydi. O geceden sonra bile Cameron hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu. *Benim de böyle hissetmem gerektiğini biliyorum.* Kendimi zorlayarak bakışlarımı tekrar Bree'ye çevirdim.

Dirseğiyle yan tarafıma vurduğunda nefesim kesildi. *Kah-retsin!* Fırsatı değerlendirip çenesini kolumun altına kaydırıp ve hemen ardından beni ısırdı.

Dişlerimi sıktım. Ağlayıp ona bu zevki yaşatmayı reddediyordum. Bunu yapmak yerine, saçlarını elime dolayıp kafasını yere vurmaya başlayınca beni serbest bıraktı. Birbirimizden hızla uzaklaştığımızda koluma baktım. Bir damla kan vardı.

“Seni kaltak, sanırım burnumu kırdın!” Bree üzerime doğru fırlarken bağıışı etrafta yankılandı. Ayağa kalkmaya çalıştım ama bütün ağırlığını vererek sağ elime sertçe bastı. Asker botlarımızın tabanları bile tek başına silah niteliğindeydi. Ayağını elimin üzerinde çevirdiğinde, parmaklarımda yakıcı bir acı patladı.

Dudaklarımın arasından boğuk ve kesik kesik dökülen çığlığı bu sefer bastıramadım. Bree, ayağını tekrar basabilmek için kaldırdı ama büyük bir avuç onu yakaladı. Şaşkınlıkla homurdanırken yan tarafa savruldu.

Cameron yanımda diz çöküp elime bakmak için nazikçe kaldırdı, kemikler kırılmış mı diye kontrol ediyordu. Şu anda sağ elimdeki her şey paramparça olmuş gibi hissediyordum.

Yüzümü buruştururken, “Ne yapıyorsun? Karşılaşmalara müdahale edilemeyeceğini sanıyordum?” diye sordum. Omzumun üzerinden baktığımda meraklı gözlerle bizi izleyen Adams'ı fark ettim. Ardından dikkatini başka yöne çevirdi.

Cameron beni yerden kaldırıp revire doğru yönlendirdi. “Sorun yok.” Herkes sert ve nefret dolu gözlerle bizi izliyordu. Sonuçta özel muamele görüyordum, bu beni de kızdırırdı.

Wraith ve grubu, biz odadan çıkarken çalışmalarına ara verip bizi izledi. Arnold da onun yanında durmuş, bana dik dik bakıyordu. Sanki bugüne kadar gördüğü en zayıf acemiydim.

Üzerimize çektiğimiz negatif ilgi beni rahatsız etmişti. “Yaralanan elim, Cameron. Bacaklarım değil.” Kollarının arasından çıkmaya çalıştım ama bu, yalnızca onun beni daha sıkı kavramasına neden oldu. Kaşları tamamen çatılmıştı ve bütün dikkati revirin kapısında idi. Onunla tartışmaya girmenin hiçbir anlamı yoktu.

Burası kendi kendinizi tedavi ettiğiniz bir revirdi. Endişe verici olsa da buradaki kurallar böyleydi. Gölge Birlikler’in doktorları, yalnızca Damian’ın dişleri gibi yeni teknoloji ve testleri üzerimizde deneyebilecekleri vakalarda bize yardımcı oluyordu. Ufak çaplı yaralanmalarla ilgilenmek bize düşüyordu. Ölümcül yaralanmaya yaklaşınlarsa, ölüme terk ediliyordu. Arada başka seçenek yoktu.

Cameron beni masaya oturtup bandaj ve merhem bulana kadar dolapları karıştırdı.

Nazıkçe, “Bileğini uzat,” dedi. Kolumu kaldırıp elimde bir acı hissettiğimde yüzümü buruşturdum. Tenim kızarmıştı ve parmak eklemlerimin bazı kısımları yanıyor. Henüz şişmeye başlamamıştı ama sonrasında saçlarımı örmemin imkânsız olacağını biliyordum. Endişe etmem gereken en son şey bu olmalıydı ama nedense ilk başta aklıma gelmişti.

Cameron titizlikle çalıştı. Şişliği azaltabilmek için kortizonlu iğne yaptı ve elime hafifçe krem sürüp aynı özenle sardı. Açık renk saç tutamlarından biri alnına düştü. Bakışlarını bana çevirdi ve açık yeşil gözleri benimkilerle buluştuğunda kalbim bir anda tamamen farklı bir ritimle atmaya başladı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Burnu neredeyse benimkine değecekti. Huş ağacı kokusu benim için yavaş yavaş rahatlatıcı bir koku haline geliyordu ve bunu kimseye itiraf etmeyecektim.

“Neden dövüşü durdurdun?” Aşağıya bakarken başımı ondan uzaklaştırdım. Elleri iki yanımda masaya dayanmış, adeta beni kafes içine almıştı. “Kendim sonlandırabilirdim.”

Derin bir nefes verdi. “Eğer kızın botunu yakalamasaydım, bütün eklemlerin paramparça olurdu. Asla iyileşmezlerdi. *Rica ederim*,” dedi iğneleyici tavırla.

Yanaklarım alev alev yanıyor gibi hissederken öfke içimde kaynıyordu. Yüzüne doğru, “Orada yardımına ihtiyacım yoktu!” diye bağırdım.

Cameron kızgınlığımı fark ettiğinde gözleri büyüdü. “Em, ben sadece-”

Onu ittirip yanından geçtim. “Özel muamele gördüğümüz için artık herkes bizden daha fazla nefret edecek. Hepsi benim zayıf olduğumu düşünüyor!”

Babam bana kaç defa zayıf olduğumu söylemişti? Kısa boylu ve kadın olduğum için yaptığım şeylerin hiçbirinin asla yeterli olmayacağını? Dişlerimi sıktım. Cameron’a karşı aşırı tepki verdiğimin farkındaydım ama öyle tetiklenmiş haldeydim ki, şu anda kendimi durdurabileceğimden emin değildim.

Başımı iki yana salladım ve kırıcı bir şey söylemeden önce kapıya doğru yürüdüm. Kapıyı açacağım sırada Cameron elini başımın üzerinden uzatarak kapının kapalı kalmasını sağladı. Vücudundan gelen sıcaklık, sırtıma yayılıyordu.

Sessizliği uzun sürdü. Bir şeyler söylemesini beklemek ruhu-
ma işkence ediyordu.

“Kimse zayıf olduğunu düşünmüyor, Em.” Sesi derin bir fısıltıdan ibaretti. Bana, *Em* diye seslendiğinde verdiğim tepki fizikseldi. Sanki nefes alamıyormuşum gibi kalbim sıkışıyordu.

Yalancı. Zayıf olduğumu düşünüyorsun.

Arkama döndüm. Gidebilmek için onu ittirmeyi düşünüyordum ama gözleri adeta yalvarıyordu.

“Söyle,” dedi hırıltılı bir sesle.

Donakaldım. “Neyi söyleyeyim?” Sesimdeki kızgınlık tamamen sönmüştü. Beni yalnızca denemelere elverişli halde tutmaya çalıştığının farkındaydım. Bunu biliyordum ama yine de... en sonunda beni öldürecek kişi tarafından korunmaya alışmak istemiyordum.

Bana yaptığı şey tamamen işkenceydi.

“Zayıf olmadığını.”

Ciddi yüz ifadesi karşısında kahkaha atmadan önce yüzünü inceledim. “Cameron, zayıf olmadığımı biliyorum. Fakat oradakiler? Onlar öyle olduğumu düşünüyor... Bu ellerle neler yaptığım hakkında herhangi bir fikrin var mı?” Aslında vardı. Sadece kim olduğumu bilmiyordu. Reed ve dünyanın bana ne yaptığını bilmiyordu.

Gözlerini bir saniye bile üzerimden çekmedi. “Yok. Neden bana sen söylemiyorsun?”

“Çünkü duymak seni hasta eder.”

“Zaten hastayım.” Dudakları kurnaz bir şekilde kıvrıldı ama bu hiç de komik değildi. “Sana yemin ederim, ben *daha* beterlerini yaptım.” Sesi, gözlerinde gördüğüm acıyla uyuşmuyordu. Orada, şiddetin ve kanın hayaletleri dolaşıyordu. Bunlar, pişmanlık duyduğu ama tıpkı benim gibi acımasızca yapmaya devam edeceği şeylerdi.

Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorduk. Hepsi o kadar.

Dürüst olmak gerekirse, bu konu hakkında konuşmaya hazır olmayan *bendim*. Kimliği bilinmeyen, *grotesk** sanatçı olmak

*Varlıkların sıra dışı özelliklerle yeniden tasviri ile dünyaya ait olmayan bir olgu haline getirilme sanatıdır.

KALBİMDEKİ BİÇAK

hoşuma gidiyordu. Perde bir kere açıldığında ve herkes beni gördüğünde, bütün sihir yok olurdu.

Gözlerimdeki ıstırabı görmüş olmalıydı çünkü kapıyı bıraktı. Yine de sırtımdan birkaç adım uzaklıkta kalmaya devam ediyordu.

Tam kapıyı açıp çıkacağım sırada, “En sonunda bana söylemek zorunda kalacaksın. Tıpkı benim sana söylemek zorunda kalacağım gibi,” diye mırıldandı.

Kapının girişinde duraksarken başımı hafifçe ona çevirdim ama kendimi tuttum ve önüme döndüm. “Sana güvenmiyorum. Tıpkı senin bana güvenmediğin gibi,” diyerek bana daha önce söylediklerini tekrar ettim.

Onu revirde bırakıp giderken peşimden gelmedi.

Bu akşam elimin işe yaramaz hale geleceği konusunda haklı çıkmıştım. Parmaklarım o kadar şişmişti ki, saçlarımı örmek bir kenara, kıvıramıyordum bile. Gece duştan çıktığımda saçlarımı açık bırakmaya karar verdim.

Işıklar çoktan kapanmış, kışlanın içi karanlığa gömülmüştü. Bu yolda o kadar çok yürümüştüm ki, artık yatağımızı kolayca bulabiliyordum. Aklımın bir tarafında buraya alışmamam gerektiğine dair rahatsız edici bir his vardı. Berbat ve tehlikeli olsa da yıllar sonra eve en yakın hissettiren yer burasıydı.

Diğer insanların varlığına yeteri kadar değer verilmiyordu. Kocaman, boş bir evde ya da bodrumda yapayalnız kalmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordum. Reed’in bana rehberlik yaptığı sırada benimle birlikte seyahat etmesine izin verildiği zaman, biriyle kaliteli vakit geçirebildiğim tek andı. Evimdeymişim gibi gelmişti.

Artık burası da evim gibi geliyordu ve bunun kısa süreceğini bilmek içimi parçalıyordu. Cameron her zamanki gibi banyoda

beni beklememişti. Yüzüne karşı bu konuyu haykırdığım için böyle bir şey yaptığını biliyordum. Kendimi kötü hissetsem de birbirimize yakın olmamamız en iyisiydi. O, bana güvendenymişim gibi hissettiren kişi olamazdı.

Bana bugün *Em* diye seslenmişti. Ben de ona birkaç defa *Cam* demek üzereydim. Fazla samimi olmaya başlamıştık. Babamın bana verdiği tek tavsiye aklıma geldi. “*Em-bee, düşmanınla samimiyet kurmak senin sonun olur.*” Kararlılığım daha da netleşti. Savunmamın düşmesine izin veremezdim, muhtemelen Cameron’ın eski ortaklarının yaptığı şey tam olarak buydu. Onun cazibesine kapılıp rahatlamışlardı.

Yatağın ucuna oturdum ve saçlarımı tek tarafa atıp sızlayan elime dikkat ederek uzandım. Cameron uzun süre sessiz kaldı. Uyuduğunu sanmıştım, bu yüzden parmaklarını açık saçlarımın arasından geçirdiğinde sıçradım.

“Bu gece örgü yok mu?”

“Uyuduğumu sandığın zamanlarda sürekli saçlarıma mı dokunursun?” diye cevap verdim.

Cameron alçak sesle güldüğünde sırtımda hissettiğim titreşim, dudaklarıma ufak bir gülümsemenin yerleşmesine neden oldu. Öncesinde aramızda geçen gerginliği nasıl bir çırpıda silebildiğini bilmiyordum ama rahatlamıştım.

“Hadi otur.” Cameron çoktan hareketlenmişti, o yüzden itiraz etmeden yatağın kenarına geçtim. Saçlarımı omuzlarıma üzerine doğru toplarken ve onları nazikçe düzeltirken parmakları hafifçe enseme okşadı.

Nefesim kesildi. Göğsümün üzerinde uzun zaman önce kovaladığım bir his dolaşıyordu. İlgi. Tatlılık. Şefkat. Mori’nin asla olmaması gereken her şey...

Onda olmadığına emin olduğum her şey.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Fısıltıyla, “Ne yapıyorsun?” diye sordum. Saçlarımı iki yandan ayırdığında tüylerim ürperdi. Kendiliğinden dalgalı saçlarımı açarken kafa derime masaj yapıyordu. İçimde bir sıcaklık kabarmaya başlayınca parmaklarımı dizlerime sapladım. Hızla atan kalbimin sesi dışında bir şey duyamıyordum.

Cameron’ın sıcak nefesi ensemde dolanırken mırıldanarak, “Eskiden, birlikte kaldığım koruyucu ailede üvey bir kız kardeşim vardı. Her zaman saçlarını örerdim,” dedi. *Koruyucu ailesi olduğunu bilmiyordum.* Geçmişine dair öğrendiğim ilk gerçek şey buydu ve daha fazlasını öğrenmek için sabırsızlanıyordum.

Her zaman, benimle birlikte acımasızca hareket edebilecek bir kardeşim olmasını istemiştım. Mavestelli mirasının omuzlarına verdiği ağır yükü paylaşabileceğim birinin olmasını.

Nazıkçe, “Kardeşine ne oldu?” diye sordum. Etrafımızdaki yataklardan yükselen hafif horultular, karanlığın içinde neredeyse ritmik bir uğultuyu andırıyordu. Yeraltı’ndakiler için söylenen ürkütücü bir ilahi gibiydi.

Cameron saçlarımı özenle, sanki her saniyesinden zevk alıyormuş gibi ördü. “Yirmi iki yaşındayken alkol zehirlenmesi yüzünden öldü.” Sesi sertleşti. “Ona her zaman, yardım almazsa içkinin onu mahvedeceğini söyledim. Kendi sonunu kendisi hazırladı.”

“Peki o da sana haplar konusunda aynı şeyleri söyledi mi?” Sesim sakın çıkmasına rağmen aynı zamanda keskindi.

Cameron’ın elleri örgüyü bitirmeden önce birkaç saniyeliğine duraksadı.

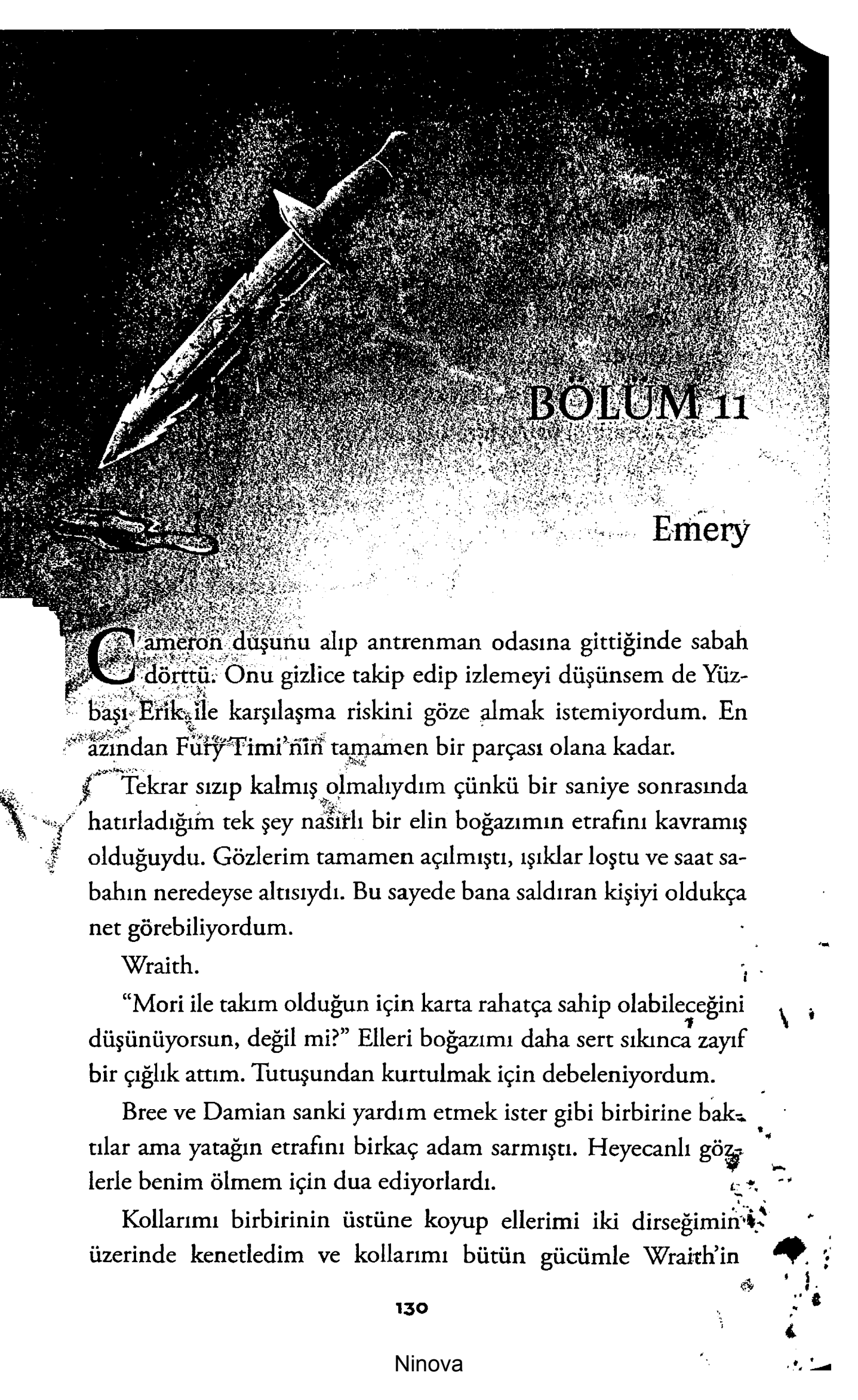
“Hayır, onu tanıdığım sırada temizdim. O, benden dört yıl önce evi terk etti,” dedi. Zifiri karanlıkta ona doğru döndüm. “Bana istediğin kadar laf sokabilirsin ama söyleyeceğin hiçbir şey bana engel olamaz. Ben buyum. Geliştirilmiş askerlere giden

yolun kilidini açan kapıyım.” Sesi her ne kadar kasvet dolu olsa da başparmağını çeneme kaydırıp şakacı bir şekilde beni dürttü.

“Sen bundan çok daha fazlasısın,” diye mırıldanırken onun bu keyifli haline karşılık vermedim.

Bir süre kıpırdamadı. Gözlerini şu an net bir şekilde görebilmeyi diliyordum. Onlar, içlerinde Cameron’ın bana asla söylemeyeceğini bildiğim pek çok sırrı barındırıyordu.

Sesi sakindi. “Henüz kim olduğumun ufacık bir kısmını bile görmedin.”

BOLÜM 11

Emery

Cameron düşünü alıp antrenman odasına gittiğinde sabah dörttü. Onu gizlice takip edip izlemeyi düşünsem de Yüzbaşı Erik ile karşılaşma riskini göze almak istemiyordum. En azından Fury Timi'nin tamamen bir parçası olana kadar.

Tekrar sızıp kalmış olmalıydım çünkü bir saniye sonrasında hatırladığım tek şey nasırlı bir elin boğazımın etrafını kavramış olduğuydu. Gözlerim tamamen açılmıştı, ışıklar loştı ve saat sabahın neredeyse altısıydı. Bu sayede bana saldıran kişiyi oldukça net görebiliyordum.

Wraith.

“Mori ile takım olduğun için karta rahatça sahip olabileceğini düşünüyorsun, değil mi?” Elleri boğazımı daha sert sıkınca zayıf bir çığlık attım. Tutuşundan kurtulmak için debeleniyordum.

Bree ve Damian sanki yardım etmek ister gibi birbirine bakıyorlar ama yatağın etrafını birkaç adam sarmıştı. Heyecanlı gözlerle benim ölmem için dua ediyorlardı.

Kollarımı birbirinin üstüne koyup ellerimi iki dirseğimin üzerinde kenetledim ve kollarımı bütün gücümle Wraith'in

basınç noktalarına vurarak ellerini açmasını sağlamaya çalıştım. Ama tam o sırada kolunu çekti ve baskısını arttırdı.

Siyah noktalar görüşümü bulanıklaştırmaya başladı. Ciğerlerim alev alev yanıyordu ama nefes alamıyordum. Kalp atışlarım yavaşlıyor, kaslarım gevşiyordu.

En son gördüğüm şeyin Wraith'in nefret dolu gözleri olmasını istemiyordum.

Ölmek istemiyordum.

Gözkapaklarım yorgunlukla kapandı. Bir saniye sonra kendimi sıcacık bir sıvının içine gömülmüş halde buldum. Ölmek böyle mi hissettiriyordu?

Gözlerim yavaş yavaş açılırken hava tekrar boğazımdan içeri sızdı.

Sesler, Wraith'in acı dolu çığlıkları halinde kulaklarıma geri döndü. Görüşüm netleştğinde kendimi kaosun ortasında buldum. Arnold, Wraith'i yataktan çekerken yüzü dehşet içindeydi. Wraith'in kolunda bir sorun vardı... kanıyordu. Derin bir nefes alıp zihnimi netleştirirken gözlerim kocaman oldu.

Wraith'in kolu arkaya doğru bükülüydü. Humerus kemiği, etinden dışarı fırlamıştı ve etrafa kan fışkırıyordu.

Gözlerimi kırptım, bu hareket sanki yavaş çekimdeymişim gibi her zamankinden daha uzun sürmüştü. Tam o anda yatağın ucuna baktım; Cameron'ın derin nefesler alıp verdiğini, göz bebeklerinin genişlediğini ve elindeki metal çubuğu sıkıca kavradığını gördüm. Damarları şişmişti, ağzı açıktı ve göğsü hızla inip kalkıyordu.

Cameron metal çubuğu yere bırakmadan önce bir saniyeliliğine boş gözlerle bana baktı. Çubuk beton zemine sertçe çarptığında etrafımızda toplanan kalabalık sıçradı.

Her an kontrolünü kaybedecek ve insanları öldürmeye başlayacakmış gibi görünüyordu. Onun zihinsel olarak böyle kopup gittiğini daha önce hiç görmemiştim. Boğazım yanıyordu ama

KALBİMDEKİ BİÇAK

kendimi zorlayarak yavaşça doğruldum. Cameron'm elini tutarken tereddüt etsem de kararlılığımı korudum, onu kışladan ve diğer acemilerin aç gözlerinden uzaklaştırıp güvenli bir yere götürecektim. Wraith'in kanı tenimde kururken ardında bıraktığı o yapış yapış his yokmuş gibi davrandım.

Tabii ki herkes Cameron'ın, Wraith'in kolunu metal bir çubukla kırmasına şahit olmuştu. Fakat aynı zamanda benim zayıf olduğumu ve şu anda Cameron'ın kontrolden çıktığını da görmüşlerdi. Özel bir yere gitmemiz gerekiyordu.

Kütüphaneye yöneldim, bu saatlerde burada neredeyse hiç ışık olmazdı. Eski kitapların kokusu ve aniden oluşan sessizlik beni sakinleştirmişti. Cameron'ın elini serbest bırakıp iç çekerken kitaplığa yaslanıp, "İyi misin?" diye sordum.

Cevap vermeyince ona baktım ve o anda kalbim duracak gibi oldu. Sanki deliriyormuş gibi avucunu kaldırdı ve boğazından vahşi bir inleme çıkarttı.

"Cam-"

Elleri hızla başımın iki tarafına geldiğinde arkamdaki kitaplık sallandı. Cameron yumruğunu, başımın sadece birkaç santim uzağına peş peşe vurduğunda şokla sarsıldım, çenem titriyordu. Kitaplar toplu halde yere düştü.

"Bütün timin ölümüne neden olacaksın! O kadar acınası haldesin ki, midem bulanıyor. En iyisi ben eğer... Ben sadece-" Yüzüme doğru öylesine yüksek sesle haykırıyordu ki, bütün bedenim kaskatı kesildi ve gözlerim yaşardı.

Dün revirde bana yalan söylediğini biliyordum.

Yüzüne tokat attım. Cameron ilk başta donup kaldı ve sonra bana baktı. Ölümüne dövüşmeye hazırlanırken yumruklarımı sıktım ama Cameron'ın kolları titredi ve beni tekrar kollarının arasına hapsetti. Ruhundaki acı, kapattığı gözlerinden ve dişlerini altdudağına geçirme şeklinden belli oluyordu.

Yumruklarımı açtım ve derin bir nefes alarak kollarımı omuzlarına götürüp ona sıkıca sarıldım. Nefesi tekledi, vücudu sakinleşti ve kasları gevşemeye başladı.

Topraksı kokusunun duyularımı ısıtmasına izin verirken gözlerimi sıkıca yumdum. “Lütfen dur,” diye fısıldadım.

Birkaç saniye boyunca hareket etmedi, sanki yaptığı şeyden dolayı felç olmuş gibiydi. Ardından eliyle belimi kavradı ve diğer eli nazıkçe enseme dolandı. Yeraltı’ndaki sessizliğin içinde birbirimize sarılırken Cameron hiçbir şey söylemedi.

“Uyan.”

Hızla doğruldum. Gözlerim kocaman açılmış, panik tüm bedenimi sarmıştı. Wraith tekrar mı saldırıya geçmişti? Yoksa, Yeraltı kendi üzerine mi yıkılıyordu? Birkaç defa gözlerimi kırptırdıktan sonra karanlığın içinde Cameron’ın silüetine baktığımı fark ettim.

Uykulu gözlerimi ovuştururken, “Saat kaç?” diye fısıldadım.

“Dört. Hadi giyin,” diye mırıldanıp kıyafetlerimi bana fırlattı. Söylediğini yaptım ve elimden geldiği kadar sessiz şekilde Yeraltı’ndan geçip silah odasına girerken onu takip ettim.

Yol boyunca eliyle bileğimi kavramıştı, onu yavaşlatmamam için beni hiç çaba sarf etmeden yönlendiriyordu. *Keşke ben de o kadar iyi görebilsem.* Fakat buna sahip olacağım diye o ölüm haplarını almaya hiç niyetim yoktu.

Cameron antrenman matlarına ulaşana kadar beni bırakmadı. Gözlerimi kısıtım ama buna rağmen silüetini hâlâ belli belirsiz seçebiliyordum.

“Burada ne yaptığınızı söyleyecek misin?”

Ellerini başımın yan tarafına koydu ve beni sırtım ona dönecek şekilde çevirdi. Saçlarımı ayırıp örmeye başladığında derin bir nefes verdim. “Öldürme konusunda yetenekli olduğun belli, yoksa burada olamazdın. Ama aynı zamanda silah kullanımında,

KALBİMDEKİ BİÇAK

yakın dövüşte olduğundan çok daha rahat hissettiğin de ortada. Sanırım, her ne yapıyorsan uzun vadeli planlarında sana eşlik edecek bol bol susturuculu silahın vardı. Fakat yakın mesafeden dövüş yeteneklerini ve hızlı karar becerilerini geliştiremezsen hem denemelerde hem de timin içinde işe yaramaz bir ağırlıktan ibaret hale gelirsin.” Saçlarımı örmeyi bitirip ikisini de omuzlarımla üzerine tek tek bıraktı.

Bu şekilde açıkça azarlanmak utanç verici olsa da doğru bir noktaya parmak basmıştı. Durumun bu kadar belli olduğunu fark etmemiştim. Yanaklarım kızarıırken başımı salladım. “Yani bana kendin mi eğitim vereceksin?” dedim esprili bir şekilde.

Cameron güldü. Wraith’in dünkü saldırısı ve kütüphanede kendini kaybetmesinin ardından fazla sessizdi. Güldüğünü duy-mak çok güzeldi.

“Başıma bela açmaman için sana yardım edeceğim,” deyip duraksadı ve ardından ekledi. “Bu sayede seni tekrar köşeye sıkıştırma olasılığım da azalmış olacak.” Ilımlı çıkan sesi, dudaklarımın alaycı bir gülümseme yerleştirdi.

“Ah, işte gerçek ortaya çıktı.”

Kahkaha atarak, “Kapa çeneni,” dedi. Aksanı, gülümse-meyi imkânsız hale getiriyordu. Omzuma hafifçe vurduğunda geriye döndüm. “Pozisyonunu al. Sana tutuşlardan nasıl kolayca sıyrılacağım ve yalnızca işitme duyunu kullanarak saldırıları önceden nasıl sezeceğini öğreteceğim. Duyular konusunda dar-madağınıksın ve en çok da görme duyuna güveniyorsun. Bunu izlemek gerçekten acı verici.”

“*Pekâlâ*. Daha az hareket, daha fazla verimlilik. Aslında senin aksine, en çok uyumaya bağımlıyım.” Ona ters ters bakarken doğru tarafa döndüğümü umuyordum. Cevap vermediğinde paniklemeye başladım.

Sağ tarafımdan bir botun yere çarpıp kayma sesi geldi. Neyi ya da nereyi hedeflediğimi bilmeden kolumu kaldırdım.

Cameron'ın eli enseme çarpmadan önce havayı yaran kolunun sesini duymuştum.

Bana kıyasla bundan fazlasıyla keyif aldığı sesinden belli olurken, "Öldün," dedi.

"Bu çok saçma. Kimse böyle dövüşmez," diye itiraz ederek elini ittirdim.

Düşünür gibi çıkardığı sestten gülümsediğini anlayabiliyordum. "Olay da bu. İster inan ister inanma ama bunu yapan çok kişi var. Ölümcül eğitim almış dört askerin bulunduğu karanlık bir odada ya da ay ışığının olmadığı gecede bir saniye bile dayanamazsın. Ya gözüne yağ sıçrarsa ya da-" Kendi gözünü işaret etti. "Gözün kesilip de artık göremeyecek hale gelirsen? Nasıl dövüşeceksin? Öylece pes edip ölecek misin?"

Bu söylediğiyle birlikte kaşlarını sertçe çattı.

"Artık şeytanların çukurundasın, unuttun mu? Bizim 'öldürme etiğimiz' ya da eskiden hangi boktan şeyi yapıyorsan ondan yok."

"Yani, az da olsa belirli kaliteye sahip biri gibi mi dövüştüğümü söylemek istiyorsun?" dedim kinayeli şekilde. Birinin az da olsa etik sahibi olması gerekiyordu, değil mi? Buna sahip olduğumu düşünmek hoşuma gidiyordu. Eğer birine işkence etmek zorunda değilsem, en azından onlara hızlı bir ölüm bahsedebiliyordum.

Cameron güldüğünde sıcak nefesi omzumda dolaştı. Başım hızla yana döndü. Hareket ettiğini duymamıştım. *Dinlemeye odaklan*, diye kendimi azarladım.

"Evet, bizde böyle şeyler hiç yok. Gölge Birlikler'de düşmanını nasıl öldürdüğün ya da onların seni nasıl öldürdüğüyle ilgilenen biri olduğunu mu düşünüyorsun?" Parmağını sırtımdan aşağıya kaydırınca tüylerim ürperdi. "Hadi ama Em. Bunu bilecek kadar zekisin. Diğer türlü bu boktan işlerin üstesinden nasıl gelebiliriz ki?"

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bacaklarımın arkasına aldığım darbeyle dizlerim büküldü ve yere çöktüm. Dişlerimi sıkıp kolumu arkaya savurdum ama hedefimde hiçbir şeyin olmadığını fark edince hayal kırıklığıyla soludum.

Başımın üstüne hafifçe vurdu. “Öldün.”

İnledim.

Cameron, “*Tekrar. Ayağa kalk,*” diye emretti.

Söylediğini yaptım. Tekrar. Tekrar. Tekrar. Ta ki dizlerim acıyana, ellerimin arkası onun darbelerini engellemekten mosmor olana kadar.

Yere yığıldım, nefes nefese kalmıştım. Öfkeli bakışlarım onu buldu. Işıklar en sonunda açıldığında, bitirme vaktimizin gelmiş olmasını umuyordum. Cameron’ı böyle rahat, elleri cebinde ve alnında tek damla ter olmadan görmek beni biraz çileden çıkar-mıştı. Ben nefes alırken bile zorlanıyordum.

Kısıtçı gözleriyle bana bakarken, “Henüz bitirmedik,” dedi ifadesiz bir sesle.

“Bu sefer ne var?” Tekrar ayağa kalkmaya korkar durumdaydım. Cameron sıırttı, gözlerindeki ışıltı içimi ısıtıyordu. Şimdi tekrar etrafın karanlık olmasını diliyordum, böylece onun şeytani cazibesi dikkatimi dağıtmazdı.

Cameron bana yaklaştı ve bacağına özenle bacağımanın arkasından geçirip kolunu göğsümün etrafına sardı. “Bu hareketten kurtul. Kahvaltıya ya da sen beni alt edene kadar bunu yapmaya devam edeceğiz.” İç çekti. “Nefret dolu bakışlar sana acıma sağlamayacak, Em,” derken güldü.

Bu kadar yakından doğrudan gözlerimin içine bakarken içimdeki her şeyi ateşe veriyordu. Tişörtü sıyrılmıştı, teni belimin üzerinden benimkine dokunuyordu. Sert bir nefes aldım ve özellikle beni aletine sürttüğü o müstehcen düşünceleri kafamdan uzaklaştırdım.

“Odaklan.” Sesi titrerken kaşlarını çattı.

En azından acı çeken tek kişi ben değildim.

Tutuşundan kurtulmak için hızla yana doğru kaydım ama bunu hissetmişti. Bacağını kendisine doğru çekti ve bu, doğruca yere yapışmamı sağladı.

Piç kurusu. Öfkeyle doğrulduğumda yine aynı pozisyona geçtik. Bu sefer kalçalarımı onun aletine sürttüğümünden emindim. Gözleri kısıılırken çenesini sertçe sıktı. Dikkatinin dağıldığı anı değerlendirdim ve bu defa dirseğimle midesine vurup dönerek tutuşundan sıyrıldım.

Cameron hırladı, tam kurtulacağımı sandığım anda kolumu yakalayıp beni tekrar yere yapıştırdı. Şimdi ağırlığını üstüme vermiş, dizini uyluklarımın arasına yerleştirmiş ve elleriyle iki bileğimi de yere sabitlemiş haldeydi.

İkimiz de derin nefesler alıp veriyorduk. Yumuşak saçlarından bir tutam alnına düşmüştü, üzerimde dikilmiş dururken tek gözünü kapattı.

Göğsüm ısındı, bana temas ettiği her noktanın fazlasıyla farkına varmaya başlamıştım. Cameron bileğimin hassas noktasına nazikçe bir çizgi çizdi. Hemen ardından bacaklarımı, eğilirken merkezime baskı uygulamasına yetecek kadar dizini kullanarak ayırdı.

Boynuma doğru eğildiğinde bütün uyarı işaretlerine rağmen başımı geriye yatırıp boğazımı onun için açtım. İsteddiğim...

Cameron boynumu ısırdı.

“Ahh.”

Etimi serbest bırakırken tenime doğru gülümsedi. “Öldün.”

Tanrım. Bu adam gerçekten delinin teki.

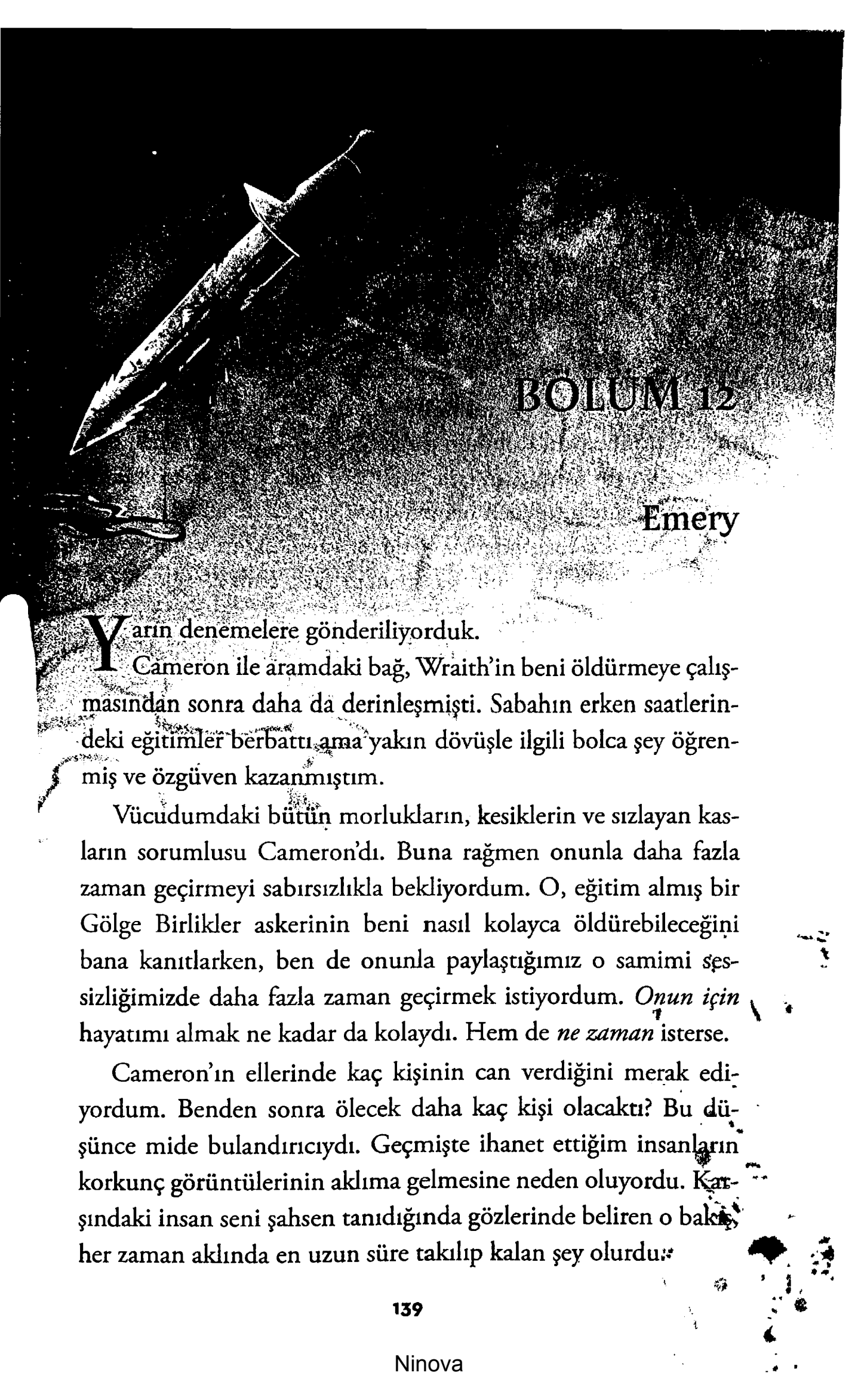
“Dur tahmin edeyim. Bu hamleyi daha önce uyguladın.” Başımı yana çevirdim ve o da bileklerimi bırakarak arkaya kaydıldı. Ben yüzümün kızardığını nasıl hissediyorsam, Cameron da bunu o kadar net görebiliyor olmalıydı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Güldü. “Eh, sen de bunu daha önce yapmadığını mı söylüyorsun? Dişler önemli bir silahtır.” Ayağa kalkıp elini uzattı. Gülümsemesinin samimi olduğunu görünce şaşırdım, yüzünde ukala bir sırıtış olmasını bekliyordum.

Elini tuttuğumda beni hızla yukarı çekti.

“Bugünlük bu kadar yeter. Kahvaltıdan önce halledebilmeni umuyordum ama denemelere kadar bunu her sabah yapacağız.” Örgülerimden birini çekiştirip başıyla kapıyı işaret etti. “Hadi yemeğe gidelim.”

BÖLÜM 12

Emery

Yarın denemelere gönderiliyorduk.

Cameron ile aramdaki bağ, Wraith'in beni öldürmeye çalışmasından sonra daha da derinleşmişti. Sabahın erken saatlerindeki eğitimler berbattı ama yakın dövüşle ilgili bolca şey öğrenmiş ve özgüven kazanmıştım.

Vücudumdaki bütün morlukların, kesiklerin ve sızlayan kasların sorumlusu Cameron'dı. Buna rağmen onunla daha fazla zaman geçirmeyi sabırsızlıkla bekliyordum. O, eğitim almış bir Gölge Birlikler askerinin beni nasıl kolayca öldürebileceğini bana kanıtlarken, ben de onunla paylaştığımız o samimi şesizliğimizde daha fazla zaman geçirmek istiyordum. *Onun için* hayatımı almak ne kadar da kolaydı. Hem de *ne zaman* isterse.

Cameron'ın ellerinde kaç kişinin can verdiğini merak ediyordum. Benden sonra ölecek daha kaç kişi olacaktı? Bu düşünce mide bulandırıcıydı. Geçmişte ihanet ettiğim insanların korkunç görüntülerinin aklıma gelmesine neden oluyordu. Karşıdaki insan seni şahsen tanıdığı anda gözlerinde beliren o bakış her zaman aklında en uzun süre takılıp kalan şey olurdu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Özel antrenmanlarımıza her ne kadar minnettar olsam da aramızdaki dinamiğin değişmesi beni endişelendiriyordu. Cameron'ın yanındayken savunmamı kasten indirmek de. *Keşke kaçamak ve uzun bakışları göğsümü böyle sızlatmasaydı.*

Akşam yemeği sırasında takım çavuşu sabah ilk iş gönderileceğimizin haberini verdi. İlk deneme hepimiz ücra bir yere varduktan sonra günbatımında başlayacaktı.

Wraith kolu berbat durumda olsa da denemelere yine de katılmak zorundaydı. Kolunun dokuz gün boyunca alçıda kalması bu tarz bir yaralanmanın iyileşmesi için yeterli değildi; özellikle de denemelere girmeden hemen önce. Ayrıca denemelerin açık alanda, Alaska civarında bir yerlerde yapılacağını tahmin ediyordum. Orada kimsenin yaşanmaları fark etmeyeceği, devasa araziler ve dağlar vardı.

Şimdiden ne kadar soğuk olacağı konusunda endişeliydim, ateş yakmadan ısınmanın yollarını arıyordum.

Bunun ilk yolu, biriyle birlikte vücut ısının paylaşılmasıydı ki, bunun seçenekler arasında olduğundan şüpheliydim. Cameron yatağa uzanırken gözucuyla ona baktım. Gözaltındaki koyu halkalar, boktan bir gece geçirdiğini gösteriyordu. Sahip olduğu bunca eksikliğe rağmen kontrolü nasıl böyle iyi sağladığını bilmiyordum. En azından burnu, önceki gece banyodaki gibi kötü kanamamıştı. Daha önce birinin burun kanamasından dolayı bayıldığını hiç görmemiştim. Cameron bu durumun hapların bilinen yan etkilerinden birisi olduğunu söylemişti ama bu beni rahatlatmaya yetmemişti.

“Kütüphanede geçirdiğin bunca zaman seni denemelere daha hazırlıklı hale getirdi mi?” Cameron arkamdan küstah bir sesle mırıldandı. Burada, silah odası dışında geçirdiğim her boş anımı kütüphanede; psikolojiden öldürmeye ve hayatta kalmaya kadar aklımı her konuda bilgiyle doldurarak geçiriyordum. Eli saçlarımda dolaştı, sanırım bunu onları yüzünden çekmek için

yapıyordu. Gözlerimi kapattım ve hâlâ yapabiliyorken elimden geldiği kadar bu tatlı hissin keyfini çıkarttım.

Karanlığa baktım. Buradaki herkesin muhtemelen benim gibi uyanık halde uzandığını ve yarını en az benim kadar korkuyla beklediğini biliyordum. Karşımıza neyin çıkacağı konusunda da tamamen karanlığa terk edilmiştik. Cameron bana, her sene değişim yapıldığını söylemişti. Yani o da ne beklemesi gerektiğini bilmiyordu ama bizim aksimize, hiç endişeli görünmüyordu.

Fısıltıyla, “Belki de. Denemelerin nasıl olacağına bağlı,” diye cevap verdim. İkimiz de orada kendi başımızın çaresine bakacağımızın farkındaydık, buradaki herkes bizim ölmemizi istiyordu. Cameron yalnızca başını salladı ve birkaç dakika boyunca konuşmadı, bu yüzden konuyu değiştirdim. Gerginlik, her zaman çenemin açılmasını sağlardı. Endişemin artmasını engellememde yardımcı oluyordu.

Reed, göğsümde kaygıyla dolu şeytanların dolaştığını hissettiğimde onları kovalamak yerine, getirdikleri korkuyu kabullenmemi; bu duyguyu reddetmenin, panikatak gibi daha beter sonuçları olabileceğini söylerdi.

Elbette daima haklıydı. O yüzden kaygılarımı içime atmak yerine dışarı yansıtıyordum.

“Hayatınla ilgili neler yapmak istiyordun? Yani... her şey kötüye gitmeye başlamadan önce?” diye sordum. Özel hayatlarımızla alakalı konulardan bahsetmekten itinayla kaçmıştık. Tabii, bizim pozisyonumuzdayken bu, geçmiş hayat demekti çünkü Gölge Birlikler askerleri, yukarıdaki dünya için ölü sayılıyordu.

Dudaklarının yumuşak kıvrımı boynumu ısıttı. “Profesör olmak için okula gidiyordum. On yedi yaşındayken Amerika’ya taşındım, her zaman eski bir üniversitede ders vermek istemiştim. Neresi olduğu önemli değildi. Umurumda olan tek şey binaların eski ve dolu dolu bir tarihe sahip olmasıydı. Yakınlarında yürüyüş yapabileceğim orman ve dağlar olsun istiyordum. Gözlerden

KALBİMDEKİ BİÇAK

tamamen uzak bir ev.” Parmaklarını tekrar saçlarımdan geçirdi. Bu defa yüzünden uzaklaştırmak için yapmadığından emindim.

Çizdiği görüntü zihnimde, tuvalin üzerine suluboyayla yapılan bir resim gibi çiçek açtı. Onun anlattığı kasvetli ve sessiz hayat ne kadar hoş olurdu.

“Kulağa çok güzel geliyor,” dedim usulca.

“Peki sen?” diye fısıldarken aksanı bugüne kadarki en belirgin halindeydi. Sesi titreyince ayak parmaklarım kıvrıldı.

“Kendimi hikâyeler yazarken hayal ederdim.”

Parmaklarını saçlarımdan çekip boynumun kıvrımına doğru kaydırıldı. “Mutlu mu? Yoksa hüzünlü mü?”

Dokunuşuyla birlikte keskin bir nefes aldım. Parmak uçları tüylerimi ürpertiyordu. Bacaklarımı ihtiyaçla birbirine bastırdım. *Dušta yaşananları düşünme.* “Hüzünlü olacaklarını biliyorsun. Muhtemelen şiddet içerikli olurdu. Belki biraz da romantik. En çok bu tarz hikâyeleri seviyorum.” Sesim boğuk çıkıyordu.

Cameron’ın parmakları hareket etmeyi bıraktı. Ona bu kadar yakın dururken kıvrandığımı hissetmiş olmalıydı, öne eğilip dudaklarını kulağıma bastırdı. “Bana özlem dolu, peşimi bırakmayan gözlerle bakmanın sebebi bu mu yani? Benim hikâyemi hüzünlü mü buluyorsun? Neyi arzuluyorsun, Emery? Her neyse bana söyle, sana onu vereceğim.” Elini karnıma, en hassas noktama yerleştirdi.

Dokunuşuyla birlikte kalp atışlarım daha da hızlandı ve dudaklarım aralandı. Elimden geldiğince kararlı davranmaya çalışarak, “Hiçbir şey istemiyorum,” dedim. Bacaklarım arsızca birbirine sürtünüyordu.

Aramızdaki ufacık boşluğu kapatıp dizini bacaklarımın arasına itti. Eli kalçamın üst tarafım okşadı ve başparmağı belimin altına kaydığında boğazımdan alçak sesli bir inleme kaçtı. Bu temasla birlikte sırtım kavislendi ve tamamen içgüdüsel bir şekilde kalçamı onun kasıklarına doğru bastırdım.

Dalga geçercesine, “Hiçbir şey, öyle mi?” diye sorarken elini iç çamaşırımın altından geçirip klitorisime doğru kaydırды. İki parmağını bastırıp beni sırılıklam olmuş halde bulduğunda hafifçe inledim. “Bu hiçbir şey olmaktan epey uzak aşkım.”

Ona durmasını söylemeliydim. Kendisini yok ederken ona teslim olmamalıyım. Ama... Tanrım, bunu istiyordum ve bu anın ellerimden kayıp gitmesine izin verecek güce sahip olduğumu düşünmüyordum. Zaten onunla aynı hücreye girdiğim andan itibaren günlerim sayılıydı.

“Cameron bekle,” diye fısıldadım.

Elini hareket ettirmeyi kesip boynumu öptü. “Durmamı mı istiyorsun?” Kelimeler, şehvetin tenime damlaması gibiydi.

“Hayır ama... aramızda *tam olarak* ne oluyor?” Bunun yalnızca eğlenceden ibaret olmadığını söylemesini istiyordum. Yaklaşan denemelerden önce kafa dağıtmaktan daha fazlası olduğunu söylesin istiyordum çünkü yaptığı her şeyin arkasında, her sert bakışında ve gevşek gülümsemesinde içime oturan bir ağırlık vardı. Rahatsız ediciydi ama ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Parmaklarını içime itip ıslattı ve klitorisimi, gözlerimin arkaya kaymasına neden olacak kadar ağır bir ritimle okşamaya başladı. “İkimizin arasında asla hiçbir şey olmayacak,” dedi duygusuz bir sesle. Söyledikleri kalbimi sızlattı ama bana dokunmaya devam ediyordu. “Gözümde yalnızca sonraki ortağımdan ibaretsin. Daha fazlası değil. Sen hâlâ buralardayken güzel vakit geçirmeni sağlamak istiyorum. En azından son anına kadar bunun tadını çıkartman sence de iyi olmaz mı?”

Kendime gelirken göğsüme bir soğukluk yayıldı.

“Evet. Tabii ki,” diye mırıldandım. O sözlerin içimi daha fazla acıtmasına izin veremezdim. İki parmağını içime derinlemesine ittiğinde gelen zevk ve yumuşak inlemeler, aklımda kalan düşüncelerin tamamını sildi. Cameron boynumu hafifçe ısırıp parmaklarıyla beni becerirken kasığını kalçama bastırdı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Nefeslerim teklediğinde Cameron hırladı. Tişörtü yukarı doğru sıyrılmıştı, çıplak teni sırtıma değiyordu. Başımı geriye attım ve dişlerimi altdudağıma geçirerek inlememi bastırdım.

“Kendimi kaybetmeme neden olduğunu biliyor musun?” Nefesini enseme verip ben kollarının arasında titremeye başlana kadar parmaklarını daha da derinlere itti.

Sertleşmiş aletini kıcıma sürttüğünde zevkim doruklara ulaştı. Eline boşalırken boğazımdan yukarıya doğru tırmanan inlemeye engel olabilmek için ağzımı kapattım.

Cameron enseme doğru gülümsedi ve parmaklarını yavaşça pantolonumun içinden çıkarırken dudaklarını oraya bastırdı. Keşke böyle nazik öpücükleri bu kadar kolay vermeseydi. Sanki benimle dalga geçiyor gibi hissettiriyordu.

“Biraz uyu, Emery.”

Ben cevap vermeyince sırtlarımız birbirine değene kadar döndü. Kışlanın içindeki karanlığı izlemeye başladım. Neredeyse bir saat sonra Cameron’ın nefes alış verişleri sakinleştiğinde uykuya daldığını fark ettim. Çok yorgun olmalıydı çünkü daha önce böyle düzenli nefesler aldığını duymamıştım.

Huzursuzluk beni hasta ediyordu. Burada yatarken uyumayı beklemek anlamsızdı.

Yalnızca duvarda kayan parmak uçlarımin rehberliğinde Yeraltı labirentini dolaşmaya karar verdim. Burayı bir daha asla görememe ihtimalim vardı. *Tam da evdeymişim gibi hissetmeye başladıktan sonra.* Silah odasını geçtiğim sırada dudaklarımı birbirine bastırdım. Yarın sabah dörtte kalkıp antrenman yapmayacağımı bilmeme rağmen yine de Cameron’ın eleştirilerini ve laf sokmalarını duyacağım bir sabahı görmek istemekten kendimi alıkoyamıyordum.

Koridordan gelen alçak sesli bir hıçkırık dikkatimi çekti. Sesi takip ederek revire girdim. Burada da tıpkı banyodaki gibi loş

ışık vardı ve bu, Bree'nin yerin ortasında dizlerini göğsüne çekmiş oturduğunu görebilmem için yeterliydi.

Ona teselli vermeye çalışmak için hiçbir nedenim yoktu. Yarın Damian ile yapacakları ilk şeyin beni öldürmeye çalışmak olacağından emindim. Ama yine de kaldım. Sonuçta hiçbirimize buraya gelmek isteyip istemediğimiz sorulmamıştı.

Onu korkutmamaya çalışarak yavaşça, "İyi misin?" diye sordum.

Buna rağmen irkildi ve hızla ayağa kalktı. Yaşlar yanaklarından aşağıya süzülmesine rağmen benimle kavga etmeye hazırmış gibi yumruklarını havaya kaldırdı.

Derin bir nefes verdim. "Seni öldürmeye çalışmıyorum, Bree. Sadece ağladığını duydum."

Sözlerim karşısında ürperdi. "Ağlamıyordum." Gözlerim yere kaydı, parlayan birkaç damlayı görebiliyordum. Bree inledi. "Ne istiyorsun?" dedi öfkeyle.

"Yarın için ben de endişeliyim. Bize tutunacak hiçbir şey vermemelerinin de pek yardımını dokunmuyor." Gülümsemem zayıftı. Gözleri bir saniyeliğine büyüdüktan sonra tekrar kısıldı.

"*Sen* neden bu kadar korkuyorsun ki? Mori seni güvende tutar." Sesi, buna epey ikna olmuş gibi çıkıyordu. Hepsi böyle mi düşünüyordu? Sanırım Nolan'ın, Mori'nin tekrar yargılanabilmesi için gereken şartları Yeraltı'ndakilerle paylaşmaması mantıklıydı.

"Onun görevi daha çok beni *öldürmemek*," diye mırıldandım. Hem duymasını istiyordum hem de duymamasını. Ama Bree parlayan gözlerle bana baktı.

Sanki ona yarın ölmeyeceğini söylemişim gibi, "Ne?" dedi.

Hiçbir şey söylememeliydim. Elim enseme, Cameron'ın beni öptüğü noktaya gitti.

"Asıl görevi, beni öldürmemek. Bu yüzden Cameron konusunda endişelenme. Diğer acemiler konusunda endişelen."

KALBİMDEKİ BİÇAK

Hafifçe sıırttım. Reed her zaman başkalarını neşelendirmeye çalıştığım için bana kızardı. Bazen kafalarını kesmeden önce bile insanları gülümsetmeye çalışırdım. Işıklar kapanmadan onlara son bir doz endorfin verirdim.

Bree'nin kahverengi saçları arkadan örgüyle sıkıca toplanmıştı. Beni incelerken bir tanesini eline doladı. Temkinli bir ifadeyle, "Neden bunu bana söylüyorsun?" diye sordu.

Omuz silktim. "Çünkü Mori yüzünden korkuyorsan, peşine düşen başka birinin yanında savunmanı indirebilirsin... ve bizimle alay eden pisliklerdense, senin hayatta kalmanı tercih ederim."

Bree derin bir nefes alıp kollarını yanına indirdi. "Teşekkür ederim, Emery. Dışarıda bol şans." Bana doğru yürüyüp avucunu omzuma yasladı. "Mori hakkında tavsiyemi duymak ister misin? Onu kendine âşık et. Bedenini kullan. Hayatta kalabilmek için elinden ne geliyorsa onu yap." Ona bakıp başımı salladım. Bree karanlık koridorda gözden kaybolmadan önce gülümsedi.

Bir köşeye oturup başımı tıbbi malzeme çekmecesine yasladığımda dudaklarımın köşesi bir gülümsemeye kıvrıldı. Bree, Cameron'ın bana, beni gözünde sadece bir sonraki öldürülebilir oyuncuğı olarak gördüğünü söylediğini bilmiyordu.

Çok fena mahvolmuştum.

Elektrik sesiyle birlikte ışıklar açıldı. Takım çavuşu yatak sıraları arasında oradan oraya ilerlerken düdüğünü çalıyordu. Alıştığım rutinden tamamen farklı bir durum olduğu için şaşkın bir şekilde hızlıca doğruldum.

"Herkes beş dakika içinde üniformasını giymiş olacak. Tam yirmi dakika içinde hareket ediyoruz. Tren kalkarken hepinizin sıraya geçmiş ve hazır halde olmasını istiyorum," diye bağırdı.

Hepimiz panikle ayağa fırladık. Kapüşonlumu üstüme geçirdim, diğerleri banyoyu doldurmadan önce tuvalete gitmeye

çalışıyordum ama Adams kolumu tuttu. Bu devasa askere bakarken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Bu kadar yakınen gerçekten korkutucuydu, gerçi sürekli bağırmasının da bunda biraz payı vardı.

“Acemi Maves, değil mi?” diye sorarken sesi şaşırtıcı şekilde her zamanki kadar sert değildi. Soğuk gri gözlerinin içine bakarken başımla onayladım. “Sen ve Mori duş alıp hazırlanacak, ardından da benimle arenanın önünde buluşacaksınız. İkiniz için özel bir ayarlama yapıldı.” Bakışları yanımda duran Cameron’a kaymadan önce gözlerindeki acıma parıltısını kaçırmamıştım.

“Emredersiniz, Takım Çavuşu,” diye cevap verdim ve Cameron’a dönmeden doğruca duşlara yöneldim. Şu anda yapmak istediğim en son şey dün akşam aramızda geçenleri ve aptalca sorumu düşünmekti.

Banyoya tamamen kaos hâkimdi. Herkes hızla yıkanmaya ve muhtemelen zihinsel olarak bugün öleceklerine kendilerini hazırlamaya çalışıyordu.

Sırıtişlarında cinayetin izlerini taşıyan bir avuç acemi de vardı. Herkesi sanki akıllarına yazdıkları listeyi hazırlamaya çalışır gibi dikkatle inceliyorlardı. Aç gözlerle beni izleyen sadece iki kişi vardı: *Wraith ve Arnold*. Kısa süreliğine bakışlarına karşılık verdikten sonra sertçe başka tarafa döndüm. Kollarımdaki bütün tüyler ürpermişti. Endişem tamamen kontrolden çıkmadan önce derin bir nefes almak zorunda kaldım.

Bugün denemelerin ilk aşaması. Bunun üstesinden gelebilirim.

Cameron ile çarpıştık, çıplak bedenlerimiz sabunla kayganlaşmıştı. Bu, onu hepimizle aynı anda duşta gördüğüm ilk andı. Benim gözlerim büyürken Cameron sırtımla yetindi. Ona nasıl bakacağımı bilmiyordum. Bugünden sonra başımıza her şey gelebilirdi. Beni öldürmeye çalışabilirdi, bunu yapmak için ihtiyaç duyduğu tüm silahlara sahip olacaktı. Vahşi doğanın içinde kalacaktık ve orada *benden* başka beni kurtaracak kimse yoktu. Nolan bana hiçbir zaman Mori’yi öldüremeyeceğimi

KALBİMDEKİ BİÇAK

söylememişti. Bu fikrin aklıma gelmesi içimde bir suçluluk duygusu uyandırdı.

Fırsat bulursak birbirimizi öldürmezdik, değil mi? Eğer mecbur kalırsam, gözümü kırpmadan bunu yapardım. Ona inandırıcı bir gülümsemeyle baktım.

Saçımı son kez şampuanlayıp durularken, “Bugün beni öldürme,” dedim esprili bir şekilde.

Göz kırptı. “Beni kışkırtma.”

Kıyafetlerimi giyip saçımı ördüğüm sırada arenaya girdim. Diğer acemilerin yarısı çoktan sıraya geçmiş bekliyordu. Takım çavuşunun verdiği emre uyarak bizi beklediği sıranın ön tarafına doğru ilerledim.

Cameron zaten onun yanındaydı. Tepeden tırnağa simsiyah taktik teçhizatını giymişti. Kurşun geçirmez yeleğinin göğüs kısmında *Mori* yazan bir isimlik vardı. İlk defa kapüşonlu ve eşofman altı dışında bir kıyafet giydiğini görüyordum. Öldürmek için giyinmiş halindeyken aklındakilerin değiştiğini şimdiden görebiliyordum.

Cameron ona doğru yürüdüğümü fark ettiğinde ifadesiz gözlerle bana baktı. Sigara içiyordu ve yüzünde koyu renkli savaş boyası vardı. Sürdüğü boya, onu her zamanki halinden daha da sert gösteriyordu. Diğerlerine baktığımda çoğunda boya olduğunu fark ettim. *Mesajı kaçırmış olmalıyım.* Cameron cebindeki ufak boy boyayı çıkartıp bana uzattı ama reddettim.

“Muhtemelen gözüme bulaştırıp kendimi orada kör ederim,” dedim huysuz bir tavırla.

Dudaklarını sigarasına bastırırken alçak sesle güldü. “En azından pembe saçlarını içine sok. Fener gibisin.” Her ne kadar yine kendini beğenmiş o ses tonuyla konuşsa da başımı salladım.

Yanında dururken fısıltıyla, “Biz neden farklı sıradayız?” diye sordum. Cameron sigarasını parmak uçlarıyla söndürüp onu fazla sayıdaki ceplerinden birine attı.

“Çünkü ben tehlikeliyim ve timim ya da yüzbaşım olmadan Yeraltı’ndan ayrılmama sadece Nolan’ın emirlerini yerine getirdiğim sürece izin veriliyor,” dedi kayıtsızca. Yaralanmış gözü, kıyafetleriyle birlikte daha belirgin hale gelmişti.

“Harika. Peki ben neden bu kurallara uymak zorundayım?” diye cevap verdim. Aslında onunla birlikte hareket etmekten rahatsızlık duymuyordum. Diğer acemilerle birlikte olmaktansa, Cameron ile yalnız kalıp şansımı denemeyi tercih ederdim.

Cameron sırtıp, “Sen benim teçhizatımdasın,” dedi.

Gözlerimi devirsem de elimde olmadan yorumuna karşılık gülümsedim.

Takım çavuşunun yanında dururken herkes bize bakıyordu. Bu durum nefretlerini yalnızca daha da körüklemişti. Nakil sırasında daha iyi muamele göreceğimizi düşünüyorlardı. Belki de öyleydi. Onlar kas yığını aptalların hepsiyle bir arada olmaya zorlanırken, biz yolculuğumuzu farklı tarafta yapacaktık. Wraith ve Arnold ile tren vagonunda gitmek zorunda kalmaktansa yürümeyi tercih ederdim.

Adams diğer acemilere trene binmeye hazırlanmaları için bağırdı ve askerlerin, onları tesisin arkasında bulunan kapıya yönlendirmesini sağladı.

Dışarıya giden sırayı takip ederken Damian ve Bree ile göz göze geldim. Wraith fazla arkada değildi. Gözleri şüpheli bir şekilde Cameron’a kaydıkten sonra yüzüne sert bir ifade yerleşti. Kolunun kırılması tamamen kendi hatası olsa da bunu kabul edecek biri gibi görünmüyordu. Nedense kolunun denemeler sırasında ona sorun çıkartacağını sanmıyordum.

Orada yukarıya çıkan bir merdiven olması gerektiğini düşünürken, “Arkadaki kapı nereye açılıyor?” diye sordum.

Cameron önüme doğru bir adım atınca ona bakmak zorunda kaldım. “O kapı ulaştırma trenine gidiyor. Bizi üssün dışına, diğer tarafta bekleyen kamyonlara götürecekt. Yaklaşık yüz

KALBİMDEKİ BİÇAK

suçlunun, yukarıda öylece yürüyüp dikkatleri üzerine çekerek askeri üsse girmesine izin veremeyiz.” Gülüp elini başımın üstüne koydu. O saçımı karıştırırken ben ağırlığıyla çökmüş, ona bakıyordum.

Elini itip başımdan çektim ama uzaklaşmadan kolunu omzuma doladı. Yüzüm ancak göğsüne geliyordu, bu yüzden şimdi de burada sıkışıp kalmıştım.

Adams dikkatle bizi izliyordu, arenadan son öğrenciler de çıkarken eliyle bize işaret verdi.

“Siz ikiniz, Mori yüksek risk taşıyan asker statüsünde kabul edildiğinden kapıları kilitli olan arkadaki kompartımanda yolculuk yapacaksınız. Yolculuk hemen hemen on saat sürecek. Araç kontrol noktasına ulaştığınızda yolun geri kalanı için zırhlı, nakil arabasına aktarılacaksınız.”

Cameron sanki burada olmaktan şimdiden sıkılmış gibi parmaklarını kayıtsızca koluma vuruyordu. Ama benim kalbim göğsümün içinde sertçe atıyordu. *Birlikte yalnız kalmak için fazla uzun bir süre.*

“Denemeler tam olarak nerede yapılıyor efendim?” Sesim şaşırtıcı şekilde sakın çıkmıştı.

Adams bana sanki beyinsizmişim gibi bakıyordu. “Tabii ki sana lokasyonu tam olarak söylemeyeceğim, Acemi Maves. Ama Alaska’da, Rocky Dağları’nın kuzeyinde arazimiz var. Sık ormanların ve kontrolün kolayca sağlanabileceği bir yer. O bölgenin tamamından geçen sadece tek bir yol var. Yılın bu zamanında, kötü hava koşulları yüzünden dağ eteklerinin tümü kapatılıyor. Bu yüzden, bizim yolu kullanmamıza izin veriliyor,” diye açıklarken ilerlememiz için bizi hafifçe ittirdi.

Cameron ona ters ters baktı ama benimle birlikte hareket ederken en sonunda kolunu omzumdan çekti. Buradaki hava, Montana’da aşına olduğumdan daha sertti. Kasım ayındaydık,

bizi buraya getiren tekne zaten yeteri kadar berbattı. Şimdi de dışarı çıkmak ve bu havada mücadele etmek zorundaydık.

“Ne var biliyor musunuz? Aslında ikiniz iyi bir uyum yakalayabilirsiniz.”

İkimiz de aynı anda ona sertçe, “Ne?” diye çıktık. Cameron ile göz göze geldik. Onunkilerde öfke, benimkilerdeyse şaşkınlık vardı.

Adams içten bir kahkaha attı. “Şey... ikinizin tekinsiz bir havası var. Ama bir araya geldiğinizde, neredeyse normal iki insan gibi görünüyorsunuz. Atışıp birbirinizi sinir ediyorsunuz.”

Cameron sanki bu fıkirden nefret etmiş gibi yüzünü buruşturup bana baktı. *Normal olmak gerçekten bu kadar kötü mü olurdu? Tanrım.*

İkisinden de uzaklaşıp Adams’ın yorumu ve Cameron’ın yüz ifadesini görmezden gelmeyi seçerek kararlı adımlarla yürümeye başladım.

Kapıdan dışarı adım attığımız anda söylendiği gibi treni karşıımızda bulduk. Çevredeki duvarlar koyu griydi ve tavandan sarkan ampullerden yayılan sarı ışığı emip ortamı daha kasvetli bir hale getiriyordu. Tren yüksek hızlara uyumlu olması için aerodinamik olarak tasarlanmıştı. Diğerleri çoktan binmişti, en sona biz kalmıştık.

Cameron son kompartımanın yan tarafına yürürken, “Umarım iyi anlaştığımız konusunda haklısındır,” dedi.

Adams vedalaşır gibi başını salladı. “Denemelerde görüşürüz. Ah, Emery bir şey daha var.” Uzattığı elinde göz bağı vardı. “Üssün dışına ulaşana kadar bunları takman gerek. Sizin kompartımanız, karartma camları bulunmayan tek yer. Buradan geçtiğin sırada sakladığımız bazı sırları görmeni istemiyoruz.” Göz kırptı. Bu, onda gördüğüm en insani davranıştı.

Harika.

KALBIMDEKİ BİÇAK

Gözlerim bağlanmıştı ve Cameron ile birlikte en son kompartımanda kilitliydim. Trenin hareket etmesini beklediğim sırada, Yeraltı'ndaki acemilerin yarısının bugün öleceği gerçeği aniden yüzüme tokat gibi çarptı.

Onların tek yapmaları gereken şey birbirlerini alt etmektir. Benim hem onları *hem de* Mori'yi alt etmem gerekiyordu.

Düzenleme
Ny.ozlem

BOLUM 13

Cameron

Aslında içine hapsoldüğümüz kompartıman epey güzeldi. Trenin yan tarafında, kanepenin hemen yanında pencere vardı. Ortada yere sabitlenmiş bir sehpa bulunuyordu ve arka kısma üst üste battaniyeler yığılmıştı. Aydınlatma, kanepenin iki yanındaki küçük lambalardan ibaretti.

Emery'nin uzun pembe örgülerinden birini gerginlikle parmağında çevirmesini izlerken gülümsememi bastırmaya çalışıyordum. Göz bağının onu gerçekten rahatsız ettiğini görebiliyorum ve onu çıkartmak istediğini anlayabiliyordum. Şu anda benimle birlikte aynı hücreye atıldığı zamanda olduğundan bile daha endişeli görünüyordu.

"Neden oturmuyorsun? Böyle dikilip durmaya devam edersen yere yapışacaksın," diye mırıldandıktan sonra koltuğa yaslanıp bacaklarımı sehpaye uzattım ve gevşemeye çalıştım. Tren yolculukları, yaşayacağımız aksiliklere bağlı olarak on saate kadar çıkabiliyordu.

Emery kompartımanın içinde yolunu bulmaya çalışırken takıldı. Gülmemek için altdudağımı ısırdım. Hayal kırıklığına uğramış ifadesi çok sevimliydi. Tıpkı rüya gördüğü zamana

KALBİMDEKİ BİÇAK

benziyordu. Bu kadını zaten saatlerce izlemiştim. Tamamen kitaplara gömüldüğü anlarda nasıl görüldüğünü, eğitim sırasında darbelerimi savuşturamadığında yaşadığı hayal kırıklığının neye benzediğini ve uykusunda yorgunluktan nasıl dönüp durduğunu biliyordum.

Sadece mimiklerinden bile onu ne kadar iyi tanıdığımı asla bilemeyecekti. Çiçeksi kokusu zihnimi tamamen işgal etmiş durumdaydı.

“Neredesin?” diye fısıldadı. Sesinde hafif bir korku vardı. Bu beni kendime getirirken düşüncelerimden sıyrıldım.

Başımı geriye yaslayıp gözlerimi kapattım ve gülümsedim. Onu kızdırmak çok eğlenceliydi, bu yüzden yardımcı olacak herhangi bir şey söylemedim.

Bacağını yanımdaki masaya vurduğunu duyduğum anda inledi. Trenin hareket etmesiyle birlikte yanlışlıkla kucağıma düşmesini ben de beklemiyordum.

Örgüleri omuzlarıma döküldü. Emery’nin ufak bedeni göğsümün üzerine öyle yakışıyordu ki... Vücudumun onunkine kıyasla bu kadar geniş olmasına inanamıyordum. Bunu her akşam gözden kaçırmış değildim ama yatakta değil, iyi aydınlatılmış bir ortamdayken durum tamamen farklıydı.

Emery nefesi kesilmiş halde hızla kalkmaya çalıştı ama bu sırada kışını kasıklarına sürttü. Aletime yaptığı baskıya karşı inlememi bastırırken düşmemesi için kolumu beline doladım.

Gülümseyerek, “Yavaşla ve sakın ol biraz,” dedim. Emery kendini zorlayarak birkaç kez derin nefes aldı ve ardından solukları düzene girdi. Kasları gerilmişti, altdudağı titriyordu. Tanrım, dişlerimi oraya geçirmek istiyordum.

Başparmağımla belinin alt kısmını okşarken, “Aletimin üzerine düşmek gibi bir alışkanlığın var,” dedim yavaşça.

“Bunu bilerek yaptığımı mı sanıyorsun?” dedi öfkeyle. Onun gerilmesine neden olduğumda ses tonu yükseliyordu. Çok tatlıydı.

“Yapmamak zor olurdu,” diyerek ona takılırken hayal kırıklığıyla birbirine bastırdığı dudaklarını hayranlıkla izliyordum.

Göğsü benimkine yapışana kadar onu kendime çektim. Emery öyle küçüktü ki, başı göğsüme ancak geliyordu. Kalçalarımın üzerindeki bacakları, aramızda bir sıcaklık yaratıyordu. Kollarımı nazıkçe etrafına sardım ve başımı yana eğdim. Böylece onu izleyebilirdim.

“Daha fazla bekleyebilir miyim emin değilim aşkım. Bana kendin hakkında bir şey söyle. Elimde ufacık bir şey bile olmasından rahatsız olmaya başladım.” Sesim, bana ne olursa olsun *bir şeyler* vermesi için çaresizmişim gibi çıkıyordu. Emery’ye geçmişî hakkında çenesini kapalı tutmasını söylediğim için pişman olmaya başlamıştım.

“Hakkımdaki kişisel şeyleri öğrenemezsin,” dedi sertçe.

Gülümsedim ve örgüsünü parmağımın ucuna doladım. *Fury Timi’ndeki en iyi sorgulama yapan insandan bilgi saklayabileceğini düşünmesi ne kadar sevimli.* Ama ona uyum sağlayacaktım. İnsanlara işkence etmeden onları konuşturmanın başka yolları da vardı.

“İlk önce benim hakkımda bir şey öğrenmek ister misin?” diye teklif ettim. Cevap vermese de ellerinin kaburgamın üzerinde kıvrılmasından ilgisini çektiğimi anlayabiliyordum. “Kolayca gözden çıkarılacak biri olma düşüncesinden nefret ediyorum. İşe yaramaz olma düşüncesinden. Ayrıca bu yeni tür ilaçların sebep olduğu sorunlar? Hayatımda yaşadığım en korkunç, en boktan şey. Onların gözünde işe yaramaz biri olmak istemiyorum.” İtirafımla birlikte kalbim daha hızlı atmaya başladı.

Acaba beni küçümser miydi? Peki bu umurumda olur muydu? Aslında emin değildim ve bunun düşüncesi beni oldukça rahatsız ediyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Mırıldanmaya başlamadan önce tereddüt etti. “Ailemin işi yüzünden sanatçı olma hayalimden vazgeçmek zorunda kaldım.” Bu kısmı paylaşmak onu gerginleştiriyormuş gibi kalbi hızla çarpıyordu. “Seçme şansım yoktu. Bana layık görülen işe hazırlanmaya ufak yaşlarda başladım.”

Tek kaşım havaya kalktı. Eğer avukat ya da küstah bir borsacı olsaydı sormazdım ama Yeraltı’ndaydı. Yani bu *işin* arka planı olduğu belliydi.

“Karanlık bir iş mi?”

Göğsümdeki başını salladı. Daha derinlere girmek istemediği anlaşılıyordu, bu yüzden başka konuya geçtim.

“Üst tarafta gizlice dövme yapan bir asker tanıyorum. İstersen onun yanında eğitim alabilirsin. Eğer öncesinde seni öldürmezsem, sırtıma dövme yapabilirsin. Eminim ekibin geri kalanı da onlara dövme yapmana izin verir. Hayalin kısmen de olsa gerçekleşmiş sayılır mı?”

Emery kıkırdadı. “Bu da ne sikimdi böyle? Bunun beni daha mı iyi hissettirmesi gerekiyor?”

Sırıtişımı görmediğine memnundum. “Evet.”

Göğsüme yaslı başını sallarken gülüyordu. “Gerçekten çok garipsin, Cameron.”

Gözlerimi kapattım. İsmimin dudaklarından dökülmesini seviyordum. Gerçek adımı kullanan tek kişi oydu. “Bunu düşün altındayken sikimin üzerine oturmuş, kanayan burnumu sıkın kadın söylüyor,” diyerek ona takıldım.

Yeleğime doğru gülüp yanağını kalbime bastırdı. Düzensiz ritimlerle atan kalbimi duyup duyamadığını merak ediyordum. Bu yelek bir kurşunu durdurabiliyorken, kalp kadar narın bir şeyin sesini bastırmıyor olabilir miydi? *Bu garip olmaz mı?* diye aklımdan geçirdim.

“Artık göz bağını çıkartabilirsin, bunu kimseye söylemeyeceğim,” dedim alçak sesle. Daha fazla hap alma isteğinin içimde

yarattığı kaşıntıyı hissederken gözlerimi kapattım. Doymak bilmeyen bir açlık içimi kemirip duruyordu. İlaç şişesi, odanın karşısında duran çantamdaydı ama gerçekten kımıldamak istemiyordum. Emery'yi tutmak hoşuma gidiyordu.

Emery göz bağını sıyırıp bana bakabilmek için bakışlarını yukarı kaldırdı. Göz göze geldik, onu ilk karşılaştığımız günkü gibi net görebiliyordum. Fakat bir zamanlar orada karşı karşıya kaldığım sertlik kaybolmuştu. Şu an yakında ölecek, solmuş bir çiçek yaprağı gibi kasvetli görünüyordu. O kadar güzeldi ki. Ne kadar karşı koyduğumun hiç önemi yoktu, bu düşünce her zaman hem acıyla hem de öfkeyle geri dönüyordu.

Onun gibi ufak tefek, sevimli bir kızın benim gibi bir asker hakkında neler düşündüğünü merak ediyordum.

Ne gördüğünü merak ediyordum.

Emery kalçalarımın, tam olarak son birkaç dakikadır görmezden geldiğim ereksiyonumun üzerine oturdu. Büyüyen gözleri, sanki pantolonumun içindeki kalın, zonklayan arzuyu daha yeni fark ediyormuş gibi aşağıya kaydı.

Dün geceyi ve ona karşı hissettiğim arzuya yenilerek ne kadar aptalca davrandığımı düşündüm. O andan beri istediğim tek şey Emery'ye tekrar dokunmaktı. Ama eğer dokunursam, bunun asla yeterli gelmeyeceğinden korkuyordum.

Ve bu ödümü fena halde koparıyordu.

Bacaklarımın üzerinden kayıp ayağa kalkmadan önce bana özür diler gibi zayıf bir şekilde gülümsedi. Bileğini sıkıca yakaladım. *Siktir*. Bunu neden yaptığımı bilmiyordum. Benimkileri bulan gözleri şaşkınlık doluydu.

Göğsüme yayılan garip, sıcak hisle birlikte boğazımda ortaya çıkan düğümü yutkunarak bastırdım. Aletim onun altında acıyla sızlıyordu. Nefesim tikanırken duraksadım. *Bunu yapmamalıyım. Ya kontrolümü kaybedip onu öldürürsem?* Tam ona kompartımanın diğer tarafına geçmesini söylemek üzereydim

KALBİMDEKİ BİÇAK

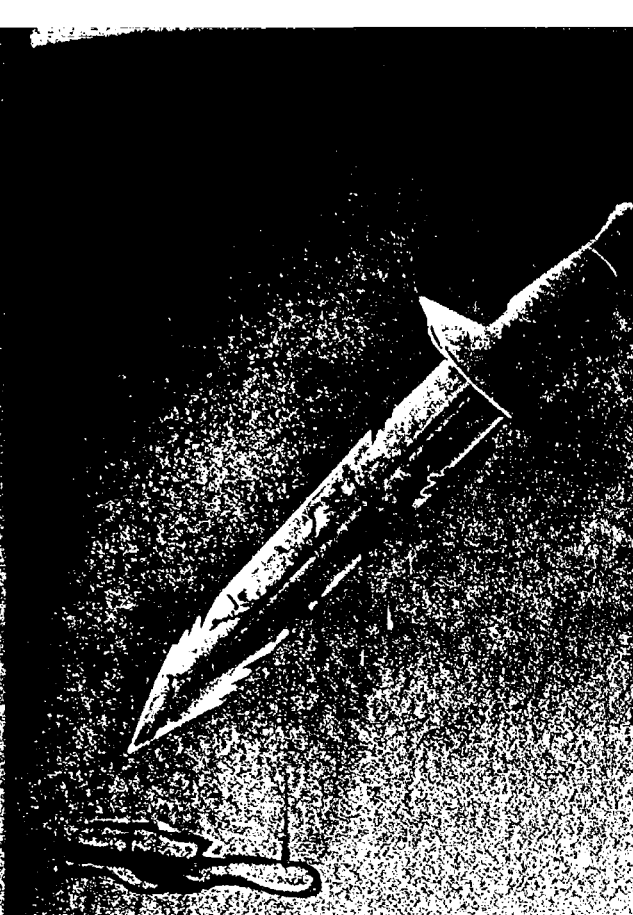
ki, Emery kalçasını üzerimde oynatmaya başladı. Bakışları işkence doluydu.

Damarlarımda elektrik akımları dolaşmaya başladı ve içimde derin bir açlık oluştu.

Artık hiçbir şey umurumda değildi. *Ne olacaksa olsun.*

Haplar çok daha sonra aklıma geldi. Dudaklarım onun yumuşak dudaklarını aralarken bildiğim tek şey onun kokusuydu. Beni çılgına çeviren, o lanet çiçeksi koku.

Daha fazlasını istiyordum. Her şeyi istiyordum.

BÖLÜM 14

Emery

Cameron'ın inlemesi neredeyse bir hırıltıyı andırıyordu. Parmakları kalçalarımın gömüldü, öpüşmemiz gittikçe daha ateşli hale gelirken beni kendisine çekti. Dudakları tam düşündüğüm gibiydi. Sanki daha önce benim gibi birini tatmamışçasına beni tüketiyor, beni tamamen coşkuya sürüklüyordu. Avuçlarını uyluklarımda dolaştırırken dudaklarımdan kaçan hafif inlemeyi açgözlülükle yuttu.

Beni tutuş şekli fazlasıyla nazikti. Dün geceki sert sözlerinden sonra samimi hissettiriyordu. Göğsümde yarattığı sızlamayı silebilmek için tenimi yırtıp atmam gerektiğini hissetsem de bunu istiyordum.

Benden her şeyimi alacağını biliyordum, ben de ondan her şeyini almak istiyordum.

Kalçalarımı sertleşmiş aletin üzerinde oynattım. Pantolonun içinde sıkışıp kalmasına rağmen duşta hatırladığımdan daha büyüktü. Eh, sanırım o akşam biraz aciz durumdaydım.

Cameron inleyip öpüşmemizi derinleştirirken dili benimkini okşadı. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve ellerimi ensesinden kaslı boğazına doğru kaydırıp soluk borusuna

KALBİMDEKİ BİÇAK

hafif bir baskı uyguladım. Cameron'ın göğsünden bir hırlama yükseldi.

Dudaklarıma doğru, "Sana nazik olacağımın sözünü veremem. Eğer böyle öpüşmeye devam edersek, nasıl durabilirim bilmiyorum. Em, beni dinliyor musun?" diye fısıldadı. Her şeyden önemlisi, *gülümsüyordu*.

Alnımı onunkine yaslayıp başımı salladım. *Şu an sert bir şeye ihtiyacım var*. Üzerimde bıraktığı o nazik dokunuşu silip atacak zalim bir şeye ihtiyacım vardı. "Becer beni, Cameron. Beni, sanki bir hiçten ibaretmişim gibi sik. Sanki bir yıl içinde kim olduğumu bile hatırlamayacakmışın gibi."

Duygusuz sözlerim karşısında irkildi ve parmaklarını köprücük kemiğimin çukuruna doğru kaydırmadan önce kısa süreliğine tereddüt etti. Oraya baskı yaptığında sıçradım. "Canavar olduğumu düşünüyorsun, değil mi? Siktiğim bir kadını hatırlayamayacağımı sanıyorsun." Sesindeki boğukluk, merkezimde sıcaklığın toplanmasına neden oldu.

Öfkelenmiş gibi görünüyordu, bunun üstesinden gelebilirdim.

"Naziklik istemiyorum. En azından senden." Kelimeler ağızımdan sertçe döküldü ama Cameron hiç umurunda değilmiş gibi onları öperek uzaklaştırdı. Kanepede yer değiştirerek vücudumu yastıkların üzerine bıraktı ve yeleşini başının üzerinden çekip çıkardı.

"İçimden bir ses, bana yalnızca kötü adamlarla tanıştığını söylüyor. Ben de istisna değilim," derken benim de yeleşimi açtı. Loş ışığın altında en güzel halindeydi. Yan sehpadaki lambanın sarı ışığı, onu zengin tonlarla sarıyordu. Cameron, memelerim ortaya çıkana kadar tişörtümü yukarı çekti. Sanki açlıktan ölüyormuş gibi onlara baktı. "Siktir, vücudun o kadar seksi ki."

Ellerini yanımdaki kanepeye bastırmış, bedenimin üstünde dururken kendine destek sağlıyordu. Benim iki katımdı. Sert kaslardan, dövmelemlerden ve gövdesini saran büyüleyici yara izlerinden oluşuyordu.

Elimi kaldırıp diğerlerinden daha büyük ve göğsü boyunca uzanan yara izine dokundum. Sanki biri, onun kalbini keserek çekip çıkarmaya çalışmış gibi görünüyordu. *Kelimenin tam anlamıyla*. Parmağımı pürüzlü ve hassas derinin üzerinde gezdirirken, “Bu nasıl oldu?” diye sordum. Sanki izin orada olduğu gerçeği daha da vurgulanmak ister gibi üzerine kocaman bir dövme yapılmıştı. Ağzını göğüslerime indirip sutyenimi yana kaydırıldı.

“Oldukça iç karartıcı,” dedi.

“İç karartıcı şeylerden hoşlanırım,” dedim ısrarcı bir tonda.

Dudaklarının arasından süzülen nefesi tenimi ısıttı. Meme ucuma doğru mırıldanarak, “Öyle olduğunu biliyorum... Annem on sene önce beni öldürmeye çalıştı,” dedi. Hem itirafı hem de dilini yavaşça meme ucumda gezdirmesi yüzünden kollarım ürperdi. “Mutfak takımımızdaki en büyük bıçağı kaptı ve beni evimizin içinde kovaladı. Bıçağı boynumdaki damara saplarken ben çığlık atıyor, durması için ona yalvarıyordum.”

Yanağını göğsüme yaslayıp nasırlı parmağını köprücükkemiklerimin arasındaki çukurda ve boğazımda nazikçe gezdirdi. Parmağını göğsümden aşağıya doğru hafifçe kaydırırken kesik bir nefes aldım. “Bıçağı kemiklerimin derinlerine saplayacak gücü yoktu. Ama o rezil kadın, *xiphoid çıkıntıya** ulaşana dek derimi yezdi.” Parmağını belimin ortasına gelene kadar hareket ettirdi. Cameron bana baktı, gözleri normalden daha koyuydu. Bakışlarının arkasındaki fırtınalar sırayla birbirleriyle savaşıyordu.

“O gece öleceğimi sandım.” Öfkeli bir kahkaha dudaklarından kaçtı. “Ama zamanımın gelmediğine karar verdim. On yedi yaş, ölmek için çok gençti.”

Boynumun yan tarafına ateşli öpücükler bırakıp çenemin altındaki hassas deriye dişlerini geçirdi ve avucunu kasıklarıma bastırdı. Baskının etkisiyle altında kıvranmaya, nefes nefese

*Göğüs kemiklerinin en altında bulunan sivri uçtur.

KALBİMDEKİ BİÇAK

kalmış halde inlemeye başladım. Daha önce asla biri adına böylesine üzülmürken bir yandan da tahrik olmamıştım.

Cameron'ın köpek dişleri keskindi ve o hafif acı, içimde ürpertiler yaratıyordu.

“Ne yaptın?” O, boynumu emerken zor da olsa kelimeleri ağızımdan çıkartmayı başarmıştım. Genç Cameron'ın, elinde bıçak tutan annesinden kaçmasını gözümde canlandırırken boğazımda bir yumru oluştu.

Etimi serbest bırakıp pantolonumun düğmelerini ustalıkla açtı. Cameron kendi pantolonunu çıkartmak için eğildiğinde gözlerini benimkilerden ayırmadı. Damarlı aletini serbest bıraktığı sırada bakışlarına karşılık vermekte zorlanıyordum.

“O sabah, onun için kuş evi yapmaya çalışıyordum. Kavgası sırasında çiviler odamın zeminine dağılmıştı,” dedi şimdiye kadar duyduğum en yumuşak ve en ürpertici ses tonuyla. Sanki bu olayın hiç travmatik bir tarafı yokmuş gibi konuşuyordu. “Düşüğümde çivilerden biri avucuma batmıştı. Ben de onu çıkartıp annemin gözüne sapladım.”

Göğsüm dehşetle dolarken ağızım açık kaldı. Cameron iki parmağını içime itti ve iç duvarlarımı okşadı. Şaşkınlıkla alınması gereken nefes, yüksek sesli bir inlemeye dönüşmüştü. Cameron parmaklarını ustalıkla içimde kaydırırken sırtım kavislendi. Parmaklarını çıkartıp ne kadar ıslak olduğumu görünce sıırttı ve tekrar eğilip aletinin ucuyla girişimi okşadı. Bir yandan da dudaklarımı öpüp yaşadığım şaşkınlığı uzaklaştırıyordu.

Kendisini yavaşça içime iterken, “Sonrasında ne yaptığımı bilmek ister misin?” diye sordu yavaşça. Aletinin başının büyüklüğü karşısında keskin bir nefes aldım. Hem anlattığı hikâyenin hem de aletinin içime giriyor olmasının etkisiyle kalbim hızla çarpıyordu.

Zehirli öpücüğüne karşı, “Anlat bana,” diye fısıldadım.

Cameron kendini birkaç santim daha itti, hayatım boyunca böyle bir işkenceye maruz kalmadığıma yemin edebilirdim. Kadınlığımı genişlettiği için sırtım daha fazlasını ister gibi yukarı kalktı.

Durduğunda itiraz edercesine inledim.

“Şşşt.” Bana ateşli bir öpücük daha verdi. “Çekici buldum. O çığlıklar atıp gözünü tutarken de bütün gücümle savurdum. Tam çiviye isabet ettirdim ve onu doğruca kafasına çaktım.”

Aman Tanrım. Cameron gülmemek için dişlerini altdudağına geçirmişti, muhtemelen bunun ne kadar hastalıklı olduğunun farkındaydı. Ama yine de o gülümsemeyi görmüştüm.

Ve bu kahrolası derecede güzeldi.

İnsanların çoğu, diğerlerinin karanlığına kapılıp gitmezdi. Ama ben ona ilgi duymaktan kendimi alıkoyamıyordum. Gözlerimi ondan çekmek istemiyordum. Özellikle de konu Cameron olduğunda.

Cameron ellerini uyluklarıma dolayıp parmaklarını kalçalarıma sapladı. Kendini daha da derinlere iterken inledim.

“Üzgünüm, Cameron,” dedim fısıltıyla. Duraksayıp bana baktı, adını koyamadığım bir şey onu silmeden önce yüzünde acı dolu bir ifade belirdi. Kaşları çatılırken yüzüne soğuk bir ifade yayıldı.

“Aptal biri olmadığımı biliyorsun, değil mi?” Aniden değişen ses tonu yüzünden gözlerim onunkilere kaydı. *Bu da nereden çıkmıştı böyle?*

“Ne demek istiyorsun?” dedim masumca. Şu anda beni ikiye ayıran ve yarı uyusuk hale getiren aletine alışmaya çalışıyordum.

Cameron zalimce gülüp dudaklarını yaladı. Gözlerinde, tıpkı geçen akşam kontrolünü kaybettiğinde olduğu gibi karanlık bir parıltı vardı. “Ne yaptığını fark etmediğimi mi sanıyorsun?” Kasıklarının elinden geldiğince sertçe öne doğru ittiğinde çığlığım

KALBİMDEKİ BİÇAK

boğazımı yırtarcasına dışarı çıktı. “Beni baştan çıkartmaya çalışıyorsun. Eğer seni sikersem, sana âşık olacağımı umuyorsun, değil mi?”

Kollarıyla bacaklarımı sararak göğsüme doğru eğildi ve kıcımmı koltuktan kaldırıp acımasız bir hızla içimin en derin noktalarına çarpmaya başladı.

Beni, bütün kalbiyle benden nefret ediyormuş gibi becerdiği için cevap bile veremiyordum. Bana verdiği acı ve zevk yüzünden tırnaklarımı sırtına geçirdim. Aklımdan tüy gibi hafif bir korku geçtiği sırada kaslarım onu daha sıkı sardı. Sanki hayatım buna bağlıymış gibi ona tutunurken, “Ah, siktir,” diye bağırdım. Cameron gülümseyip aletini sonuna kadar kaydırduğunda, kalçası benimkine sürtündü.

Cameron’ın aletinin ucu rahim duvarıma öyle sert çarptı ki, “Çok büyüksün,” dedim çığlıklarımın arasından.

Ben altında kıvranırken Cameron inledi ve kasışını daha yavaş, daha derine itti.

Sıcacık dili boğazımdan yukarıya kaydı. “Bebeğim, böyle konuştuğun zaman sana bayılıyorum. Çok ateşli oluyorsun.” Bir ter damlası şakağından çenesine doğru akıyordu.

İçimde hareket ederken yoğun huş ağacı kokusu etrafımı sardı. Orgazm gittikçe artarak zirveye ulaşıyordu ama Cameron aniden durup içimden çıktı. Bir anda bomboş kalmıştım, ardından beni belimden kaldırıp kanepeye yerleştirdi ve aletinin üzerine oturmamı sağladı.

Gözlerim, altımda nabız gibi atan ve içime tekrar girdiği için nasıl heyecanlandığını bana kanıtlayan uzunluğuna takıldı. Cameron küstah bir gülümsemeyle beni bırakıp kollarını kanepenin arkasına yasladı. Bu yönü fazlasıyla dengesizdi. Yine de hayatımda yaşadığım en ateşli, en heyecan dolu deneyim olduğunu inkâr edemezdim.

“Devam et,” diyerek beni teşvik etti. Gözleri aletine kaydık-tan sonra tekrar bana döndü.

Muhtemelen sinsi bir gülümsemeyle bakmıştım çünkü elleri-mi boğazına dolayıp uzunluğunun üzerine yavaşça yerleştiğimde Cameron’ın kaşları gerginlikle havalandı. Boynuna uyguladığım baskı, aletinin üzerine yüklendikçe artıyordu.

“*Siktir*. Boğ beni, Emery. Küçük, iyi bir asker gibi içine boşal-mamı sağla.” Onu becerip bir yandan da boğarken Cameron’ın üzerimdeki gözleri kısıldı. Bu pozisyonda aletini almak sınırla-rımı zorluyordu. Gözlerim zevkten kapandı, inlemelerimiz ara-mızdaki havayı hafifçe dolduruyordu. Kanepenin arkasını daha sıkı kavramasından ve boynundaki damarların kendini tutmaya çalıştığı için şişmesinden zirveye yaklaştığını anlayabiliyordum.

“Şimdiden sonuna mı geldin?” dedim alayla.

Cameron’ın gözleri meydan okurcasına kısıldı. Elleri beni belimden kavrayıp sertçe aşağıya çekince tamamen aletinin üze-rine indim. Kalçalarını bana doğru iterken sırtım kamburlaştı ve baskıdan dolayı çığlık attım. O kadar iyi hissediyordum ki, gözlerim geriye doğru kaydı.

“İçinin benimle dolmasına hazır mısın, Em? Sen beni tatlı sıvılarınla ıslatana kadar durmayacağım.” Kalçalarımız birbirine sürtünüyordu, uzun aletinin üstüne tamamen otururken klitori-sime sürtünmesi beni doruğa ulaştırdı. O beni ileri geri hareket ettirirken bileklerini sıkıca tuttum. İnlemelerim utanılacak ka-dar yüksekti ama trenin gürültüsü onları bastırıyordu. Ayrıca şu an birilerinin bizi duyması umurumda bile değildi.

Sertçe aşağıya inip göğsümün onunkine çarpmasına izin ve-rirken, “*Cameron*,” dedim ağlamaklı bir sesle.

Beni üstüne çekmeden önce birkaç defa daha içimde gi-dip geldi. Ardından bütün bedeni kasıldı, o kadar hareketsiz-di ki zonklayan aletinin içime boşaldığını hissedebiliyordum.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Cameron'ın inlemesi vahşi ve alçaktı, içimde varlığından bile haberimin olmadığı bir şeyi serbest bırakıyordu. Gözlerimi kapattım ve onu karnımın alt kısmında hissetmiş olmanın verdiği zevkin tadını çıkarttım.

Elini karnıma yaslayıp baskıyı daha da arttırınca bakışlarım aşağıya kaydı. Aletinin ucunun olduğu yerde ufak bir çıkıntı vardı. Konuştuğunda sesi tamamen hükmediciydi. "Daha önce asla birinin karnından aletimi görmemiştim." Tekrar bastırdı ve bu, duvarlarımın hâlâ *çok* sert olan aletini sıkıca sarmasına neden oldu. İkimiz de inledik.

Gülerek, "Şunu yapmayı kes," dedim ve eline vurarak uzaklaştırdım. Cameron başını kaldırıp bana baktı ve tam o anda tünelden çıktık. Güneş ışığı onun soluk yeşil gözlerine sanki cennetten bir parçaymış gibi vuruyor, Cameron bana sanki karanlık ve uhrevi bir varlıkmışım gibi bakıyordu. Gözlerindeki delilik yok olmuştu.

Bir süre sonra kendime geldiğimde birbirimize öylece bakıp kaldığımızı fark ettim. Yavaşça aletinin üzerinden kalkarken bacaklarımın arasında hissettiğim sızlamayla yüzümü buruşturdum. *Harika. Bunu ilk deneme boyunca hissedeceğim.*

Aklımdan kanepenin diğer tarafına oturmak geçiyordu ama Cameron elini belime koyup beni göğsüne çekti. Çırılçıplak halde onun kollarının arasında kanepede uzanana kadar bizi geriye yatırdı. Kollarının arasından çıkmayı düşündüm ama bu sıcaklıktan hoşlanmadığımı söylemek yalan olurdu.

"Seni *baştan çıkarmaya çalışmıyorum*, biliyorsun," diye cevap verdim. Böyle bir varsayımda bulunması oldukça sinir bozucuydu. Eli kürekkemiğimin üzerinde nazikçe dolaştı. Daha önce kendimi birinin karşında asla bu şekilde savunmasız bırakmamıştım. Kimse beni Cameron gibi nazikçe tutmamış, bana onun gibi bakmamıştı.

Bu, bana kendimi zayıf hissettiriyordu.

Acaba bu, ona da aynı şekilde hissettiriyor mu diye merak ettim.

Cameron derin bir nefes alıp saçımı parmağına doladı. “Biliyorum.” Sesi alçak ve yumuşaktı. Ayrıntılı bir açıklama yapmaya çalışmadı, zaten ben de bunu yapmasını istemiyordum.

İkimiz de kontrolünü kaybettiğini biliyorduk.

BÖLÜM 15

Emery

Bir ara yorgunluğuma yenik düşmüş olmalıydım çünkü kompartıman sallanınca yere düşen bedenimin sesiyle uyandım.

Panik damarlarımda hızla dolaşırken Cameron'ın üzerimde nefes nefes kalmış ve gözleri büyümüş halde durduğunu gördüm. Aceleyle geriye kayıp altından çıktım. Donuk gözleri, ruhsuz bir canavara aitmiş gibi beni takip ediyordu.

Sertçe, "Cameron," dedim ama bana dik dik bakmaya devam etti.

Onu böyle görmek kalbimi sızlattı. Kendinde olmadığı belliydi. Dudaklarından akan kan, çenesinden aşağıya süzüldü. Sürünerek bana yaklaştı, çökmüş gözlerinde öldürme arzusu vardı!

Elimi arkaya attım ve Cameron'ın çantasının içinde tıkrıdyan bir şeyi hissederken hapların o tanıdık sesi duyuldu. *Bu işe yarayabilir.*

Cameron pantolonuna doğru eğildi ve savaş bıçağını kınından çıkarttı. Bana tekinsiz bir şekilde sırtınca kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı.

Hızla çantasını açıp panikle hapları bulmak için içini kurcaladım. Kapak açıldı ve tren aniden yavaşlayınca kapsüller yere

döküldü. İvme, Cameron'ı yana doğru savururken gözleri haplara takılı kaldı. Birkaç defa gözlerini sertçe kırıp bana baktıktan sonra bakışlarını tekrar haplara çevirdi. Gözlerinde hafif bir ışık belirdi. Haplardan dört tanesini avucuna aldı ve onları ağzına atıp yuttu. Kendisini sırtüstü yere bırakarak hareket etmeden uzandı.

Tren tamamen duruncaya kadar hızını kademe kademe azalttı. Olduğum yerde kaldım, derin nefesler alırken Cameron'ın kendisine geldiğinden emin olana dek onu izledim.

Dikkatle üzerimi giyinirken bacaklarım titriyordu. Cesaretimi topladıktan sonra göz göze gelene kadar bakışlarımı göğsünden yukarı kaydırdım.

Dudaklarında cansız bir gülümseme vardı. "Kıl payı kurtulduk, değil mi?" dedi esprili bir şekilde ama burada komik olan hiçbir şey yoktu.

"Aletin hâlâ ortadayken beni öldürecektin." Kıyafetlerini elimden geldiğince sert bir şekilde göğsüne doğru fırlattım. Cameron boğuk bir kahkaha atarak giysilerini yakaladı.

"Bu gerçekten ilginç olurdu." Alaycı sesi her zamanki gibi kayıtsız değildi.

Şimdilik hayatım konusunda endişelenmeme gerek kalmadığı için rahat bir nefes aldım. "Giyin. Sanırım kontrol noktasına geldik."

Cameron neşeyle, "Emredersiniz, efendim," dedi. Ama o ufak gülümseme gözlerine ulaşmıyordu. Buna odaklanmamaya çalıştım. Muhtemelen kendini kontrol edemiyor olmaktan nefret ediyordu ve ona bu yüzden kötü hissettirecek bir şey veremeyecektim.

Dikkatimi pencereye çevirip durduğumuz uçsuz bucaksız gibi görünen, bembeyaz hiçliğe baktım.

Beklediğim gibi trenden en son bizim inmemize izin verildi ve hızla, kalan tek kamyonu doğru ilerledik. Ne var ki bu, eski bir

KALBİMDEKİ BİÇAK

taktik aracıydı. Karla kaplı bir dünya için çok eğreti görünüyordu. Etrafta tren ve muhtemelen makinistin dinlenebilmesi için yapılmış, kulübeye benzer ufak yapı dışında hiçbir şey yoktu.

Yolculuğumuza silahlı dört asker eşlik etti. Yüksek rakımlara ulaştığımızda, kamyonet otuz santimlik karın içinden geçmek zorunda kaldığı için yavaş yavaş ilerliyorduk. Yollar kürenmemişti ama diğer kamyonetlerden kalan lastiklerin izleri güzel bir yol açmıştı. Şoför ve Cameron, ara ara rahatça sohbet ederken birkaç defa Cameron'ın omzunda sızıp kaldım.

Yolculuk fazla uzun değildi, yaklaşık üç saat sürmüştü.

En sonunda orman sınırını gördüğümüzde, ay çoktan gökyüzünün ortasına yükselmişti. Uzakta kurtlar uluyordu, ayrıca hava burun deliklerimi yakacak kadar soğuktu.

Hiçliğin tam ortasındaydık.

Biz arabadan inerken diğer kamyonetlerin çoğu boşalmıştı. Taktik teçhizatlarımız ciğerlerimdeki havayı çalan ve gözlerimi yakan dondurucu soğuğa karşı pek etkili değildi. Bree ve Damian'a bakındım ama kalabalığın içinde onları göremiyordum. Tam olarak düşmanımız olduklarını söyleyemezdim, bu da onları göz önünde tutmanın fayda sağlayabileceği anlamına geliyordu. Dün akşam Bree ile kurduğum etkileşim, bana ufak da olsa bir umut veriyordu.

Takım Çavuşu Adams bizi buraya getiren kamyonetteki askerlerin yanına ilerlerken, "İkiniz diğerlerine katılabilirsiniz. Başlamak üzereyiz," dedi.

Cameron bizi grubun olduğu tarafa yönlendirmeden önce başparmağını yavaşça ona doğru kaldırdı. Tereddüt ederek onu izledim, Cameron'ın çantasına bakıp trenden inerken ilaçlarını almayı unutmadığını umuyordum. Yolculuk sırasında haplardan hiç almamıştı, öncesinde yaptığı gibi kontrolü kaybetmesi ne kadar zaman alacaktı bilmiyordum. İlaçların ona yardımcı mı olduğundan yoksa durumu daha kötü hale mi getirdiğinden

tam olarak emin değildim. Ama aklını kaçırma noktasına geldiğinde Cameron'ın dikkatini çektikleri ortaydı.

Onun birkaç adım arkasından yürüdüğümü fark etti. Eğilip elimi tutarken rahat bir tavırla, "Hadi, bir arada kalmamız gerek," dedi. Bize çevrilen bakışlarla karşı karşıya kalmamak için başımı aşağıya eğdim. Kıskanıyorlardı. Cameron tarafından korunduğumu düşünüyorlardı. *Keşke buraya gelirken beni öldürmeye çalıştığını görselerdi.*

Elimi onunkinden çekerken, "Bunu daha kötü hale getirmek zorunda mısınız? Zaten bizden nefret ediyorlar," diye fısıldadım.

Grubun kenarında durduğumuzda Cameron yalnızca sırtlamakla yetindi. Neredeyse bembeyaz olan saçları, rüzgârla birlikte uçuşuyordu. Saçlarını ay ışığının altında daha önce hiç görmediğimi fark ettim. Baştan çıkarıcıydı, ayrıca yanaklarını ve burnundaki bütün keskin hatları daha da çekici gösteriyordu. Ay, onu zararsız gösterme biçimiyle insanı aldatıyordu.

Odaklan, diye kendime hatırlattım.

Bree ve Damian'ın grubun yakınlarında durduğunu gördüm. Bree dün akşam bana nazik davranmıştı ama ona güvenip güvenemeyeceğimi hâlâ bilmiyordum. Damian'a ise hiç güvenmiyordum. Ama mesafeli de olsa ilişkimin olduğu insanlar sadece onlardı. Dikkatim, grubun önündeki küçük yükseltiye çıkan takım çavuşuna geri döndü.

"Dikkatinizi verin, Acemiler. İlk deneme çok yakında başlayacak. Soldaki bodruma ineceksiniz. Orada size teçhizat, yiyecek, teknolojik ekipmanlar ve maskeler verilecek. İşlemlerinizi tamamlanıp diğer tarafa geçtiğinizde de denemelerin geri kalan aşamalarını anlatacağım."

Herkes kısa süreliğine donup kaldı. Kimse *bodruma* inen ilk kişi olmak istemiyordu. Kesinlikle benim de istediğim söylenemezdi.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Oraya inen yol dikti ve bir çeşit sığınağa doğru gidiyordu. Öyle iyi gizlenmişti ki, tüylerim ürperdi. Babam da saklandığı yerlere bu tarz sığınaklar yaptırmıştı. Belirli bölgelerde iş yapması gerekir diye dünyanın dört bir yanında, her yere bunlardan yerleştirmişti. Burayı da babam onlar için mi inşa ettirmişti? Öyleyse hiç şaşırmazdım. Tasarımı, onun çalışmalarıyla benzer izler taşıyordu. Eğer bodrumu babam yaptırdıysa, o halde bu onun Gölge Birlikler'i bildiği anlamına mı geliyordu? Bu düşünceyle boğazımda rahatsız edici bir düğüm oluştu.

Otuzlarına yakın görünen birkaç adam, liderliği ele alıp kendilerine güvenen bir tavırla ve sabit bir tempoyla yürümeye başladı. Elbette en başı Arnold ve Wraith çekiyordu.

Diğerleri, onlardan elinden geldiğince uzakta duruyordu. Bu davranışları bana, Yeraltı'na geldiğim ikinci haftada, acemilerden birini banyoda nasıl öldürdüklerini anımsattı. Büyük bir mesele haline bile gelmemiş, kimse tepki göstermemişti. Nöbetçiler sanki hiçbir şey olmamış gibi cesedi oradan almışlardı.

Eğer onlarla karşı karşıya gelirsek, kavga gerçekten zorlu geçecekti. Aslında *karşılaştığımızda* demek daha doğru olurdu çünkü ne yapıp edip bize denk gelmenin bir yolunu bulacaklarından emindim.

Aslında devasa bir yeraltı odasından ibaret olan bodruma tek sıra halinde girdik. Bacaklarım kurşun gibi ağırlaşmıştı, oraya tek bir adım atmaya bile halim yoktu ama arkamdan gelenler durmadan beni ittirip duruyordu.

Cameron bakışlarını bana çevirirken tek kaşını kaldırdı. "Sorun ne?"

Başımı iki yana salladım. "İçimden bir ses ortalığın kan gölüne döneceğini söylüyor."

Gerginliğimi fark eden Cameron'm dudakları gerildi. "Bu denemenin nasıl olacağına bağlı. Yakında göreceğiz." Sakin tavrı beni rahatlatma konusunda hiç yardımcı olmuyordu.

Giriş kısmı siyah metalik bir duvardan oluşuyordu ve içeri girebilmemiz için garaj kapısına benzer bir boşluğu vardı. Üst taraftaki ısıtıcılardan gelen sıcak havanın ve çeliğin kokusu yüzüme sertçe çarpıyordu. Duvarlar gümüş rengi metalden yapılmıştı ve sert ışıkları her açıdan yansıtıyordu. İnsanın gözlerini burada açık tutması neredeyse imkânsızdı. Odanın iki yanında tek sıra halinde uzanan masalar ve askerler vardı. Ben sola itilirken, Cameron da sağa yönlendirildi.

Endişeyle yutkunup uzun siyah masaya ve etrafında ciddiyeyle duran insanlara baktım. Askerlerden biri tek kelime bile etmeden, elime siyah bir çanta tutuşturdu ve ardından sonraki kişiye doğru ilerledim. Bir başkası bana diğerlerinden daha farklı bir maske fırlatmadan önce beni baştan aşağı süzdü. Benimki sert bir maddeden yapılmış kafatası şeklindeydi, ötekilerin maskesiye sadece siyah kumaştı.

Bu da ne sikimdi böyle?

Maskeleri başımızdan geçirmemiz, saçlarımız eğer uzunsa ceketlerimizin içine sokmamız ve ardından da kasklarımızı kafamızın üstüne takmamız söylendi.

Tam çıkışa ulaştığım sırada elime siyah bir savaş bıçağı tutuşturuldu. Subay bileğimi yakalayıp kıyafetimi yukarı sıyırdı ve oraya, ekranında yanıp sönen yüz bir sayısı yazan siyah esnek bant taktı.

“Başını öne eğ.” Onun yanındaki asker serçe emretti. Elinde devasa bir şırınga tutuyordu. Dizlerim güçsüz olsa da söylediğini yaptım ve iğneyi batırdığı sırada gözlerimi kapattım. Birkaç saniye yandıktan sonra his kayboldu. “Sıradaki.” Beni iterek uzaklaştırırken boynumu ovaladım. Oradaki ufak şişliği fark edince gözlerim büyüdü.

Takip cihazı mı? *Tanrım, bize sanki hayvanmışız gibi davranıyorlar.*

KALBİMDEKİ BİÇAK

Önümdeki insanlara yetişmek için koşar adımlarla ilerledim. Hiçbirinin kadın mı, yoksa erkek mi olduğunu söyleyemezdim. Endişeden çenem kasılıyordu. Kimin Cameron olduğunu asla bilemeyecektim. Tepeden tırnağa kapalıyken ve yalnızca ay ışığı sayesinde görebiliyorken bu mümkün değildi.

Acemilerden biri yaklaşıp yanımda yürümeye başladı. Uzun bacakları onun Cameron olabileceğini gösteriyordu ama bundan emin olamazdım. Başparmaklarını yeleşinin omuz kısmına taktı. Kalın ve siyah kumaştan yapılmış maske, gözleri dışındaki her yerini tamamen kapatıyordu. Onun yüzünde de tıpkı benim gibi kafatası vardı.

Mori. Ölümün simgesi.

Bizi bilerek hedefe koyuyorlar. Kanım dondu, diğerlerinin şimdiden bize herkesten daha fazla baktığını görebiliyordum. Elbette bakarlardı çünkü lanet olası fosforlu çubuklar gibi dikkat çekiyorduk.

Ben hâlâ boynumu ovalarken Cameron bana baktı. Gözlerindeki kısıklık, güldüğünün işaretiydi.

Alaycı bir şekilde, “Neden bakıyorsun?” diye sorarken kaşlarımı çatıp önüme döndüm.

Parmaklarını masumca havaya doğru kaldırdı, başparmakları hâlâ yeleşinin omuz kısmında dolaşıyordu. “Hiç. Sadece Nolan’ın ilk denemede bize ne kadar güzel kazık attığını takdir ediyordum. Ama endişelenme. Yaklaşık bir aydır kimseyi öldürmedim, yani oldukça heyecanlıyım. Sana birkaç tane bırakırım.” Göz kırptı. “Sürüye hoş geldin aşkım. Umarım ellerinin biraz kana bulanmasına hazırsındır.”

“Ellerim kesinlikle birazdan daha fazla kana bulanmış halde,” diye cevap verdim öfkeli bir homurdanmayla.

Sadece sakın beni öldürmeye kalkma. Cameron bakışlarını kasıtlı olarak boynuma çevirdiğinde ona sert bir bakış attım.

Yüzbaşı Erik efor sarf etmesinden sonra onun kontrolü kaybettiğini söylemişti. Tabii seks daha farklıydı. Ancak şimdiden... öldürme arzusuyla gözlerinin büyüdüğünü görebiliyordum.

“Evet, ben yenisini kastetmiştim.” Şakacı bir tavırla bana omuz attı.

Gözlerim ellerime kaydı. İlk günün sonunda lekeleneceklerini biliyordum. Lekelere yabancı değildim. Ellerim yumruk halini aldı. *Hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapacağım.*

Cameron eldivenli elini boynuma sürttü. “Tıpkı küçük takip cihazlarımız gibi.”

Bunu tahmin etmiştim. “İz sürmekten başka işe yarıyorlar mı?” diye sordum alçak sesle.

Mırıldanmadan önce kısa süre bana baktı. “Şöyle söyleyeyim, denemelerde hiçbir şeyi şansa bırakmak istemezsin.” Elini boynuna götürdü ve bomba sesi çıkartırken eliyle patlama işareti yaptı.

Safra boğazımdan yukarıya tırmandı. Fısıltıyla, “Ne?” diye bağırdım. “Boynumuzda lanet bir bomba mı var?”

Cameron alçak sesle gülüp hafifçe kaskıma vurdu. “Evet. Burada hepimizin öylece dolaşmasına izin vermezler. Sınırların içinde kaldığın sürece sıkıntı yaşamazsın,” dedi yumuşak bir sesle. Sesinin endişeden yoksun olması, en azından biraz da olsa rahatlatıcıydı. Grubun yanına yaklaşıp karın içinde zar zor ilerlerken Cameron her hareketimi izlemeye devam ediyordu.

Ona baktım. “Ne var?”

“Sadece fiziksel özelliklerini aklıma kazıyorum.” Diğer öğrencilere baktı. Onları da inceliyor gibi görünüyordu. Gözlerini tehditkâr görünenlerin üzerinde daha uzun tuttu. Onun izinden gidip elimden geldiğince fazla şey öğrenmeye çalışmalıyım ama ellerim heyecandan titriyordu. Bu; aylarca çalıştığın sınavda, eline kâğıdı aldığın an her şeyi unutmuşsun gibi hissetmeye benziyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Reed bana böyle bir senaryo için eğitim vermemiştii. Ben her şeyin ayrıntılı şekilde planlandığı, yüksek teknolojinin kullanıldığı yöntemlere alışkındım. *Benim gibi hayatta kalmaya çalışan yüzlerce acemiyle çarpışmaya değil.*

Cameron'ın daha önce denemeleri geçtiğini biliyordum ama nasıl oluyordu da hiç endişelenmiyordu? Sanki bu bizim ve diğerleri için ölüm kalım meselesi değil gibi davranıyordu. Belki de umurunda bile değildi. Diğerlerinin yanma ulaşp en arkaya geçtik.

Adams söylediğı gibi grubun başında bizi bekliyordu ve son acemi de bize katıldığında boğazını temizledi. "Birinci Deneme: Ortaklarınızı ne kadar iyi tanıyorsunuz? Savaş alanındaiken kendinize kim takım arkadaşım, kim düşmanım diye sorma lüksünüz olmayacak. Bir saniyeden daha kısa süre içinde kimin kim olduğunu, ufacık bir şüpheyeye yer bırakmayacak şekilde bilmeniz gerek. Önceki haftalarda bilgilendirildiğiniz gibi bu deneme sırasında istediğiniz kişiyle takım kurmaya izniniz var. Peki ama sadakat yemini ettiğiniz askerleri ne kadar iyi tanıyorsunuz? Bunun cevabını onlar öldürülmeden, onlar sizi öldürmeden ya da siz onları öldürmeden önce bulabilir misiniz?"

Acemilerin şaşkınlıktan kesilen nefesleri havayı doldurdu, hepsi çaresizce etrafına bakınmaya ve önceden belirledikleri takımlarını aramaya başladı.

Adams, onların paniğı karşısında sııttı. "Bileklerinizde bulunan bantlardaki sayıyı elliye düşürmek için yirmi dört saatiniz var. Eğer yarın akşam, bu saate kadar bunu yapamazsanız, boyunlarınıza yerleştirilen cihazlar elli acemi kalana dek rastgele patlayacak. Kaçmaya çalışan ya da sınırı geçenler için de aynı durum geçerli olacak. Ölmeden önce uyarı anlamında dört kez *bip* sesini duyacaksınız. Ama endişe etmenize gerek yok, saklanıp oyun oynayabileceğiniz yüzlerce dönümlük ormanlık alanınız var."

Bu gerçekten kahrolası derecede dehşet verici olacak. Şimdiden birkaç iri aceminin bıçaklarını sıkıca kavrayarak ayakucunda zıpladıklarını görebiliyordum. Katliama hazırlardı. İçlerinden biri kolunu sıktı. *Wraith*. En azından yarası sayesinde orada kolayca bulunabilirdi.

“Bu aşamada silah olmayacak. Yalnızca çıplak elleriyle birilerini öldürebileceğini kanıtlayan acemiler bir time katılmayı hak eder. Bunun yanında hayatta kalma içgüdülerinizi ve zekânınızı da değerlendireceğiz. Taktik teçhizatınız; hipotermi geçirmenize engel olacak ve size yeterli sıcaklık sağlayacak kapsüllerle donatıldı. Yani şanslısınız, donarak ölmek seçeneklerinizin arasında yok.”

Ne kadar da kutsal bir hediye. Gözlerimi devirdim. Adams bu konuda kendisiyle epey gurur duyuyor gibi görünüyordu.

“Ormanın her tarafı kameralarla çevirili, bu yüzden aptalca bir şey yapmayın.” Kendi yorumuna gülerken onun aslında her şeyin apaçık ortada olduğunu söylemek istediğini tahmin ediyordum. “Ondan geriye saymayı tamamen bitirdiğimde denemeye başlayabilirsiniz. Kaçıp saklanmak isteyen varsa, sayım bitmeden önce koşmaya başlamasını tavsiye ederim.” Takım Çavuşu Adams duraksadı.

Kimse kılını bile kıpırdatmıyordu. Sanırım herkes en az benim kadar şoka girmiş durumdaydı.

Ardından bağırmaya başladı. “Dokuz. Sekiz.”

Sanki göğsüme kurşun yemişim gibi ormana doğru atıldım. Cameron’ın arkamdan gelip gelmediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Odaklandığım tek şey geri sayım noktasından elimden geldiğince uzaklaşmaktı çünkü orası insanlıktan çıkacaktı. Her zaman bizden daha üstün olduğunu ve ölümden korkmadığını kanıtlamak isteyen bir grup insan olurdu. *Tanrım, Cameron da muhtemelen onlardan biriydi.*

KALBİMDEKİ BİÇAK

Yakınında bile olmak istemiyordum.

Benim hareket etmem, diğer acemilerin de ağaçlara doğru koşmaya başlamasını tetikleyince ortalık tamamen karıştı. Takım çavuşu bir demeden önce ilk çam ağacına ulaşmayı başarmıştı. Tam arkamı döndüğüm sırada, acemilerin yarısından fazlasının birbirlerinin boğazlarına ve karınlarına savaş bıçaklarıyla saldırdığını gördüm.

Birbirlerini vahşice öldürmelerini izlerken dehşet tıpkı bir savaş çekici gibi zihnime indi. Hamleler öylesine hızlı ve acımasızdı ki, kimleri bıçaklamaya çalıştıklarının ayrımını bile yapmıyorlardı. Kırmızı. Sadece kırmızı ve arenadan yükselen buhar vardı. Onlara midemi bulandıran yüksek sesli çığlıklar eşlik ediyordu.

Önceden kurulan ekipler muhtemelen dağılmıştı. Takım çavuşunu karışıklığın içinde göremiyordum ama yaşananlardan oldukça keyif aldığına emindim.

Nefeslerim o kadar sesliydi ki, onlardan ve kalp atışlarımdan başka bir şey duyamıyordum. Sol tarafımdaki hareketlenme dikkatimi kan gölünden kopardı ve ben aptal gibi alanda katliamı izlerken bana doğru koşan iriyarı öğrenciye çevirmeme neden oldu.

Siktir!

Hızla ormanın derinliklerine doğru koşmaya başladım. Zihnim tamamen donup kalmış haldeydi ama en azından ağaçların yukarıya doğru uzandığı kısımların altında daha az kar vardı. Attığım her adımda, buza basıp kaymamak için dua ediyordum.

Arkamdaki dallar kırılıyordu, asker hızla peşimden geliyordu.

Cesaret edip omzumun üzerinden baktım. Cameron'ın sadece beni korkutmaya çalıştığını umuyordum ama bu adamın gözleri simsiyahtı, bir şey öldürme açlığıyla doluydu. Bacaklarımı daha hızlı hareket etmeleri için zorladım.

Neredeyse yerdeki siyah çıkıntıya takılıp yere yapışacaktım ama tam zamanında üzerinden atlamayı başardım. Arkamdaki adam bunu yapamadı. Cesede takılıp dirseklerinin üstüne düştü ve yüksek sesle homurdandı.

Bu benim için bir fırsat.

O sersemlemiş haldeyken dönüp adama saldırdım ve bıçağımı çıkartıp sırtının sol tarafına derinlemesine sapladım. Bıçak kaburgasını kırarak içeri girdi, kabza derisine dayanmış halde kalsa da kalbini deldiğimi biliyordum.

Adam haykırdı. Bu ölen birinin çıkaracağı bir sestti. Oldukça boğuk ve ilkeldi, neredeyse kendimi kötü hissedecektim. Eski ben, bir yabancıyı öldürmüş olmayı umursardı ama o kaltağı içimden söküp atalı uzun zaman oluyordu. Ya ben ya da onlardı, ben de kendimi seçmiştim.

Ölmesini beklemedim. Hâlâ geri sayım noktasına yakın duruyordum ve başkalarının da onun çığlığını duyabilmiş olmasından endişeleniyordum.

Bıçağımı acımasızca sırtından çekip çıkarttıktan sonra onunkini de aldım. Benimki çoktan kanla kaplanmış ve kaygan olduğu için onu kınına soktum. Eğer tekrar saldırıya uğrarsam tutuşumun sağlam olması gerekiyordu. Taze kan, yağ kadar kaygan olurdu ve sonunuzu getirebilirdi.

Dönüp hızlıca etrafıma baktım ve en az çığlık duyduğum tarafa doğru koşmadan önce nefesim havada buharlaştı. Bütün bedenim soğuk terle kaplıydı, kalbimin sesi kulaklarımda yankılanıyordu. Odağımı tamamen kaybetmiştim. Sakinleşmem, adrenalini patlamasının geçmesini beklemem gerekiyordu. Taktik ceketimi çıkartmayı deli gibi istiyordum ama hava çok soğuktu. Eğer bunu yaparsam hipotermi geçireceğimi biliyordum.

Böylesine tahmin edilemez bir karmaşaya alışkın değildim. Önceki eğitimlerimin ve görevlerimin tamamı özenle planlanmıştı. Ayrıca küçük sığınaklara ya da binalara baskın yapmakla

KALBİMDEKİ BİÇAK

sınırlıydı. Peki ya bu? Bu tamamen delilikti. Cameron'ın kontrolü eline alıp bana bir adamı kahrolası dişlerimle nasıl öldüreceğimi öğretmesine şaşırırmamalıyım. Bunun gerekli olduğunu aklına getirmesinin bile çılgınlık olduğunu sanmıştım ama artık ona hak vermeye başlıyordum.

Cameron hangi cehennemde? Daha hızlı hareket etmek için bacaklarımı açarken endişe içindeydim. Uzaktan gelen feryatlar ve ağlamalar, ben ormanın içinde ilerledikçe azalıyordu.

Bir saatmiş gibi gelen bir sürenin ardından, en sonunda dinlenmek ve nefesimi kontrol altına alabilmek için bir ağaca yaslandım. Kalbimin sesinden başka bir şey duymak güçtü ama kendimi dinleyebileceğim kadar sakinleşmeyi başardım. Birkaç dakika süren sessizlikten sonra yaslandığım ağacın gövdesinden etrafa bakındım.

Birkaç santim kar, çam ağacının dallarındaki yosunlardan yerdeki kayalara kadar her yeri kaplamıştı. Ayak izlerim açıkça görünüyordu. *Siktir*. Bıçağımı sertçe kavradım. Birinin izleri takip edip beni bulması an meselesiydi.

Bileğimdeki bant titreyince gözlerim onun üzerine kaydı. Denemeler başladığında yüz birdi ve şimdiden seksenlere düşmüştü. Dişlerimi sıktım, Cameron'ın geri sayım noktasının etrafında kalmayacak kadar akıllı olmasını umuyordum. Onun için endişelenmeme ihtiyacı yoktu ama pervasız olabileceğini görebiliyordum.

Tekrar harekete geçmeden önce yaklaşık otuz dakika bekledim. Bacaklarım yanıyordu. Hapiste cezamı beklerken kardiyo çalışmaya daha fazla zaman ayırmış olmayı diliyordum. Ama böyle bir durumun içine düşebileceğimi nasıl tahmin edebilirdim ki?

Buradaki sessizlik, bir şekilde çılgınlardan daha beter geliyordu.

En azından o sırada hangi yöne gitmem gerektiğini biliyordum. Şimdi bütün yönler riskli bir kumarı anımsatıyordu.

Hiçbir şey duymamak tüylerimi ürpertiordu. Güneye doğru yürürken elimden geldiğince sessiz kalmaya çalışıyordum. Botlarımın altında çıtırdayan her dal ve buz parçası, yerimi ele verme tehdidi taşıyordu.

Cameron'ın oralarda bir yerlerden beni izlediğini biliyordum. Gözlerini enseme hissedebiliyordum. Bir parçam onun beni daha yakından takip edeceğini, bu sayede nerede olduğunu bileceğimi ya da araziye geçerken yanımda yürüyeceğini düşünmüştü. Varlığını böyle iyi gizleyebildiğini bilmek rahatsız ediciydi.

Eğer burada onunla karşılaştım, sadece fiziksel özelliklerinden Cameron'ı tanıyabilmem mümkün müydü? Hareket halinde ve konuşmadan? Maskelerimizin önü diğerlerinden farklıydı ama arkadan bakıldığında herhangi biri olabilirdik. Onu diğerlerinden ayırt edip edemeyeceğimden emin değildim.

Beni öldürmeye çalışır mı? Kendi kendime güldüm. Elbette çalışırdı. Trendeyken ben yokmuşum gibi davranmıştı. Ben insan değildim. Onun gözünde Emery değildim. Belki de öyleydim, yalnızca bunu umursamamıştı.

Birisi üniformamın arkasından sıkıca tuttuğunda atletimin yakası boğazımı sertçe sıkıştırdı. Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü ve ben şaşkınlıktan çılgılık atamadan, soğuk bir eldiven ağzımı kapattı. Gözlerimi yumdum ve boğazımı yaran son bir kesikle işimin bitmesini bekledim.

Darbe gelmedi.

Arkamdaki her kimse başımı kendisine doğru çevirmeye ve beni arkaya doğru adım atmaya zorladı. Bir çıtırtı sesi, gözlerimi eğer bir adım daha atarsam uçurum kenarına ulaşacağım yere çekti. Asker beni uçurumdan uzaklaştırmaya devam ederken dudaklarımın üzeri terle kaplanmıştı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Birkaç adım uzaklaştıktan sonra nihayet beni serbest bıraktı. Ona doğru döndüm, eğer askerin amacı dövüşmekse bıçağımı kınından çıkartmaya hazırdım. Ama parmaklarım kabzaya dokunup gözlerim onunkilere kaydıgında donup kaldım. Maskesinden önce yeşilin o güzel tonunu fark etmiştim.

“Cameron.”

Yüzünde sert bir ifade vardı, bunu sertçe çattığı kaşları ele veriyordu. O soğuk gözleri, aklından ne geçtiğini tamamen gizemli hale getiriyordu.

Bakışlarımı dikkatle üzerinde gezdirdim. Kafam karmakarışık ve şu anda aklının başında olup olmadığını anlamaya çalışıyordum. Elim hâlâ kınında duran bıçağın üzerindeydi.

Cameron onu incitmişim gibi gözlerini kıstı ve bakışlarını sertçe kaçırdı. “Başka birinin seni kurtarmasını mı bekliyorsun?” dedi hırıltılı bir sesle. Aksanı karşısında gülümserken tanıdık varlığının getirdiği o minik rahatlamamanın beni sarmasına izin verdim.

Bu adamın çekim alanında ne kadar zaman geçirsem de onu çözebileceğimi sanmıyordum ve bu tarafından hoşlanmadığımı söyleyemezdin.

Hafifçe iç çektim. “Sanırım hayır. Bunca zamandır gizlice beni mi takip ediyordun?” Cameron dönüp uçurumun kenarından ormanın doğu tarafına doğru sessizce ilerlemeye başlayınca peşinden gittim.

Neden bu kadar sessizdi? Tek kaşımı kaldırdım.

Cameron maskesinin siyah kumaşını çekip cebinden *zipposunu* ve sigarasını çıkartarak çakmağını tek hareketle yaktı. Maskenin üst kısmındaki kafatası yerinde duruyor, onu tıpkı kahrolası bir ölüm meleği gibi gösteriyordu. Dudaklarının arasından duman bulutu çıkarken, “Tabii ki,” diye mırıldandı.

Bunu zaten biliyordum ama sinsi sinsi yanıma sokulup aynı zamanda da beni nasıl kurtarabildiğini aklım almıyordu. “Erken saatlerde birlikte geçirdiğimiz onca sabaha rağmen bana yaklaştığını yine de duymadım.” Ses tonum alçaktı ama bu gece gururum umurumda bile değildi.

Cameron kısık sesle gülüp dumanı üfledi. “Benimle başa çıkabilmen mümkün değil ama bunu kafana çok takıyorsun. Odaklanmaya devam etmen gerek. Ya seni öldürmek için burada olsaydım?” Başını çevirip gözücuyla bana baktı. Gözlerindeki sert alaycılık yüzünden yanaklarım kızardı.

Cameron ciddiye ama içimde yanan başka bir şey daha vardı. İstirap dolu bir şey.

Ne hissettiğimi belli etmemeye çalıştım. “O halde kendimi şanslı sayıyorum. En azından boğazımı kesmeyecek kadar benden hoşlanıyorsun.” Söylediklerim onda bir karşılık bulmuş gibi irkildi ve hızla başka yere baktı. İkimiz de trende ve kütüphanede bunu yapmaya çok yaklaştığını biliyorduk.

Yenilmiş gibi, “Evet, şanslısın,” derken yürümeye devam etti ve sigarayı tuttuğu elini yanına indirdi.

Bir süre ağaçların üzerinde süzülen yıldızların altında sessizce yürüdük. Onlara baktım, eğer bundan önceki hayatımda insanları öldürmemiş olsaydım, şu anda nerede olurdum diye merak ediyordum. Bu konuda gerçekten seçim yapma şansım yoktu fakat aynı zamanda yapmaktan o kadar da rahatsız olmamıştım. Söyledikleri gibi yapılan eylemlerin sonuçları olurdu.

Off. Doğruca Cameron’ın sırtına çarptım.

Bunu görmezden gelip başıyla bir hendeği işaret etti. “Bir süre saklanmak için güzel bir yer,” dedikten sonra meydan okuyan bakışlarını tekrar bana çevirdi.

Hendeğe bakarken gözümün önüne gelen tek şey oranın benim mezarım olabileceğiydi. Eğer dibine atılırsam, beni bulan

KALBİMDEKİ BİÇAK

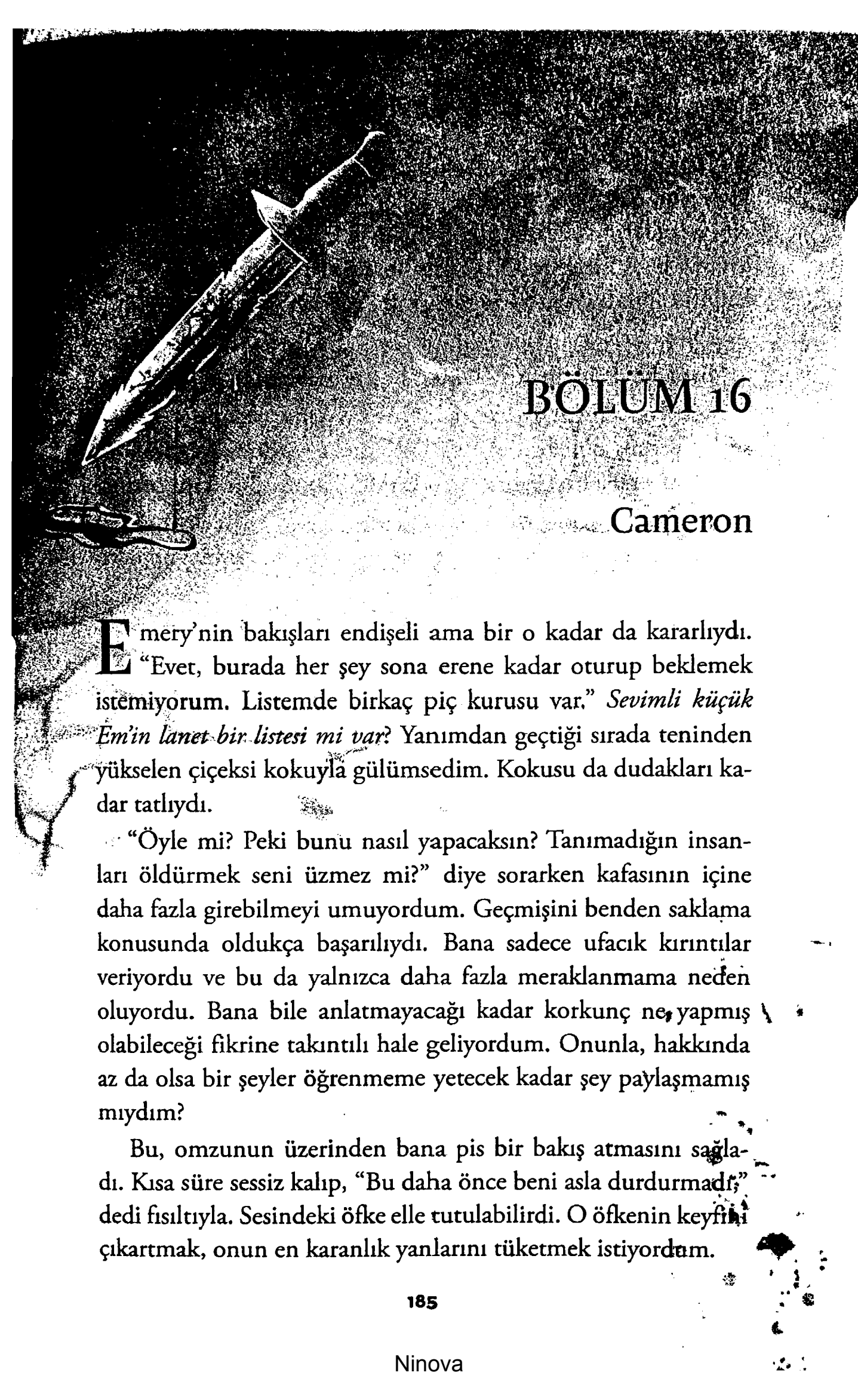
birileri olur muydu? Sonum böyle bir yerde olursa, Reed bundan büyük utanç duyardı.

Dişlerimi sıktım. “Saklanmayacağım.”

Cameron sıırttı. “Hayır mı?”

“Hayır.”

Cameron bana döndü. “O halde avlanmaya başlayalım mı?”

BÖLÜM 16

Cameron

Emery'nin bakışları endişeli ama bir o kadar da kararlıydı. “Evet, burada her şey sona erene kadar oturup beklemek istemiyorum. Listemde birkaç piç kurusu var.” *Sevimli küçük Em'in lanet bir listesi mi var?* Yanımdan geçtiği sırada teninden yükselen çiçeksi kokuyla gülümsedim. Kokusu da dudakları kadar tatlıydı.

“Öyle mi? Peki bunu nasıl yapacaksın? Tanımadığın insanları öldürmek seni üzmez mi?” diye sorarken kafasının içine daha fazla girebilmeyi umuyordum. Geçmişini benden saklama konusunda oldukça başarılıydı. Bana sadece ufacık kırıntılar veriyordu ve bu da yalnızca daha fazla meraklanmama neden oluyordu. Bana bile anlatmayacağı kadar korkunç ne yapmış olabileceği fikrine takıntılı hale geliyordum. Onunla, hakkında az da olsa bir şeyler öğrenmeme yetecek kadar şey paylaşmamış mıydım?

Bu, omzunun üzerinden bana pis bir bakış atmasını sağladı. Kısa süre sessiz kalıp, “Bu daha önce beni asla durdurmadı,” dedi fısıltıyla. Sesindeki öfke elle tutulabilirdi. O öfkenin keyfini çıkartmak, onun en karanlık yanlarını tüketmek istiyordum.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Geçmişte yaptıklarından dolayı kötü hissetmediğini mi söylüyorsun? Sana inanmıyorum,” dedim ısrarla. Emery’nin yaptığı gibi adımlarımı yavaşlattım. Tamamen bana döndü ve gözlerini kısarak beni inceledi. O maskenin altındaki öfkeli dudakları ve kalbine gömdüğü nefretin tamamını görebilmeyi diliyordum.

“Neye istiyorsan ona inan, *Mori*.”

Bana böyle hitap etmesinden hoşlanmamıştım.

“*Biricik* annem hakkındaki hikâye sana geçmişimden bir şeyler vermiş olmalı, değil mi?” Kaskına vurdum ve yanından geçtiğim sırada başı yana doğru eğildi. Yüksek sesle içini çekince sııttım.

“Eğer sana bir şeyler söylersem, beni rahatsız etmeyi bırakacak mısın?”

Ona döndüm ve rahat adımlarla geri geri yürürken parmaklarımı çaprazlayıp kalbime götürdüm.

Emery kısa süre beni izledi ve daha fazla bana bakmak zorunda kalmamak için gözlerini kaçırdı.

“Mavestelli, taşınması ölümcül bir isimdir. Çoğu insan bunun daha çok bir yük olduğunu söyler. Ama eğer bana soracak olursan, bunun sadece bir isimden ibaret olduğunu söylerim. Mavestellilere bugün sahip olduğumuz gücü veren, dökülen kanlar ve yok olan ailelerdir.”

Adımları yavaşladı, gözleri geçmişi hatırlatan bir şey bulmuş gibi sabitlenmişti.

Şaşkınlıkla, “Maves... Mavestelli’nin kısaltması mı?” diye sordum.

Emery bana döndü, bakışları öylesine soğuktu ki yalnızca onlarla bile beni yakmayı başarmıştı. “Ben Greg Mavestelli’nin küçük infazcısıyım. On altı yaşımdan itibaren onun için öldürmeye başladım ve yakalanana dek de durmadım. Şey... daha doğrusu, o kendi kışını kurtarmak için beni satana kadar.” Dudaklarımın arasından şaşkın bir nefes çıkarken Emery devam

etti. “Cesetlerin çoğunu öyle bırakmamın sebebi, babamla alay etmektir. Yetkililerin dikkatini ailemizin üzerine çekmek içindi. Bunun bitmesini istedim ama ikimizin de olanlar yüzünden hapse gireceğini sanmıştım. Sadece benim değil.”

Onu dikkatle süzen gözlerim büyüdü. Bütün anlattıklarına rağmen Mavestelli Ailesi adına infazcı olacak biri gibi görünmüyordu.

Bu ismi Emery ile tanışmadan önce sadece bir defa duymuştum ve konu ciddiye. Malum Timi, yasadışı maddelerden birinin ticaretini engellemek için göreve gidiyordu. En azından bana söylenen buydu. Detaylar asla sızmamıştı ama hepimiz bunun fazlasıyla tehlikeli bir görev olduğunu biliyorduk. *İnfazcı* ismi, birkaç hafta boyunca etrafta dolaşmıştı. Ben de Mavestelli’nin infazcısının öldürme ve arkasında bıraktığı cesetlerin şekline takıntılı hale gelmiştim.

Yıllarca onları incelemiş, bulabildiğim her yerden gazete haberlerini toplamış ve kendim için bazı yöntemler öğrenmiştim. Masamda ve kitabımda duran şeyleri görmüş müydü? Bunu düşünmek yanaklarımı kızarttı.

Onun, o olduğunu bilmiyordum. Tatlı ve ürkek Emery’nin, o olabileceği aklıma bile gelmezdi. Şimdi bana daha yakın gelmeye başlamıştı. Eh, aslında ben onu başka bir isimle tanıyordum.

Gerçeği biraz saptırarak, “Kopartan İnfazcı. Sanırım daha önce adını duymuştum,” dedim.

“Kötü şöhretim, yasadışı sektörde ve yeraltı dünyasında hâlâ devam ediyor. Bu yüzden ismi daha önce duymayan beni şaşırtmadı.” Sesi umursamaz çıksa da gerçekten böyle hissedip hissetmediğini merak ediyordum.

Adını daha önce duydum demek yetersiz kalıyordu. İnfazcı isminden haberdar olduktan sonra arkasında bıraktığı kanlı izleri takip etmeye başlamıştım. Eğer on cesetten dolayı yargılanmışsa, bu çoğu cesedin resmi hükümde yer almadığı anlamına

KALBİMDEKİ BİÇAK

geliyordu. Takip ettiğim kadarıyla en az otuz tanesi ona bağlıydı. Ölümü betimlemesindeki o kasvetli havaya hayran kalmıştım. Sanatsaldı ve çok hoştu.

Yalnızdı.

Gözlerin üzerine, pembe mürekkepli kalemle çizdiği X işareti, onun imzasıydı.

“Kurbanlarını garip şekillere sokmayı ve pembe X çizmekten hoşlanıyordun. Gazeteler seni *İşaret Kalemli Deli* olarak tanımlasa da suçlunun özünde bir sanatçı olduğunu biliyordum. Sanatına olan hayranlığım gittikçe büyüdü. Son kurbanlarının, kozasından çıkan bir güve gibi kendi hikâyeleri vardı. Kabuklarını üzerlerinden atıyorlardı. Bu... dâhiceydi. Hastalıklı şekilde büyüleyiciydi,” dedim samimi bir gülümsemeyle. Ama Emery bunları duyunca sadece gözlerini kıstı.

“Ne anlatmaya çalıştığımı anlamışsın gibi davranma. Hayatımda güzel şeyler yaratmak istemiştım, insanları öldürmeyi değil. Bu yüzden de orta yolu buldum,” dedi öfkeyle. Trende bana söyledikleri aklıma geldi. “*Aile mesleği.*” Bunu söylediğinde böyle bir şeyi kastettiğini hiç düşünmemiştim.

Görünüşe göre bazen en karanlık zihinler, en tatlı kutuların içinde saklanıyordu. Onu baştan aşağıya süzerken dudaklarıma yayılan gülümsemeye engel olamadım.

Kinayeli bir cevap vermek için ağzımı açtığım sırada sol tarafımızda, birkaç metre ileride kar çıtırdadı ve ikimizin de başı aniden o tarafa doğru döndü. Karanlık gecede, dünyayı aydınlatan tek şey yarım aydı. Fakat kar öylesine parlıyordu ki, tamamen taktik kıyafetler giymiş olan dört adamı açığa çıkartıyordu.

Elim içgüdüsel olarak savaş bıçağıma gitse de donakaldım. Eğer onları öldürmeye başlarsam, muhtemelen duramayacaktım. Kabzaya dokunmama bir santim kala elimi yumruk haline getirip dişlerimi sıktım. Emery’nin kocaman olmuş gözleri bana dönmüştü, şu an ne yapacağımı tahmin etmeye çalışıyordu.

“Hepsinin üstesinden tek başına gelemezsin. Kaçman lazım. Ben bazılarını, seni öldüremeyeceğim kadar uzağa çekip orada öldüreceğim,” diye fısıldadıktan sonra çoğunun benim peşime düşmesini umarak geldiğimiz tarafa doğru koşmaya başladım. *Nolan, Emery konusunda gerçekten sabrımı sınıyor.*

Az önce yanından geçtiğimiz hendeğe doğru kayıp onları beklemeye başladım. Sadece birinin geldiğini duyunca çenem kasıldı. Koşma biçimi ağırdı ve arka bacağı karın içinde sürünerek gereksiz gürültü çıkartıyordu.

Tanrım, Gölge Birlikler’de bir dakika bile ayakta kalamazsın. Bazen suçluları topluca katletmek için buraya topladıklarını düşünüyordum. Adam kesinlikle duruma uyuyordu.

Hiç tereddüt etmeden yanımdan geçip gitti.

Bıçağımı sıkıca kavrayıp yokuştan yukarı doğru süründüm ve gürültülü piç kurusuna yaklaştım. Varlığımdan tamamen habersizdi. Genelde bu, heyecandan dolayı büyük bir coşku yaşadığım kısım olurdu ama elimi çenesine dolayı başını kaldırdığımda ve onu gökyüzüne bakmaya zorladığımda, o duyguyu hissetmedim. Bıçağımı gırtlığına saplayıp boynundan göğüs-kafesine indirirken de hissetmedim. Hırıltılı nefesler alırken ve kendi kanında boğulurken bile...

Cesedini yere fırlattım, kan karla karışırken buhar yükseliyordu.

Ne sikim oluyordu böyle?

Bakışlarım ellerime kaydı. Bu kısımdan her zaman hoşlanmıştım. Birini öldürmemin üzerinden o kadar uzun geçmişti ki... O halde neden-

Ağaçların arasından tiz bir çığlık yükseldiğinde, kalan üç adamın Emery’ye saldırdığını hatırladım. Hepsinin benim peşime düşmesi gerekiyordu ama içimizden daha ufak tefek olanı seçmelerine şaşırmamıştım. Onun hayranlık duyduğum infazcı olduğunu öğrendiğimde, ona bıçakla dövüşmesi için saatlerce

KALBİMDEKİ BİÇAK

eğitim vermiş olmak içimi rahatlatmıştı. İnfazcı, kurbanları öldürmek için yalnızca mermi kullanırdı. Bıçakla dövüş onu biraz afallatmış olmalıydı.

Sessizce, karların ve çalılarının arasından ilerledim. Bütün o karmaşanın ve küfürlerin arasından nerede olduklarını bulmak pek de zor değildi.

Yakınlardaki ağacın yanında diz çöküp karın üzerinde hiddetle kavga eden üç siyah silüeti izlemeye başladım. Kan şimdiden etraflarını kırmızıya boyamış, acemilerden biri çoktan ölmüştü. Onun Emery olmadığını biliyordum çünkü o diğerlerinden çok daha küçüktü. Sağ ayağının, avını tuzığa düşürmek için onların bacaklarının arkasından kanca şeklinde dolanmak gibi kötü bir alışkanlığı vardı.

Bunu ona öğreten benim.

Ayrıca bıçağını ağırlık merkezine diğerlerinden daha yakın tutardı. Silah odasında Emery'yi izleyerek saatler geçirmiş, ona olması gerekenden daha fazla hayranlık beslemiştim. Onu bir ordu dolusu erkeğin arasında olsaydı bile tanırdım.

Diğer iki adam sanki birer hiçmiş gibi Emery'nin onların hakkından gelmesini izlerken dudaklarım kıvrıldı. Altında durduğu adamı öldürüp döndü ve hızla ayağa kalkarak elinde tuttuğu bıçağıyla aniden saldırdı. Hiç tereddüt etmeden ayakta duran aceminin, aşil tendonunu* kesip onun kolayca yere yığılmasını sağladı. Botunun arkasından kan fişkirirken adam çığlık atıyordu.

Boğazımda bir sıcaklık hissettim. Daha önce beklediğim ama asla gelmeyen o heyecan göğsümdeki oyuklardan taşarak aktı ve doğruca sertleşmiş aletime hücum etti. Başka birinin öldürmesi, beni hiçbir zaman tahrik etmemişti. Sadece kendim öldürdüğümde tahrik olurdum.

Ama bu? Bu, tamamen farklıydı. Tüylerim ürpermişti.

*Baldır kaslarını (*gastroknemius ve soleus*) topuğa bağlayan en güçlü tendondur.

Askerin üzerine emekleyerek çıkmasını, yeleğinin bağlarını ve karnını kesmesini izlerken, ereksiyonumu görmezden gelmek için elimden geleni yapıyordum. Emery onun aort damarını delip geçtiğinde, adam feryat edip çırpınmaya başladı. Oradaki kan basıncı öylesine yüksekti ki, göğsünden fışkırıp havaya doğru sıçırıyordu. Adam Emery'nin altında hareketsiz kalıp tamamen gevşemeden önce birkaç kez daha hırıltılı nefesler alıp verdi.

Aletim zonklarken dudaklarımın arasından bir inleme yükseldi. Elimi pantolonumun içine sokup muhtaç haldeki aletimi yumruğumun arasına aldım. Zevk suyum çoktan gelmeye başlamış ve iç çamaşırımı sırlıslık hale getirmişti. *Siktir. Bu çok ateşli.* Yeraltı'nda kendini biraz tuttuğunu biliyordum ama bu? Tahmin etmem imkânsızdı.

Geriye kalan son acemi, gözlerine yansıyan tiksintiyle ona baktıktan sonra kaçmak için arkasını döndü. Neredeyse Emery'ye onun kaçmasına izin vermemesini, rahatlamaya çok yaklaştığımı çünkü her açıdan mükemmel olduğunu ve daha fazlasını görmek istediğimi bağırarak söylemek üzereydim. Ama Emery benden önce davrandı ve zarif bir şekilde ayağa kalkarak tek hamlede KA-BAR bıçağını kaçan aceminin omurgasına sapladı.

Adam kesik bir çığlık attıktan sonra vurulmuş bir kuş gibi karın üzerine yığıldı.

Emery'nin yavaş adımlarla ona doğru yürümesini, adamın kafasını kaldırmasını ve bıçağını onun gözüne saplamasını izlerken zorla yutkundum.

Şaşkına döndüğümü söylemek yetersiz kalırdı. Hiçbir tereddüt yaşamadan öldürme yeteneği karşısında tamamen büyülenmiş haldeydim. *Benim gibi vahşice öldürebiliyordu.*

Pantolonumun fermuarını açıp aletimi dışarı çıkarttım, zevk gittikçe yükselirken ve içimden çıkıp patlamak üzereyken kısa süreliğine gözlerimi kapattım. İnlemelerim alçaktı, Emery'nin tekrar altımda olduğunu hayal ediyordum. Dolgun memelerini

KALBİMDEKİ BİÇAK

ve günün erken saatlerinde aletimi onun içine nasıl gömdüğümü düşündüm. *Siktir*.

“Şu haline bak,” dedi Emery o büyüleyici sesiyle. Arzu ve adrenalinden yarı yarıya kapanmış gözlerimi onu görebilecek kadar açtım. Maskenin siyah kumaş kısmı aşağıya inmiş, kan sıçramış yüzü ortaya çıkmıştı. Onu izlerken sertçe yutkundum ama aletimi okşamayı bırakmadım. “Benim gibi zalim birine karşı oldukça zayıfsın, değil mi Cameron?”

Tereddüt ettim. Daha önce kimse benimle böyle konuşmamıştı ama buna bayılmıştım. Daha fazlasını istiyordum. Herkesi öldürmesini izlemek istiyordum. Hem de sonsuza kadar. Bu, daha önce hiç tecrübe etmediğim bir heyecandı.

Şehvetten sarhoş olmuş şekilde başımı sallamam, dudaklarının bir sırtışıyla kıvrılmasına neden oldu. Emery dizlerinin üzerine çöktü ve elini benimkinin, kontrol edilemeyen ereksiyonunun üzerine koydu. Kalbim bir anlığına atmayı bıraktı.

Gözleri benimkilerde gezinirken, “Ağzımı becer, Mori,” diye fısıldadı.

Emery de en az benim kadar aklını kaçırmıştı. Ya da sadece öyleymiş gibi davranıyordu, ne olursa olsun umurumda olduğunu sanmıyordum.

Ağzım şaşkınlıktan açık kaldı ve duruşumu düzelttim, bu büyüleyici varlık aletimin ucunu ağzına alırken ona bakıyordum. Etrafımı saran dudaklarının ne kadar ıslak ve sıcak olduğunu fark ettiğimde inledim.

Beni boğazına kadar alırken boğuk bir sesle, “Siktir, Emery. Bana ne yapıyorsun böyle?” dedim. Beni hayalarımın kalkmasına sebep olacak kadar sertçe kavradığında kalçam kendiliğinden kafasına doğru yükseldi.

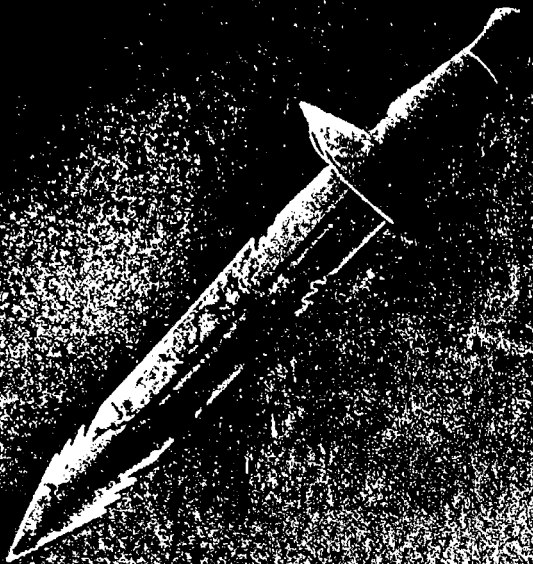
Emery hareketim karşısında yüksek sesle inleyince kısık bir sesle güldüm. Tabii ki sertlikten ve acımasızlıktan hoşlanıyordu. Ondan başka türlüünü asla beklemezdim.

Kaskını çıkartıp karın üzerine fırlattım ve pembe saçlarının bir kısmını yumruğuma doladım. Ona, bu rengin kendisine ne kadar yakıştığını söylemek istiyordum. Onları çekmek için beni ne kadar cezbettiklerini söylemek istiyordum. Emery, yapmak üzere olduğum şeyin farkındalığıyla inledi. Onu sertçe tutup boğazında gidip gelmeye başladım. Dudaklarından çıkan ıslak sesler karnımı ısıtıyordu. Ona gerçekten yapmak istediğim şeylere başlayamadan çoktan Emery'nin boğazından aşağıya doğru boşalmaya başlamıştım bile. Sızlayan aletimi birkaç defa içine çekerken bacaklarım kaskatı kesildi.

Arsızca inledim. "Aletimi son damlasına kadar kurut bebeğim." Emery penisimi yavaşça ağzından çekerken inledi ve daha fazlasını ister gibi ucunu yaladı.

O büyük, bal rengi gözlerini bana doğru çevirdi ve kısa süreliğine bakışlarımız birbirine kilitlendi. Kafamın içinde aynı anda binlerce farklı düşünce dolaşıyordu. Fakat biri, diğerlerinden daha gürültülüydü.

Ve bu kahrolası derecede tehlikeliydi.

BÖLÜM 17

Emery

Cameron fermuarını kapatırken çam ağacının gövdesine yaslandı. Ben de maskemi tekrar yüzüme çekip kaskımı taktım.

Dudaklarımın kenarında alaycı bir gülümseme vardı ama Cameron bunu göremiyordu. Şiddetten bu kadar çok hoşlanıyor olmasına inanamıyordum ama iyi tutumunu pekiştirme fırsatı görmüş ve onu ödüllendirmiştim. Belki de Bree haklıydı, bunu kendi çıkarım için kullanabilirdim. Eğer bunu birkaç defa daha yaparsam onu oyuncağım haline getirebilirdim, değil mi? Omzumun üzerinden Cameron'a baktığımda hızla gözlerini kaçırdı.

Evet, kesinlikle işe yarayacak.

Bileğimdeki bant titreşti. Yetmiş beş acemi kalmıştı. İçimden bir ses bana, kalan yirmi beş kişinin başlangıçtakinden daha yavaş ilerleyeceğini söylüyordu.

Biraz önce öldürdüğüm askerlerin Damian ya da Bree olmasını kalpten istiyordum. Dürüst olmak gerekirse, Yeraltı'nda geçirdiğim birkaç haftada ikisinin de zayıf noktalarına yeteri kadar dikkat ettiğim pek söylenemezdi.

Cameron kendi bileğindeki banda bakarken, “Yirmi beş, denemelerin bu aşaması için çok fazla,” diye mırıldandı. “Harekete geçip dinlenebileceğimiz bir yer bulmamız gerek. Güneş tekrar doğduğunda buna ihtiyacın olacak.”

Ay ışığı dağılan bulutların arkasında parlıyordu. Çam ağaçlarının etrafındaki hava daha da soğumuştur. Burada nerede dinlenecektik ki? Ekipmanlarımızdaki ısı arttırıcı donanımlara rağmen vücuduma süzülen dondurucu soğuk yüzünden bacaklarımı zar zor hareket ettirebiliyordum.

Başımı salladım. “İlk defa Yeraltı’na geldiğinde bu denemeye katılmış mıydın?”

Beni onaylarken sırtıyordu. “Hayır. Ama şunu bilmek seni rahatlatır. Bu, benimkinden çok daha kolay.” Konuşmaya devam etmeden önce bir süre beni izledi. “İş üstündeyken de hep böyle vahşice mi öldürürdün?”

Gözlerindeki parıltı neredeyse kahkaha atmama sebep olacaktı. Kim olduğumu öğrendiğinde vereceği tepkiden çekinmiştim ama görünüşe göre bu, gerçekten benim yararına olmuştu.

“Siktir, hayır. Pahalı takım elbise giymiş adamların böyle kavga ettiğini mi düşünüyorsun? Bu şimdiye kadar yaşadığım en pis dövüştü.” *Aynı zamanda hayatımın en iyi anıydı.* Ve bu düşünce, beni dehşete düşürüyordu. Ben de en az onun kadar kötüydüm. Tekrar göz göze geldiğimizde onun bakışları ilgiyle parlıyordu. “En hafif tabirle söylemek gerekirse... heyecan vericiydi.”

“Evet, onu gördüm. Daha önce ağlanarak söylediğin o ahlak kuralları nereye gitti?” Ukala bir tavırla konuşurken kaşlarını çattı.

“Kapa çeneni.”

Maskesinin altına büyük bir gülümseme yayıldı, dudaklarının olması gereken yerin kenarlarında kırışıklıklar belirmişti. *Keşke bunu görebilseydim.* “Bana, takım elbiseli adamların nasıl kavga ettiğini anlatır mısın?” diye sordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Sanki kumaş geriye uzanmalarını engelliyor ve omuzlarını kullanıyormuş gibi dövüşüyorlar.” Dudaklarımın arasından bir kıkırdama kaçtı.

Cameron’ın gözleri büyüdü ve karnını tutarak gülmeye başladı. “Ciddi misin?” Kahkahasını bastırmaya çalışıyordu ama burnundan çıkan sesler, benim de gülümsememe sebep oldu.

“Evet. Bazen bıçakları kışlarına sokardım, onları bile çıkartamazlardı.” Özellikle de *kash* adamın, kışına soktuğum çakıyı çıkartmaya çalışırken etrafta dönüp durmasını hatırlayınca gülmekten gözlerim yaşardı. Bir fotoğraf çekmiş ve en sonunda da ona ateş etmek zorunda kalmıştım çünkü işime odaklanamıyordum.

“Off.” Cameron öne eğilip elini bana doğru salladı. “*Dur*, bu kadar yeter,” dedi yalvarırcasına. “Bir daha benden canı olarak bahsedilmesini asla istemiyorum. Bu, benim gözleri oymamın bile önüne geçti.”

Başımı iki yana sallarken gülüyordum. “Onlardan biriyle daha önce dövüşmek zorunda kalmamana şaşırdım.”

Cameron çenesini ovaladı. “Ben zengin bir ailede büyüdüm. Bugüne kadar kavgaya tutuştüğüm herkes tıpkı burada bulunan çoğumuzun da olduğu gibi ortalama ve vahşiydi. Gönderildiğimiz görevler de daima başka tür askerleri içeriyor. Senin gibi havalı insanlarla karşılaşmıyoruz ama keşke bir defa da olsa görebilseydim.” Gözleri bitkin bir gülümsemeyle kısıldı.

Cameron ve ben, tamamen başka dünyalardan gelen iki insandık. Her ne kadar kendi açılarından ikisi de korkunç olsa da bana verdiği küçük ipuçları düşünülünce, Cameron’ın dünyası benimkine göre daha acımasızdı.

“Annenin sana yaptıkları için üzgünüm.” Bu konu, bana anlattığı andan itibaren aklımdaydı ama meseleyi tekrar açmanın doğru olup olmadığından emin olamamıştım. “Böyle bir şeyi hak etmedin.”

Cameron gözlerini yavaşça kırparken derin bir nefes aldı. “Bu kaçınılmazdı. Beni hiçbir zaman sevmeydi, babama çok benzediğimi söylerdi. Babam ben daha konuşmaya başlamadan önce bizi terk etti. Sonrasında da her şey böyle devam etti.” Parmaklarını göğsünden aşağıya kaydırıp yara izinin üzerinde durdurdu.

Yaşananları nasıl böylesine sakin ve kabullenir bir tavırda karşılayabildiğimi aklım almasa da bu durumla barışmış olmasına seviniyordum.

Cameron, “Hadi dinlenebileceğimiz bir yer bulalım, ne dersin?” diye sordu ilgisizce. Onu kızdırmış olabileceğimden endişe ederek başımı salladım.

Ormanda ilerlediğimiz sırada o önden gidiyordu. Birkaç saniyede bir varlığını unutacağım kadar sessizdi. Orman, kışın sessizliğine bürünmüştü. Fareler bile kımıldamıyor gibi görünüyordu.

En azından yarım saat dinlenebileceğimiz ve biraz da olsa enerji toplayabileceğimiz bir yer arıyor olmamızdan dolayı mutluydum. Sonunda içi oyulmuş bir ağaç kütüğüyle karşılaştık. Cameron onu kontrol ettikten sonra başıyla bana işaret verdi. “Burada biraz uyuyabilirsin.”

İçine sığmayı başardım. Kütük öyle genişti ki, yan tarafa yaslandığım zaman tamamen gizlenebiliyordum. “Peki ya sen?” diye sordum. Biri dışarıda bizi aramaya devam ederken uyumak beni endişelendiriyordu.

Cameron başını iki yana salladı. “Ben iyiyim.” Bana son defa bakıp gözden kayboldu. Nereye giderse gitsin ölümcül bir sessizlikte hareket ediyordu. Fazla uzaklaşmadığını biliyordum ama burada kalmasını isterdim.

Başım öne eğildiği anda uyuyakaldım.

Uyandığımda sanki birkaç dakika geçmiş gibiydi ama gökyüzü epey aydınlanmıştı. *Siktir*. Bu kadar uzun süre uyumak istememiştim. Kirpiklerimde buz tanecikleri oluşsa da kıyafetlerim

KALBİMDEKİ BİÇAK

sayesinde vücudum yeteri kadar sıcaktı, titremiyordum. Sanırım takım çavuşu, kıyafetlerimize ısı kapsüllerinin yerleştirilmiş olduğu konusunda yalan söylememişti.

İçindeki hayatın yavaş yavaş canlanmaya başladığı ormanı dinledim.

Çatırdayan bir dal beni alarm durumuna geçirdi. Yakındı, sol tarafımdaki bir yerden gelmişti.

Cameron olmadığını biliyordum. Gövdedeki delikten dışarıyı izlerken elimle sertçe savaş bıçağımı kavradım.

Uzaktan, ağaçların tepelerinin arasından tiz bir çığlık geldi ve ayak sesleri hızlandı. Sesler tam olarak şu an saklandığım oyuğa yaklaşıyordu.

O kişiyi öldürmekten başka seçeneğim yoktu.

Hızla oyuguñ ortasına doğru ilerledim ve delikten zıplayıp ölümüne dövüşmek için kendimi hazırladım. Karşımdaki donup kaldı, sanki sonun yaklaştığını görebiliyormuş gibi beni izliyordu. Bıçağımı doğruca kalbine fırlatmak üzereydim ama sonra göz göze geldik. O gözlerde tanıdık gelen bir soğukluk vardı.

“Bree,” diye mırıldandığımda göğsü rahatlamayla çöktü. Ben bıçağımı indirmeden Bree çoktan oyuğa doğru koşmaya başlamıştı bile. Deliğın iki ucuna tutunup bana bakındı.

“Yaralı mısın?” diye sordu telaşla.

Başımı iki yana salladım. “Dinleniyordum.”

Bana, *aklını mı kaçırdın* der gibi baktı. “Hadi. Eğer burada kalmaya devam edersen bıçaklanarak öleceksin.” Çıkmama yardım etmek için elini uzattığında onu tutup tek hamlede dışarı çıktım.

Cameron’ın buna izin vermeyeceğini söylemeyi düşündüm ama ardından onu bu olayın dışında tutmaya karar verdim. Gözlerim etrafı taradı. *Hangi cehennemde bu adam?*

“Grubundan ayrıldın mı?” diye sorarken tedirgin şekilde etrafa bakıp Damian’ı arıyordum. Bree’den de hâlâ emin değildim ama ilk denemede bir şeylere kalkışacağını pek sanmıyordum.

Başını salladı. “Takım çavuşu geri sayıma başladığı anda her şey boka sardı. Onların böyle bir şey yapmasını beklemesem de mantıklı olan bu. Eğer bu gerçekten bir görev olsaydı ve birbirimizden ayrı düşseydik, birbirimizi herkesten daha iyi tanımamız gerekirdi.”

Her ne kadar Gölge Birlikler’i haklı bulmaktan nefret ediyor olsam da Bree doğru söylüyordu. Bize acımasız bir ders vermek için bundan daha iyi bir yöntem olamazdı. Onlar için bunda hiçbir problem yoktu çünkü sadece en iyilerden oluşan bir avuç insana ihtiyaçları vardı.

Onun soğuk bakışlarını tanımak beni mutlu etmişti.

Bakışlarım bileğime kaydı. Hâlâ yetmiş kişi vardı. *Kahretsin. Dün gecedен beri elenen pek insan olmamış.*

“Yirmi kişi daha öldürmemiz gerek, yoksa işimiz şansa kalacak,” dedim. Açlıktan ve korkudan midem bulanıyordu ama en azından eskisi gibi yorgun değildim.

Bree’nin koyu gözleri tekrar benimkilere döndü. “Sanırım işi şansa bırakmak pek hoşuna gitmiyor, değil mi?” Hızlı ama aynı zamanda sessiz bir tempoyla az önceki bağırışlardan uzaklaştı.

“Tabii ki gitmiyor. Nerede olduğuma bir baksana,” dedim ifadesiz bir sesle.

Bree sıırttı, maskesinden belli oluyordu. “Ben de şansa inanan kızlardan değilim. O yüzden gözlerden uzakta kalmaya çalışalım ve işler o noktaya gelirse, kolayca ortadan kaldırabileceğimiz birkaç acemi bulalım.”

Sayıları dengelememiz için diğer acemileri takip edip avlama düşüncesi, içimde suçluluk duygusunun uyanmasına neden oldu. En azından Bree elinden geldiğince çabuk şekilde onları öldürmek istemiyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Aklıma karanlık bir düşünce sızdı. *Işın en son kısmına geldiğimizde Bree'nin beni öldürmeyeceğini kim söyleyebilir? Takip cihazının patlama riskini göze alır mı, yoksa beni öldürür mü?* Sanırım kendime de aynı soruyu sorabilirdim. Bana bu kadar sıcak davranmasının sebebi bu muydu?

Devrilmiş bir kütüğün altından geçerken, "Mori nerede?" diye sordu. Bir ucu, devasa bir ağaçtaki yarık tarafından az da olsa destekleniyordu.

Etrafıma bakındım. Yokluğu beni huzursuz etse de orada bir yerlerden bizi izlediğini biliyordum. "Emin değilim."

Bree güldü. "Şey... bu rahatsız edici."

"Tahmin bile edemezsin." Cameron'ın gerçekten ne kadar sessiz olabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Birinin arkasından nasıl ses çıkartmadan yaklaşabildiğini ve o kişi ne olduğunu bile anlamadan nasıl onun boğazını kesebildiğini bilmiyordu.

Çamların arasından başka bir çılgılık duyana dek sessizliğimizi sürdürdük. Sabahın ışıkları artık çalılıkların arasından süzülüp havayı ısıtmaya başlamıştı.

Arkamıza baktım ve gecedен arta kalan gölgelerin arasından geçen Cameron'ın topuğunu gördüm. Varlığından Bree'ye bahsetmeyi düşündüm ama dikkatleri onun üzerine çekmemenin daha iyi olacağına karar verdim. *Her ihtimale karşı.*

"Sesler duydum, şu çalılıkların arkasına gir," dedi Bree sertçe. Sesi keskindi ve kendimi hiç itiraz etmeden ona itaat ederken buldum.

Yaprak dökmeyen yeşil çalıların arasına çömelip hareketsiz kaldık. Yaklaşık altı metre ötede, arazideki hafif eğimin arkasında üç kafa vardı. Yürüyüş tarzlarına bakılırsa ikisi kadın, biri erkekti.

Dünkü karmaşadan sonra diğer acemilerin rastgele bir araya gelerek grup oluşturup oluşturmadıklarını merak ediyordum. Yalnızca sayıca fazla olmanın verdiği güven duygusundan dolayı

bunu yapmış olabilirlerdi. Fakat gruplar, tek kişiden daha fazla ilgi çekerdi. Daha fazla sorumluluk gerektirirdi.

Yüksek sesle konuşuyorlardı ve umursamazlardı. İçim ürperdi, hepsini öldürmek istiyordum, böylece başkalarını bulduğumuz tarafa çekemezlerdi. En azından çığlıkları; diğerlerine bunun sadece aptalca çığlıklar olmadığını, insanların gerçekten öldüğünü anlatırdı.

Bree de aynı zorunluluğu hissediyor gibi görünüyordu. Ona baktım ve çenesinin, maskesinin altından birkaç defa sabırsızca gerilmesini izledim.

Kadının gülüşü, bakışlarımı tekrar grubun üzerine çekti. Yanaklarım endişeden kıpkırmızı olmuştu, kadın diğerlerinin birkaç adım önüne geçti. İki adamdan biri bıçağını kaldırdı ve kadının boynuyla omzunun birleştiği, şahdamarının geçtiği noktaya sapladı.

Vücudum şokla sarsıldı, bacaklarım heyecandan titriyordu. Kadının yerine ihaneti hissederken, "Pislikler," diye fısıldadım. Kadın anında ölürken adamlar sanki hiçbir şey olmamış gibi yürümeye devam ettiler.

Bree, onların görüş alanımızdan geçmelerini izlediği sırada kaşlarını çatı. "Evet, işte onlar öldürdüğümde kendimi asla kötü hissetmeyeceğim türde insanlar. Hadi, peşlerinden gidelim."

Ona katılıyordum.

"Günün birinde, senden iyi bir takım çavuşu olur," dedim. Kimse arkadaş olduğumuzu iddia edemezdi ama Cameron'ın haricinde, Bree en yakın olduğum kişi sayılırdı.

Bree en sonunda bana bakmadan önce tereddüt etti. "O kadar uzun süre hayatta kalırsam," dedi neredeyse karamsar bir sesle. Yine de gözlerinde az da olsa bir gülümsemenin parladığını görebiliyordum.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bir saat boyunca yaklaşık iki adamı takip ettik. Güneş, havayı birkaç derece ısıtınca orman tekrar sessizliğe gömülmüştü.

Ağaçların arasından küçük bir dere akıyordu. Dik bir yokuş vardı, derenin kenarındaki kayalar yosunla kaplıydı ve üstleri buz tutmuştu.

İki adamın buz tutmuş yokuştan kayıp dize kadar gelen suyun içinde yürümesini izlerken Bree'nin yanına çöktüm.

Buz gibi olmalı. Kaşlarımı çatıp dudaklarımı araladım. İkisi de ölümü arzuluyordu.

“Siktir. Sanırım gitmelerine izin vermemiz gerek.” Yavaşça nefes aldım ve yokuşu incelerken onları takip etmenin kesinlikle mantıklı olmadığına karar verdim.

Bree başını iki yana salladı, bakışlarında vahşi bir parıltı vardı. “Gitmelerine izin veremeyiz. Ya orada başka kimseyi bulamazsak? Takip cihazının patlama riskini göze almak mı istiyorsun?”

İrkildim ve elimle yavaşça boynumdaki şişliğe dokundum. “Peki, *soğuk ısırması** ne olacak? Burada, böyle bir riske giremeyiz, Bree. Bu, gerçek görevde tehlikeli-”

“Bu da dahil olmak üzere hayatta kalabilmek için üç denemeyi tamamlaman gerektiğini söylemeye gerek yok. Ayrıca soğuk ısırtığı kesinlikle senin sonun olur.” Arkamızdan gelen Cameron'ın sesini duyunca Bree'nin nefesi kesildi. İkimiz de omuzlarımızın üstünden dönüp ona baktık. Cameron gözlerini derenin içinde ilerleyen adamlardan ayırmıyordu. “Suya girdikleri anda zaten öldüler.”

Bree ona bakarken gözleri şüpheyile kısıldı ama hiçbir şey söylemedi. Cameron'ın yanında tedbirli davrandığı için onu suçlayamazdım. En iyi şartlarda bile dengesiz biriydi.

Onu gün ışığında görebildiğim için göğsüme yayılan ürperti bastırırken, “Neredeydin?” diye sordum. Kurumuş kan,

*Doku sıcaklığının sıfır derecenin altına düşmesiyle oluşan donma durumudur. İç organları etkileyip hayati tehlikeye sebep olabilir.

yeleğinin üzerine ve maskesinin yan tarafına bulaşmıştı. Benim üniformamın da onunkinden pek farklı görünmediğini biliyordum. Gözleri parlak ve tedbirliydi, etrafı tekrar incelemeye dönmeyen önce kısa süreliğine beni izledi.

“Kimsenin bizi takip etmediğinden emin oluyordum. Görüyorum ki aptalca davranıp takımımızı büyötmeye karar vermişsin.” Boş gözlerle Bree’ye baktı. Eğer eline bir fırsat geçerse, onun hayatını bağışlayacağını hiç sanmıyordum.

“Bu daha ilk deneme. Mümkün olduğunca çok müttefike ihtiyacımız var,” diye karşılık verdim.

Cameron ikna olmuş gibi görünmese de daha fazla yorum yapma zahmetine girmedii. Hemen yan tarafında duran parmakları, eğer gerekirse bıçağını anında yerinden çıkartmaya hazırdu.

“O halde peşine düşeceğimiz daha fazla acemi bulalım. Bugün şans bizden yana değilmiş gibi hissediyorum,” diye mırıldandı Bree. Ayağa kalkıp aşağıdaki dereye doğru yürümeye başlamadan önce Cameron’a bir bakış attı.

En azından su tarafından gelecek bir saldırıya karşı güvende olmalıydık. Suyun içinden geçip kaygan yokuşu tırmanırken sessiz kalmak imkânsızdı. Cameron da aynı şeyleri düşünüyor gibi görünüyordu. Gözleri sadece karşı tarafa ve arkamıza odaklanmıştı.

Güneş gökyüzünün ortasına yükseldiğinde tamamı erkeklerden oluşan bir grup acemiye denk geldik. Çoğu hemen hemen Cameron kadar uzundu ve taktik teçhizatları kanla kaplıydı. Duruşlarına bakılırsa, geri sayımdaki katliamdan sağ kurtulmuşlardı. Beşi grubun önünden ilerliyordu, dördü onların arkasındaydı. Hepsi yüksek sesle kahkahalar atıyordu, eğlendikleri her hallerinden belliydi.

Grubun en başındaki uzun boylu, zayıf adam kolunu tıpkı Wraith’inki gibi bükülü şekilde tutuyordu. Kırık kolu, ona hiçbir problem yaratmamış gibi görünüyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bree, “Bence onlara yaklaşmamalıyız,” derken ses tonundaki endişe açıkça belli oluyordu. *En azından onlara karşı davranmıyor, bu sorun yaratırdı.* Cameron başparmaklarını yeleğinin omuz kısımlarına geçirirken umursamaz gözlerle bana baktı. Sanki karar tamamen bana aitmiş gibi cevabımı bekliyordu.

Aptal adamların birbirine bağırarak el şakaları yapmalarını izlerken, “Durum son aşamaya gelirse, diğerlerindense onları öldürmeyi tercih ederim. En azından birkaçını saf dışı bırakırız,” dedim. Cameron’ın sürekli söylediği gibi lanet olası bir kurt sürüsüne benziyorlardı. Artık neden böyle söylediğini anlayabiliyordum.

Cameron başını salladı. “O zaman peşlerine düşelim.”

Bree inledi ama yine de bizi takip etmeye başladı.

Bileğime baktım. Altmış beş acemi kalmıştı. Eksilme önemli ölçüde azalmıştı, geriye yalnızca birkaç saat kalmıştı.

Güneş dağların arasından tekrar battı ve final için bir kez daha karanlığa gömüldük. Yoğun kar yağışı görüş açımızı kısıtlıyordu ama aynı zamanda saldırılabileceğimiz kadar yaklaşırken gizlenmemizde yardımcı da olabilirdi. Hava koşulları ve gecenin karanlığı konusunda şanslıydık. Havayı dolduran milyonlarca kar tanesi, ayak seslerini bastırdığı için herhangi bir şey bile duy-mak neredeyse imkânsızdı.

Karın dünyayı böylesine sessizleştirebilmesini her zaman mucizevi bulurdum. Bana büyüleyici gelirdi. Ta ki sesin havada nasıl yayıldığını ve nesnelere çarparak nasıl yansıdığını öğreninceye kadar.

Böyle fırtınalarda öldürmek çok daha kolay oluyordu.

Bree aniden donakaldı, botlarının yarısı hızla yükselen karın içine gömülmüştü.

“Ne?” diye sorduğum sırada bilek bandımın titrediğini hissettirdi.

Bakışlarım aşağıya kaydı. Sayı elli yediye düşmüştü ama üst tarafında kırmızı bir mesaj vardı.

DENEME 1'İN BİTMESİNE SON BEŞ DAKİKA.

Cameron bilekliğine dönüp bakmamıştı bile, sadece ukala bir tavırla bize bakıyordu. Ne de olsa bu konuda deneyimliydi. Yeraltı'ndaki ilk seferinin nasıl olduğunu merak ediyordum. Onu, öfke ve kanın karla karıştığı bir yerde; vahşi gözleriyle dişlerini sıkarken hayal ettim.

Görüntüyü zihnimden atmaya çalışırken içim ürperdi.

Cameron koyu kırmızıya boyanmış savaş bıçağını kınından çıkarmıştı.

Sakin bir sesle, "Hadi bitirelim artık şu işi," dedi. Sanki diğer acemileri öldürmeyecekmişiz gibi davranıyordu.

Bree durduğu yerde huzursuzca kıpırdanırken bana endişeli gözlerle baktı. "Herkes bu mesajı aldı. Belki de bizim dahil olmamıza gerek yoktur," diye mırıldandı umutla. Damian'ın tesadüf eseri onlarla birlikte olduğunu ve içimizden birinin onu farkında olmadan öldüreceğinden mi korkuyordu?

Cameron çenesini sıktı, gözleri soğuk ve mesafeliydi. "Hayır. Risk almayacağım." Bıçağını sertçe kavrayıp bana ters bir bakış attı. Yüzünde yoğun bir acı vardı, bunu iliklerime kadar hissedebiliyordum.

"Daha önce takip cihazı yüzünden birini kaybettin," dedim alçak sesle. Cameron'ın gözleri, başka yere kayıp orada olmayan bir şeyi aradı ve tekrar benimkilere döndü. Kelimelere dökerek onaylamasa da cevap barizdi.

Bıçağımı kınından çıkartıp Bree'ye baktım. "Eğer istemiyorsan katılmak zorunda değilsin ama ben tesadüfen ölmeyeceğim." Damarlarımda heyecan kıpırtısı vardı. Daha önce hiç böyle bir ekipte bulunmamıştım. Geçmişte yapmak zorunda olduğum her görev için tek kişi lazımdı, o da bendim.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Yapmak üzere olduğumuz şeyin verdiği heyecan damarlarımda hızla dolaşıyordu.

Bree başını iki yana sallayıp gülümsediğinde maskesi yana doğru kaydı. “Sikerler, hadi gidelim.”

Erkek grubu yavaşça hareket ediyordu, sanki onlar da bir grubu avlamak üzereymiş gibi odaklanmışlardı. Bileğimdeki bant tekrar titredi. Son iki dakikanın kaldığına dair bir uyarıydı.

Öldürmemiz gereken sadece beş kişi vardı.

Vahşi bir kavgaya hazırlanırken KA-BAR bıçağımı sertçe kavradım. Ama ben daha ilk kurbanıma koşmaya başlamadan geceyi yırtıp geçen bir çığlık duyuldu. Kafamı yana çevirdiğimde gözlerim, bacağına saplanan bıçakla yere yığılan Bree'nin bedenine takıldı. Yardıma ihtiyacı olup olmadığını anlamak için kısa süre bekledim ama o askeri çoktan kendisinden uzaklaştırmış, ormanın zeminine yaptırmıştı bile.

Cameron çığlığın kaynağına bakma zahmetine girmeden doğruca öldürmek için harekete geçti. Öndeki grubun içine daldı. Hava karanlık olduğu ve herkes maske taktığı için kafatası maskesinin haricinde fark edilmesi mümkün değildi. Yine de kar onu kamufle etme konusunda yardımcı oluyordu.

Gruptakiler bıçaklarını çekmek için birbirleriyle yarışırken ortama şaşkınlık ve dehşet hâkimdi.

Sol tarafımdan çıtırdayan karın sesini duymadan önce kendi kendime *bu yaptığı zekiceydi*, diye düşünüyordum. Kafamı çevirdim ve tam zamanında kolumu kaldırarak boğazıma saplanmak üzere olan bıçağı savuşturdum. Askerin gücü beni yere devirdi. Boynumun yan tarafında ve sırtımda soğuk bir ürperti dolaştı. Acemiye karşı üstünlüğü sağlayabilmek için botlarımı zemine vurup onu yere sabitledim ve bıçağımı çıplak boğazına sapladım. Panikle dolmuş gözlerini hızla kırıştıtırırken kanı etrafa sıçırıyordu.

Bakışlarındaki ışığın sönmesini izleyemeden başka bir asker beni onun üzerinden çekip aldı. Bıçak kulağımı kesip arkamdaki toprağa saplandığında boğazımdan bir çığlık koptu. *Bu çok yakındı.*

Hamle yapmasını engellemek için kolunu tuttum. Kulağıma saplanan acıyı hissetsem de gözlerimin kenarlarını yakan yaşlara karşı direniyordum. *Tak!* Gözlerim, tıpkı adamınkiler gibi aniden açıldı. İkimizin de bakışları şu anda on yedi santimlik bir bıçağın saplandığı boğazına kaymıştı.

Bedeni un çuvalı gibi yana doğru yığılmadan önce bir şeyler mırıldandı. Cameron bacaklarını ayırmış ve delilikle büyümüş gözleriyle üzerimde dikiliyordu. Nefesi havanın içinde buharlaşıırken bıçağının ucundan kan damlıyordu.

Göğsüm korkuyla doldu. Bu anı beni öldürmek için kullanıp kullanmayacağını merak ediyordum. Cameron gözlerini sertçe yumdu ve aklını boşaltmaya çalışıyormuş gibi savaş bıçağının kabzasını başına vurmaya başladı.

“Em,” diye mırıldanırken gözlerini yavaşça açıp elini bana uzattı.

“Cameron.” Elini tuttum, o beni hızla kaldırıp kollarının arasına aldığı anda nefesim kesildi. Gözlerim kulağıma dolan ve karın üzerine damlayan kana takıldı. Cameron yaranın üzerini parmaklarıyla nazikçe okşarken sersem gibiydi.

“Mori?” diye fısıldadığımda bu, dikkatini çekti. Hâlâ tamamen burada değilmiş gibi görünüyordu.

Cameron, şu an karmaşanın içinde birbiriyle kavga eden adamlardan geri kalanlara doğru dönmeden önce derin bir nefes aldı. Çenemi silip başka bir acemi öldürmeye hazırlandım.

“Maves!” Wraith’in sesi, savaş çığlığı gibi havada çınladı. Omzumun üzerinden arkama bakarken bileğimdeki bant yine titredi. Wraith’in KA-BAR bıçağı bana doğru uçtuğunda gümüş

KALBİMDEKİ BİÇAK

parıltısı, neredeyse zamanı ve aklımdaki bütün düşünceleri dondurmaya yetti.

Gözlerimi kapattım, ölümün beni hoş bir şekilde karşılaması için hazırdım ama acı yerine sıcak bir kucaklamayla karşılaşmıştım. Cameron'ın boş bakışlarına baktım ve o da tıpkı benim yaptığım gibi merakla benim yüzümü incelerken sarsıldım.

Ama... bıçak.

Cameron, "Birinci deneme sona erdi," diye mırıldandı.

Bilekliğe baktığımda irkildim. En üstte, ilk denemenin bittiğini haber veren bir mesajla birlikte elli sayısı belirmişti.

Cameron'ın nefesi kesik kesik çıkıyordu ve kaşları endişeyle çatılmış, düşmemek için elini arkamdaki ağaca yaslamıştı. Gözlerim Wraith'in bıçağının kabzasının gömüldüğü omzuna kaydı.

Midem korkuyla altüst oldu. *Beni korudu.*

"Cameron!" dedim telaşla. Yarasının durumunu kontrol edebilmek için onu döndürmeye çalışıyordum. Gözlerini uykulu şekilde kırpı ama bakışlarına yumuşak bir parıltı yerleşmişti.

Şakağımın üzerine doğru, "Önemli değil," diye fısıldadı.

Şimdiden ne kadar kan kaybetmişti? Neden böyle bir şey yapmıştı ki?

"Yaralısın." Suçluluk duygusu sesime yansıyor. Neden benim için bunu yapmıştı? Beynim kurşun gibi ağırlaşmıştı, Cameron beni ağaca bastırmaya devam ederken hayal kırıklığı tüm vücudumu sardı.

"Ben iyiyim." Gülüşü zayıftı. Elini yanağıma bastırıp saçlarımdan dağılmış tutamları geriye attı. "Hiçbir şey hissetmiyorum. Ben asla bir şey hissetmem."

Gözlerim yaşardı. "Hiçbir şey hissetmiyor olabilirsin ama yaralısın, Cam. Kan kaybediyorsun ve acı çekiyorsun. İçin ıstırapla dolu."

Maskesinin altında hafif bir gülümseme belirdi. "Acı çekmenin ne demek olduğunu bilmiyorum."

Bir saniye boyunca bakışlarına odaklanıp, “Evet, biliyorsun,” diye mırıldandım.

Kaşlarını çattı, açık yeşil gözlerinde bir savunmasızlık parlıyordu.

“Emery!” Bree topallayarak yanımıza geldi. Şimdi maskesini aşağıya çekmişti, kaskı sırtına doğru gevşekçe sallanıyordu. “Başardık!” Gülümseyerek ikimize baktı ama bakışları Cameron’ın omzuna saplanmış bıçağa takıldığında yüzü bembeyaz oldu.

Cameron en sonunda kımıldadı ve yarasını kontrol etmeme izin verdi. Derindi. Bunu az da olsa hissedemiyor olduğunu bilmek, göğsümün onun için acıyla sıkışmasına neden oldu.

“Kötü görünüyor, buradaki sığınakta revir var mı?” diye sorarken elimi nazikçe omzuna bastırdım ancak irkilmedi bile.

Başını salladı. “Evet, Yeraltı’ndaki gibi.” Arkaya uzanıp bıçağı çıkarmaya çalıştığı sırada elini yakaladım.

“Bırak. Kanamayı engelleyen tek şey o bıçak. Sığınağa ulaştığımızda onu doğru şekilde çıkartacağım.” Elini yan tarafa indirdim.

Gönülsüz halde başını sallamadan önce beni dikkatle süzdü. “Beni hikâyelerinden birine dönüştürme. Eğer ihtiyacım olursa bıçağa *uzanabilirim*.” Muzipçe sırtıttığında rahat bir nefes aldım. Böyle şakalar yapabildiğine göre sanırım durumu iyiydi.

Wraith kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yanıma yaklaştı. “Kahretsin. Aslında seni nişan almıştım, velet.” Elini silah şekline sokup bana ateş etti.

“Siktir git,” dedim öfkeyle.

Ellerini masumca havaya kaldırıp sırtıttı. “Sakin ol. Enerjini ikinci denemeye sakla.” Elini Bree’nin omzuna attı ve Bree onu ittirip öfkeyle Wraith’e döndü. “Neyse, en sonunda siz sürtükler öleceksiniz. O yüzden hazır yapabiliyorken biraz eğlenin.” Geri dönüp grubunun yanına gitti. Hâlâ birkaç kişi vardı, bu da önümüzdeki denemelerde güvende olmayacağımı hissettiriyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Nihayet Damian bizi bulduğunda Bree'ye sarıldı. "Tanrı'ya şükürler olsun. Seni orada bulamayınca en kötüsünün gerçekleştğini sandım." Bree'nin yaralı olmadığından emin olmak için bütün vücudunu baştan aşağıya inceledi. Gözleri uyluğuna takıldı, Bree'nin siyah pantolonunun neredeyse tamamı ıslanmıştı ama turnike yapmak için zaten başka birinin kemerini kullanmıştı. "Siktir. Geri dönüp bununla ilgilenmemiz gerek. Orada olmadığım için çok özür dilerim, Bree." Dudakları titriyordu, sanırım ağlayacaktı.

Bree elini sallayarak onu susturdu. "Önemli değil. Ben iyiyim, takım çavuşu benim için işleri hızlandırmayacak." Damian düşünceli bir şekilde başını salladıktan sonra Bree'ye arkasını dönerek diz çöktü.

"Atla bakalım," dedi alçak sesle. Bree bana gülümseyip göz kırptı ve kollarını Damian'ın boynuna doladı. Damian'ın onu önümüzde taşımasını ve ayrı düştükleri sırada kaçırdıkları şeyleri birbiriyle paylaşmalarını izledim.

Cameron yüzünü asarak bana baktı. Bu, gözlerindeki yumuşaklığa tezat düşüyordu. "Seni *asla* taşımam. Bu yüzden boş yere umutlanma. Eğer savaş meydanında düşersen, ölürsün," dedi sertçe. Sadece kendi kendime gülümseyerek başımı salladım. Gözleri, birbiriyle tatlı tatlı sohbet eden ikilide takılı kalmıştı.

Cameron'ın onların hayatta kalmasını en az benim kadar istemesini umuyordum.

BÖLÜM 18

Emery

Geri sayımın yapıldığı vadide tekrar toplandık. Cesetler taşınmıştı. Bu, sığınağa doğru ilerleyen karın üzerindeki yoğun kan izlerinden belli oluyordu. Cesetler olsun ya da olmasın, burada yaşanan katliamın izleri hâlâ bariz bir şekilde ortadaydı.

Burun deliklerim, havadaki metalik koku yüzünden genişledi. Kar sayesinde taze kalmıştı, soğuk tarafından korunuyordu.

Takım Çavuşu Adams, önceki gün olduğu gibi ellerini arkasında birleştirmiş halde duruyordu. Gözleri, geriye sadece yarımızın kaldığı korkunç gerçeğe karşı oldukça duygusuz ve ilgisizdi. Askerlerin emirlerini yerine getirerek, bitkin adımlarla yeraltındaki kışlalara doğru ilerleyip onun yanından geçtiğimiz sırada hayatta kalmayı başaranları tebrik etti.

Hayatta kalan acemilerden çoğunun yarası vardı. Üç kişilik bir grup zar zor yürüyebiliyordu. Botları donmuştu, pantolonlarının yarısı buzla kaplıydı. *Diğer ikisinin yaptığı gibi dereyi geçmiş olmalılar.* O buzdan mezarın içine girmediğimize memnundum. Kim bilir bizi bekleyen sonraki denemede ne kadar dayanabileceklerdi.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bree ve Damian, birkaç kişi önümüzden yürüyordu. Bree meraklı gözlerle birkaç defa arkasına dönmüştü. Bizimle takım olmak isteyip istemediğini merak ediyordum. O ve Damian ile birlikte çalışmaya itirazım yoktu. Fakat şu anda bu konu üzerinde kafa yoramayacak kadar yorgundum.

Yerin yaklaşık altı metre derinine ulaştığımızdan emin olana dek zeminin yavaş yavaş aşağıya indiği uzun bir koridordan geçtik. Kışlaların yanından geçerken ciğerlerim sıcak havayla doldu ve kemiklerime rahatlığın işlediğini hissettim. Burası; yatakların yerleştirilme şekli, odanın düzeni ve arkadaki ortak kullanımlı banyosuyla Yeraltı'nın tamamen aynısıydı. Çoktan alıştığım titrek floresan ışıklarına kadar her şey birbirine benziyordu.

Cameron ile doğruca revire yöneldik. Yaralarını kendisi sarmaya çalışan ama başarısız olan bir grup insan şimdiden gelmişti. Midemi en çok neyin bulandırdığını bilmiyordum. Denemelerin vahşiliği mi yoksa dostlukların ve ittifakların bozulup yaralıları kendi başlarının çaresine bakmaya terk etmek mi?

Cameron yardım etme arzumu görmüş olmalıydı çünkü, "İlk başta onlarla ilgilen, ben beklerim. Acı çekmiyorum," diye mırıldandı.

"Emin misin?" Önce yaraları en ağır olanları bulmak için etrafa göz attım. Cameron sırtıttı ve başıyla onaylarken duvara yaslandı.

En çok ihtiyacı olanlara hızla yardım ettim. Sadece on beş dakika sürmüştü ama son kişiye de pansumanını yapıp onu kışlaya gönderdiğimde bir saat geçmiş gibi hissediyordum.

Cameron sonunda duvardan çekilip masanın kenarına oturdu.

Bitkin bir halde, "Beklediğin için teşekkürler," diye mırıldanırken bir rulo gazlı bez ve antiseptik aldım. Dikiş malzemeleri zaten tepsinin üzerinde hazır duruyordu.

Cameron elini omzuma koyup gözlerimi kendi gözlerine çevirmemi sağladı.

Alçak bir sesle, "Nazik birisin," dedi.

Gözlerimi onunkilerden zorla ayırıp bıçağı çıkarabilmek için arkasına doğru ilerledim. "Buraya gelmemin bir sebebi var, unuttun mu? Ben azize değilim," diye hatırlattım. Yeleği, yaranın yalnızca birkaç santim uzağındaydı. O yüzden onu geçip sadece tişörtünün kumaşını kesmekle yetindim.

"Benim gibi bir canavar olmanın dışında, en azından başkaları yardıma ihtiyaç duyduğunda onlara şefkat gösteriyorsun. Bu, buradaki herhangi biri için söyleyebileceğimden çok daha fazlası," dedi sakince.

Söyledikleri karşısında duraksadım ama sonra tişörtünü keşip yarayı hazırlamaya devam ettim. Bir elime antiseptiği alıp diğeriyle bıçağın kabzasını kavradım. Cameron acı hissedemediğini iddia ediyordu ama bedeninin neler yaşadığını bilmek, benim gözümde bunu daha az sarsıcı hale getirmiyordu.

Buna rağmen, "Hazır mısın?" diye sordum.

Başını salladı.

Bütün gücümü kullanarak bıçağı çekip çıkarttım. Cameron'ın vücudu sarsıldı ve dengesini korumak için masanın kenarını tuttu. Bunun istemsizce olduğunu tahmin ediyordum. Yaradan fişkıran kan, elini yasladığı masanın kenarına kadar yan tarafını tamamen sıırıslam yapmıştı.

Benim yaralanmamam için bu durumda olduğunun farkındalığıyla, "Özür dilerim," diye fısıldadım. Yaranın üzerine antiseptiği dökerken midem bulandı. Cameron'ın kasları gerildi ve ben tepsideki gazlı bezi alıp elimden geldiğince sertçe bastırmadan önce başka bir kan dalgası daha fişkırdı.

Keşke onun için elimden daha fazlası gelseydi ama cerrahi müdahaleler konusunda eğitim almamıştım. Bildiğim tek şey hızlı çözümlerdi. Cameron şanslıydı, yara önemli organlara denk gelmeyecek kadar uzaktaydı, sadece kaslar kesilmişti.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Kanla kaplanmış gazlı bezi alıp yerine bir avuç dolusunu daha bastırırken, “Denemelerden sonra yaralarımızı profesyonel şekilde kontrol edecekler mi?” diye sordum.

“Evet. Ayrıca toparlanabilmemiz için birkaç hafta süre de veriyorlar. Diğer tarafta işlerin ne kadar farklı işlediğini görsen şaşırırsın.”

Nefes alış verişleri düzensizdi. Bu da bedeninin acıya karşı doğru tepkiyi verdiğinin fakat aklının bundan tamamen kopuk olduğunun kanıtıydı. Zekice bir çalışma yapıldığını itiraf etmem gerekiyordu. Böyle bir şeyi başarabilen ilaç, yenilmez bir ordu yaratma potansiyeli taşıyordu. Askerlerin zihinsel direncini kırmak kesinlikle zorlaşırdı. Özellikle de işkence durumlarında. Tabii hapların askerleri öldürmesini engelleyebilirlerse.

Böyle bir şey dünyaya yayılrsa neler olurdu? Bunun düşüncesi bile içimi karartmaya yetiyordu.

Cameron nefeslerini toparlayabilmek için başını öne eğdi. Kan kaybından terleyip terlemediğini kontrol edebilmek adına elimi ensesine koydum ama temasımla birlikte irkilip kaskatı kesildi.

“Özür dilerim, ben sadece-”

“Hayır, bu... hoştu.” Sesi yorgun çıkıyordu.

Gazlı bezi çekip kanamanın azaldığını görünce rahat bir nefes verdim. Cameron hissetmediği için iç organlarında geri döndürülemez bir hasar olup olmadığını söylemek mümkün değildi. Elimden gelenin en iyisini yaparak yarayı sardım ve duş alabilmesi için gazlı bezin üzerine su geçirmez bant yapıştırdım. Tanrı biliyordu ki, ikimizin de banyo yapmaya ihtiyacı vardı. Revirde uzun süre kaldığımız için duşların artık boşaldığını umuyordum. Saat, sabah ikiyi çoktan geçmiş olmalıydı.

“Tamamdır.” Masanın yanından geçip Cameron’ın önüne doğru yürüdüm. Kafasını kaldırıp kıyafetinin bilek kısmını

burnunun altına sürttüğünde bordo-siyah karşımı sıvı oraya bulandı. Bu, öncekinden daha koyuydu.

Yüzüme yansıyan endişe açıkça görünüyordu olmalıydı. Cameron hafifçe güldü. “İyiyim. Beni öldürmek için bıçaklamaktan daha fazlası lazım,” dedi kısık sesle. Bakışları tekrar kesilmiş kulağıma kaydı. Onunkiyle kıyaslandığında ufacık bir yaraydı ama neden sanki bugüne kadar gördüğü en kötü şeymiş gibi bakmaya devam ettiğini anlayamıyordum.

Birkaç dikiş atılırsa buradan çıkana kadar idare ederdi. Ellerimi lavaboda yıkarken kanla lekelenmiş tenime ve tırnaklarıma baktım.

“Sen her zaman iyisin, Cameron,” dedim buruk bir fısıltıyla. Onun buna inanıyor olması, kalbimi kırıyordu.

Duş başlığından sıcak su akmaya başlayınca neredeyse mutluluktan eriyip gidecektim. Sıcak suyun nasıl hissettirdiğini unutalı haftalar olmuştu. Yeraltı’nda maruz kaldığımız işkencelerden sonra böyle bir lüksle karşılaşmayı beklemiyordum.

Tenimdeki pisliği ve kanı temizlerken dudaklarımdan arasından keskin bir nefes kaçtı. Vücudumun her santimini baştan aşağıya yıkarken kirli su gidere akıyordu. Ortama çoğunlukla sessizlik hâkimdi, sadece hafif ağlamalar ve suyun fayanslara çarpma sesi duyuluyordu.

Acemilerin çoğu yataklarına girmişti bile. Ağrı kesicilerin etkisiyle horlayarak uyuyorlar, yarın günbatımında başlayacak olan sonraki denemeye hazırlanıyorlardı.

Benim de şu an ihtiyacım olan tek şey sıcak yemek ve uyuydu.

Duş almayı bitirip temiz kıyafetlerimi alabilmek için alanın karşı tarafında duran banklara ilerledim. İlk denemeden kalan giysiler ve üniformalar çöp kutusuna atılmış, şu an dışarıda yanmıyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Cameron sırtını duvara yaslamış halde tahta bankın üzerinde oturuyordu. Gözleri benimkilere kaydı.

“Uyuman gerek,” dedim fısıltıyla. On dakika önce banyo-sunu bitirmişti, neden yatağımıza gitmemişti ki? Sanırım artık yeteri kadar yatak vardı, yani bir yatağı paylaşmak zorunda değildik. Ama içten içe hâlâ aynı yatakta yatmayı umuyordum.

Cevap vermedi, sadece gözlerini kapatıp başını arkaya yasladı. Boğazımdaki düğümü yutkunarak bastırdım ve saçlarımı örüp dişlerimi fırçaladığım sırada varlığını görmezden geldim. Banyonun çıkışında duran boy aynasında kendime bakmayı reddetmiştim. Ne kadar kötü yaralandığımı ve morluklarımın halini görmek istemiyordum.

Parmak uçları boğazımın yan tarafından aşağıya kaydığında irkildim ve bakışlarım lavabonun üstüne kaydı. Cameron serbest kalmış bir tutam saçı, örgülerimden birinin içine sıkıştırdı.

“Pembe sana yakışıyor, bunu söylemiş miydin?” diye mırıldanırken gözleri yüzümde geziniyordu.

Derin bir nefes aldım. Onun çekime karşı zayıftım ve bu kadar yakınında dururken çarpışmamız kaçınılmazdı. Yaralanmış kolunun yanında gevşekçe sarktığını fark ettiğimde içim endişeyle sarsıldı. “Cameron... kolun.”

Kendini gülümsemek için zorladı. “Şu anda yapabileceğimiz hiçbir şey yok aşkım. Sabah muhtemelen daha iyi olur. Bu yüzden fırsatımız varken biraz uyuyalım.”

Yaralı omzuna ait düşüncelerin aklımı karıştırmasına izin vermemeye çalışarak onu yataklara doğru takip ettim. Birbiri-mize kararsız şekilde baktık, ardından Cameron başını sallayarak yatağa girmemi işaret etti. Onun yanında olmak istediğim için hiç düşünmeden söylediğini yaptım ve arsızca göğsüne sokuldum. İçime yayılan sıcaklığı, gözlerimi kapatmam için beni baştan çıkartıyordu.

Bir ara sızıp kalmış olmalıydım çünkü Cameron'ın hızla doğrulup banyoya koşmasıyla uyandım.

Peşinden koşarken kayıp düştüm ama damarlarımda hızla dolaşan adrenalin yüzünden dizimin acısını hissetmiyordum. Banyonun köşesine ulaştığımda Cameron'ın kusma sesini işittim. Bakışlarımı yere indirirken bacaklarım titriyordu. Loş ışığın altında, şu anda tıpkı hasta bir çocuk gibi tuvaletin üzerine eğildiği yere kadar kanlı bir iz uzanıyordu.

Acı çektiğinin kanıtıydı.

İnsan olduğunun kanıtıydı.

Yavaşça yanında diz çöktüm. "Cameron neler oluyor?" Sesim korkudan zayıf ve boğuk çıkmıştı.

Daha fazla koyu renkli sıvı kusarken bedeni sarsılarak yan tarafa yığıldı.

"Cameron!" Onu kollarımın arasına aldım. Çok ağırdı ve onu buradan çıkartmak zorunda kalacağım düşüncesiyle içimi bir korku sardı.

Cameron gözlerini zorla açık tuttuğu halde gülümsedi. Dişleri koyu kırmızıya boyanmıştı. Kalbim bir anlığına atmayı bıraktı. Tuvaletin etrafına baktım, aynı koyu renkli sıvıdan her yerde vardı.

Gözlerim doldu. "İlaçların nerede, Cam? Sana yardımcı olacaklar mı?" Saçlarını geriye atarken onu uyanık tutmaya çalışıyordum. Baş kollarıma düştü, hiçbir tepki vermiyordu.

Öleceğini haykıran korku dolu, olumsuz düşünceleri bastırdım ve onu duş başlığının altına kadar fayanslarda sürükledim. Musluğu çevirip sıcak suyun bedenini yıkamasına izin verdim.

Lütfen iyi ol. Lütfen.

Gözleri aniden açıldı, hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

"Emery," dedi hırıltılı bir sesle.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Yanaklarımdan süzülen gözyaşları duş sayesinde gizleniyordu. “Öleceğini sandım,” dedim hıçkırıklarımın arasından. Bakışları yumuşadı ve gözlerini kapattı.

“Bu daha önce hiç başıma gelmemişti,” diye fısıldadı. O kadar sessizdi ki, neredeyse duyamayacaktım. Cameron yüzünü buruşturdu ve göğsünün derinlerinden bir inleme yükseldi.

“İyi misin? Bana ne yapmam gerektiğini söyle, yapacağım.” İlaçlarını almaya gitmek için ayağa kalktım.

Cameron kolumu yakalayıp beni tekrar akan suyun altına çekti. Birbirimize bakarken, “Bu uyarıcıların yan etkilerinden biri. General Nolan, bunun olabileceği konusunda beni uyar-mıştı,” dedi.

İçimde öfke dalgalanmaya başladı. “Sen de bunu öylece kabul mü ettin?” Sesimin ne kadar hayal kırıklığıyla dolu olduğunun farkındaydım çünkü *gerçekten* hayal kırıklığına uğramıştım. Aslında bunun nedenini bilmiyordum. Bedenine ne yaptığı beni hiç ilgilendirmiyordu ama böyle acı çekmesi... Dişlerimi sıkıp kendimi başka tarafa bakmak için zorladım ve ayağa kalkıp birkaç adım geriye çekildim.

“Emery bekle.” İnleyerek doğruldu.

“Bunu izleyemem, Cameron.”

“Neyi izleyemezsin? Sana acı çekmediğimi söyledim-”

Ellerimi havaya kaldırarak, “Kes artık!” diye bağırdım. “Bir insanın, kendi bedenine bunu yapmasını izleyemem. Bu... bunu görmek bana acı çektiriyor. Senin acı çekmediğini görmek, benim canımı yakıyor.” Gözlerimi ondan zorla çekip tekrar yürümeye devam ettim.

Ben kapılara ulaşamadan Cameron bileğimi tuttu. Dursam da ona bakmak için dönmedim. Hırıltılı nefesleri çenemi sık-mama neden oldu. Karanlığın içinde kelimelerin bizi bulmasını bekleyerek, donup kalmış şekilde öylece durduk.

“Neden canını yakıyor?” Sesi öyle samimi ve meraklıydı ki, sorusu bile içimi acıtıyordu. Sanki birinin onun için gerçekten endişelenmesini tuhaf buluyordu.

“Çünkü seni önemsiyorum.” Dudaklarımdan dökülen kelimelerin tuzlu bir tadı vardı.

Bileğimi serbest bırakmadan önce tutuşu sertleşti. Elim yanıma düşse de kıpırdamadım, bana yaklaşırken çıkarttığı sesleri dinliyordum. O kadar yakındı ki vücut ısısının, kızgın kömürler gibi sırtıma yayıldığını hissediyordum.

“Bunu bir daha *sakın* söyleme.” Buz gibi ses tonu irkilmeme neden oldu. “Eğer bunu söylersen, seni paramparça ederim.” Sırtımdan aşağıya kaydırıldığı parmağı geride bıraktığı noktaları ürpertmişti. “Beni. Anladın. Mı?”

Çenem titriyordu. Öylesine tahmin edilemez ve kendi kendine zarar veren biriydi ki. “Hayır. Hayır. Seni anlamadım, Cameron. Sen neden-”

Beni öne doğru itti, neredeyse yere düşürecekti. Dengemi sağlayarak doğrulurken ona bakabilmek için arkamı döndüm. Eli aniden boğazımı kavradı ve beni soğuk duvara yapıştırdı.

Debeleniyordum ama boşunaydı. Tutuşu taş gibi sert, gözleri cansızdı.

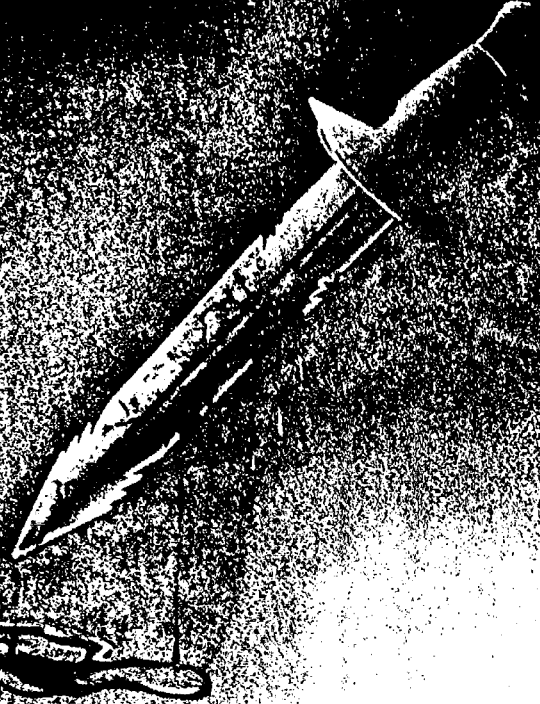
Tehlikeli bir ses tonuyla, “Ben bundan yoksunum,” dedi yavaşça, dudaklarımdan yalnızca bir santim uzaktaydı. Hissetmekten mi yoksundu? Duygulardan mı? Başkalarının ona karşı anlayış göstermesine inanmaktan mı?

Boğazım sanki asit içmişim gibi yanıyordu. “*Yalancı.*”

Yüzünü öfkeyle buruşturdu ve kötü düşünceleri kovmak ister gibi başını iki yana salladı. “Bunu bir daha söylemeyeceğim.” Sesi duygularıyla titriyordu ve aksanı daha belirgin hale gelmişti. Cameron bir saniyeliğine gözlerimin içine bakıp elini gevşetti ve banyodan çıktı.

Yere yığılıp yumruklarımı sert fayanslara vurdum.

Sen de siktir git, Mori.

BÖLÜM 19

Cameron

Kışladan çıkıp nöbet tutan adamların yanından yürüyerek geçerken kalbim kulaklarımda atıyordu. Bir kez dikkatle bakıp beni süzdükten sonra onların problemi olmadığıma karar verdiler. Hepsinin mümkün olduğunca benden kaçmasına alışkındım. Benim ne olduğumu biliyorlardı... ve buna memnundum. Onların yargılamalarına maruz kalmaktansa, yalnızlığıma sarılmayı tercih ederdim.

Adams kapının yanında duran masasının arkasından, “Nereye gidiyorsun, Mori?” diye mırıldandı. Sandalyesine yaslanırken not defterini masaya bıraktı, kalemini sıkılmış gibi parmaklarının arasında çeviriyordu. Gözleri üzerimde dolaştı ve dağılmış halimi inceledi. Tişörtümün her tarafına yayılan sıvının ve dudaklarımı morumsu bir kırmızıya boyayan kanın farkındaydım. Adams bakışlarını tekrar not defterine çevirdi. “Görüyorum ki kriz yürüyüşüne çıkmışsın, o halde devam et.”

İçimden onunla tartışmak geldi ama şu anda beynimi zonklatan baş ağrısı buna izin vermiyordu. Adams’ın yanında hızla geçip yokuştan yukarı doğru tırmandım ve dünyaya döndüm.

Acemilerin hepsi şu anda yerin altında uyuyorlardı ama o sessizlik beni hiç rahatlatmıyordu.

Beni önemsemediğini söyledi. Başımın yan tarafına sert bir tokat atıp ormana doğru koşar adımlarla ilerlemeye başladım. Ona karşı savunmamı indirmemi istediğı için yalan söylediğini biliyordum. O da tıpkı diğerkleri gibiydi.

Tıpkı diğerkleri gibi bana yaklaşmasına izin vermiştim.

“Kimse seni önemsemiyor, Cameron. Bunu ne zaman anlayacaksın? Senin gibi iğrenç ve işe yaramaz biri, asla olduğundan daha fazlası olamaz. Yani hiçbir şey.” Kelimeler kafamın içinde yankılanıyordu ama bunları kimin söylediğini hatırlayamıyordum. Ses, anneminkine benziyordu fakat bunları o kadar fazla insanın ağzından duymuştum ki, zihnimde hepsi birbirine karışıyordu. Emery de annem gibi beni öldürmeye çalışacaktı. Sadece doğru zamanı bekliyor, beni hazırlıksız yakalayabilmek için en uygun anı kolluyordu.

Bunu biliyordum. *Biliyordum.*

Çenemi sertçe sıkıp ellerimi saçlarımın arasından geçirirken, “Dur!” diye bağırdım.

Aniden koşmaya başladım. Ağaçlar, geçmişimden ve düşüncelerimden kurtulmaya çalışmak için koşarken etrafımda bulanıklaşıyordu. Ciğerlerim yanmaya başlayana, bedenim kasılana dek durmadım ve en sonunda takılıp ağaç köklerinin üzerine düştüm.

Kar etrafıma çığ gibi dökölüyor ve beni durduğum yerde hareketsiz bırakıyordu. Sanki buzdan eller; kollarımı, bacaklarımı ve boğazımı sıkıca tutuyormuş gibi hissediyor, nefes alamıyordum.

“Cameron benim için uslu dur, tamam mı?” demişti annem. Küçük elimi nazikçe tutuyordu, eldivenlerini takmıştı. Sanki benim tenimin sıcaklığını, kendisinininkinde hissetmek istemiyordu. Beni garip bir binaya götürmüştü. İçi gri ve soğuktu. Duvarlar beton bloklardan yapılmış, koridor boyunca eski tahta sandalyeler

KALBİMDEKİ BİÇAK

sıralanmıştı. Tabelanın üzerinde “kabul” yazıyordu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum.

“Peki anne,” diye sakince cevap verip oturmuştum. Annem yanıma oturmamıştı, endişeyle dikiliyordu. Ayağıyla yere vururken birkaç defa saatini kontrol etmişti.

Bir süre sonra bir kadın ofisin kapısını açıp onu içeri çağırmıştı. Annem bana sertçe bakıp, “Buradan sakın kalkma,” diye mırıldanmıştı. Ardından kapının arkasına geçerek gözden kaybolmuştu.

Uzun süre beklemiştim. Güneş dağların arasında kaybolmuş, kar tekrar yağmaya başlamıştı. Annemin sözünü dinleyip beklemem gerektiğini biliyordum ama tuvalete gitmem gerekiyordu. Cam kapıların yanında durup biraz karı izlemeye karar vermiştim.

“Cameron, hayatım.” Bir kadın bana seslenmişti. Dönüp omzumun üzerinden bakınca kollarında klipsli dosya tutan bir yabancı görmüştüm.

Cevap vermemiştim. Gözlerim onu es geçip koridora kaymış ve anlık olarak annemin çantasına takılmıştı. Yabancılarla konuşmam gerekiyordu ve annem tam oradaydı. İçimi bir korku kaplarken koridorda kadına ve anneme doğru yürümeye başlamıştım ama o uzaklaşıyordu. Dönüp bana bakmamıştı bile.

“Cameron tatlım, bir dakikalığına benimle gelebilir misin?” Kadın tekrar benimle konuşmaya çalışmış, yanından geçeceğim sırada koluma uzanmıştı.

Koşmaya ve çığlık atmaya başlamıştım. “Anne! Bana yardım et!” Dönmemiş, çıkışa doğru yürümeye devam etmişti. Beni duymuyor muydu? “Anne? Anne!” Tekrar tekrar bağırmıştım ama yalnızca çantasına daha sıkı sarılmış ve çıkarken arkasından kapıyı sertçe kapatmıştı.

O ağır kapıların sesi, bütün benliğimde yankılanırken hiçbir zaman tam olarak dolduramayacağım çatlaklar ve boşluklar yaratmıştı.

Annemin beni bıraktığı yerin, kötü çocuklar için bir okul olduğunu fark etmemiştim. Beni terk etmesinin üstesinden gelmem yıllarımı almıştı. Başkalarına yeniden güvenmem ise birkaç yıl daha sürmüştü. Yılda iki defa beni ziyarete gelirdi. İlki doğum günüm olurdu, diğeri de Noel.

Orada kaldığım süre boyunca kalbimin içinde bir şeyler sertleşmişti. Clara vardı, sahip olmayı umduğum kız kardeşe en yakın kişiydi ama benden beş yaş büyüktü ve benden önce ayrılmıştı. Ondan sadece depresanlar sayesinde dünyayı nasıl susturacağımı ve saçları düzgün şekilde örmeyi öğrenmiştim. Şiddet ve sevgisizlik, beni soğuk biri haline getirmişti. Ardından, Clara'nın gidişinden sadece birkaç yıl sonra ölüm haberi gelmişti.

"Bizim gibi insanlar uzun yaşamaz." Bana bir defasında söylediğini hatırlamıştım ve o düşünce, hiç durmadan zihnimde dönüp durmuştu.

Annem beni eve getirdiğinde çoktan on altı yaşıma basmıştım. İçten içe çoktan ölmüştüm.

İnsanların işlerini; bana seni seviyorum ya da önemsiyorum dedirtecek kadar kolaylaştırmamıştım. Çünkü bu kelimelerin, geri alındığı zaman ne kadar can acıttığını biliyordum. Verdikleri sözlerden döndüklerinde ruhumun nasıl parçalara ayrıldığını biliyordum. Sırf annemin umursayıp umursamadığını görmek için sürekli kaçırdım. Umurunda olmazdı.

On yedi yaşıma girdiğimde kendim için işleri yoluna koymaya ve öfkemi marangozluk dersleri gibi verimli şeylere aktarmaya başlamıştım. Hatta öğretmenlik diplomamı alabilmek için Amerika'da burs bile kazanmıştım.

O kuş evlerini hiç yapmamayı diliyordum. O kaltağın beni öldürmesine izin vermeliydim. Annemi, kafasına çivi çakılmış halde yatak odamın zemininde terk ettikten sonra yasım kısa sürmüştü. Kendimi kötü hissetmemiştim, onun haklı olduğunu en başından beri biliyordum.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bende ters giden, korkunç bir şey vardı.

Başına gelenleri saklamak fazlasıyla kolaydı. O zalim kadını kimse umursamıyordu, benim dışımda kaybolduğunu haber verecek kimsesi yoktu. Beni öldürmeye çalışmadan önce zaten gitmek için her şeyi hazırlamıştım, o yüzden ayrılmadan birkaç gün beklemek kolay olmuştu.

İçinizdeki karanlığın, etrafınızdaki dünyaya sızması garipti. Uzun süre saklayamıyordunuz, yakınınızdaki şeylere de sırıyordu. Üç yıl, yeni edindiğim çevreye yayılması için yeterli bir süreydi.

Adamın biri, bar müdavimleriyle kavga ettikten sonra beni çamurun içinde dayak yemiş ve kanlar içinde bulmuştu, ayakka-bılarımı da çalmışlardı. Alkol kullanımına dair kötü bir döneme girmiştım. İlaçlarımla çok iyi uyum sağlıyordu. Bana tam da istediğim gibi bir keyif yaşıtıyordu.

Adam yanıma oturmuş ve tek kelime bile etmemişti. Yüzümdeki kanı silerken bütün bedenimi saran acıya küfürler savuruyordum. Tanrım, acı çekmekten nefret ediyordum. Hem içimden hem de dıştan acı çekmekten çok yorulmuştum.

O kadar uzun süre garip bir sessizlik içinde oturmuştuk ki rahatsız olmuştum. “Ne istiyorsun? Param yok,” diye homurdanmış ve kendimi zorlayarak ayağa kalktıktan sonra acıyla yüzümü buruşturup tekrar yere yığılmıştım.

Adam dikkatle beni incelemişti. Gözleri tıpkı benimkiler gibi bugüne kadar gördüğüm en donuk gözlerdi. “Yaşamak için hiç sebebin yok, değil mi? Boğulan bir adamı gördüğüm anda tanırım,” demişti fısıltıyla. Sesi kulağa alay eder gibi geliyordu.

Kanımda öfke kaynamaya başlarken tişörtünün yakasını kavramıştım. “Senin gibi meraklı bir piç kurusunu öldürmeme engel olacak hiçbir şey yok. Siktir git.” Onu arkaya doğru ittirdiğimde koluma yayılan acıyla haykırmıştım. Bileğimin yan tarafındaki kesikten kan sızıyordu.

Böyle mutsuzluk içinde yaşamaktan bıkmıştım.

Artık bunun bitmesini istiyordum.

Adamın kaşları yukarı kalkarken dudaklarında duygusuz bir gülümse belirmişti. "Teknik olarak, suç sayılacak bir şey yapmadığın sürece seni içeri alamam." Ceketine uzanmış ve ucuna susturucu takılmış bir tabanca çıkartmıştı. Parlak siyahtı, karanlığın içinde görmek neredeyse imkânsızdı. Kabzasının üzerine GB harfleri kazınmıştı. Kaşlarımı çatarken onunla göz göze gelmiştik. "O ayyaşların sana yaptıklarını yanlarına mı bırakacaksın?" Sesi yumuşacıktı, sanki onları öldürmemi ima etmiyormuş gibiydi ama kesinlikle bunu yapıyordu.

Bakışlarım tekrar tabancaya kaymıştı, dizimin üstünde duran ellerim titriyordu.

Bakışlarımdaki güvensizlik açıkça okunurken, "Beni nereye alacaksın?" diye sormuştum.

Yüz ifadesi yumuşamıştı. "Seni kabul etme kararını vermeden, bunu sana söyleyemem. Kararı sana bırakıyorum."

Gözlerimi kısarak ona bakmış, silahı almış ve ağırlığının tadını çıkartmıştım. "Adın ne?"

Ellerini ceplerine sokarken gülmüştü. "Vance Belerik ama Erik olarak bilinirim. Adımı ölüm ilanı ya da mezar taşı dışında hiçbir yerde göremezsin." Meraklanmıştım ama tabancayı daha sıkı kavramıştım. "Yani? Ne yapacaksın?"

Benim açımdan sorgulanacak hiçbir şey yoktu.

Ona annemden, yüzüne çaktığım çividen bahsedebilirdim. Tişörtümü yukarı kaldırıp göğsümdeki, bakmayı ihmal ettiğim o korkunç yara izini gösterebilirdim. Ama daha önce birine zarar vermek için asla böyle bir silaha sahip olmamıştım. Başkalarına işlediği suçların bedelini ödetmek için asla cesaretlendirilmemiştim. Bara giderken Erik peşimden gelmişti. Beni döven dört piç kurusu ve onlara arka çıkan bar sahibi haricinde, bar neredeyse boştu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Hepsini öldürmüştüm. Sandığımdan daha da kolay olmuştu. Onların gözlerindeki dehşet, içimde derinlerde yatan bir şeyi yatıştırmıştı. Bir canavarı.

Ve kendimi daha önce hiç olmadığı kadar canlı hissetmiştim.

Gözlerimi yavaşça açtığımda karanlıkla ve kemiklerime kadar işleyen bir soğukla karşılaştım. Tenime yapışan ter donmak üzereydi. Sigara dumanının kokusu ciğerlerime doldu. Yana döndüm ve Yüzbaşı Erik'i bir kayanın üzerine oturmuş, içine rahatça bir nefes çekerken gördüm. Bu alışkanlığı edinmemin sorumlusu oydu.

“Seni kaçış moduna sokan şey nedir?” diye mırıldanıp derin bir nefes verdi. Beni nasıl bulduğunu çözmeye çalışarak gözlerimi ona dikince omuz silkti. “Adams bana telefon edip senin kriz geçirdiğini söyledi.” *Bu neden burada, hiçliğin ortasında olduğunu açıklamıyor.*

Gözlerimi ağaçların zirvelerinde gezdirdim, bir zamanlar anılarımda canlı şekilde var olan acıyı tekrar hissetmeye çalışıyordum. Acıyı özlemek garipti, onun yokluğu insanın gerçekten yaşayıp yaşamadığını sorgulamasına neden oluyordu. Ya da bütün bunların sadece puslu bir rüyadan ibaret olup olmadığını.

Erik yeni yakılmış sigarayı göğsüme doğru fırlattığında hiç tereddüt etmeden yakalayıp içime bir nefes çektim.

Sessizce, “Beni önemseydiğini söyledi,” dedim. Kelimeler midemi bulandırıyor. Annemin beni yıllarca tek başıma bıraktıktan sonra eve getirip ardından da beni öldürmeye çalışmasının zihnimde canlandığı o görüntüler, sonsuza dek peşimi bırakmayacaktı.

İnsanlar karşılıksız sevgi göstermeye yatkın değildi. Her zaman çıkarları, sizden beklentileri olurdu. Bunu biliyordum. *Gölge Birlikler'deki herkes de biliyor. O halde Emery neden buna göre davranmıyor?* Dişlerimi sıktım.

Erik bana bakmadı, öylece sigara içmeye devam ediyordu. Belki de onun etrafındayken bu kadar rahat hissetmemin sebebi buydu. Ne yaptığımla ya da ne söylediğimle hiçbir zaman ilgileniyor gibi görünmezdi. Böyle insanlara bir şeyleri itiraf etmek daha kolay oluyordu.

“Bunda ne gibi bir sorun var? En azından seni öldürmeye çalışmayacağını biliyorsun.” Erik’in sesi bana kızmış gibi geliyordu. Yana doğru taranmış saçları, etrafımızdaki karın içinde koyu görünüyordu. Açık kahverengi gözleriyle beni süzdü, Emery’nin gözleriyle benzer bir tondaydı.

Peki bunu nereden biliyordu? Emery benim yanımda masum ve nazik davranıyordu. Ama onun gerçek halini biliyor, damarlarında yaşayan infazcıyı tanıyordum. Bugün kendi gözlerimle görmüştüm. Eğer fırsatını bulursa şansını deneyeceğinden hiç şüphem yoktu.

“Onun bir Mavestelli olduğunu biliyor muydun?” Ona bakarken sesim kısıldı, vereceği cevabı tahmin ediyordum.

Erik gözünü bile kırpmadan sigarasından derin bir nefes alıp üfledi ve iç çekti. “Evet. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.” Sigarasını kara fırlatıp sert bir duruşla ayağa kalktı.

Erik’in agresif tavrına uyum sağlayarak konuyu değiştirdim. “Neden buradasın, Yüzbaşı? Fury Timi’nin göreve hazırlandığını sanıyordum.” Saçlarımdaki karı temizlemek için başımın arkasını silkeledim ama onun yerine kanla karşılaştım. *Siktir*. Ne zamandır kanamam olduğunu merak ediyordum.

Erik omuz silkti. “Önemsiz bir görevdi. Zaten birkaç gün önce gelmiştik, o yüzden bu dönemin denemelerini izlemek için ben de geldim.” *İzliyor muydu?* Öfkeyle ona baktım. “Senin çılgınlıkların olmadan pek fazla şey yapamıyoruz. Yeni takım arkadaşınla yaşadığın her küçük şeyde paniğe kapılmana gerek yok. Onu da diğer herkesi yaptığın gibi kullan. Sadece kızı öldürme.” Tepemde dikilip bana uzun bir süre sertçe baktı. “Siyah seviyedeki görevlerde daha fazla kişi kaybedemeyiz ve önümüzde bizi

KALBİMDEKİ BİÇAK

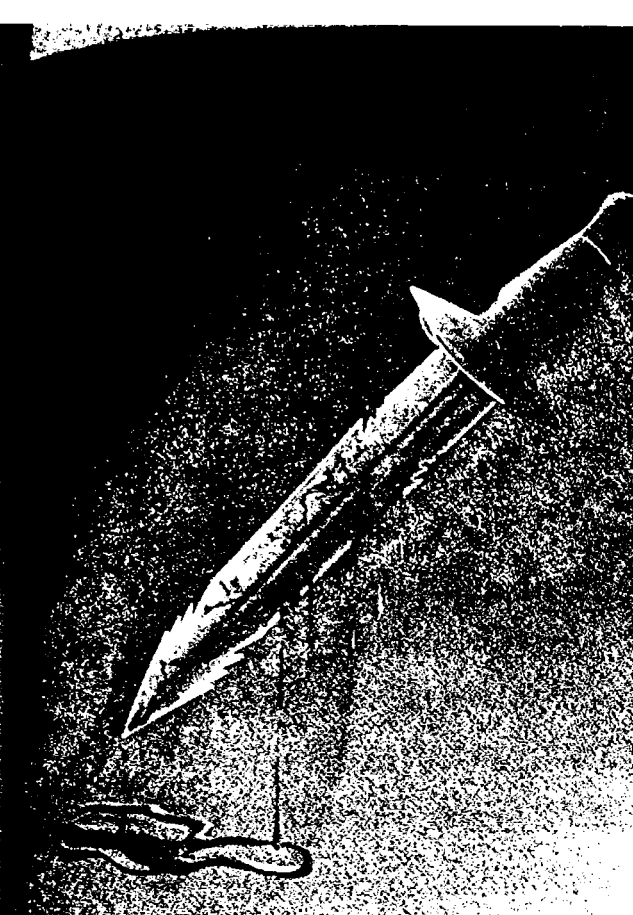
bekleyen büyük bir tane var. Bu yüzden beni hayal kırıklığına uğratma. Sana ihtiyacımız var, Mori.” Uzattığı eli tuttum. Erik beni kaldırdıktan sonra hafifçe sırtıma vurdu.

“Deniyorum, Yüzbaşı. Zeki biri ve ondan gerçekten hoşlanıyorum. Sanırım o benden daha uzun yaşayacak.” Sesim kısık çıktı. Sıcak ve ıslak bir şey dudaklarımdan çeneme doğru akıyordu. Ben kanı silerek temizleyemedim Erik’in gözleri burnuma kaydı. “İyiyim,” dedim. Bu artık otomatik verilmiş bir cevaptan farksızdı.

Erik önümden yürüyerek bizi sığınağa geri götürürken, “Buna daha ne kadar inanacağını merak ediyorum,” dedi.

Zaten çoktan sorgulamaya başladım. Ona da böyle söylemeyi düşündüm.

Bunun olmasını Emery sağlamıştı.

BÖLÜM 20

Emery

Herkes sıcak duşları açgözlülükle kullanıyordu, Yeraltı'nda maruz kaldığımız buz gibi sulardan sonra bu beklenen bir durumdu. Ben de farklı değildim. Çoğundan daha erken kalkıp elimden geldiği kadarıyla hem sıcak suyun hem de buharın tadını çıkartıyordum.

Cameron dün gece dönmemişti. Uykuya dalmam uzun sürmüştü ama en sonunda sızıp kalmıştım. Birkaç saatlik uyku yeterli gelmese de daha fazla uyuyacağımı sanmıyordum. Özellikle de diğerleri yataklarından kalkıp hızla banyolara ilerlerken.

Yemekhaneye doğru yürüdüğüm sırada Cameron'ı oturmuş, sandviç yerken buldum. Buradaki yemekler, Yeraltı'nda yediklerimizden daha lezzetliydi. Dehşet verici ilk denemeden sonra hayatta kalmayı başardığımız için ödüllendiriliyor gibiydik ve bu rahatsız ediciydi. İkincinin nasıl olacağını düşünmek bile beni dehşete düşürüyordu.

İki bardak kahveyi masaya bıraktığımda Cameron dönüp sertçe bana baktı. Teşekkür edip etmediğini umursamadan birini ona doğru ittim. Bu yalnızca dün gece yaşananlar sonrasında yapılan nazik bir jestti.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Cameron yemek yediğimiz sırada hiçbir şey söylemedi. Bree ve Damian gelip masamıza oturmadan önce kahvesi soğumuştur bile.

Bree, "Günaydın," dedi neşeli bir sesle. Haftalardır yalnızca ben ve Cameron vardık, o yüzden ikisinin buraya gelmesi beni şaşırtmıştı. Bree'nin gözleri berraktı, güne başlamak için heyecanlı görünüyordu. Aldığı yaraya göre topallaması hafifti, revirde ağrı kesici bulmuş olmasını umuyordum. Keşke onunla aynı kafa yapısında olsaydım. Benim kafam, Wraith ya da Cameron'ın ellerinde ölmek arasında sıkışıp kalmıştı.

Kendimi zorlayarak gülümsedim. "Günaydın."

Damian'ın esnemesi, benim de esnememe sebep oldu. "Bugün ölmeye hazır mısınız?"

Cameron'ın gözleri ifadesizdi, kollarını sıkıca göğsünün üzerinde birleştirmişti.

Bree tabağını masaya bırakırken sıkıntıyla iç çekti. "İki saniyeliğine de olsa pozitif kalamaz mısın?" diye mırıldanıp çayından bir yudum aldı.

Damian ne yapacağına karar vermeye çalışır gibi bana döndü. Tabağımdan bir dilim jambon alıp onunkine uzattım, erken kalkanlar hepsini kapmıştı. "Al. Diğer tarafa gitmeden önce güzel bir şeyler yesen iyi olur," dedim esprili şekilde.

Gülümsedi ve sunduğum parçayı almadan önce dikkatle beni süzdü. "Gördün mü? Emery beni anlıyor." Bana göz kırptı. Bunun en azından şimdilik ateşkes anlamına geldiğini umuyordum.

Bree başını iki yana sallayıp güldü. "Huzur içinde yemeğimi yiyebileceğim sürece umurumda bile değil."

Cameron homurdandığında dikkatim ona kaydı. Arkasına yaslanmış, yarı açık gözleriyle Damian'a öfkeyle bakıyordu. "Eğer ona bir daha göz kırparsan, o lanet gözünü keser ve oyup çıkartırım." Cameron sözlerinin son kısmını pekiştirmek için Damian'a alaycı bir şekilde göz kırptı.

Damian irkilip hızla yemeğine döndü. *En azından Cameron'dan korkması gerektiğinin farkında.* Eğer işler o noktaya gelirse, ikisini de öldürüp öldürmeyeceğimden emin değildim ama Cameron tereddüt etmezdi. Gölge Birlikler'e faydasının dokunması dışında önemseydiği hiçbir şey yoktu.

"Sizce ikinci denemeyi ne zaman açıklarlar?" Bree tabağını kenara kaydırırken konuyu değiştirdi.

Cameron'a döndüm, bu konuda mantıklı fikir yürütebilecek tek kişi oydu. Gözlerimin ona döndüğünü hissedince bana baktı. "Mücadelenin ne üzerine yapılacağına bağlı. Adams öğle yemeğinde ya da tıpkı dün geceki gibi deneme başlamadan sadece birkaç dakika öncesinde duyurabilir." Siyah yüzüklerinden birini çıkartıp sıkılmış gibi masanın üzerinde döndürmeye başladı.

Yüzüğünün yaydığı titreşim boynumda ürpertiler dolaşmasına neden oldu. "Bu defa savaş bıçaklarının dışında silahlarımız olacak mı?" Yanımızdaki masalardan duyulabildiğimizi ve bazılarının da bizi izlediğinin farkındalığıyla fısıldadım. Mori'ye soru sormamız hiç adil değildi. Bu sadece onların bize daha da öfkelenmesini sağlıyordu.

Cameron omuz silkip gözlerimin içine baktı. Soğumuş kahve bardağına dönmeden önce gözlerinde anlık bir özür parıltısı belirdi. Parmağını kupanın etrafında dolaştırdı. "Genellikle ikinci turda tüfek ve tabanca alırız ama her sene değişiyor. Yani fazla umutlanmayın."

Masamız sessizliğe gömüldü ama birkaç dakika sonra Takım Çavuşu Adams bütün alana seslenmeye başladı. Yüzündeki sinsî sırıtışa rağmen bütün hücrelerimde korku uyandırmayı başarıyordu. Yaptığı tek şey durmadan kötü haberler paylaşmaktı.

"Dinleyin acemiler. Geriye sadece elli kişi kaldınız, ilk denemenin finalinde patlayıcılar devreye girmediği için ikinci aşamada kendi takımlarınızı kurmanıza izin veriyoruz. Her takımın beş üyesi olacak. Eğer yerinizde olsaydım akıllıca bir seçim yapardım çünkü bu denemede yalnızca dört takım sona kalacak.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Takım arkadaşlarınızdan kimse geride bırakılmamalı. Bunun anlamı, takımınızdaki her acemi sizinle birlikte sınırı geçmek zorunda. Ölü ya da diri. Herkes bir şekilde orada olmanın yolunu bulmalı, aksi takdirde takımınız yok hükmünde kabul edilecek.” Sesi yemekhanenin içinde yankılandı. Çatalların masaya çarpması ve birkaç kişinin dehşete düştüğünü belli eden öğürtüleri sessizliği bozuyordu.

Yani ilk aşamada acemilerin arasında oluşan iyi niyeti ve ateşkesi paramparça etmişlerdi, şimdi de bizden tekrar bir arada hareket etmemizi mi bekliyorlardı? Bu düpedüz zalimlikti.

Adams art niyetli bir şekilde sırtıttı. “Silahlar gece yarısına beş dakika kala dağıtılacak. O zamana kadar ekiplerinizi ayarlamış ve hazırlanmış olun.” Masadan aşağıya indi, yemekhaneden çıkarken sağ kolu olan birkaç asker de onu takip ediyordu.

Dikkatimi tekrar masamıza çevirdim.

“Hepsi bu kadar mı? Eğer biri ölürse, o halde ekibin tamamı-” Damian kekeliyordu.

Cameron boynuna götürdüğü eliyle patlama hareketi yaptı. “Ölür. Tabii, *eğer* ölü bedenlerini kendinle birlikte kontrol noktasına kadar sürüklemezsen,” dedi sıradan bir şeyden bahseder gibi.

Bree’nin yüzü soldu ve Damian ilk defa sessiz kaldı. Öğrencilerin geri kalanı da aynı durumda gibi görünüyordu çünkü dört saniye boyunca yemekhaneye tamamen sessizlik hâkim oldu ve peşinden ortalık bir anda karıştı.

Çoğu kişi dün acımasızca dağıttıkları ittifaklarını tekrar kurmaya çalışıyordu. En fazla kişinin Arnold ile Wraith’in etrafında toplanması ve takımlarına katılmak için yalvarması pek de şaşırtıcı değildi. Dün kurduğumuz tuzakta bazı arkadaşlarını kaybetmişlerdi ama hâlâ ikiye ayrılacak kadar güçlü bir grupları vardı.

Wraith’in Cameron’a odaklanmış gözlerinde acımasız bir karanlık dolaşıyordu. İntikam, hatta belki de gurur olabilirdi.

Arnold daha az öfkeli ve güce daha aç görünüyordu, insanların ayaklarına kapanıp yalvarmasından son derece memnundu.

Wraith kendisiyle konuşmaya çalışan acemileri görmezden geldi ve ayağa kalkıp bize doğru yürümeye başladı. Boğazımda bir düğüm oluştu. Bree derin bir nefes alırken olduğu yere sindi, ben de omuzlarımı dikleştirerek masanın altından yumruklarımı sıktım.

Wraith yanına oturduğunda Cameron sırttı. İkisi yan yanayken sıradan insanların arasında gladyatör gibi görünüyorlardı. İkisinin de omuzları genişti ve çenelerinde belirginleşen kaslarıyla birbirlerini tartıyorlardı.

“Sen ve velet, bizim ekibimize katılmalısınız,” dedi Wraith kendinden emin bir şekilde. Gözleri aklına sonradan gelmişim gibi bana kaydı. Ona sert bir bakış attım ama bunu kolayca yok saydı. Yaptığı bunca şeyden sonra onunla ortak olacağımızı gerçekten düşünüyor muydu? Cameron’ın sırtına sapladığı bıçaktan bahsetmiyordum bile.

Piç kurusu.

Cameron ayağını Wraith’in bacaklarının arasından geçirip sandalyenin kenarına koydu ve sertçe tekmeledi. Wraith arkaya doğru savrularak yere düştüğünde yemekhanenin tamamı -yalakaların şaşkınlık dolu nefesleri haricinde- sessizliğe gömülmüştü.

Wraith bir saniye içinde doğruldu, öfkeyle sanki yumruk atacakmış gibi Cameron’a ilerliyordu. Arnold masasından kalktı ve kavga çıkacakmış gibi buraya doğru yürümeye başladı. *Siktir, bu çok fena olacak.* Bree ve Damian ayağa kalkıp masadan birkaç adım uzaklaştı. Oturmaya devam ettim ve aşağıya inerken her ihtimale karşı sakladığım yedek bıçaklarımdan birini kınından çıkardım. Wraith bana temkinli bir bakış atarken kabzayı daha sıkı kavradım.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Orada ne var, velet?” Öfkeyle bağırdıktan sonra sağlam elini masaya vurdu ve bana doğru uzandı. Ama Cameron daha hızlıydı, Wraith’i başının arkasından tutup alnını masaya çarptı.

Wraith, vücudu tahtanın kenarından aşağıya kayarken inledi. Cameron yakasından tutup gözlerini görebileceği kadar onu yukarı kaldırdı. “Seni çıplak ellerimle öldürmeden önce siktir git,” diye mırıldandı. Wraith’in gözleri, Cameron’ın sesindeki saf nefret karşısında kocaman açılmıştı.

Arnold ortağının yanında dururken bize küçümser bir gülümsemeyle bakıyordu. “Hepiniz öldünüz pislikler.” Cameron’ın ayaklarına tükürdükten sonra Wraith ile masalarına geri döndüler.

Cameron’ın gözleri öfkeyle kaynıyordu. Başını bana doğru salladı. “Hadi gidelim.” Damarlarımda gezen heyecanı bastırıp arkasından gitmek için ayağa kalktım. Diğerleri takımlarını oluşturma telaşına geri dönmeden önce kısıkları gözleriyle bizi inceledi.

Cameron’ın ceketinin arkasını çekiştirdiğimde dikkatini omzunun üzerinden bana çevirdi. “Kalıp birlikte takım kurmamız gerekmiyor mu?” Terlemiş avuçlarımı pantolonuma silip sertçe atan kalbimi dizginlemeye çalıştım. Takım görevlerine alışık değildim. Hayatımı ve güvenimi, başkalarının ellerine bırakamazdım.

“Kiminle birlikte hareket edeceğimizin hiç önemi yok. Orada ölmemize izin vermeyeceğim,” diye mırıldandı. Revirin olduğu koridora doğru yürürken önüne bakıyordu. Cameron bizi bir kapı ileride bulunan eğitim odasına götürüyordu. Tek kaşımı kaldırdım. Neden oraya gidiyorduk ki?

Işıklar loştu ama buna rağmen buradaki silah odasının sağlam ve yeni olduğunu görebiliyordum. Sanki yıllardır hiçbirine dokunulmamış gibiydi ya da Gölge Birlikler’in temizlik ekibi işini kusursuz yapıyordu. Atış poligonunun sonunda duran mankenlerde yalnızca birkaç çizik vardı, zeminde Yeraltı’ndaki üste olduğu gibi lekeler ya da izler yoktu.

Tüfeklerin etrafında dolaşırken, “Daha önce bu denemeye katıldın mı?” diye sordum. Yeraltı’nda gördüğüm gibi modifiye edilmiş, beyaz detaylara sahip gümüş bir *ACE 32* vardı. Ona doğru çekiliyordum. Bu gece muhtemelen öldürmek için ateş etmek zorunda kalacağımdan nişan alma pratiği yapmaya karar verdim. Tekrar uzun menzilli bir silaha sahip olmak iyi hissettiriyordu ama bu, diğerlerine de avantaj kazandıracaktı.

Cameron iki geliştirilmiş yelek aldı ve ben daha ne yaptığının farkına varamadan birini bana fırlattı. Yeleği havada kaparken ona bıkkın bir bakış attım.

“Aslında evet. Doğru şekilde hazırlanmayı akıl edecek kadar zeki olan acemilerin kazanma şansının oldukça yüksek olduğunu biliyordum. Rafta duran bandı alıp elinin etrafına sar. Şu yeleği de giy,” diye emrederken dikkatinin bir kısmı başka yerdeydi. Bir şey ararken gözleriyle silahların olduğu masayı inceliyordu.

Söylediğini yapıp avuçlarımı medikal bantla sardım ama buradaki işimiz bitene kadar yüksek korumalı yeleği giymemeye karar verdim. “Denemelere giderken bunları yanımızda götürebilir miyiz?” diye sordum. Denemenin ne olduğunu öğrendiği andan itibaren bambaşka bir kafa yapısına girmiş gibi görünmesi beni tedirgin ediyordu. Sistematik şekilde hareket ediyordu, botunun içine yerleştirmek için fazladan bıçak ve yedek şarjör aldı.

Cameron başını salladı. “Silahları da,” dedi kısık sesle.

Gözlerim şaşkınlıkla büyüdü. “O halde Adams neden bir şey söylemedi?”

“Gölge Birlikler, risk alan; keskin zekâlı ve takımlarının hayatla kalabilmesi için ne gerekiyorsa onu yapmaya hevesli olan askerleri ödüllendirir. Bu, hile yapmak anlamına gelse bile.”

Bunu tahmin etmem gerekirdi. “Gölge Birlikler karanlık olmayan hiçbir şey yapmıyor, değil mi?” Bakışlarımı elimde tuttuğum *ACE 32*’ye indirdim. Burası bizim gibilere uyan bir yerdi.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Dünyanın, karanlık olan o yüzünde adil olan hiçbir şey yoktu. Şaraplarına kattığım bir şişe zehirle öldürdüğüm dört nöbetçiye düşündüm. Patronlarının onları ödüllendirdiğini sanıyorlardı. *Zavallı herifler.*

Cameron güldüğünde derinden gelen sesi, bakışlarımı ona çekti. Zayıf olsa bile o gülümsemeye hayrandım. “Karanlık işler bizim olayımız. Ya günahkârla birlikte kirlenirsin ya da korkarım Gölge Birlikler seni yer, güzel kız.”

Ona dik dik bakıp tüfeğimi kaldırdım ve atış poligonunun sonundaki mankenleri nişan aldım. “Bana Kopartan İnfazcı demelerinin sebebi azize olmam değil, *Mori*,” diye mırıldandıktan sonra tetiği çektim. *ACE 32* namlusunun ucunda bulunan susturucu sayesinde sessizce ateşlendi ve mermi havada olağanüstü şekilde süzüldü.

İlk mankenin kafası, kurşun alnına değer değmez patladı. İkincisinin, omurgasına vurduğum darbeye kafasını koparttım ve üçüncüsünün de kalbini parçaladım.

Tüfeğimi bir elimle sıkıca kavrarken yanımdaki masada duran tabancalardan birini alıp arkamı döndüm ve arkamdaki cansız mankenin boğazına nişan alıp tetiğe bastım.

Cameron kollarını birbirine bağlamış dursa da beni izlerken bakışlarına yansıyan arzuyu gizleyemiyordu. Duvardan çekildi ve bana doğru gelip etrafımda dönmeye başladı, vücutlarımızın arasında sadece birkaç santim vardı. Kokusu çevremi sardığında derin bir nefes aldım. Bana *neredeyse* dokunuyor olması bile beni çılgına çevirmeye yetiyordu. İstediğim tek şey o zalim ellerinin tekrar tenimde dolaşmasıydı.

“Ama tıpkı bir azize gibi görünüyorsun, Em. Asıl sorun da bu. Tek oturuşta yenip bitirilecek kadar tatlısın. Öldürebiliyor olman, ortağını kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bildiğin anlamına gelmiyor. Yaptığın korkunç şeylerin içinde sıkışıp kalarak çürümenin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Sen sadece modern koşullar içinde sana tahsis edilen kötü insanları

öldürüyordun. Burada, öldürmeyi kendin *seçtiğin* insanların hayatlarını ellerinden alacaksın. Tıpkı senin gibi yalnızca hayatta kalmaya çabalayan acemilerin hayatlarını. General Nolan bizi kimin peşinden gönderirse onları öldüreceksin. Buna dayanabilecek misin?” Cameron karşıma geçip gözlerimin içine bakmadan önce etrafımda yavaşça bir tur attı.

“Dün başka hayatlara son verdim ve sonra da bebek gibi uyudum, unuttun mu?” diye yalan söyledim. Uykum kesinlikle berbattı. Ama hayal kurmak ve gerçeklerden kopmak, akıl sağlığımı korumak için bildiğim tek yoldu. Bunu bana Reed öğretmişti ve beni kendimden kurtarmıştı.

Başını yana eğip sırtıttı. “Ve o zamandan beri içinde bir boşluk var. Gözlerine dolan suçluluk duygusunu görebiliyorum. Sadece bunu kabullenmek istemiyorsun. Kendini bunlardan soyutlamak seni hayatta tutar, sen de en azından bunu yapacak kadar akıllısın.”

Altdudağımı ısırdım. Bunları nasıl görüyordu? Sadece bana bakarak bütün bunları bilebilmesi rahatsız ediciydi. O kadar şeffaf mıydım? Öyle olmaya çalışmıyordum. Onun kadar kalpsiz olmayı beceremiyordum, Cameron gibi her şeyimi kaybetmemiştim.

“Gördün mü? İşte senin problemin bu. Kalbini, bu sanki sana bir şey kazandıracakmış gibi ortalığa savuruyorsun. Başkalarını umursamak sana *hiçbir şey* kazandırmaz. Sana bu konudaki ilk hayal kırıklığını yaşatmama izin ver. İçindeki bir parçayı *kaybedeceksin*. Bu, en sonunda gerçekleşecek. O yüzden ne kadar erken olursa o kadar iyi çünkü denemeler sona erdiğinde benden daha iyi durumda olmayacaksın.” Kelimeleri duygudan yoksundu.

Yere bakıp gözlerinden kaçınmaya çalıştım ama soğuk parmakları çenemi yakaladı ve başımı kendisine çevirdi.

“Böyle olmak iyi, Em.”

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Gerçekten mi? Çünkü sen pek de iyi görünmüyorsun, Cameron. Benim hiçbir şeyi anlayamadığımı söylüyorsun. Peki ya sen? Biliyorsun, ben de seni gayet iyi okuyabiliyorum.” Dediklerim karşısında irkildi ve gözlerini kıstı.

Aramıza biraz mesafe koymak için geri çekildim ama o da aynı hızla hareket edip beni duvara yasladı. Cameron başını duvara dayayıp dudakları kulağıma değene kadar eğildiğinde derin bir nefes aldım. “O sinsi diline dikkat et,” dedi fısıltıyla. Nefesi boynumu ısıtırken bütün bedenime bir sıcaklık yayıldı.

“Yoksa ne olur?” diye sordum yumuşak bir sesle. Yüzlerimiz birbirine temas edene dek yanağımı ona çevirdim.

Cameron parmaklarını yavaşça benimkilerle birleştirdi, elimi belimin arkasına götürürken boğazı hareket etti. “Dersini alana kadar seni cezalandırırım. Sen daha fazla konuşamayacak hale gelene kadar,” diye fısıldadı dudaklarımın üzerine.

Elimi tutan elini gevşettiği sırada gözleri dudaklarıma kaydı.

“Şimdi de şefkatli biri mi olmak istiyorsun? Dün gecedен sonra?” dedim duygusuz bir sesle. Bu, en sonunda onun soğukluğunu kırmayı başardı.

“Bu şefkat değil. Açlık.”

Cameron arzusuna yenildi, sanki bu ilk ve son öpücüğüymüş gibi beni öpmeye başladı. Bir elini boğazıma kaydırırken diğerini sertçe arkamda tutuyordu. Sözüne sadık kalarak beni tüketiyordu. Dudaklarım aynı ritimle hareket ediyor, kalplerimiz birbirimizin göğsüne doğru şiddetle çarpıyordu. Cameron’ı herkesten daha iyi tanıyormuşum gibi hissediyordum ama aynı zamanda hiç tanıımıyormuşum gibi geliyordu.

Dili içeri girip ağzımın her santimini keşfederken dudaklarımın arasından bir inleme döküldü. Elleri de aynı şeyleri yapıyordu. Bileğimi serbest bıraktı, sanki bana ilk defa dokunuyormuş gibi bedenimin kıvrımlarını okşuyordu. Şimdi daha nazikti,

göğsümün üzerinde dolaşan başparmağı neredeyse hüzünlü bir his veriyordu.

Cameron başını çekip dişlerini sertçe sıktı. Aramızdaki şey her neyse açığa vurmamak için kendini tutarken boynundaki damarlar belirginleşmişti.

Dudaklarımı boynuna bastırdım ve kollarımı yavaşça gövdesine dolayıp parmaklarımı kaburgalarında gezdirdim. “Neyden korkuyorsun, Cam? Ben sadece bir kadıyım. Sen de umursama yeteneğinden yoksunsun, unuttun mu?” diye fısıldadığımda ürperdi.

Vücudu kaskatı kesildiğinde kısa süreliğine aramızdaki bu zekâ savaşını kazandığımı sandım. Ama burnunu benimkine yaklaştırarak ruhumun derinliklerine baktı. “En sonunda seni incitmeyeceğimi düşünüyorsun, değil mi Emery? Sadece son şarkı söylenene, göreceğin en son şey ben olana kadar kırılğan parçalarını bir arada tutmaya çalışıyorum.”

O kadar kötü bir görüntü değil, diye düşünürken o soğuk ürpertilerin damarlarıma işlemesine engel olmaya çalışıyordum.

Onu tekrar öperken dudaklarına doğru gülümsedim. “Ne kadar şairane. Korkarım ki aklını kaçırmışsın,” diye soludum. Cameron hırladı ve beni duvara itip saçlarımı yumruğunun etrafına dolayarak tenimi ateşe verdi.

Cameron ellerini tişörtümün altına sokup memelerimi okşadı. “Sadece sen beni böyle bir delirme noktasına getiriyorsun. Sana o kadar vahşi şeyler yapmak istiyorum ki.” Pantolonumun fermuarını indirirken altdudağımı ısırdı. Dişlerinin verdiği acı ve hemen ardından gelen dilinin nazik dokunuşu karşısında inledim.

Beni bir kez daha öpüp uzaklaştı ve gözlerimin içine bakarak önümde diz çöktü. Sırtım duvara yaslanmış halde ayakta duruyordum.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Sakin kıpırdama,” dedi pantolonumu indirdiği sırada ve uyarılmamın kanıtını gördüğünde inledi. “Bedeninin dokunuşumu ne kadar istediğine bak aşkım.” Parmaklarını kıvrımlarımın arasında kaydırıp klitorisime dokundu. Dudaklarım aralanırken ellerimi duvara yasladım, saçlarını tutup ağzını nabız gibi atan merkezime zorla bastırmamak için elimden geleni yapmaya çalışıyordum.

Cameron bakışlarını bana çevirdi, gözleri öyle çekiciydi ki içimde bir şeyleri uyandırıyordu. Yaptığı tek şey buydu, uzun zaman önce öldüğünü sandığım şeyleri ortaya çıkarıyordu.

Dudaklarını merkezime getirip dilini kadınlığımda gezdirirken gözlerini benimkilerden çekmedi. Ağzını klitorisimin etrafına kapatınca, zevkin tadını çıkartıyormuş gibi gözlerini yumdu. Ardından uyluklarımı kavrayıp dilini içime kaydırıp ve alçak sesle inledi.

İçimi saran hazla dizlerimi büküp haykırdım. Cameron sanki gerçekten aklımı kaçırmamı istiyormuş gibi beni yalamaya devam ediyordu. Ellerim onun güzel ve yumuşak saçlarını buldu, o beni tıpkı vahşi bir hayvan gibi parçalara ayırırken kalçalarım hafifçe sallandı. Hızla zirveye tırmandım ve Cameron beni tamamen yutarken çılgılıma engel olmak için dişlerimi dudağıma geçirdim.

Orgazmımı açgözlülükle sömürdü ve ben onun ellerinde çırpınıp nefes alabilmek adına bana bir dakika izin vermesi için yalvarana kadar da beni bırakmadı.

Cameron en sonunda durup dudaklarını yaladığında, ben de kığım antrenman matlarına çarpana dek duvardan aşağıya kaydım. Nefes alış verişim düzensizdi, Cameron beni sanki hücum tüfeğinden daha hafifmişim gibi kaldırdığında soluğum kesildi.

“Ne yapıyorsun?” Elimi göğsüne bastırırken nefes nefese kalmıştım. Cameron arzu dolu gözleriyle bana bakarken beni bıçakların olduğu masaya yatırdı. Siyah saplı bıçağı eline aldığı anda kalp atışlarım hızlandı ve korku damarlarıma süzüldü.

“Sen hıçkırıklara boğulana kadar seni sikeceğim ama her ihtimale karşı eğer kendimi kaybedersem-” Bıçağı elime bıraktı. “Kendini benimle birlikteyken güvende hissetmeni istiyorum, Em... En azından bir kişinin benim yanımda güvende hissetmesini istiyorum,” diye fısıldarken acı içindeki gözlerini kaçırdı.

İtirafıyla birlikte göğsüme bir acı yayıldı. Onun için gardım indirmenin ne kadar zor olduğunu biliyordum. Cameron gardını *indirmezdi*.

Bıçağı alıp ona güven verir gibi gülümsedim. Cameron duraksadı ve başparmaklarını pantolonuma geçirip masanın üzerinde sanki kurbanmışım gibi uzanan vücuduma baktı. Kendimi zorlayarak bakışlarımı ondan kaçırdım. Bana karşı hiçbir şey hissetmediğini bilmek, anlamsız duyguların kalbimin yüzeyine doğru çıkmasına neden oluyordu.

Bu yalnızca seks.

Bir saniye sonra pantolonunun yere düşme sesi, gözlerimi tekrar ona çevirmemi sağladı. Aleti seğiriyor, ucundan sıvısı damlıyordu.

Onun, aletini yumruğunun içinde okşayıp ardından girişime doğru yönlendirmesini izlerken dudaklarımı yaladım. Cameron’ın saçları, içime girerken alnına döküldü. Kalın aletiyle beni genişlettiği sırada kaşlarını çatıp dudaklarını araladı. Basınç ve zevk karnıma hücum edince sırtım kavislendi.

“Siktir, aletimi öyle sıkı kavırıyorsun ki,” dedi hırıltılı bir sesle. Dudaklarını köprücük kemiğime bastırıp kalçalarını benimkilerle aynı hizaya getirdi. Boynuna doğru inledim. Daha önce asla onun beni doldurduğu gibi böylesine, tamamıyla dolmamıştım. Kalçam istemsizce ona doğru kıvrıldı, bedenim Cameron’ın hareket etmesi ve beni boşaltması için ona yalvarıyordu.

Cameron kısık sesle gülüp çenemin altındaki hassas teni ısırdı ve çığlıklarına daha fazla karşı koyamayarak içimde

KALBİMDEKİ BİÇAK

gidip gelmeye başladı. Bacaklarımı beline dolayıp parmaklarımı omuzlarına gömdüm.

Beni böyle şefkatle sarması ama bir yandan da kalçalarını acımasızca itmesi, aklımdaki bütün düşünceleri ekseninden kaydırıyordu. Cameron'ın her parçasını istiyordum. Günahkâr vücudunun her zerresini, öldürücü dokunuşlarının tamamını istiyordum.

Hepsini istiyordum.

Parmaklarımı saçlarının arasından geçirdim ve avuçlarım hafifçe yanaklarına değdi. Cameron üstümde derin nefesler alıp veriyordu. Açık yeşil gözleri benimkileri bulduğunda kalbini buzla kilit altına alan o soğukluk biraz eridi. Hareketleri yavaşladı, önce sevgi dolu bir bakışla ruhumun derinliklerine baktı ama hemen ardından o bakışlarda korku belirdi.

Göğsünü hızla benimkiyle aynı hizaya getirdiğinde hem sıcaklığı hem de kokusu etrafımı sardı.

“Bana böyle bakmandan nefret ediyorum,” diye fısıldadı kulağıma. O soğuk ton, sesine geri dönmüştü. İçime sertçe girerek bana çığlık attırdı. Bu da neydi böyle?

Derin bir nefes alıp omzunu ısırdım.

Cameron hırladı ve titreşim göğsümden geçip kalbime ulaştı. Öfkeyle, “*Seni* korumak zorunda olmaktan nefret ediyorum,” dediğinde irkildim. Ardından daha yumuşak bir şekilde, “Sen benim başıma gelen en korkunç şeysin,” dedi. Sesi çatlamıştı.

“Cameron.” Sesimin bu kadar üzgün çıkmasından nefret etmişim, boğazımdaki yumruyu bastırmaya çalıştım.

“Bu, seni becerdiğim son sefer. Bir daha bana dokunmanı istemiyorum. *Bundan nefret ediyorum*. Ellerinin tenimde hissettirdiği o duygudan nefret ediyorum.” Sesi alçak ve küçümseyiciydi. Kollarını omuzlarıma dolayıp göğsüm onunkine değene kadar beni kaldırdı.

“Senden nefret ediyorum.” Gözyaşlarımı zorla tutarken bir yandan da onu kendimden uzaklaştırmaya çalışıyordum ama kollarını sıkıca etrafıma dolamıştı. “Senden nefret ediyorum! Bu psikopatlarla dolu yeraltı dünyasına, bu kadar insanın içinden seninle sürüklenmek istediğimi mi sanıyorsun?” Bana verdiği bıçağı düşürüp kaburgalarına yumruk attım.

Gitmeme izin vermedi, sadece beni masadan kaldırdı ve dik durmamı sağlayan sert aleti hâlâ içimdeyken beni karanlık köşeye doğru taşıdı. Ben kucağında dururken sırtını duvara yaslayıp yere oturana kadar kaydı.

Aramızdaki bu bağ, yalnızca daha fazla öfkelenmeme neden oluyordu. Ne sikim yapıyordu böyle? Tavrının bir sıcak, bir soğuk olmasından artık bıkmıştım. *Kendini sabote eden aptal.*

“Cameron bırak beni,” dedim sertçe.

Kollarını gevşeterek yan tarafına düşürdü ama alnı omzuma yaslanmış halde kalmaya devam etti. Sessizliğimiz birkaç dakika boyunca sürdü. Duygularım kafamın içinde karmakarışık.

“Benden nefret etmiyorsun, Em. Sorun da bu zaten, anlamıyor musun?” dedi kısık bir sesle. Bunu neden böyle üzgün söylemek zorundaydı ki? Boynuma değen sıcak nefesi tüylerimi ürpertiordu.

Derinlerimde nabız gibi atan aletini hissederken yutkundum ve Cameron başını kaldırıp duvara yaslayana kadar omuzlarını yavaşça arkaya ittim. Gözleri neredeyse kapalıydı, yaralı ve kırık. İçimi delip geçiyordu ama buna rağmen yüzünde zayıf bir gülümseme vardı.

“Seni mahvederim. İçinde kalan son parlaklığı da çalarım.” Bakışları sertleşti. Taş kalpli bir adamın kararlılığıyla, “Bana umutsuzluktan başka bir şey vermiyorsun,” dedi.

Ayağa kalkmak için hareketlenmeden önce gözyaşlarımı uzaklaştırmak için öfkeyle gözlerimi kırptım. Ellerini sertçe kollarıma koyup beni sabit tuttu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Göz göze geldik. *Ne kadar cüretkâr.*

Söylemek istediklerimi netleştirmek için ona biraz daha yaklaştım. “Senden hoşlanmıyorum, *Mori*. Sen gerçekten boktan herifin tekisin.”

Sırıtsa da yüzüne anlık bir acı yansıdı. İki parmağıyla göğüs-kafesime vurdu. “Üzerimden kalk ve siktir git.”

Çenem titriyordu, kalbimin etrafından indirdiğim o duvarları tekrar örmek için kendimi zorladım. Onu içeri aldığım için kendimi o kadar aptal hissediyordum ki. Cameron’ın zalim ve berbat biri olduğunu biliyordum. Onun onarılamayacak kadar kırılmış durumda olduğunu farkındaydım... O halde neden? Neden canım yine de bu kadar çok yanıyordu?

BÖLÜM 21

Cameron

Ölümü hiçbir zaman şu anki kadar çok arzulamamıştım. O gözler. Bana sanki gerçekten bir canavarmışım gibi bakması... Gerçekten ölmek istememe neden oluyordu.

İlaç şişesini sallayıp içinden beş tane çıkarttım ve etkilerini daha hızlı gösterebilmeleri için çiğnedim.

Bir şey hissetmek istemiyordum. Onunla tanıştığım andan beri istemediğim duygularla başa çıkmaya çalışıyordum.

Siktir... ne yapıyorum ben?

BÖLÜM 22

Emery

"S ans, yıllardır ilk defa ayağıma kadar gelmişti. Kışlaya döndüğümde Damian ile Bree beni bekliyordu, Cameron ve benimle birlikte takım olmak istediklerini söylemişlerdi. Kabul etmiştim çünkü denemelerin geri kalanında düşmanım olacağını sandığım ikilinin en sonunda arkadaşlarım haline gelmesinden dolayı minnettardım.

Tabii ki Cameron'ın yelekler ve silahlarla alakalı anlattığı sırları onlarla paylaşmam gerekiyordu. Silah odasına girdiğimizde onun hâlâ burada olmadığını görünce rahat bir nefes aldım.

Bree tereddütle, "Bunu yapabileceğimize emin misin?" diye sordu. Gözlerini siyah mata dikmişti.

Başımı sallayarak onayladım. "Yeleği siren çalmadan dışarıda giyebildim ve üzerinde tabancayı da denedim. Diğerlerinin dikkatini çekmemek için daha küçük seçenekleri ele almalıyız." Damian yüzünde kocaman bir gülümsemeyle beyaz yeleklerden birini giyip tabanca ve bileklere takılan bıçaklardan aldı. Gözleri keskin nişancı tüfeğinin üzerinde dolaştı. Ne yazık ki yanımıza alamayacağımız kadar büyüktü.

Şaşkınlıkla, “Keskin nişancılık eğitimi mi aldın?” diye sorarken az önce becerildiğim bıçakların durduğu masaya bakmama-ya çalışıyordum.

Damian gururlu bir ifadeyle başını kaldırıp, “Biz altı aydır eğitim kampındayız çaylak. Senden daha fazla eğitim aldık,” diyerek bana takıldı. Bree gülümseyerek başını salladı ve verdiği hissi anlamak ister gibi elinde tuttuğu siyah tabancayı denedi.

“İlk geldiğinizde nasıldı?” Parmağımı beyaz gri desenli KABAR bıçağının üzerinde dolaştırdım. Karlı havaya uyum sağlıyor olmalıydı ve masadaki tek beyaz bıçak buydu. O yüzden elimde tuttuğumla onu değiştirdim.

“Buraya ilk geldiğimizde yüz kişi civarındaydık, hatta *belki* daha fazla. İlk birkaç hafta en kötüsüydü çünkü yemekler, yataklar ve geri kalan her şey için kavga etmemizi sağlıyorlardı,” dedi Bree. Hatırladıkları karşısında yüzü buruşmuştu. Benim gözlerim büyürken o başını sallamakla yetindi. “Evet. Aramızdaki zayıfları ayıklamak için kullandıkları ilk yöntem buydu. Sonrasında işler, benim hayalimdeki askeri eğitim sürecine daha çok benzemeye başladı. Tabii daha önce asla orduda bulunmadığım için elimde karşılaştırma yapabileceğim hiçbir şey yok.”

“Tahmin et, burada askerlik deneyimine sahip olan kim var?” diye ekledi Damian. Sesi kinayeliydi, cevap anında aklıma geldi.

“Arnold ve Wraith.” İsimleri dilimin üzerinde ekşi bir tat bırakıyordu.

“Tam isabet.” Silah şekline soktuğu parmaklarıyla bana doğru ateş etti.

Gözlerimi devirip gülümsedim. Yaşlarının kaç olduğunu merak ediyordum. Benimle aynı yaşta gibi görünüyorlardı ama daha küçük de olabilirlerdi. “İkiniz kaç yaşındasınız? Sanırım daha önce doğru düzgün tanışmadık.” Başımın arkasını ovaladım. Muhtemelen bu, benim hissettiğim kadar garip bir durum değildi ama insanlarla sohbet etmeye alışık değildim. Hayatımın

KALBİMDEKİ BİÇAK

yarısını Reed ile geçirmiştım ve bir de ara ara yaşadığım önemsiz ilişkiler vardı, hepsi bu kadardı.

Bree, elini Damian'ın koluna dolayıp başını omzuna yasladı. "Eğer şu ana kadar zaten fark etmediysen, birlikte sayılırız." Bu gayet anlaşılıyordu, başımı salladım. "Aslında ikimiz de Boston'dan geliyoruz. Ben yirmi yaşındayım, Damian da yirmi iki." Ona bakıp sıırttı. Her kız, Damian'ın Bree'ye bakarken gözlerinde beliren o yumuşaklığı görmek ve aynı değeri hissetmek isterdi.

"İkiniz de buraya aynı zamanda mı getirildiniz?" diye sordum merakla. Bunun gerçekleşme ihtimali neydi?

Damian cevap vermeden önce kısa bir süre birbirleriyle baktılar. "Evet, dışarıda da iki kişilik gruptuk. Ne yaptığımızı sorma. Biliyorsun, sana söyleyemeyiz."

Tanrım, bunu sadece hayal edebilirdim.

Cephaneden son silahlarımızı aldığımızı emin olduk, kimse şüphelenmeye başlamadan önce kışlaya geri dönerken, "Peki ya sen, Emery?" diye sordu Bree.

"Ben sadece zengin bir pisliğin, insan öldürürken yakalanmış kızıyım." *Kendi babam tarafından ihbar edildim.* "Yirmi dört yaşındayım."

Koridora döndüğümüzde ikisi de düşünceli bir şekilde başını salladı, gülümsemeleri rahat ve içten görünüyordu. Yeraltı'ndaki herkes bir şekilde geçmişini arkasında bırakmak zorunda kalmıştı. Bu, benim de bunu yapabileceğime dair umut vericiydi. *Belki de artık infazcı olmak zorunda kalmam.* Bunun düşünceyle birlikte dudaklarımda bir gülümseme belirdi. O sırada gözlerim, sırtını duvara yaslamış sigara içen Cameron'a takıldı.

Cameron gözlerini Bree ve Damian'ın üzerinde dolaştırdı ve beni görmezden gelerek bakışlarını başka yöne çevirdi. *Çocuk gibi davranıyor.* Ona söylemek istediğim çok fazla şey vardı ama bunu yapmanın hiçbir işe yaramayacağını bildiğim için

yanından geçip gittim. Bree ve Damian beni takip ederken tereddütle birbirlerine baktılar, Cameron'ın ayak sesleri peşimizden geliyordu.

Diğer acemiler kendi takımlarını oluşturmaya çalışırken öğleden sonra gittikçe uzuyordu. Sona kalan kişinin bizim takıma verileceğinden emindim. Bu konuda endişelenen kimse yoktu, o yüzden elimizden geldiğince dinlenmeye ve beklemeye başladık.

Akşam yemeğimizi bitirdiğimizde, masamıza benim boylarımda bir acemi yaklaştı. Yüzü asıktı ve gergin görünüyordu.

“Geriye kalan tek kişi benim,” diye mırıldanırken gözlerini omuzlarımızdan çekmemişti. Saçları açık kahverengi ve kısaydı, yanaklarıyla burnunun üzerinde çilleri vardı. Son zamanların en masum genç erkeği gibi görünüyordu. Ona Yeraltı'nda yürürken birkaç defa denk gelmiştim. Kim olduğunu fark etmem kısa sürdü. O, tıpkı benim gibi genellikle kütüphanede takılan çocuktü. Her zaman tek başına vakit geçiriyordu.

Tanrım, ilk denemeden nasıl sağ kurtulmuştu?

Cameron ona buz gibi gözlerle baktı ve bu, zaten içine kapalı birinin daha da kabuğuna gömölmesine neden olacak türden bir bakıştı. Hepsinin gergin selamlaşmasından dolayı derin bir nefes aldım.

“Adın ne?” Ona gülümseyip yanımda duran sandalyeyi işaret ettim. Oturmadan önce kısa süreliğine duraksadı.

“Bryce. Ben hepinizin ismini biliyorum, yani kendinizi tanıtmamanıza gerek yok.” Masaya çekingen bir bakış attı ve başım tekrar eğdi. Bryce'ın düşmemesi için askıyla tutturulmuş, başının üzerine taktığı yuvarlak gözlükleri vardı. Onu dâhi gibi gösteriyorlardı ama isimlerimizi zaten bildiğine göre göründüğü kadar zeki olduğuna bahse girebilirdim.

Aşağıda edindiğim tecrübeler göz önüne alındığında, zekâ burada epey önemliydi. Her şey kas gücüyle sınırlı değildi. Sonuçta, hâlâ hayatta olmasının bir nedeni vardı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Damian sert bir sesle, “Eee Bryce, peki gruba ne verebilirsin?” diye sorduğunda Bree kaşlarını çatı ama Bryce’in burada olması onun da pek içine sinmemiş gibi görünüyordu. Ama belli ki bu konuda seçim şansımız yoktu.

Bryce’in gözleri büyüdü ve başını salladı. “Dövüşmekte ya da insanları öldürmekte pek iyi değilim. En azından doğrudan.” Sesinde yumuşak bir ton vardı, şu ana kadar çekingen bir tavırdaki olduğu için bu ürkütücü geliyordu.

Bree, “Aman Tanrım, insanları zehirliyorsun, değil mi?” dedi aniden.

“Evet ama denemeler sırasında diğerlerini zehirlemek zor. Demek istediğim... silahlar ve bıçaklarla, bir şişe ölüm tam olarak eşdeğer değil ama tuzak kurmak benim uzmanlık alanlarımdan biri.” Cameron hariç hepimiz birbirimize utanç dolu gözlerle baktık. O kollarını birleştirmiş, sesini çıkartmadan Bryce’i inceliyordu.

“Ne tür tuzaklar?” Onu bir dakika öncesine kadar daha ilgi çekici bulmaya başlamıştım. Bryce’in hayatta kalma şansı en düşük kişi gibi görünmesine rağmen sakin bir havası vardı.

Bryce soruma gülümseyerek tepki verdi, kendi yöntemlerini açıklama fırsatı yakaladığı için mutlu gibiydi. “Benim favorilerim, basit zehirler ve çivilerin karışımı.”

Damian şaşkınlıkla, “Çiviler mi?” dedi.

“Evet. Onları zehre batırıyorum ve sonra da diğerlerinin sürekli kullandığı yollara şeritler halinde tuzakları yerleştiriyorum. Ayrıca bu yöntem direkt hamle yapmayı tercih edenler için bıçaklar üzerinde de işe yarıyor.”

Yani bu adam hariç, tam anlamıyla hepimiz için.

“Gerçekten ürkütücüsün,” dedim şakayla karışık şekilde. Yeraltı’nda onun gibi birinin olabileceği aklımın ucundan bile geçmemişti. Zehir kullanımı, bilgelik ve araştırma isterdi. Hangilerinin daha hızlı etki ettiğini, sonuçlarının neler olacağını

bilmek gerekirdi. Bunca zamandır kütüphanede onlar üzerinde çalışıp çalışmadığını merak ediyordum.

Neyse ki ilk denemede tuzaklarından birine basmamıştım.

Bryce kaygıyla dizlerini sıktı. “Öyle mi düşünüyorsun?”

Damian kahkaha atıp Bryce’in sırtına vurdu. “Evet, artık kimi kesinlikle kızdırmamam gerektiğini biliyorum diyelim. Yemeğimi, beni öldürecek mi diye endişelenmeden yemek çok hoşuma gider, teşekkürler.” Bree onun neşeli haline katılmadı, yeni takım arkadaşımıza karşı duyduğu endişe yüzüne yansıyordu.

Dönüp özellikle Cameron’a baktım. “Sen ne diyorsun?” Beni gözle görülür şekilde yok sayıp tıpkı bizim gibi kendi aralarında fısıldayarak konuşan grupları izlemeye devam etti.

En fazla hedef alınacak takımlardan biri olacağımız belliydi. Üstelik Bryce için de endişelenecek olmak durumumuzu daha da kötüleştiriyordu. Öyle zayıf bir vücut yapısı vardı ki, sanki derin bir nefes alsa devrilecekti. Ama biz farkına bile varmadan, hepimizi öldürecek tek kişinin Bryce olacağına bahse girebilirdim.

“Onun sorunu ne? Kavga mı ettiniz? İkinizin kavgasına harcayacak zamanımız yok.” Bree’nin sesi sertti. İkimizi de öfkeli gözlerle inceliyordu. “Oradayken hepimiz birbirimize güvenmek zorundayız. Şu sorun her neyse onu çözebilir misiniz?” Ayağa kalkmadan önce eliyle ikimizi gösterdi. “Hadi Bryce, seni hazırlayalım.”

Bryce kafa karışıklığıyla dudaklarını ısırdı ve isteksiz halde Bree ile Damian’ı takip etti.

Harika, bu durumda piç kurusuyla baş başa kalmak zorundaydım. Kollarımı göğsümde birleştirip sandalyeme yaslandım. Konuşmuyorduk, sessizlik hoşuma gidiyordu. Her saniyeyi diğer takımları inceleyerek, kimin diğerlerine göre daha tehlikeli olduğunu ve hangilerinin takip edilmesinin kolay olacağını anlamaya çalışarak geçirdim.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Tırnağımın ucunu kemirirken bacağımı oynatıyordum. Cameron'ın eli sertçe uyluğuma inince irkildim.

Ona ters ters bakarken, “Ne var?” dedim öfkeyle.

Sonunda bana döndüğünde yüzü ifadesizdi. “Onlara ne kadar gergin olduğunu gösterme.” Ağzıma götürdüğüm elimi oradan uzaklaştırdı.

“Öyle mi? Tahmin et nasılım? Zaten *gerginim*.”

“Bu deneme gerçekten boktan.” Sırıttı ama gözleri boş bakıyordu. “Gergin olabilirsin ama bunu göstermek başka mesele.” Cameron uyluğumda duran elini sıktığında durumu kurtarmak için gururumu çiğnemek zorunda kaldım. Yemekhanedeki herkesin gözü üzerimizdeydi. Kabul etmek istemesem de Cameron haklıydı.

“Ben olay çıkartmadan önce o elini çek.” Gergin bir gülümsemeyle onu tehdit ettim. *Tanrım bana, bu boktan durumun geri kalanına dayanacak kadar güç ver.*

Cameron karamsar bir şekilde gülümşedi. “Aslında bunu görmeyi çok isterim.” Tutuşunu meydan okur gibi sertleştirdi.

“Sen bilirsin.” Elini itip gitmek için hızla ayağa kalktım ama elini bileğime dolayarak beni sandalyeye geri çekti. Daha fazla göz bize döndü, yüzüm onun cüretkârlığı karşısında kıpkırmızı olmuştu.

“Hepsi bu kadar mı?” dedi dalga geçercesine, gözlerinde cılız bir parıltı dolaşıyordu. “Senin gibi bir veletten çok daha fazlasını beklerdim.”

“Eğer bu kadar olsaydı, çok sıkılırdın değil mi?” Ona tokat attım. Ses, yemekhanenin içinde silah sesi gibi yankılandığında etrafımızdaki konuşmalar aniden kesildi.

Gözleri duygusuzluğunu korurken hafifçe sıırıttı, dudaklarının kenarında kan lekesi vardı. Dilini oranın üzerinde dolaştırıp tadına baktı.

“Hepsi. Bu. Mu?” Bu defa geniş bir gülümsemeyle bana baktığında ruhumdaki el bombasının pimini çekti.

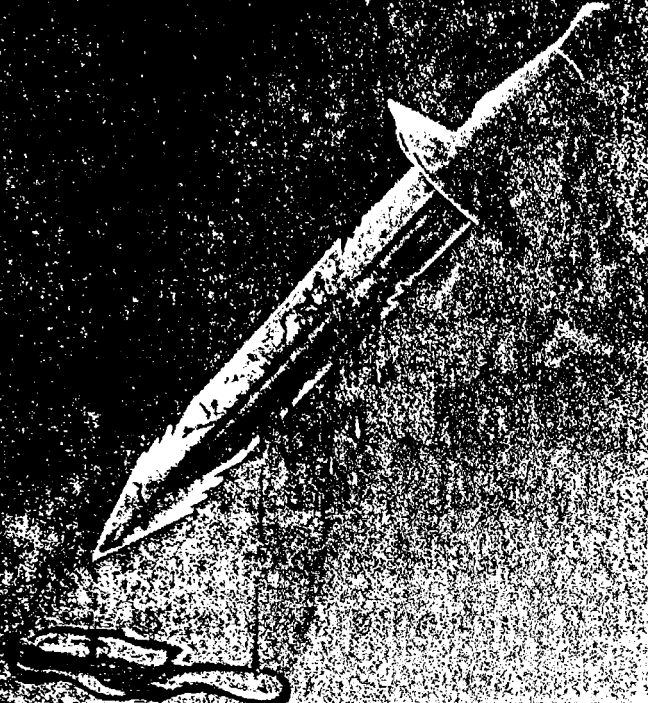
Onu sandalyesinden ittirip yüzüne iki kez yumruk attım, Cameron bacaklarımı tutup kıvırdı ve beni yere fırlatıp zemine sabitledi. Kalbim saniyede yüz defa çarpıyordu. Öfkem vahşi bir çığlık şeklinde, onun yüzüne birkaç santim uzaklıkta can buldu.

Cameron kollarımı yanlarda tutarken kıpırdamıyordu bile. Dudaklarından sızan kan yanağıma damlayarak tenimi yakıyordu.

“Ne kadar etkileyici bir manzara aşkım. Sen gerçekten delisin.” Derinden gelen sesi, kendimi tutuşundan kurtarmak için bir kez daha boşuna uğraşarak kıvrınmama neden oldu.

Mücadele ederken, “Çekil üstümden!” diye çığlık attım. Gözleri zaferle kısıldı ve beni bıraktı. Altından sıyrılıp bana bakan yüzleri incelerken birkaç defa derin nefes alıp verdim. Bree, Damian ve Bryce da onların arasındaydı, yüz ifadeleri sertti. *Siktir, ne yapıyorum ben?* Dişlerimi sıkıp ayağa kalktım ve taktik pantolonumdaki tozu silkeleyerek temizledim.

Kendimi daha fazla rezil etmeden önce bu işe son vermem gerekiyordu.

BÖLÜM 23

Emery

Tıpkı söylendiği gibi dışarıda gruplara ayrıldık ve takım çavuşunun uzun konuşmasını dinledik. Bizi nakliye için gelen beş kamyonete yönlendirip nereye gittiğimize dair neredeyse hiçbir açıklamada bulunmadan araçlara binmemizi emretti. Sınırım denemenin bu aşamasında farklı bir yere götürülüyorduk, böylece alanı tanımamız mümkün olmayacaktı.

Engabeli yollarda geçen bir saatin sonunda kığım acıyordu. Bree omzunu benimkine yaslamıştı, Bryce da diğer tarafımda oturuyordu. Cameron kamyonetin arka kapısına yaslanmıştı, bakışları sürekli üzerime kayıyordu. Bunu yalnızca gözucuyla görebiliyordum çünkü ona bakmayı reddediyordum.

Bryce huzursuzca kıpırdandı. “Mori’nin, timindeki, kötü davranışlarından ötürü cezalandırıldığının farkındayım ama sana neden bağlı?” Nefesi, buz gibi havanın içinde buharlaşıyordu. Kamyonetin kasalarını yalnızca brandayla örtmüşlerdi ve bu, yalnızca soğuk havanın bizle direkt temasını kesiyordu.

“Uzun versiyonu mu tercih edersin, kısıyı mı?” dedim istek sizce.

Bryce sırtıp gözlüklerini düzeltti. “Kısa, lütfen.”

“Sahadayken ortaklarını öldürmek gibi bir problemi var. Bu, General Nolan’a *düzgün davranabileceğini* kanıtlamak için son şansı.”

Bryce yüzünü buruşturdu. “Siktir, sen de deney faresi misin?”

“O kadar da kötü değil. Eğer beni öldürmemeye karar verirse, onunla aynı timde olacağım.” Ona sahte bir gülümseme gösterdiğimde Bryce güldü. Ses Cameron’ın dikkatini çekmişti. Bakışlarının tenime işleyip kalp atışlarımı hızlandırmasını görmezden gelmeye çalıştım.

“Senin için onun icabına her zaman sessizce bakabilirim.” Bryce cebine uzandı ve küçük şişeyi görmeme yetecek kadar dışarı çıkardıktan sonra içeri tekrar soktu. *Pekâlâ, Bryce üst seviye korkutucu*, diye aklıma not ettim. İnsanları zehirlemek hakkında bu kadar rahat konuşması rahatsız ediciydi.

“Teklifin için minnettarım ama ölmesini istesem bile zehrin işe yarayıp yaramayacağından pek emin değilim. Gölge Birlikler ona yıllardır her ne veriyorsa, tamamen onun etkisi altında.” Kelimeler ağzımdan çıkarken sesim giderek kısıldı. Kan içindeki burnu ve titreyen bedeni gözümün önünde canlanmıştı. Ona anlayış göstermeye başlamadan önce hızla gözlerimi kırparak onları zihnimden uzaklaştırdım. Hâlâ çok kızgındım.

“İşe yarayacak bir şeyler her zaman bulunur.” Yeri izlerken gülümsedi. Sanırım zihnindeki kütüphaneyi tarıyor ve aklına gelen en iyi karışımları bulmaya çalışıyordu.

“Sakın bu söylediklerini duymasına müsaade etme.” Konuşurken Cameron’ın görmemesi için ağzımı kapattım.

Kamyonetler durduğu sırada Bryce omzunu silkti. Ani hareket yüzünden vücutlarımız sarsıldı ve sıra bize gelip emir verildiğinde dışarı çıktık.

Gözlerim karanlık dünyanın karşısında kısıldı. Artık ormanın daha da derinlerindeydik, hava fazla olmasa da şaşırtıcı şekilde sıcaktı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Adams tamamen beyaz taktik kıyafetler giymişti ve öyle iyi kamufle olmuştu ki, dik uçurumun kenarında durduğunda onu az kalsın göremeyecektim. Bakışlarını bize çevirdi, herkesin toplanmasını bekliyordu.

“Acemiler, ikinci denemeye hoş geldiniz: *Hiçbir Takım Arkadaşını Arkanda Bırakma*. Daha önce size açıkladığım gibi bir sonraki denemeye geçebilmeniz için takımınızın beş üyesinin de bu denemenin sonuna ulaşması gerek. Ölü ya da diri olmalarının önemi yok. Fakat takımınızın tamamı olmadan oraya ulaşırsanız, elenirsiniz. Yeşil işaret ışığına diğer dört takımdan önce zamanında ulaşamazsanız, elenirsiniz. Sadece yirmi kişilik yerimiz var. Size, orada kan dökmeye hazır olmanızı ve sert oynamanızı tavsiye ederim. Ama bütün takımın iyiliği söz konusuysa düşünceli davranmanın, daha az risk almanın size yarar sağlayacağını aklınızdan çıkartmayın.”

Gözlerim Arnold ve Wraith’in takımına kaydı. Sanki takım çavuşunun verdiği tavsiyeler aptalcaymış gibi birbirini dürtüyorlardı. *Siz bilirsiniz, o zaman sonuçlarına katlanırsınız.*

Adams konuşmaya devam ederken askerler grupların arasında dolaşarak tüfekleri dağıtmaya başladı.

“Yeni sınırlar hesap edilerek takip cihazlarınızda ayarlamalar yapıldı. Vadinin karşısında duran yeşil ışığı görüyor musunuz?” İleride parlak, neon yeşil bir ışık yavaş yavaş yanıp sönüyordu. O kadar ufak ve uzaktaydı ki, onun küçük bir kasabanın uydusu olduğunu zannetmiştim. *Mümkün değil, bu imkânsız.* Ellerimi iki yanımda yumruk haline getirdim. Bu havada hem o kadar yolu geçip hem de diğer takımlardan *nasıl* kaçacaktık ki? Kıyafetlerimizdeki ısı yükselticilerin işe yaramasını umuyordum.

“O ışık sizin can simidiniz. Bir göreviniz var, ikinci şansınız yok. Eğer eve dönüş için tek uçağı kaçırsanız, her şey biter. Oraya ulaşabilmek için üç gününüz var. Erler, lütfen takımlara bırakılacakları noktaya kadar eşlik edin.” Adams konuşmayı bitirdikten sonra platformdan rahatça atladı. Bir işaret fişegi

tabancası çıkartıp gökyüzüne doğru ateş etti. “Sonraki kırmızı fişeği ateşlediğim zaman başlayacaksınız. Bol şans acemiler, kimlerin hayatta kalacağını görmek için sabırsızlanıyorum.”

Bree ile Damian, Cameron ve Bryce’a kararsız gözlerle bakıyordu. Endişelerini anlıyordum ama manyağın teki de olsa, bu insanların arasındayken Mori yanımda olunca kendimi daha güvende hissediyordum.

Bir asker takımımızı yönlendiriyor, diğeri de peşimizden geliyordu. Diğer takımlar da aynı şekilde ilerledi. Sessizce yürüdük. Herkesin aynı seviyede hissettiği heyecan, neredeyse havanın içinde uğultu yaratacak kadar yüksekti.

Beş dakikanın ardından dik ve engebeli kayalardan dikkatle aşağı inip bir tepenin yamacında durduk. Buradaki orman, ilk denemedekinden çok daha gürdü. Arazinin tamamı karın içinden görünen keskin taşlarla doluydu ve çalılarının arasından, dikenlere ya da çam ağaçlarının köklerine takılmadan yürümek neredeyse imkânsızdı.

Silahlı adamlar elleri tüfeklerine sarılı halde tıpkı bizim gibi işaret fişeginin patlamasını bekliyordu. Bakışlarım Cameron’a kaydı, baştan aşağıya taktik teçhizatına bürünmüş halini inceledim. Cameron karşısındaki ormanı süzerken geniş omuzları aldığı derin nefeslerle inip kalkıyordu.

Onu bu kadar çekici bulmamam gerekiyordu ama elimde değildi. Maskesini yüzüne indirirken göz göze geldik, şimdi tek görebildiğim kafatası ve o ürkütücü gözleriydi.

Gözlerimi kırpıştırarak bakışlarımı kaçırdım ve kendi maskemi indirdim. Hâlâ ayırt edilebilir maskeleri takmak zorunda olmamız boktan bir durumdu ama gölgelerin içinde kalmaya devam ettiğimiz sürece sorun değildi.

Damian, Bree’ye kaskını takması için yardımcı oldu. Sakinleşmiş ve hazır görünüyorlardı. Onların seviyesinde olmam gerekiyordu. Bryce’ın üzerinde bile buradaki deneyimini yansıtan

KALBİMDEKİ BİÇAK

bir dinginlik vardı. Aniden diğerleri gibi Yeraltı'nda aylarımı geçirmiş olmayı diledim. Bireysel ya da küçük gruplarla yapılan görevlerde başarılı olsam da Gölge Birlikler için hazır değildim. Hazır olmanın yakınından bile geçmiyordum.

Yutkunup gözlerimi karşıya diktim, karanlık ormanı incelem de hiçbir şey göremiyordum. O gece, Yüzbaşı Erik'in bana ödünç verdiği gece gözlüklerine sahip olmak için her şeyimi verirdim. Midem bulanıyordu, onları bana vererek bana yardım etmeye çalışıyor olabilir miydi? Şimdi düşündüğümde... onları asla geri istememişti, ben kendi rızamla gözlükleri ona uzatmıştım.

Her şeyi fazla düşünmeyi bırak.

Kırmızı işaret fişegi gökyüzüne doğru yükseldi ve etrafımdaki her şey sessizliğe gömüldü. Ceketimin fermuarını tek bir akıcı hareketle açarken sadece hızla atan kalbimin sesi vardı. Diğerleri de aynı şeyi yaptı. Yeleğimin askısından beyaz, susturuculu tabancamı çıkardım ve ardından ceketimi hızla tekrar kapatıp cephanelikten getirdiğim geliştirilmiş yeleği gizledim. Tabancayı kemerime takıp askerlerin dağıttığı ACE 32'yi sıkıca kavradım.

Cameron omzunun üzerinden bize bakıp başını salladı. "Yakın dur, Em. Beni koru," diye emrettikten sonra çömeldi ve uzaktaki yeşil ışığa doğru yavaşça ilerlemeye başladı.

Sert tavırları kalp atışlarımın hızlanmasına neden oldu ama şu anda tamamen bambaşka biri gibi görünüyordu. Görevdeyken böyle davrandığını hayal ediyordum. Neredeyse normaldi, odaklanmış ve herkesi güvenli şekilde varış noktasına ulaştırmaya kararlı duruyordu.

Ben sırtına yakın duruyor ve ilerlediği yönün tersini izliyordum. Çok garip geliyordu, uyum sağlamanın bu kadar zor olacağını düşünmemiştim.

Damian ve Bree uyum içinde hareket ediyordu. Sırt sırta vermişlerdi, ayakları tamamen birbirleriyle senkronize olmuştu. Ben hiç durmadan Cameron'ın botlarının arkasına basıyordum

ve o da her seferinde kısa, öfkeli bir nefes veriyordu. Bryce bile benden daha zarif adımlar atıyordu.

Cameron donup kaldı ve yere eğilince hareketini aynı anda hepimiz taklit ettik. Sol elini kaldırarak bize hareketsiz kalmamızı işaret etti. Onu tetikleyen şeyi bulabilmek için panikle çallıların arasını taradım. Ağaçlar hafif rüzgârla sallanıyordu ama ormanın zemini ölümcül bir sessizlik içindeydi.

Havanın içine o metalik koku şimdiden sinmişti, ensemdeki tüyler diken diken oldu. Silah sesi duymamıştık, yani ya diğer ekipler daha sessiz hareket ediyor ya da susturucu kullanıyordu. Tıpkı bizim gibi önceden düşünüp onları cephanelikten almışlardı.

Altı metre uzağımızda kırılan dal bizi uyardı. Cameron bir saniye içinde susturucu takılmış silahını kaldırdı ve hiç tereddüt etmeden tetiği çekti. Bir bedenin yere çarpma sesi duyulduktan sonra sessizlik oluştu.

Cameron dönüp bize baktı. “Bu bir dağ aslanıydı. Buradaki tek tehlikenin, diğer takımlar olduğunu aklınızdan bile geçirmeyin.” Ayağa kalkıp *zipposu*yla sigarasını yaktı ve ilgisiz gözlerini bana çevirdi.

Bakışlarımı kaçırıp diğerleriyle birlikte dağ aslanını incelemeye başladım. Hiç bu kadar yakından görmemiştim, tüyleri kısa ve açık kahverengiydi. Patileri neredeyse kafamla aynı boydaydı. Bu şey, yetişkin bir insanı kolayca sürükleyip ortadan kaldırabilirdi. Cameron onu alnından vurmuştu. Karanlıkta hayvanı görebilmesi ve böyle isabetli bir atış yapabilmesi imkânsız gibi görünüyordu ama deney haplarından beklenen şey buydu, değil mi?

En azından şu anda normal davranıyordu.

Bree, dağ aslanının üstdudağını kaldırdı ve başka bir yaratığın kanıyla kaplanmış devasa dişlerini ortaya çıkarttığına gözleri büyüdü. “Siktir. Dağ aslanlarının denemelerden haberi var

KALBİMDEKİ BİÇAK

mı?” İlk etapta söylediği saçma gelmişti ama dağ aslanları zeki hayvanlardı ve memeli beyinlerine sahiplerdi. Eğer bu alanlar her yıl denemeler için kullanılıyorsa... O halde evet, bu mevsimde Gölge Birlikler adaylarının sahaya çıktığını bilebilirlerdi.

“Saçmalama, bu imkânsız.” Damian’ın sesi kendisinden emin değilmiş gibi çıkıyordu, dönüp onay almak için Cameron’a baktı.

İlk cevap veren Bryce oldu ve benim düşüncelerimin aynısını diğerlerine söyledi.

Cameron sigarasını işaretparmağıyla söndürüp maskesini tekrar indirdi. “Devam edelim. Bu akşam en az üç kilometre yürümemiz gerekiyor. Tetikte olun.”

Gece uzun sürdü. Neyse ki olaysız ve sessizdi ama dondurucu soğuk tetiğe basan elimi hazır tutmamı zorlaştırıyordu. Dinlenmek için uygun bir yer bulduğumuzda parmaklarımı zar zor hissediyordum.

Güneş ışığı, seçtiğimiz tepenin üzerinden yükseldi. Ağaçların yakınında pek kar yoktu ve az miktardaki kar da hava koşullarının daha iyi olduğu tarafa doğru ilerlediğimizi gösteriyordu.

Uzaktaki yeşil ışık, gökyüzü aydınlandığı sırada soldu. Sırtımı bir ağaca yaslayıp yere doğru kayarken bacaklarım jöle kıvamındaydı. Derin bir nefes alıp karşımıza uzanan vadiyi seyrettim. İşaret ışığına ulaşmak için sadece iki gün ve birkaç saatimiz vardı. Fakat bütün gece yürümemize rağmen sanki hiç ilerlemediğimiz gibi geliyordu.

Bree kendini yanıma bıraktı ve ceketinin fermuarını yarıya kadar açarken bıkın bir nefes verdi. “Bu saçmalık. Bunlar nasıl deneme olabilir ki? Gölge Birlikler, bizi gerçekten bu şekilde ülkenin her yerine gönderecek mi? *Böyle yerlere?*” diye mırıldandı.

Cameron onun söylediklerini görmezden geldi ve tüfeğini göğsüne bastırarak arkamızdaki ormana baktı. Gözlerinin altındaki koyu halkalar ne kadar yorgun olduğunun kanıtıydı ve öncesinde neden kavga ettiğimizi kolayca unutmamı sağlıyordu.

Midemi bulandırıyorsun. Seninle alakalı her şeyden nefret ediyorum. Dokunuşunun tenimde bıraktığı histen nefret ediyorum.

Evet, siktirip gidebilirdi.

Öfkeyle kollarımı bacaklarımın etrafına doladım.

Bryce ve Damian karşımızda oturuyordu, sırtları dağın eteklerine dönüktü. Arkalarında yükselen güneşin oluşturduğu görüntü olağanüstüydü. Ağaçların tepelerine çökmüş bulutlar enfes, sisli bir orman manzarası oluşturuyordu.

“Tabii ki, haklarında hiçbir şey okumadın mı?” Bryce ifade-siz bir yüzle ona baktığında Bree şaşırdı.

“Nerede okuyacaktım?”

Bryce ile ikimiz aynı anda, “Kütüphanede,” dedik ve birbirimizi onaylarcasına başımızı salladık.

Bree ellerini yukarı kaldırdı. “Oraya giden kişiler yalnızca sizdiniz... inekler.” Dudaklarını büzdü. “Geri kalanımız insan-ları nasıl öldüreceğimizi ve takım arkadaşlarımızı nasıl hayatta tutacağımızı öğreniyorduk.”

Gözlerimi devirme isteğime karşı koydum. “Kitaplara hızlıca göz atsaydın bile böyle tehlikeli yerlerde hayatta kalmakla alaka-lı bütün bilgileri öğrenebilir, parçaları bir araya getirebilirdin.” Psikoloji ve manipülasyon taktikleri hakkında da bir sürü kitap olduğunu dile getirmedim. Bryce ile göz göze geldik, orada beni endişelendiren kurnaz bir bakış vardı. Zayıf olduğunu kesinlikle gizlemeye çalışmıyordu.

Ben bu kitapları okuduğuma göre onun da okumuş olduğunu varsaymak pek de zor değildi.

“Nöbeti sırayla tutacağız. Tekrar yola koyulmadan önce uyuyabilmek için yalnızca birkaç saatimiz var, o yüzden saçma sapan konuşmayı bırakın,” dedi Cameron kısık sesle. Bize bakmak için arkasına dönmeye zahmet etmemişti.

Damian yüzünü asıp, “Sanırım bugün, birkaç haftadır şahit olduğumdan daha fazla konuştuğunu duydum,” diye mırıldandı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Sus ve biraz uyu, aptal.” Bree elindeki hazır yemek paketlerinden birini ona fırlattı. Damian onu cebine atıp Bree’ye göz kırptı ve ardından biraz dinlenebilmek için rahat bir pozisyon aramaya başladı. Fazla seçeneğimiz yoktu, oturur şekilde uymak zorundaydık.

Ne kadar denersem deneyeyim, dinlenmenin bir yolunu bulamamıştım. Sırtım ağrıyor, ayaklarım beni öldürüyor, kemiklerim sızlıyordu. İki saat hızla geçip gitti, sadece daha da rahatsız hissediyordum.

Cameron kıpırdandı, Damian’ı sonraki nöbet için uyandıracığı sırada araya girdim. “Hey,” dedim fısıltıyla. “Sonraki nöbeti ben alabilirim. Zaten uyanığım.”

Ayağa kalkmamı ve kollarımı başımın üzerine uzatmamı izledi. Hareket ederek biraz ısınabilirdim. Ekipmanlar bizi donmaktan alıkoysa da soğuk karşısında tamamen dayanıklı hale getirmiyordu.

Cameron’ın durduğu yere geçip kan dolaşımımın tekrar başlamasını sağlamak için kollarımı ve bacaklarımı oynattım.

“Dinlenebildin mi?” Sesini duyunca sıçradım.

Onu görmezden gelmeyi düşünsem de bunun bir yere varmayacağına karar vererek başımı salladım. Yanıma yaklaştıkça çam kokusu yerini huş ağacına bıraktı.

“Yalnızca başımıza bela olacak-”

Sert bir nefes verip sözünü yarıda kestim. “Neden beni rahat bırakmıyorsun? Faydalı olmaya çalışıyorum. Burada uyuyamıyorum, muhtemelen de akşam olana kadar uyuyamayacağım. O yüzden sadece siktirip gider misin?” Omzumun üzerinden sert bir bakış atınca durdu. Maskesini çıkarttığını ve beyaz saçlarının darmadağın olduğunu görünce şaşırdım. Daha rahat olabilmek için yakasını çekiştirdiğinde dövmleri açığa çıktı.

Kendimi zorlayarak gözlerimi kaçırdım ve duruşumu dikleştirdim.

Gitmeyip orada tuhaf bir şekilde dikildiğinde tüfeğimi daha sıkı kavradım ve çalılıkların derinlerine doğru yürümeye başladım.

“Nereye gidiyorsun?” dedi anında, adım sesleri hemen arkamdan geliyordu.

Ona bir daha vurma, kendi kendime konuşuyordum.

“Alanda devriye gezeceğim. Biraz dinlen, yoksa *başımıza bela olacaksın*,” derken alaycı bir şekilde onu taklit ettim. Elini ağzına götürdüğünü duyunca tek kaşımı kaldırarak Cameron’a döndüm, saçmalıklarına tahammül edecek havamda değildim ama kahkahasına engel olmaya çalıştığını görünce kendi gülümsememi bastırmak zorunda kaldım.

“Bu gerçekten saçmaydı.” Gözleri keyifle kısılrsa da ona olan öfkem hâlâ geçmemişti.

Göğüslerimizin arasında yalnızca bir adım kaldığında durdu. Bana bakmak için başını eğmek zorundaydı, benim de başımı kaldırmam gerekiyordu.

“Ne istiyorsun, Mori?” Kısa ve netti.

Dudakları gerilirken yüzündeki keyifli ifade kayboldu. “Bana böyle seslenmenden hoşlanmıyorum.” Sesi yumuşak ve derindi.

“Neyden? Kod adından mı?” Bir adım geriye gittim ama o da aynı şekilde beni takip etti.

Mırıldanarak, “Bana Cameron de,” dedi.

Bunu yapmasından; hem çok sıcak hem de buz gibi soğuk davranmasından nefret ediyordum. “Ben senin canın istediğinde oynayacağın lanet bir eşya değilim. Sırf özel biri olduğumu sanıyorsun diye her zaman, her istediğini elde edemezsin, *Mori*,” dedim öfkeyle. Çenesi kasıldı, kaşlarını çattıkça yüzündeki kaslar hafifçe hareket ediyordu.

Duygusuz bir sesle, “Seni yalnız bırakmamı mı istiyorsun?” diye sorduğunda sertçe başımı salladım. Açık yeşil gözleri beni kısa süreliğine süzdükten sonra pes edip kamp alanına geri döndü.

KALBİMDEKİ BİÇAK

En iyisi buydu. Eninde sonunda beni öldürecekti. Arkadaşmışız ya da aramızda bir şeyler varmış gibi davranmak yerine, birbirimize karşı kayıtsız olmak daha iyi olabilirdi. Dişlerimi sıktım, aramızdakilerin birbirini tanımaktan daha ötede olduğunu biliyordum.

Kamp alanına dönmem bir saat sürmüştü. Geri gitmeden önce epey bir mesafe yürümüştüm. Orman, özellikle de günün bu saatlerinde ürkütücü bir sessizlik içindeydi. İçimden bir ses, şu anda beni izleyen takımlar olduğunu söylüyordu. Her adımım bir öncekinden daha ağır hissettiriyordu.

“İşte geldin,” dedi Bree mutlulukla. Hepsi uyanmış, hazır yemeklerini yiyordu. Gözlerim Cameron’a kaydı. Yemek yemiyor, sadece aşağıdaki vadiye bakıyordu. “Al, sen de bir tane ye.” Bree paketlerden birini bana uzattığında nazik bir gülümsemeyle ona baktım.

“Teşekkür ederim, Bree.” Sırıtarak karşılık verdi ve günün geri kalanı için esneme hareketleri yapmaya başladı.

Acaba yakında yola koyulacak mıydık? Bu gece, sabaha göre daha fazla dinlenebilmeyi umuyordum.

“Yola çıkmadan önce bıçaklarını zehre batırmak isteyen biri var mı?” Bryce şişeyi lezzetli bir krepmiş gibi salladı. Tanrım... maskesi takılı değilken deli gibi görünüyordu. Açık kahve saçları, dalgalar halinde her yere dağılmıştı. Görüntüsünü zararsız hale getiriyordu.

“Ben isterim.” Ağzıma bir kraker atıp bıçağımı kınından çıkarttım. Bryce parmağını şişeye daldırıp kırmızı sıvıyı bıçağın üzerine düzgünce sürdü. Gülümsedi, halinden memnun olduğu ortadaydı. Kaşlarımı çattım. “Hepsi bu kadar mı?”

Gururlu bir ifadeyle, “Evet,” dedi ve diğerlerine baktı. Hepsi başlarını iki yana salladı. “Siz bilirsiniz.”

Sırıttım ve bıçağı kınına tekrar sokmadan önce karışımın kurummasını bekledim. “Bu arada ne işe yarıyor?” diye sordum, merakım beni ele geçirmişti.

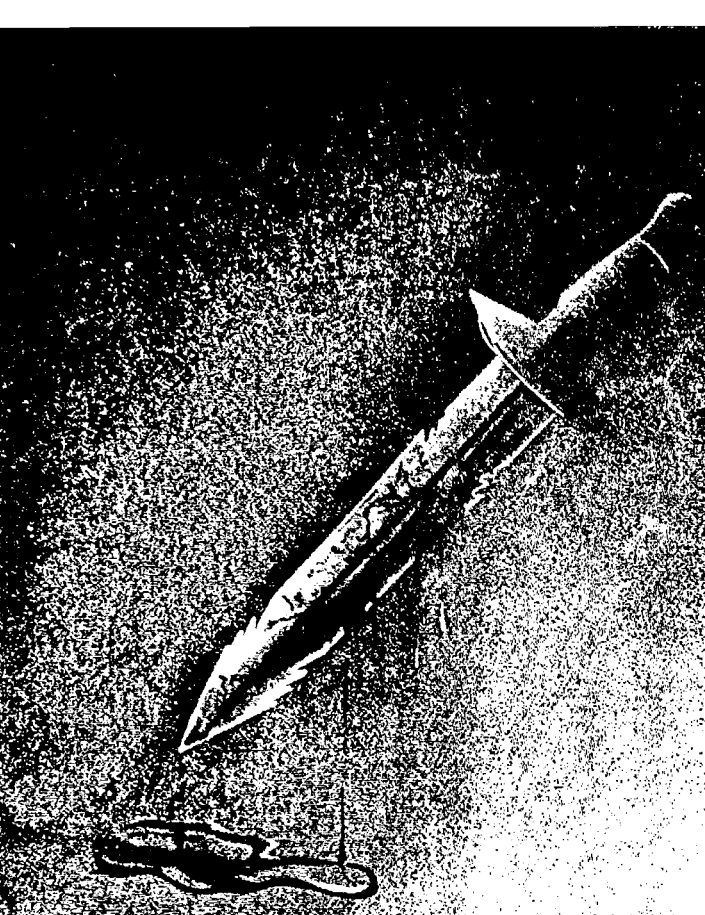
Bryce’ın gülümsemesi büyüdü. “Bu oldukça etkili felç edici bir madde, kuvvetli bir pıhtılaşma önleyiciyle karıştırıldı.”

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. “Siktir.”

Cameron bize baktı. “Kulağa ölümcül geliyor.”

“Olay da bu zaten, Mori,” dedi Bryce sinsi bir şekilde. Ses tonu tüylerimi diken diken etmişti. Cameron’m gözlerinin arkamızdaki bir şeye odaklandığını gördüğümde Bryce bir şeyler daha söylemek için dudaklarını aralamıştı. Cameron’ın gözleri anında büyüdü, o anda korkunç bir şeyin gelmek üzere olduğunu anladım.

Damian arkamızdan bağırırken sesi havada silah sesi gibi yankılandı. “B-bekleyin!”

BÖLÜM 24

Cameron

Beş kişilik takım, yaklaşık altı metre uzaklıktan tepeye doğru tırmanırken kalbim göğsümü sertçe tekmeliyordu. Nasıl olur da onları zamanında duymazdım? Yan tarafıma uzanıp ACE 32'imi alırken gözlerim kısa süreliğine Emery'ye kaydı.

Bam. Bam. Bam.

Damian'ın beklemeleri için yaptığı rica dikkate alınmamıştı. Ona yakın mesafeden üç el ateş ettiler ve darbenin şiddeti Damian'ı arkaya doğru savurdu. Silahımın ucunu ateş eden ilk kişiye doğrulttum ve otomatik şekilde tetiğe iki defa bastım, omurgası parçalanırken kafası geriye savruldu.

Takım arkadaşları donup kalmıştı, sanki ölümün habercisiymişim gibi bana bakıyorlardı. Hazır fırsatları varken aptalların kaçması gerekirdi. Solda duran ikisini, burunlarının üstünden kolayca vurdum. Kafaları şiddetle arkaya fırlarken dizleri aynı anda yere çarptı. Kalan ikisi nefes nefese bir halde koşmaya başladılar.

Kan damarlarımda coşkuyla dolaşırken dudaklarıma deli bir sırıtma yayıldı. *Siktir, evet. İşte ihtiyacım olan şey bu.* Bıçağımı kınından çıkartıp kendi takımıma baktım. Kurumuş dudaklarımı yalayıp, "Gitmelerine izin veremeyiz," dedim acımasızca.

“Neden vermeyelim? Beş saniye içinde onların yarısından fazlasını yok ettin,” dedi gözlüklü inek.

Aptallar. Hepsi Fury Timi'nin ölümüne neden olur. Bakışlarımı Emery'ye çevirdim. Bana kocaman olmuş, kırıştırdığı gözleriyle bakıyordu. Sanki daha önce hiç böylesine ölümcül bir şey görmemişti.

“Bu mücadeleyi ilk seferinde nasıl kazandığımı düşünüyorsunuz?” Bunları söyledikten sonra kalan iki aceminin peşine düştüm.

Emery'nin arkamdan gelmeden önce küfrettiğini duydum. Fildişi rengindeki bıçağının kınından çıkma sesi, dudaklarımda bir gülümsemenin oluşmasını sağladı. Onu öldürürken izlemekten neden hoşlandığımı bilmesem de bir nedenden ötürü hoşlanıyordum işte. Bana verdiği endorfinler gerçeküstüydü.

O iki aceminin elimizden kaçma şansı yoktu. Gerginlikleri ve dağ yamacının eğimi yüzünden birkaç defa yere düştüler. *İşte bu yüzden, eğer rakip takım yükseklik avantajına sahipse saldırıya geçmemelisin.* Aptallıklarının beni heyecanlandırmasına engel olamıyordum. Bu rahatlamaya düşündüğümünden daha çok ihtiyacım vardı. O adamın kafasının kopmasını izlemek bir tür başyapıt gibiydi. Daha fazlasına ihtiyacım vardı.

Daha çok istiyorum.

Bana daha iyi avantaj sağlaması için bir kayanın üzerine atladım ve ardından nişan alıp bıçağımı bütün gücümle arkada kalan kişiye fırlattım. Bıçak dizine saplanıp yokuştan aşağıya yuvarlanmasına neden oldu. Sertçe yere inerken göğsümün derinliklerinden bir kahkaha yükseldi ve hızlı adımlarla ona yaklaştım.

Acemi, bir kadındı. Çıgılları korkunçtu, hiç utanmadan hayatı için yalvarıyor ve bacağını tutarken kafam epey iyi olduğundan hiç anlayamadığım kelimeler mırıldanıyordu. Gördüğüm tek şey kırmızıydı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Güzel, olağanüstü bir kırmızı.

Dizimi göğsüne bastırdığımda gözleri kocaman açıldı. Alıp verdiği her nefese korku hâkimdi.

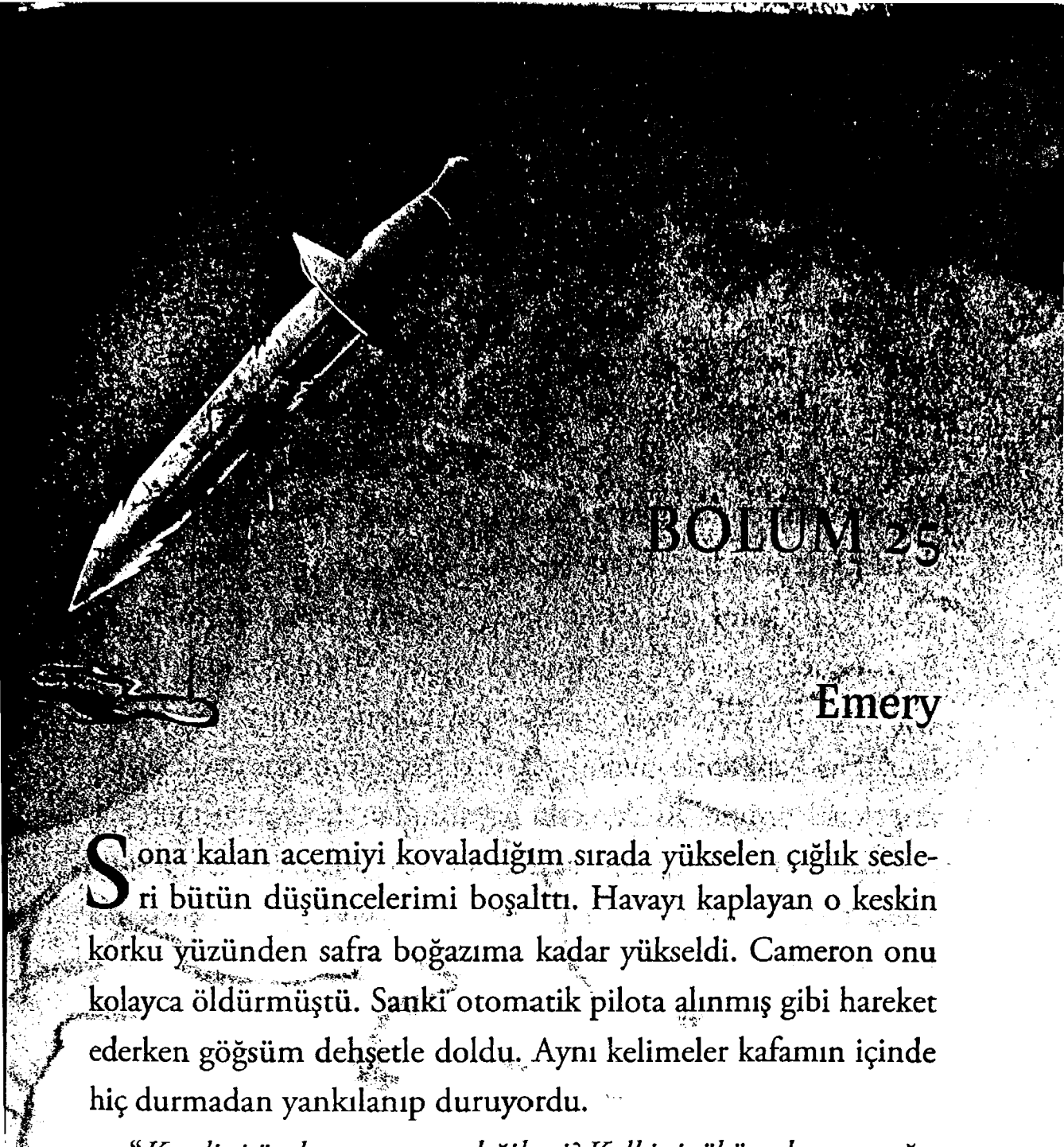
Emery işimi bitirmemi izlemek için durmadı, oyalanmadan kalan aceminin peşinden koşmaya devam etti. *İşte benim kızım.* Gözlerim planladığımdan bir saniye daha fazla onun üzerinde oyalandığında, altımda çırpınan acemi bu fırsatı değerlendirdi.

Bıçağımı bacağından çekip uyluğuma saplarken haykırdı. Metal kemiğime çarptı ama bacağımdaki basınç ve kemiklerimin arasında hissettiğim sıkışmanın haricinde hiçbir şey hissetmiyordum.

Ona boş boş bakıp gözlerimi kırptırdım.

Benim ne olduğumu fark ettiğinde yüzü korkudan bembeyaz oldu. *Gerçekten duygusuz, acımasız bir canavar.*

Altdudağımı ısırırken ona, “*Çığlık at,*” diye fısıldamak istiyordum. *Biricik Emery’nin yaptıklarını duyabileceği kadar yüksek sesle çığlık at.*

BÖLÜM 25

Emery

Sona kalan acemiye kovaladığım sırada yükselen çığlık sesleri bütün düşüncelerimi boşalttı. Havayı kaplayan o keskin korku yüzünden safra boğazıma kadar yükseldi. Cameron onu kolayca öldürmüştü. Sanki otomatik pilota alınmış gibi hareket ederken göğsüm dehşetle doldu. Aynı kelimeler kafamın içinde hiç durmadan yankılanıp duruyordu.

“Kendini özel sanıyorsun, değil mi? Kalbini söküp alamayacağımı düşünüyorsun?” Tanıştığımızda bana bunları söylemişti, blöf yaptığını sanmıştım ama o kız her kimse, öldüğünü duyduktan sonra Cameron’a karşı hissettiğim korkunun içinde boğulmaya başlamıştım.

Ölen, çığlık atan ve bir saniye daha hayatta kalabilmek için çaresizce yalvaran kişi ben de olabilirdim.

Düşüncelerimden sıyrılarak acemiye yakaladım. Yere düşüp birkaç defa yuvarlandığımızda homurdandı. İkimiz de aynı anda doğrulduk. Birbirimize öfkeli gözlerle bakıyor, bıçaklarımızı koca kavramış halde derin nefesler alıp veriyorduk.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Can çekişmeyle çıkan hırıltı sesi havayı yardı ve ikimizin de başı o tarafa döndü. Midem bulanıyordu. *İşini bu kadar uzatmak zorunda mı?*

“Bırak beni, zaten öleceğim... lütfen onun gibi ölmeme izin verme. Sana yemin ederim, takımın bir daha beni görmeyecek. Lütfen!” Adam tökezleyerek ayağa kalkarken bana yalvarıyor, şüpheyile gözlerime bakıyordu. Onun yerinde olsam ben de kendime güvenmezdim. Mori ile aynı maskeyi takıyordum.

Mecbur kalmadıkça öldürmeyi kesinlikle tercih etmezdim. Bree, Damian, hatta Cameron’dan bile önce onu öldürebilirdim. Ama onların yakınında olmak beni yumuşatmıştı. Reed’in ve babamın, bana zorla giydirdiği o eski benliğimi üzerimden çekip atmak istiyordum. Artık o eski hayatımdan da uzaklaştığım için gerçekten kim olduğumu keşfetmeye başlamıştım. Daha önce merhametli olmayı hiç denememiştim, bunun aleyhime nasıl işleyeceğini bilmiyordum ve o yüzden denemeye karar verdim.

Başımı sallamadan önce kısa süreliğine duraksadım. “Çabuk ol.”

Gözleri rahatlamayla büyüdü ve keskin bir nefes verip sık çalılıkların arasına doğru koşarak uzaklaştı.

Kendimi zorlayarak ayağa kalkarken dudaklarımın arasından uzun bir nefes çıktı. Ayak bileğim sızlıyordu ama kötü durumda değildi. Yürüyerek Cameron’ın yanından geçtiğim yere döndüm ve yaptığı şeyi gördüğümde elimle ağzımı kapattım.

Kızın maskesi hâlâ yüzündeydi, o yüzden kim olduğunu anlayamıyordum ama gözleri kanla kaplanmış ve geriye doğru kaymıştı. Cameron’ın bıçağı kızın ağzına gömülmüş, onu buz tutmuş toprağa sabitlemişti. Göğüs kafesi yarılarak açılmış, birkaç kaburgası kırılmış ve parçalanarak umursamazca karın üzerine fırlatılmıştı. Bedeninden yükselen buhar gözlerimi yakıyordu.

Cameron'ın kana bulanmış maskesiyle bana bakması, o açık yeşil gözlerinin hayranlığımı algılaması ve bir şeyler söylememi beklemesi... *Nasıl böylesine güzel olabilirdi?*

"Buna *gerçekten* ihtiyacım vardı." En sonunda sessizliği bozdu. Sesini duyduğumda sıçradım. Mori aslında tam buydu. Benim kadar sapkın birini tanımak, neden bana bu kadar ürkütücü geliyordu?

"Sen..." Kelimeler boğazımda takılı kaldı.

Cameron doğrulup yavaşça etrafımda dönmeye başladı.

"Zalim mi?" Nefesini boynumda hissedebiliyordum, parmakları belimin altında dolaşıyordu. Döndüm ve açlıktan delirmiş gözleriyle karşı karşıya geldim. Maskesini indirdiğinde çarpık gülümsemesi ortaya çıktı. Dudaklarıma doğru, "Acımasız mı?" diye fısıldadığında hissettiğim sıcaklıkla kalp atışlarım hızlandı. Maskemin üzerinden hafifçe altdudağımı ısırdı ve alnını benimkine dayayıp elini belime dolayarak beni kendisine çekti. Bütün bedenimin ürpermesine engel olamadım. Burnunu yanağıma sürttü, saçlarıma ulaştığında içine derin bir nefes çekti.

Gözlerindeki o vahşi parıltıyı gördüğünde tüylerim diken diken oldu ve tekrar geri çekildim. Şu anda kendisinde olup olmadığını anlayamıyordum.

"Güzelsin." Sesim kısıktı ama buna rağmen aramızdaki boşluğu dolduruyordu. Cameron'ın gözleri, söylediğim kelimeler sanki ona sertçe çarpmış gibi büyüdü.

Bu defa bana yaklaşmadı, aşağıya bakarken o tek kelimeyi sindirmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Fırsatı değerlendirerek onu süzdüm. Cameron baştan aşağıya kanla kaplıydı, çoğu ona ait değildi ama uyluğuna saplanmış bir bıçak vardı ve sadece sapı görünüyordu. Bunun farkında mıydı? Nefesimi kontrol altına alıp titrememi durdurmayı denedim.

KALBİMDEKİ BİÇAK

“Şey... Cameron. Uyluğuna saplanmış bir bıçak var,” dedim yavaşça.

Gözlerini kısarken dudaklarının kenarı hoş bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Alayla, “Oldukça farkındayım,” dedi ve bıçağı tek hamlede çıkartıp yarasına hızla turnike yapabilmek için onu kınına soktu. Bacak tarafındaki cepten bandaj aldıktan sonra uyluğunu sıkıca sardı.

Yüzümü buruşturdum. “Hadi, sen yere yığılıp kalmadan ya da diğer takımlar bize saldırmaya gelmeden önce dönelim. Sabah zaten fazlasıyla zaman kaybettik.” Beni öldürme ihtimalini kafamdan atmaya çalışıyordum. Gözlerinde hâlâ o çılgın ifade vardı. Sanki bir yarısı buradaydı, diğer yarısıysa kendi kafasının içinde bambaşka bir yerdeydi.

“Kız o yüzden burada.” Ölmüş acemiye işaret ettiğinde tek kaşımı kaldırdım. “Bir uyarı. Hem de oldukça iyi bir uyarı. Birini bu şekilde arkasında bırakmış insanın peşine düşer miydin?” Dudaklarında rahat bir gülümseme vardı.

Kanım dondu ve başımı iki yana salladım. “Hayır, tabii ki düşmezdim.”

“Akıllı kız. Benim gibi erkeklerin arkasından koşma.” Mücadelenin etkisiyle sesi boğuk çıkıyordu, ayrıca burnundan kan süzölmeye başlamıştı. Onu önemsemiğimi gösterdiğim son seferde neler olduğunu hatırlayınca gözlerimi kaçırdım.

Zaten önemsemiyorum.

Cameron’a önümden yürümesini işaret ettim. Şu anda onu görüş açımdan çıkartmamın imkânı yoktu. Kendimi, yöntemlerini merak ederken buldum. Gözlerimin paramparça olmuş kadına kaymasını engellemek zordu ama dayanıyordum. Boğazımın arkasını yakan metalik kokunun da buna yardımcı oluyordu.

Cameron hiç topallamadan rahatça yürüyordu. Hiçbir şey hissetmediğine inanmakta hâlâ güçlük çekiyordum. Bunu direkt

görmek gerçek dışı geliyordu. *Zombi gibi*. Parlak kırmızıya boyanmış eldivenli ellerinden kara hâlâ kan damlıyor ve arkasında iz bırakıyordu.

“Gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Hâlâ benim önemsenmeye değer biri olduğumu düşünüyor musun, Em?”

Hemen cevap vermedim, sanki uzun zamandır aklında olan bir şey için bana yem atıyormuş gibi hissediyordum ve bu her neyse ona istediğini vermek istemiyordum. En sonunda, “Az önce, *ilk seferinde nasıl kazandığımı düşünüyorsun sence?* demiştin. Bunu söylerken kastettiğin şey neydi?” diye mırıldandım. Karın üzerinde iz bırakan ayaklarının arkasına odaklanmıştım.

Çaresiz hissetmeye alışık değildim ama Cameron’ın bana yaptığı tam olarak buydu. Yaralanmış haliyle bile tek başına bütün takımın üstesinden gelebileceğinden hiç şüphem yoktu. O ilaçlar gerçekten bu kadar etkili miydi? Gözüm cebine takıldı, bugün kaç tane aldığını merak ediyordum.

Adımları yavaşlarken, “Gerçekten bilmek istiyor musun?” diye sordu açıkça.

Birkaç saniye düşündükten sonra, “Evet,” dedim.

Cameron omzunun üzerinden bana baktı, gözleri yine donuklaşmıştı ama tehlikeli adrenalin patlaması geçmiş gibi görünüyordu. Yanına ulaştığımda yavaşladım.

Yapay bir gülümsemeyle, “İster inan ister inanma ama her zaman *bu kadar...* kötü değildim,” diye mırıldandı. Yüzünün geri kalanı taş gibi ifadesizdi. “Ben de tıpkı diğer herkes gibiydim, ölme riskim de onlarla aynıydı. Hatta belki de daha fazlaydı çünkü Yüzbaşı Erik beni bizzat kendisi seçmişti. Bildiğin gibi Yeraltı’ndaki acemiler böyle şeyleri hemen fark eder.”

Cameron ile tanıştığımız sabah Erik’in onun antrenman yapmasını izlediğini hatırlarken, “Seni seçenin o olduğunu bilmiyordum,” dedim kısık sesle. Cameron’ın test haplarını almaya

KALBİMDEKİ BİÇAK

devam etmekte bu kadar kararlı olmasının sebebi o muydu? Onu gururlandırmak istiyordu. Bunun düşüncesi içimi kararttı.

Ben babamı asla gururlandıramamıştım ama sanırım bunun büyük bir kısmı erkek olmamamla alakalıydı. Neyi başardığının hiç önemi yoktu, lanet bir penisim olmadığı sürece onun gözünde değersizdim. Bu, kızı değil de oğlu olsaydım beni böyle kolayca ihbar eder miydi diye sorgulamama neden oluyordu. Eğer Reed ile yer değiştirebilseydik, babamın bunu yapacağını düşünmüyordum.

Cameron başını salladı. “O seçti. Beni berbat, ne yazık ki epey uyum sağlayabildiğim bir dünyayla tanıştırdı.” Bana alaycı bir şekilde sırtınca ben de hafifçe gülümseyerek karşılık verdim. “O deneme benim aynı zamanda ikinci denememdi, beni kalkan olarak kullanmayı ve cesedimi bitiş çizgisine taşımayı planlayan birkaç piç kurusuyla takım olmuştum. İki takımın birlikte hareket ettiğinden habersizdik. Son gün etrafımızı sardılar. Kolumdan vurulmuş ve boğazımın yarısı kesilmiş halde kurtulabildim.”

İrkildim. “Bu korkunç.”

Cameron alçak sesle güldü. “Acıyı hatırlamak zor ama o an ne hissettiğimi biliyorum. Öyle can yakıcıydı ki. Ama kendi hayatlarını korumak uğruna benim vücudumu kullanmalarına duyduğum öfke kalbimde karanlık bir ateş yakmıştı, Em. İçimdeki şeytani bir şeyi uyandırdı. Ayak bileklerine ip bağladım ve dördünün de cesedini işaret ışığına kadar sürükledim. Grubumuzda hayatta kalan tek kişi *ben* oldum.” Bakışları sertleşirken uzaklara daldı.

Siktir. Belki de o adamın gitmesine izin vermemeliydim. Alt dudağım endişeyle titredi. Bir kişinin, bütün takımı taşıyabileceği aklıma bile gelmemişti.

Cameron derin bir nefes alıp gözücuyla bana baktı. “Sonuncusunu bıraktığını biliyorum.”

İrkildim, yakalanmıştım. Yalan söylemenin hiçbir anlamı yoktu. “Nasıl?” diye sordum sessizce. Utancım yanaklarıma yayılırken adamı öldürmüş olmayı diliyordum.

“Bıçağın temiz aşkım. Gözlerim *ve* beynim var.”

Gözlerimi aşağıya indirirken dudaklarımı sertçe birbirine bastırdım. Anlaşılan fildişi renginde bir bıçak almak o kadar da iyi fikir değildi.

“Yalvardı, ayrıca bizim için problem olacağını düşünmedim.”

“Sadece nedenini merak ediyorum. Önceden... bilirsin işte, infazcı olduğun zamanlarda böyle bir şey yapamazdın.” Gerçekten sebebi öğrenmek istiyormuş gibi görünüyordu.

Omuzlarım çöktü. “O, beni zorla soktukları bir roldü... kim olduğumu ya da yaptığım şeyleri değiştiremem ama ufacık da olsa tekrar kendim olabilirim. Adamı bırakmanın sorun yaratacağı hiç aklıma gelmedi.” İlerlemenin tek koşulu kalpsiz olmak mıydı? Reed hiç tereddüt etmeden buna *evet* derdi.

Cameron durdu, omzumdan tutup beni çevirince karşı karşıya kaldık. Delilik hali artık gitmiş, sakın ve aklı başında Cam’e; ne yazık ki gerçekten önemseydiğim o kırılmış askere dönmüştü.

“Sence senin için aynısını yapar mıydı?” diye sordu dürüstçe.

Cevabı düşünmeme bile gerek yoktu. “Hayır.”

“Ya sen ya da onlar, Emery. Ortası yok. Arada başka seçenek yok. Eğer senin takımında değillerse, ilk önce kendini ve takımını seçmen gerek. Daima. Bu, ailenden alıştığınan farklı. Bunun farkındayım. İsim vermek ve hedef belirtmek kolaydır. Sana ne yapacağını söyleyen biri vardır, sen de onun dediklerini yaparsın. Ama buradayken şunu bilmelisin... eğer onlara fırsat verersen, seni canlı canlı yerler.”

Elini kaskıma götürdü ve ona bakabilmem için başımı yukarı kaldırdı. Gözlerinde tek gördüğüm hüznün ve özlemimdi. Ona

KALBİMDEKİ BİÇAK

bakmak acı veriyordu, o yüzden başımı tekrar eğdim. *Daha önce söylediği boktan şeyleri bu kadar kolay affedemem.*

“Anladım,” dedim.

“Öyle mi? Bu ciddi bir durum,” dedi ısrarcı şekilde.

“Biliyorum!”

“O halde çocuk gibi davranmayı kes ve iyi tanımadığın insanlardan bir şeyler kabul etmeyi de bırak.” Cameron bıçağıma uzanıp kabzasından çıkarttı. Onu alırken elini yakalamaya çalıştım ama beni sertçe itti. “Bıçağını zehre bulamak berbat bir fikir.”

Bir avuç kar alıp bıçağın üzerindeki kırmızı çizgiyi sildi ve işi bittiğinde onu bana geri verdi. İtiraz etmek, onunla tartışmak istiyordum ama az önce uyluğuna bir bıçak saplandığı aklıma gelince vazgeçtim.

“Hiç güven vermeyen bir çocuğun bıçağıma zehri sürmesine izin verseydim, şu anda ölü olurum.” Cümlesini bitirdikten sonra arkasını dönüp benden uzaklaşmaya başladı.

Kendimi tamamen tükenmiş hissediyordum, kamp alanımıza geri dönerken sessizce yanında yürüdüm.

Damian göğsünden üç defa vurulduğu için epey sarsılmıştı ama neyse ki, geliştirilmiş yeleklerden birini giyiyordu. İlk denemede kullandığımız o standart yelekler, yakın mesafeden vurulmalara karşı dayanıksızdı. Tanrı'ya şükür ona ve Bree'ye yeleklerden bahsetmiştim, yoksa Damian ölecekti. Bizler de iki gün boyunca onun cesedini taşımak zorunda kalacaktık.

Bryce yaşanan bu karmaşadan hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Ayrıca ben ve Cameron diğer takımın üyelerini kovalarken o birkaç zehirli tuzak kurmuş, üstlerine kar atıp onları tamamen gizlemişti.

Cameron bana, *hiç güven vermiyor* der gibi imalı bir bakış attıktan sonra bizi doğu tarafındaki dağlara doğru giden dik bir yamaçtan aşağıya yönlendirdi. Bree'nin birkaç adım arkasından yürüyen Bryce'ı izledim. Cameron dışında hepimiz sarsılmış görünüyorduk ama o sürpriz saldırının ardından tuhaf bir şekilde sakin duruyordu. *Onda garip bir şeyler var.* Ama bunun kötü olduğunu düşünmek için yeterli bir sebep var mıydı emin değildim. Hepimiz biraz gariptik.

Yeşil ışık, sabahları görünmüyordu ama dün gece doğu tarafındaydı; yani gideceğimiz yön orasıydı. Güneş bizi ısıtma konusunda hiç yardımcı olmuyordu. O kadar üşüyordum ki, her yarım saatte bir ellerimi ısıtmak için eldivenlerin içinde yumruk yapmak zorunda kalıyordum.

Ara ara duyulan silah sesleri havada dalgalar halinde yankılanıyordu fakat şanslıydık, gün boyu kimseyle karşılaşmamıştık.

Güneş batmaya başlarken Cameron dağ eteklerinde bir mağara buldu. Filmlerde görülen zeminin dümdüz ve ateş yakmak için mükemmel olduğu yerlere benzemiyordu. Tabanı keskin taşlarla doluydu ve yarıkların arasından kıvrılarak akan küçük bir dere vardı. Mağaranın içinde dikkatle ilerlerken üstümüzdeki sarkıtlardan akan su damlaları, kasklarımızda *tık tık* sesi çıkartıyordu. Burada hiç ışık yoktu. Ama en azından hepimizin boynunun etrafında soluk yeşil çubuklar asılıydı, yani karanlığın içinde rastgele hareket etmiyorduk. Cebimde dört tane kalmıştı ve onları idareli kullanmayı planlıyordum.

Aniden Yeraltı'nın rahatlığına geri dönmüşüz gibi hissettim, burası yerin altı kadar ürkütücüydü.

Arka tarafta düz sayılabilecek bir alan bulduğumuzda Cameron durdu. Şimdilik tehlike geçtiğine göre tetikte olmaya ara verip biraz dinlenebilirdik. Dün gece uyumak imkânsız gibi gelmişti ama bugün fazlasıyla bitkindim. Uykuya dalmakta sorun

KALBİMDEKİ BİÇAK

yaşamayacağımı biliyordum ve o anın gelmesini sabırsızlıkla bekliyordum.

Her ne kadar Bryce giriş kısmını çivili tuzaklarıyla doldurmuş olsa da Cameron, nöbeti devralan biri olmadan gitmemize izin vermedi. Muhtemelen Gölge Birlikler timlerinde daima nöbet tutan birinin olması kuraldı.

Bree ilk nöbeti alarak uyuyacağımız yerin ilerisinde duran kayanın üzerine oturdu. Damian hazır yemeğini bile yemeden sızıp kalmıştı. Paket elinde kapalı dururken hafifçe horluyordu.

Benimkini yavaşça yemeğe başladım. İlk başta mısır ekmeği, ardından da elma püresine yoğunlaştım. Bu paketteki protein tozu çikolatalıydı. Onu suyla karıştırıp hızla içtim ve aşına olduğum o tadın elimden geldiğince keyfini çıkarttım.

Cameron kendini yanıma bıraktı, ekmeğinden bir ısırık almadan önce ufak mağaranın karşısında oturan Bryce'ı süzdü.

Dalga geçer gibi, “Zehirciye güvenme, öyle mi?” diye sordum.

Homurdanıp bir ısırık daha aldı. “En önemli kural: kimseye güvenme.”

“Doğru gibi görünüyor.” Reed’in tam da böyle bir şey söyleyeceğini düşünürken gülümsedim.

Sessizlik içinde yemeklerimizi bitirdik. Yastıklarımızın olmaması berbattı ama ağaçlara yaslanıp uyumaktansa zemine uzanabileceğimiz için minnettardım. Başımı yere koyduğum anda sızmaya başladım.

Cameron tam arkama geçti. Aniden kendime geldim ve omzumun üzerinden ona *ne halt ediyorsun*, der gibi baktım çünkü hatırladığım kadarıyla, ona dokunmamdan nefret ediyordu.

“Uyu hadi.” Nazik bir sesle emretti.

Kaşlarımı çattım. “Benden nefret ettiğini, bana dokunmanın düşüncesinin bile mideni bulandırdığını ve-”

Mırıldanarak, “Şşşt,” dedi ve başım tekrar yere değene kadar eliyle hafifçe kaskıma bastırdı. “Seni koruyorum.”

Karanlığın içine baktım, mağaranın girişini izleyen Bree’nin figürünü zar zor ayırt edebiliyordum. “Neyden koruyorsun? Senin de uyuman gerek.”

Başını iki yana salladı. “Görevdeyken uyumam.”

Ya bu gezegendeki en güçlü askerdi ya da kendini, kelimenin tam anlamıyla acı içinde ve yavaş yavaş ölmeye adanmıştı. Her ikisinin de olabileceğine karar verdim.

“Hiç mi?”

“Hiç.”

Dudaklarımı birbirine bastırarak, “Bryce’da bu kadar öfkelenmene sebep olacak ne var?” diye fısıldadım.

Cameron kısa bir süre sessiz kaldı ve göğsünü tamamen sırtıma yaslayarak dudaklarını kulağıma yaklaştırdı. “Bizi gözetliyor. Her birimizin en ufak davranışını bile inceliyor, üstelik önceki saldırıda yardım etmek için hiçbir şey yapmadı. En sona kalan aceminin o olduğunu hiç sanmıyorum. Çok zeki ve özgüveni yüksek biri. Asıl bağlılığı bize karşı değil.” Söylediklerinden çok emin görünüyordu.

Eğer birine güveneceksem, o kişi Cameron’dı. Ayrıca Gölge Birlikler dünyasındaki sezgileri, benimkilerden daha güçlüydü. Şu anda bunları söyleyince, Bryce’in gözlerinin dövüşten beri bıçağımın üzerinde olduğunu fark etmeye başlamıştım. Kullanıp kullanmadığımı mı anlamaya çalışıyordu? Yoksa bıçağın ucundaki zehrin hâlâ durup durmadığını mı?

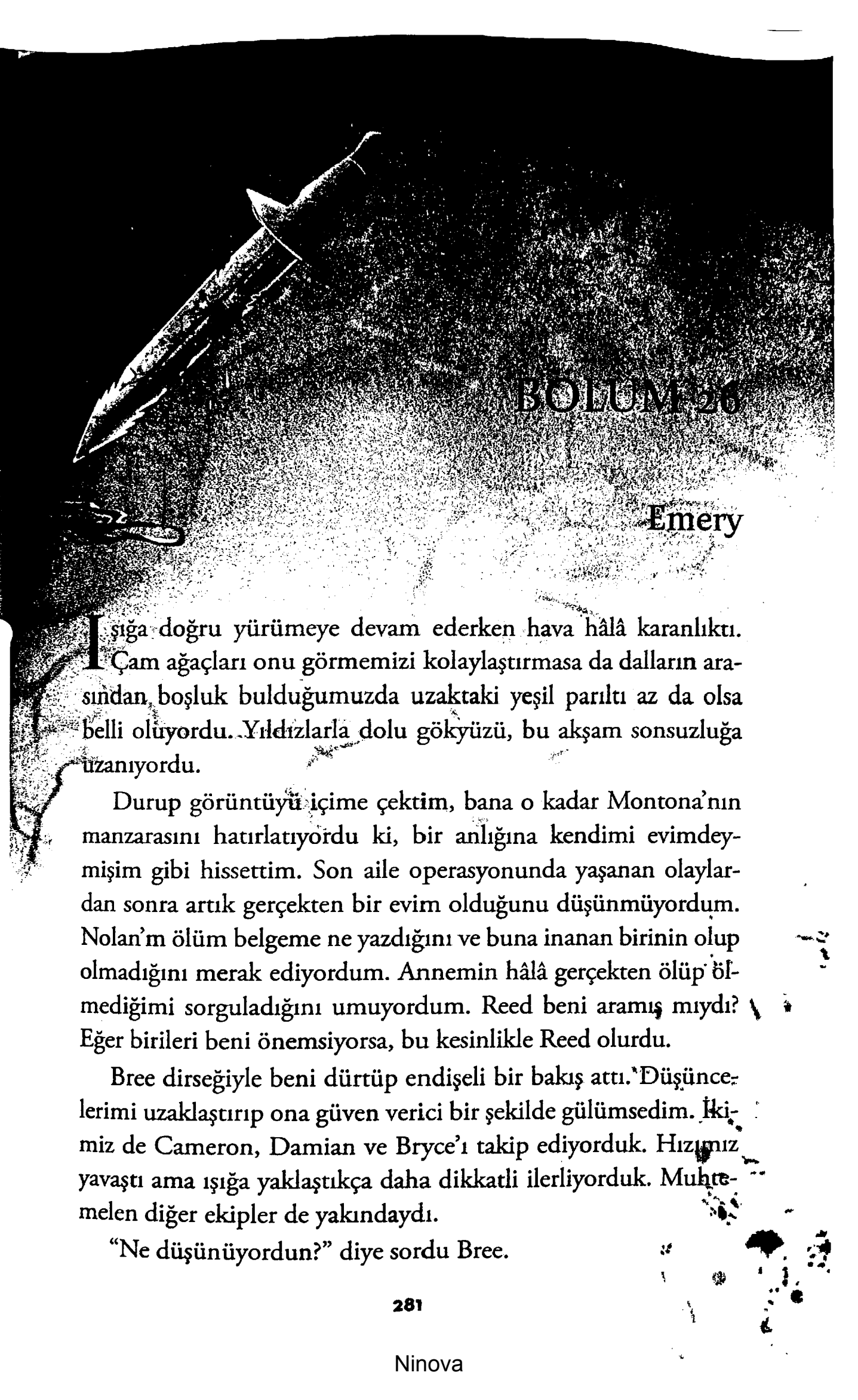
Yaşadığım aydınlanmayla birlikte dudaklarımın arasından ufak bir nefes kaçtı. “Eğer dövüşte bize yardım etmeyecekse, o zaman neden zehri bıçağına sürdü?” dedim kısık sesle. Bryce yakın dövüşte iyi olmadığını zaten kendisi söylememiş miydi? *Bu, uydurduğu kişiliğinde yaptığı bir hata.*

KALBİMDEKİ BİÇAK

Cameron alçak sesle mırıldandığında titreşimler omurgam boyunca yayılarak içimi ürpertti. “Kesinlikle. Şimdi biraz dinlen.”

Bunu göremese de kaşlarımı çattım. “Bana emirler yağdırmayı kes, bütün gün bunu yapıp durdun.”

Hafifçe güldü ve örgümü parmağına dolayıp çevirdi. Hareketi beni gülümsetirken gözlerimi kapattım.

BÖLÜM 26

Emery

Işığa doğru yürümeye devam ederken hava hâlâ karanlıktı. Çam ağaçları onu görmemizi kolaylaştırmasa da dalların arasından boşluk bulduğumuzda uzaktaki yeşil parıltı az da olsa belli oluyordu. Yıldızlarla dolu gökyüzü, bu akşam sonsuzluğa uzanıyordu.

Durup görüntüyü içime çektim, bana o kadar Montona'nın manzarasını hatırlatıyordu ki, bir anlığına kendimi evimdeymişim gibi hissettim. Son aile operasyonunda yaşanan olaylardan sonra artık gerçekten bir evim olduğunu düşünmüyordum. Nolan'ın ölüm belgeme ne yazdığını ve buna inanan birinin olup olmadığını merak ediyordum. Annemin hâlâ gerçekten ölüp ölmediğimi sorguladığını umuyordum. Reed beni aramış mıydı? Eğer birileri beni önemsiyorsa, bu kesinlikle Reed olurdu.

Bree dirseğiyle beni dürtüp endişeli bir bakış attı. 'Düşüncelerimi uzaklaştırıp ona güven verici bir şekilde gülümsedim. İkimiz de Cameron, Damian ve Bryce'ı takip ediyorduk. Hızımız yavaştı ama ışığa yaklaştıkça daha dikkatli ilerliyorduk. Muhtemelen diğer ekipler de yakındaydı.

"Ne düşünüyordun?" diye sordu Bree.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Ona bir bakış atıp bakışlarımı tekrar önüme çevirdim. “Ailemin benim ölmemi umursayıp umursamadıklarını. Bu hayatta gerçekten istediğim kişi olup olmadığını merak ediyorum.” Sesim kayıtsız çıksa da bu düşünceyle açıkça yüzleşmek acı vericiydi. Bree söylediklerim karşısında omzunun üzerinden bana bir bakış atıp tekrar karşıya döndü.

Gözleri anlayışla kısılmıştı. “O konulara girme. Neredeyse bir ay boyunca geçmişimi düşünüp durduktan sonra sonsuz bir döngüye girdim.” Gülüp başını kaldırarak gökyüzüne baktı. “Senin hayatın artık bu. Bugün de sona erebilir, yarın da. Belki Mori’den bile uzun süre burada kalacaksın. Ama kesin olan tek bir şey var, asla eski hayatına geri dönemezsin. O yüzden bunun üzerine kafa yormanın hiç anlamı yok. O kız öldü ve bu, gerçekten iyi bir şey de olabilir. Sahip olduğun koşulları bilmiyorum ama artık kendin olabilme özgürlüğüne sahipsin.”

Başımı sallayıp gülümsedim. “Evet, haklısın.”

“Elbette haklıyım.” Bree maskesinin kumaşını çekiştirerek çenesini kaldırıp güldü.

Damian omzunun üzerinden bize bakarken kaşlarını çatı. “İkiniz de odaklanın. Dedikodu yapmanın zamanı değil.”

“Kapa çeneni.” Bree botuyla Damian’ın poposuna vurup kırdadı.

Alçak seslere ve şakalaşmaya daldım. Hâlâ Cameron’ın böyle anların tadını çıkartacak yetiye sahip olup olmadığını merak ediyordum. Belki de bu anlara kendini kaptırmaması gerektiğinin bilincindeydi.

Omzunun üzerinden attığı buz gibi bakış, bana cevabın ikincisi olduğunu söylüyordu.

Son gün gerçek dışı geliyordu. Güneş gökyüzünde tepeye yükseldiği sırada, ağaçların olmadığı bir araziden geçiyorduk. Cameron yaklaştığımızı, bu noktadan itibaren tamamen tetikte

olmamız gerektiğini söylemişti. Yaklaşık otuz dakika boyunca yere uzanıp bölgeyi incelemiş, vadinin iki tarafında herhangi bir hareket belirtisi olup olmadığına bakmıştık. En sonunda Cameron hareket etmemiz için işaret vermişti.

Cameron gibi yere yakın ilerliyordum, hemen arkasıındaydım. Tetiğin üzerinde duran parmağım neredeyse donmuştu ama her şeye hazırlıklıydım. Bu, geçmişte yaptıklarına hiç benzemiyordu. Böyle açık alanda olmaya alışık değildim. Tamamen savunmasızdık ve birinin bize ateş etmesini bekliyorduk. Şu anda büyük ihtimalle izleniyor olabileceğimiz düşüncesi tüylerimi ürpertiordu.

Damian yanımdan dolandı ve diğer tarafa vardığımızda yüksek sesle içini çekti. “Siktir, bunu başarabileceğimizi düşünmemiştim,” derken eğilip ellerini dizlerine yasladı ve birkaç kez derin nefes aldı.

Bryce gözlüklerini düzeltti, oradaki buğuyu temizlemeye çalışıyordu. “Ben de öyle. Her yerim ter içinde kaldı.” Başımı salladım, belimdeki ve boynumdaki soğuk terin üzerime yapıştığını hissediyordum.

Cameron, Bryce’in yeleşinin omuz kısımlarından tutup onu öne çekti. “Hadi, burada duramayız. Hiç güvenli değil.”

Damian homurdanarak Bryce’in etrafından yürümeye başladı. Bree yanıma gelip sırtıma vurdu. “Bu, ilk deneme kadar kötü değil. Böyle saçmalıkları bütün gün yapabilirim.” Son kelime dudaklarının arasından çıktığı anda silah sesi duyuldu ve kurşun yüzünü milim ıskalayarak yanındaki ağacın gövdesine saplanıp delik açtı. Ağaç parçaları üzerimize savrulduğunda kalbim panikle sarsıldı.

Cameron, “Eğilin!” diye bağırdı. Anında dizlerimin üzerine çöktüm ve gözlerinin hızla ateş eden kişiyi aramasını izledim.

Kanım kulaklarımda uğulduyor, ayak seslerini duymamı zorlaştırıyordu. *Siktir*. Tüfeğimin dürbününü gözüme çekip

KALBİMDEKİ BİÇAK

delirmiş gibi bize saldıran ekibi aradım. Tek görebildiğim ağaçlar, çalılar ve kayalıklardı. Gözlerim hızla yeşilliklerden daha karanlık bir şeye kaydı. Yerini tespit ederken kalbim bir anlığına atmayı kesti.

Maske takmış bir acemi bana bakıyordu. Hiç tereddüt etmeden tetiğe bastım ve kurşunu doğruca boynuna gönderdim. Takımı geri çekilirken yanlışlıkla silahlarını ağaçların tepesine ateşledi. Cameron onları hızla takip etti ve birinin daha alnına kurşun sıktı.

“Kıpırdayın!” diyerek bize emir verdi. Bree ağacın arkasına saklanan bir acemiye ateş ederken Bryce ve Damian ön taraftan bizi koruyor, uzaklaşırken bize rehberlik ediyorlardı. Biz de peşimize düşenleri atlatabilmek için elimizden geldiğince sessiz hareket ediyorduk. Ne kadar dikkatli baksam da onları göremiyordum ama orada daha fazlası olduğuna emindim.

Silah sesleri diğer takımları da buraya çekecekti. Zirveye ulaşan heyecanımın üzerine eklenen korkumu bastırdım. Işık artık çok yakındı, yeşil lamba birkaç saniyede bir yanıp sönüyor ve gittikçe azalan güneş ışığı onun görünürlüğüne arttırıyordu.

Bryce dik yamaçtan aşağıya kayıp uçurumun kenarındaki ağaca tutundu. Bize doğru, “İnerken dikkat edin!” diye bağırdı. Damian ve Bree önden inip Bryce’in tutunduğu çam ağacına sarıldılar.

Adım atıp onlar gibi kaymaya hazırlandığım sırada bir bıçak baldırıma saplandı. Acı tüm bacağıma yayılıp beni yere yapıştırdı. Bryce bağırarak bir şeyler söylüyordu ama yamaçtan aşağıya doğru yuvarlanırken kulaklarımdaki çınlama yüzünden onu duyamıyordum. Her turda dünyam dönüyor, her şey bulanık hale geliyordu. Ağaçların arasından silah sesleri geldi.

Off. Bedenim aniden durduğunda nefesim kesildi. Görüşüm net değildi ama kendimi zorlayarak ayağa kalkmayı ve hâlâ bacağıma saplı duran bıçağı çıkartmayı başardım. Bree uçurumdan aşağıya yuvarlanmamı engellemiştii. Şok içinde ona baktım,

daha önce ondan şüphe duysam da artık kesinlikle öyle hissetmiyordum.

Ceketimin yakasından tutup beni diğerlerinin yanına çekerken, “Kalk, Emery! Saklanacak bir yer bulmamız gerek,” dedi sertçe.

Baş dönmem geçerken hızla etrafı taradım. “Mori nerede?” diye sordum panikle.

Bryce küfredip yamacın üstüne döndü. Cameron tek başına üç acemiyle mücadele ediyordu. Acemiler ya tüfeklerini kaybetmişti ya da Cameron onları çoktan silahsız hale getirmişti. Yandaki yamaçtan dört kişi daha koşarak geldi ve doğruca ona saldırdı. ACE 32’leri hazırды.

Cameron üç acemiye kolayca savuşturdu. Genellikle onların bıçakla yaptıkları darbeden kaçınıyor, savunmada kalıyordu ama aynı anda kaç kişinin üstesinden gelebileceğini bilmiyordum.

“Ona yardım etmemiz gerek. Bree, Damian sola geçin. Bryce sen de benimle sağ taraftan gel, etraflarını saracağız.” Emrimi verdikten sonra tüfeği sıkıca kavradım.

Zirveye geri dönmemiz otuz saniye sürdü. Cameron ikisini çoktan öldürmüş ve üçüncüsünü de vurmak için tüfeğini kaldırmıştı. Yeni gelen dörtlü, dikkatlerini ondan ayırıp bize çevirdi.

“Bu o velet mi? Buraya gel, seni küçük fahişe!” Wraith’in zalim sesini nerede olsam tanırdım. Ölüm saçan gözleri her zamankinden daha soğuk ve açtı. Yaralanmış kolu, silahı tutmasına engel olmuyor gibi görünüyordu. *Siktir.*

Bryce sol tarafındaki bir ağacın arkasına geçti, ben de sağdakine geçmek üzereyken Wraith tüfeğini kaldırıp ateş etti. Sanırım Arnold da onunla birlikteydi, o da Bryce’a doğru acımasızca mermi yağdırıyordu.

Küfredip mermilerini gönderdiği tarafın tam tersi yönüne döndüm ve ona iki el ateş ettim. Biri isabet etmedi ama diğeri beline saplandı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Wraith haykırıp dizlerinin üzerine çökünce fırsatı değerlendirip Arnold'a ateş ettim. Hemen kaçmaya başladı ve korunabilmek için yokuşa atladı. Bryce anlayamadığım bir şeyler bağırırdıktan sonra onun peşinden gitti.

Tüfeğimi hızla Wraith'e tekrar çevirdim ve kuduz köpeği yere sermek için tetiği çektim ama tam ölüm vuruşunu yapacağım sırada birisi beni omzumdan tutup savurdu. Mermi doğruca yere isabet ettiğinde dönüp bana saldıran kişiye baktım.

Gözlerim kocaman açıldı. Benim bağışladığım adamdı. Elleri tamamen kana bulanmıştı ve batmak üzere olan güneş ışıklarının altından gözlerinin beyazını zar zor görebiliyordum.

Cameron haklıymış. Adam beni tam göğsümden vurduğunda aklımdan geçen son düşünce buydu. Kurşun geçirmez yelek giymeme rağmen bu gerçekten canımı yakmıştı. Göğüs kafesimi delip delmediğini bilmiyordum ama darbenin şiddetiyle yokuştan aşağıya doğru yuvarlanmaya başladım. Ama bu defa Bree düşmemi engellemek için orada değildi.

Uçurumun kenarından kayıp aşağıdaki vadiye düştüm.

Duyduğum son şey, Cameron'm bütün vadide yankılanan boğuk çığlığıydı.

BÖLÜM 27

Cameron

E mery'nin pembe örgülü saçları, muhtemelen ölüsüne doğru yuvarlanmadan önce gördüğüm son şeydi. İçimde bir şeyler kırıldı ve ciğerlerimden dehşet dolu bir haykırış koptu. "Emery!" Peşinden gitmeye çalıştım ama takımımı yok etmeye çalışan pislikler bana engel oldu.

İçlerinden en iriyarı olanı bıçağını savurup gözümü kesti. Acıyı hissetmesem de o taraftaki görüntü tamamen kırmızıya bürünmüştü, sıcak bir sıvı yüzümün yanına doğru süzülüyordu.

Bu piş kurularının ne yaptıkları hakkında hiçbir fikirleri yok.

KA-BAR bıçağımı yumruğumun arasına alıp iri olanın çenesine sapladım, bu hareketsiz kalmasını sağladı. Muhtemelen beyni son kez düşünmek için çırpınıyordu ama ona bu hakkı vermeyecektim. Dizimi sertçe çarptım ve bıçağın sapı çenesine tamamen gömülene kadar onu kafatasına doğru soktum.

Tıpkı bir dev gibi yere yığıldığında gözlerim diğerlerine kaydı. Yüzleri bembeyaz olmuştu, kaçmaya çalışıyorlardı. Bree ve Damian benim elimden kaçan ikisini durdurmadan önce kendi paylarına düşen acemileri öldürdüler.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Derin bir nefes alıp yamaçtan aşağıya doğru koşmaya başladım. Damian, “Bekle! Mori, orası çok dik!” diye bağırdı.

Sikimde bile değil. Ayaklarım uçurumun kenarından kayarken tek düşündüğüm buydu. Bileğimdeki ikinci bıçağı çıkardım ve onu hem dağ eteğinden gerçek anlamda düşüşümü yumuşatmak hem de ayakta kalabilmek için kullandım.

Gözlerimle aşağıdaki zemini inceledim ve karla kaplı vadinin zemininde kırmızı, pembe, siyah renklerden oluşan bir leke gördüğümde dehşete kapıldım. Hareket etmiyordu.

Ne yapacağım? Ne yapmam gerek? Panik damarlarımın içinde hızla dolaşıyordu, bu o kadar nadiren hissettiğim bir duyguydu ki şu anda bıçağımı bile doğru düzgün tutamıyordum. *Tanrım... bu kadın bana ne yapıyor böyle?* Eldivenli elimi toprağa ve kayalara saplayarak kendime duracak bir nokta buldum ve hızla aşağıya kaydım.

Ayaklarım yere değer değmez, düşmüş bir melek gibi yere yığılmış bedenine koşmaya çalıştım ama bacaklarım titreyince yere çökmek zorunda kaldım. Nefesim kesik kesik çıkıyordu, dişlerimi altdudağıma geçirdim. Düştüğüm sırada kendimi yaralamış mıydım, yoksa endişe yüzünden felç mi olmuşum anlayamıyordum.

Gözümün görebildiği tek şey oydu.

Hiç hareket etmeden orada öyle yatarken kanı toprağın üzerine akıyordu.

O olmaz. Lütfen, o olmasın. Benden her şeyi alabilirsin ama Em olmaz.

Kollarımdan destek alarak vücudumu kar ve taşların üzerinde sürükleyip onun yanına ulaştım. Cenin pozisyonunda kıvrılmıştı, bedeni ufacıktı. Tek istediğim onu güvende tutmak, kollarımın arasına almaktı. Emery'nin yanına oturup onu nazikçe çevirebilmek için uzattığım elim dokunmama bir santim kala donakaldı.

Ya öldüyse?

Kalbim, sanki keskin bir bıçak saplanmış ve kan kaybediyormuşum gibi korkunç bir acıyla sızlıyordu. Bu, yıllardır hissettiğim en büyük acıydı. *Hayır*. O iyiydi. Onun hiçbir sorunu yoktu.

Fısıltıyla, “Emery,” dedim ve etrafımızı saran sessizliğin içinde sesimin ne kadar boğuk çıktığını fark edince irkildim.

Hareket etmiyordu, giydiği teçhizat o kadar kalındı ki, nefes alıp almadığını anlayamıyordum. Elimi uzatıp göğsüne bastırdım. Hayatım boyunca hiç böyle titrememişlerdi.

Bu defa daha yüksek sesle, “Emery,” dedim. Yine cevap yoktu.

Nefes almam gittikçe zorlaşırken bulutlar kararmaya başladı, dünya sanki kendi içine çöküyor gibi görünüyordu. Histeri beni ele geçiriyor; başım dönüyor, dudaklarım uyuşuyordu. *Bu duygu da neyin nesi?* Daha önce hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Hiçbir şey için böylesine perişan olmamıştım.

Bundan nefret ettim.

İki elim hızla başıma yöneldi ve kaskımla maskemi çıkartıp yana fırlattım. Nefes alamıyordum. Saçlarımı çekiştirip gözyaşlarımı bastırdım ve başımı iki yana sallarken, “Kendine gel lanet olası,” diye haykırdım. Toparlanmaya çalışırken yumruğumla birkaç kez kafama vurdum.

Kendimi zorlayarak ona yaklaştım, çenem titriyordu. Kollarımı vücuduna sararak Emery’yi göğsüme çektim. Dudaklarından kaçan küçücük nefes, kıvrılarak soğuk havanın içinde buharlaştı.

O soluğu duyduğum anda ruhumun her parçası tuzla buz oldu.

Başımı nazikçe onunkine yaslarken, “Seni kaybettiğimi sandım,” diye mırıldandım. Sesim zayıf çıkıyordu.

Emery kısık sesle inleyip gözlerini açtı. Bütün vücudum titriyordu. Sadece bakışlarıyla kendimi hem büyülenmiş hem de

KALBİMDEKİ BİÇAK

iliklerime kadar zayıf düşmüş halde buldum. Şu an dünyanın akıbeti buna bağlı olsaydı bile hareket edemezdim.

“Cameron?” Sesi o kadar alçaktı ki, neredeyse onu duyamayacaktım.

“Başka kim olacaktı?” Kelimeler boğazımda düğümlenirken ona daha sıkı sarıldım.

Dudaklarında ufak bir gülümseme belirdi, ağzının kenarında kan lekesi vardı. “Benden nefret ettiğini sanıyordum.”

Böyle bir anda şaka yapmaya çalışması karşısında ona şaşkınlıkla bakıp kaldım, ardından içim rahatlayınca gülümsedim. Emery de kıkırdadı ve sonra yüzünü buruşturarak karnını tuttu.

“Ahh.”

Göğsüm endişeyle sıkıştı. “Ayağa kalkabilir misin? Neren acıyor?” Kendini hazır hissedene kadar beklemesine izin verdim. Kasılan çenesi, acı çektiğinin göstergesiydi. Canının yandığını düşünmek midemi bulandırıyordu. Hepsini ondan almak ve uzaklaştırmak istiyordum.

Emery elinden geldiğince dik durmaya çalışıp öne doğru adım atmayı denedi. Ancak bacakları tutmuyordu, düşmeden önce onu belinden yakalayıp endişelendiğimi belli etmemek için ona hafifçe gülümsedim.

“Ben iyiyim.” Emery beni ikna etmeye çalışıyordu ama dünyadaki en berbat yalancıydı. Yalan söylediğinde gülümsemesi daima zayıf oluyordu.

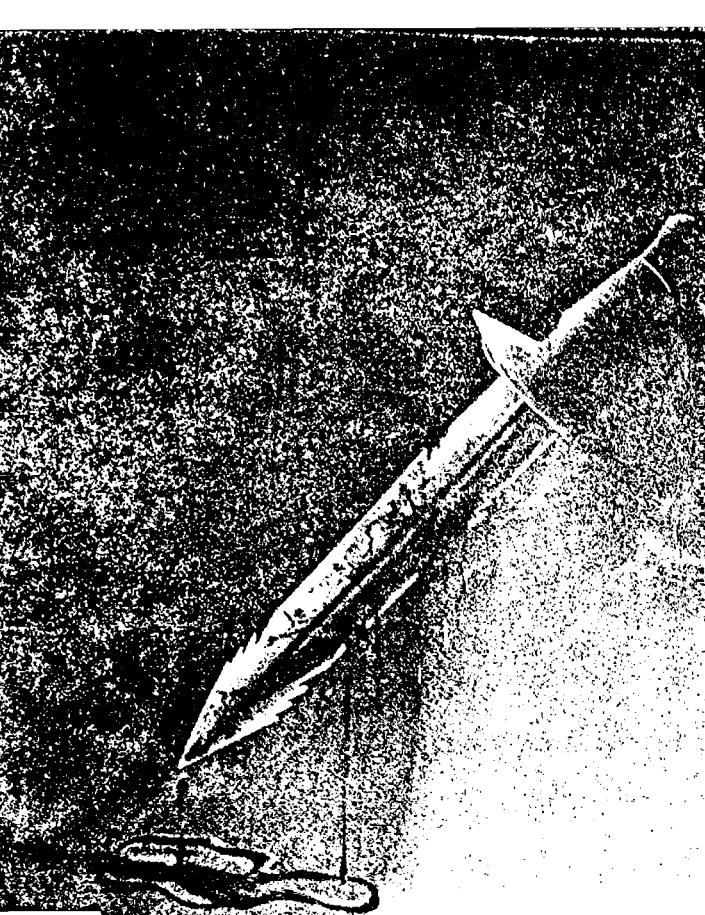
Yere çöküp onu kontrol ettim ve aldığı bütün yaraları tek tek inceledim. Kolu normalde olduğundan daha aşağıda duruyordu, yani omzu çıkmış olabilirdi. Yüzü gerçekten berbat şekilde soyulmuştu ama en büyük zararı bacakları almış gibi görünüyordu. Bıçağın saplandığı uyluğundan hâlâ fazlasıyla kan geliyordu fakat bu kadar kanayan noktanın; düşmeden dolayı darbe alan o harika kafası değil de bıçaktan kaynaklanması, bana rahat bir nefes aldırmişti.

Hızla ilkyardım kitini çıkartıp bacağına sarmaya başlarken dudaklarım düz bir çizgi halini aldı.

“Cam... Gözün ve burnun kanıyor.” Yumuşak sesi bir parça da olsa beni rahatlattı. Yalnızca Emery benim gibi birini önemserdi. Ona zalimce davranmamdan sonra bile. Neden beni önemsiyordu ki? Neden hiç hak etmediğim halde bana nazik davranmaya devam ediyordu?

Onun ilgisini istemiyordum çünkü bu, onun daima tehlikede olacağı anlamına geliyordu. Ama artık onu kaybetmenin üstesinden gelebileceğimden emin değildim.

Emery’nin kalbime fazla yaklaşmış olmasından endişeleniyordum ama şu anda öyle olduğundan emindim.

BÖLÜM 28

Emery

Cameron bacağımyı sarmaya çalışırken endişemi görmezden geliyordu ama ellerimi omuzlarına koydum.

“*Cameron*. Bana bak.” Hissettiğim aresizlik kelimelerime yansiyordu.

Duraksadı ve elleri kucağına düştüğünde kaşlarını çattı. “Neremin kanadığı umurumda bile değıl, Em.” Gözlerini en sonunda benimkilere çevirdi, benliğımin her zerresi ruhunun derinliklerine çekiliyordu. Yaralanmış gözünden ağılyormuş gibi kan akıyordu. Elimi yanağına götürüp başparmağımla kırmızı lekeyi sildim. Cameron elime yaslanırken gözlerini kapattı. “Umu- rumda olan tek şey senin nerenden yaralandığın. İyi misin?” İçi- ni hafifçe öptüğü avucuma doğıru mırıldandı.

oktan hayatımı çalmıştı ve artık kalbimi de çalmış olabile- ceğinden korkuyordum.

Dizlerimin üzerine çöküp özlemini çektiğim o karamsar; açık yeşil gözlere baktım. Ortamın havasını yumuşatmaya çalışarak, “Bunu kabullenemeyeceğini söylediğini sanı-” Cameron öne eğildi ve dudaklarımdan öperek sözlerimi yarıda kesti. Aklımdaki bütün düşünceler onun nazik dokunuşuyla birlikte eriyip gitmişti.

“O konu hakkında tek kelime bile etme.” Dudaklarıma doğru gülümsüyordu.

Tek kaşımı kaldırıp ona baktım. “Özür dileyene kadar olmaz.”

“Özür dilerim. Binlerce defa özür dilerim, tamam mı?” diye mırıldanıp alnımı bir kez daha öptükten sonra tökezleyerek ayağa kalktı. Kalkmam için elini uzattığında minnettarlıkla onu tuttum. Cameron süzülen kanı temizlemek için birkaç defa gözünü kırptı ama akmaya devam ediyordu.

“İşte oldu.” Eldivenimle, elimden geldiğince fazla yeri sildim ve gözünün üzerine bir tomar gazlı bezi bastırdım. “Bunu orada tutman lazım.” Cameron söylediğimi yaptı. Dile getirmek istediğim endişemi bastırdım, sığınağa geri dönene kadar o konunun beklemesi gerekiyordu. Hâlâ zamana karşı yarışıyoruz.

Cameron sarkan koluma bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. “Yukarıya tırmanmadan onu yerine oturtmalıyım,” dedi isteksiz şekilde. Bunun yaşanacağını biliyordum. Daha önce de omzumun takılması gerekmişti ama bu, durumu daha az acılı hale getirmiyordu.

Başımı sallayıp diğer tarafa baktım ve kolumu ağzıma götürüp iç tarafını ısırdım. Cameron kolumu doğru pozisyonda sabitleyip, “Hazır mısınız?” diye sordu. Başımı tekrar sertçe salladım ve hiç tereddüt etmeden omzumu yerine taktı. Ona tekrar dönmeden önce koluma doğru inleyip birkaç defa derin nefes aldım.

“Bu kahrolası derecede acıttı.”

Bana anlayışlı bir ifadeyle gülümsedi. “Şey... eğer dağdan düşmeseydin bu yaşanmazdı,” deyip güldü. “Artık gitmeliyiz, zamanımız daralıyor.”

Başım dönüyor, bütün vücudum sızlıyordu. Cameron’ı şu an olduğundan daha fazla endişelendirmek istemiyordum, o yüzden yanında yürümek için elimden gelen her şeyi yaptım.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Yavaşça yokuşa doğru ilerlerken Cameron kolundan destek almama izin verdi.

Yamaca baktığımda kalp atışlarım hızlandı. Öylesine dikti ki, ikimizin de yürüebilmesi bir mucizeydi. Yeşil işaret ışığı karanlık gökyüzünün içinde parlıyor ve sürekli yanıp sönüyordu.

Topallayıp bir yandan da tüfeğime bakınırken, “Ne kadar zamanımız kaldı?” diye sordum. Eğer yuvarlandığım sırada üzerine düşseysem kırılmış bile olabilirdi. Avucumu alnıma bastırıp iç çektim, her şey çok pusluydu. Kenardan kaydığımı, sonrasında da Cameron’ın bana nazıkçe sarılmasını hatırlıyordum.

O an aklıma geldiğinde yanaklarım kızardı. Havanın soğuk olmasına ve baştan aşağıya kanla kaplı olmamıza memnundum, böylelikle Cameron durumu fark edemiyordu.

Sanki yıldızlara bakarak saati anlıyormuş gibi kafasını yukarı kaldırdı. “En fazla bir saatimizin kaldığını söyleyebilirim. Tırmanabilir misin?” Gözleri tekrar bana kaydığında başımı kendimden emin şekilde salladım. Yüzünde şüpheli bir ifade belirdikten sonra sırtıttı. “Hadi aşkım, atla bakalım.”

Tek dizinin üstüne çöktüğünde hareketi kalbime dokundu. İlk denemenin ardından beni asla bu şekilde taşımayacağını söylememiş miydi? Gülümsememi bastırdım.

Kısık bir sesle, “Yürüeyebilirim,” dedim. Cameron’ın enerjisini koruması gerekiyordu. Yanından geçip yürümeye başladım.

Cameron bileğimi yakalayarak zorla beni kendisine çevirdi, gözlerinin yalvarırcasına bana baktığını fark ettim.

Pes etmem epey kolay oldu.

Beni sırtında taşıırken dağın en az dik olan kısımlarında zikzaklar çiziyordu. *Tanrım, böyle devasa dağların yalnızca Montana’da olduğunu sanıyordum.* Derin bir nefes aldım ve Cameron’ın, topraksı kokusuna karışmış çam kokusunu içime çektim. Temiz hava onların hepsini olağanüstü şekilde harmanlamıştı. Beni hiç

zorlanmadan taşırken uyluklarımın arasında hareket eden sert kaslarına odaklanmamak çok zordu.

Başımı omzuna yaslayıp onun nefes alış verişini dinledim.
“Hey, Cam.”

“Evet?”

“Nolan’ın, kartlarımızı Gölge Birlikler’de kalarak kazanmamız gerektiğine dair söylediği şeyler sence doğru mu?” Yeleğinin üzerine küçük küçük daireler çiziyordum.

Kısa süre düşündü. “Evet, elbette. Neden böyle bir konuda yalan söylesin ki?”

Cameron uzun zamandır Gölge Birlikler’in bir parçasıydı ve onların deney faresi olmaktan da gurur duyduğu için ayrılma konusunda pek de hevesli sayılmazdı. O yüzden üstlerine olan güvenine karşılık sadece başımı sallamakla yetindim.

“Henüz onları kazanan kimsenin olmaması garip geliyor, hepsi bu.” Daha fazlası olduğunu seziyordum ama bu konuda gerçekten endişelenmeye başlamadan önce bir time dahil olmayı beklemem gerekiyordu. Belki de denemelerden sağ bile çıkamayacaktım.

Bütün bedenim yanıyor, omzum feci şekilde zonkluyordu. Eh, bacağım da berbat durumdaydı. O yaranın tamamen düzelmesi haftalar sürerdi ve benim iyileşmek için o kadar vaktim yoktu. Geri döndüğümüzde kırığı sabitlemek zorundaydım, çok fazla ağrı kesici gerekecekti.

Cameron gibi hissiz değildim. Üçüncü deneme benim sonum olabilirdi.

“Cam,” diye mırıldandım tekrar.

Başını nazikçe benimkine yasladı. “Em?”

“Beni almaya geldiğin için teşekkür ederim.”

Yalnızca onayladığını belli ederek homurdansa da başparmağı şefkatle bileğimi okşuyordu.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Takımımızın geri kalanı en son gördüğümüz tepede değildi, o yüzden ışığa doğru yürümeye karar verdik. Başka bir yere gidemezlerdi, orada olduklarından emindim. Eğer deneme sona erdiğinde ışığın yanında olmazlarsa, sonumuz gelirdi.

İlgisizce tepedeki ölü acemilere baktım. Kanları, yuvarlandığım uçurum kenarına doğru akarak ufak bir birikinti oluşturmuştu. *Tanrı'ya şükür kurtulduk*. Onların da tıpkı bizim gibi yalnızca hayatta kalmak için çabaladığı gerçeğini yok sayıyordum.

Cameron haklıydı, Yeraltı Denemeleri insanı etrafında yaşanan dehşete karşı duyarsız hale getiriyordu. Sırf bir nefes daha alabilmek için yapacağımız şeyler korkunçtu.

Ölmek istemiyordum. Özgür olmak istiyordum.

Birlikte topallayarak yürüdük ve beş dakika sonra yeşil ışığa ulaşmıştık. Diğer üç takım, kendi gruplarıyla birlikte duruyordu. Hepsinden yalnızca iki ya da üç kişi ayaktaydı, kalan takım arkadaşları ölmüş ve buraya kadar taşınmıştı.

Bree, Damian ve Bryce'ı gördüğüm anda rahat bir nefes aldım. Onlar da bizi gördüğüne memnundu.

Damian, "İkinizin ölümsüz olduğuna yemin edebilirim," diye mırıldanırken bana sıkıca sarıldı ve elini sırtıma koydu. Bree kendi sırasının gelmesini beklerken tatlı bir gülümsemeyle bana bakıyordu. Damian üzerimden çekildikten sonra bana sarıldı.

Cameron'ın yüzü yine taş gibi sertti, kollarını göğsünün üzerinde birleştirmişti. Sanırım duygularını göstermemeye çalışıyordu.

Bryce ikimize doğru başını salladı. "Dağdan aşağıya yuvarlandıktan sonra tekrar yukarı çıkabilen pek fazla insan yoktur." Burada olduğumuz için gerçekten mutlu gibiydi. Belli etmeden Cameron'a baktım, *zehir dostu* takım arkadaşımıza hâlâ tamamen şüpheyle yaklaştığını görebiliyordum.

"Bu sanki çok kolaymış gibi konuşuyorsun," dedim duygusuz bir sesle. Bir yandan da kimlerin hayatta kaldığına bakıyordum.

Herkes maskesini indirmişti, ayaklarının altında yatan ölü takım arkadaşlarını, onlar için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi görmezde gelerek aralarında sohbet ediyorlardı. *Eğer onlarla arkadaş olmasaydım, diğerleriyle aynı pozisyonda mı olurdum?* Olmazdım diye düşünmek istiyordum. Üçüyle de zamanla yakınlaşmıştık, Cameron kelimenin tam anlamıyla artık benim bir parçam gibiydi.

İriyarı iki adam alçak sesle konuşuyorlardı, benim onları izlediğimi fark ettiklerinde doğruca bizim durduğumuz tarafa baktılar. *Wraith ve Arnold*. Diğerlerinin arasından o ikisinin üçüncü denemeye kalmasına acaba neden hiç şaşırmıyordum. Bedenleri tamamen kurumuş kanla kaplıydı, takım arkadaşlarının hepsi ölmüştü. Yerde hareketsiz yatan devasa adamı tanıdım, uçurumdan düşmeden önce Cameron ile dövüşüyordu. Çenesinin altına gömülmüş bıçağın sapını zar zor görüyordum.

Görüntü karşısında irkildim ama öyle hayran olunası bir manzaraydı ki, beni olumsuz etkilemesine izin veremezdim.

“Üçüncü *devrede** olacaklarına inanamıyorum,” dedi Bree esprili şekilde. Daha önce beyzbol oynayıp oynamadığını merak ettim. Elleri buna uygun şekilde nasırlar vardı.

“Onların sonuna kadar kalacaklarını tahmin etmiştim,” dedi Bryce. Ağırlığını diğer ayağına verirken gözlüğündeki pisliği kolunun iç kısmına siliyordu.

Cameron’ın yüzü asıldı. “Sona kalacaklarını gösteren şey neydi? Takım arkadaşlarını güvende tutmak için gösterdikleri çaba mı?” Sesi iğneleyiciydi.

İçinde bulunduğumuz anın tadını çıkarttım. Beşimiz denemenin sonuna kadar gelen tek takımdık. Bunun bir anlamı olmalıydı, değil mi? Göğsüm gururla doldu. Belki de Gölge Birlikler’de bulunup bir time dahil olmak o kadar da kötü olmazdı. Tuhaf bir şekilde kendi evimin hissettirdiğinin aksine burası yuva gibi geliyordu.

*Beyzbolda takımların savunma yaptığı zaman dilimidir.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bir *Black Hawk*'in* sesi, gökyüzünü yararak bize ulaştı. İşaret noktası taştan oyulmuş yüksek bir platformdaydı ve helikopterin rahatça inebilmesi için geniş bir alan vardı. Sabırla alçalmasını bekledik. Wraith'in bir şeyler söylememesine şaşırıyordum ama muhtemelen o da bizim gibi birkaç gününü ormanda geçirdiği için tükenmiş haldeydi.

Adams helikopterden atlayıp gözücüyle tek tek bize baktı. *Berbat görüldüğümüzün farkındayız. Bizi hemen buradan götürün.* Huysuzluğumu tamamen uyluğumdaki kesige ve düştüğüm için vücudumun her yerinde hissettiğim sızlamaya bağlıyordum. Döndüğümüzde aynaya bakmaktan daha şimdiden korkuyordum fakat sıcak bir banyo her şeye değecekti.

“Tebrikler acemiler. Son denemeye geçmeye hak kazandınız.” Adams hâlâ bizi izlemeye devam ederken yüzünde şeytani bir gülümseme vardı. Şu an adamın kafasında muhtemelen milyonlarca çılgın düşünce dolaşıyordu. Acaba denemeleri o mu hazırlıyordu, yoksa hepsi önceden mi belirleniyordu? Adams bunu sorgulamama neden oluyordu. “O halde hadi, sığınağa geri dönelim.”

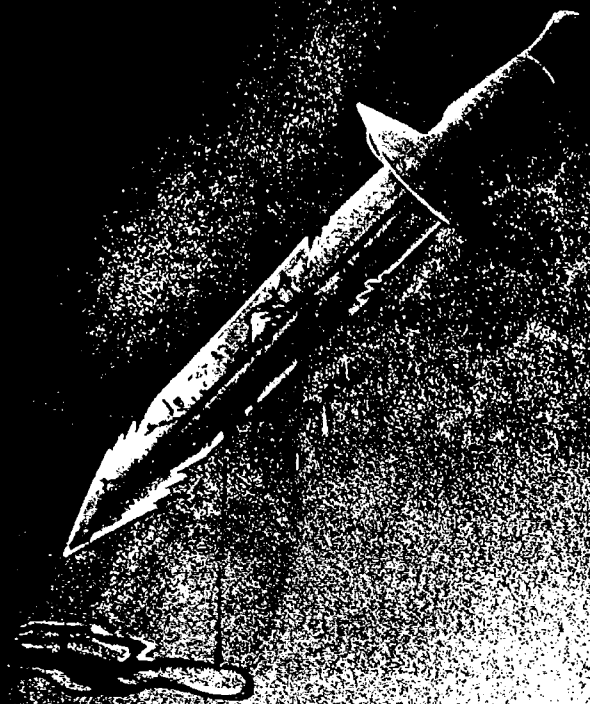
Diğer takım üyelerinden bazıları ayaklarının altında yatan ekip arkadaşlarına baktı.

“Onları bırakın, tüm bunlarla biz ilgileneceğiz.” Takım çavuşu helikopter pervanelerinin gürültüsü arasından bağırdı.

Sığınağa varmamız, buraya gelirken geçen sürenin ancak çeyreği kadar zaman aldı. Açık kapıdan içeri sızan havaya rağmen küçük helikopterin içi metalik kokuyla doluydu. Başımı eğdim, kıpkırmızı olmuş ellerime bakarken bir saat içinde kaç kişiyi yıkayıp üzerimden atacağımı merak ettim. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Tıpkı Cameron'ın söylediği gibi. *Ya ben ya da onlar.*

*Dört kanatlı, çift motorlu orta sınıf bir askeri helikopterdir.

BOLUM 29

Emery

Herkes duştaydı ama burası artık çok boş geliyordu. Sadece on üç kişi kalmıştık.

Giderin etrafında parlak kırmızı renkte su birikmişti. Pembe saçlarım bile pastel tonlarından daha çok kırmızıyla lekelenmişti. Elime daha fazla şampuan sıkıp yaralanmamış tarafımla sertçe ovaladım.

Cameron bir elini dıvara dayamış, başını akan suyun altına uzatmış duruyordu. Soluk saçlarının her noktasında kırmızı lekeler vardı. Güzlerim vücudunda dolaştı. Boynundan gövdesine, oradan da kollarına uzanan dövmelele baktım. Kasları hâlâ gergindi, sıcak suyun altında yavaş yavaş gevşişiyordu. Kürekke-miğindeki yara denemeler sırasında daha çok açılmış olmalıydı, koyu renkli kan sırtından ve kaburgalarının üzerinden aşağıya doğru akıyordu.

Bakışlarımı hissetmiş gibi ağır ağır başını kaldırıp benim olduğum tarafa baktı. Yaralanmış gözü kapanmıştı ve neredeyse hiç hareket yoktu. Diğler gözü de yarı yarıya kapalıydı, yorgün ve düşüncelele dalmış görünüyordu. Bakışları vücudumda dolaşarak morluklarımı ve kesikleri inceledi. Güzlerinin takılı kaldığı

KALBİMDEKİ BİÇAK

tek yer şu anda sızlayan baldırımdı. Dikiş atmam gerekiyordu ama önce güzelce temizlemek istemiştım. Enfeksiyon kapması en son isteyeceğim şeydi.

Son kez şampuanlanırken, “İyiym,” diyerek ona güvence verdim. Saçımdaki lekeler hâlâ belli oluyordu ama eskisinden daha iyi durumdaydı. Duşu kapatıp havluyu etrafıma doladım. Kırmızı lekeler hızla kumaşa sızınca yüzüm asıldı.

Cameron duş başlığını çevirirken hafifçe iç çekti. Beline bir havlu sarıp bana doğru yürüdü. “Hadi yararı saralım.” Bir saniyeliğine durup yüz ifademi inceledikten sonra ekledi. “*İkimizin* de yarasını saralım.”

Hızlıca üzerimizi giyinip, kışlanın içinde ilerlerken yürüyüşünü inceledim. Buradaki hali duşlarda olduğundan daha kötüydü, yani bacakları düşündüğümde de fazla darbe almıştı. Dikkatim odaya kaydı. Ortadaki yatakların tamamı boştu, geriye kalan az sayıdaki ittifak grupları da birbirine yakın duruyordu. Arnold ve Wraith, koridora giden kapıya en yakın olanlardı.

Bree ve Damian’ı bulmak için etrafı taradım ama yataklardan oluşan denizin içinde onları göremiyordum. Muhtemelen dinlenmeden akşam yemeği yemeye gitmişlerdi.

Şu anda yemeğin düşüncesi bile midemi bulandırmaya yetiyordu. Bunca acımasız ve anlamsız ölümden sonra bir şeyler yiyemezdim. Kan kokusu burunda uzun süre kalır, lokmaların her birine berbat bir tat verirdi.

Gözlerim yaralı ve kızarmış parmaklarıma kaydı. Tenimin altında şimdiden morluklar belirmeye başlamıştı.

Wraith biz hızla yanlarından geçip giderken, “Baksana velet, merak ediyorum da bebek bakıcın acaba seni son denemede koruyabilecek mi?” diye bağırdı. Arnold da onun sözleriyle birlikte güldü.

Tam ona küfretmek için ağzımı açacağım sırada Cameron bileğimi kavrayıp beni ilerlemem için zorladı. Birkaç kapı geçtikten sonra omzunun üzerinden bana dik dik baktı.

Tekrar önüne dönerken, “Onunla kavga etmeye çalışmanın anlamsız olduğunun farkındasın,” diye mırıldandı. Bileğimi kavrayan eli sıcacıktı.

Yumuşak dokunuşu yanaklarımın kızarmasına neden oldu. “Farkındayım.”

“Biliyor musun, Yeraltı’na ilk defa geldiğimde ben de tıpkı senin gibiydim. Fazlasıyla hırçındım.” Sanki bunu düşünmek ona komik geliyormuş gibi konuşuyordu.

Kısık bir sesle, “Şey... senin hem arkanı kollayan hem de arkandan bıçaklamaya çalışan biri yoktu. Yani *o kadar* benziyor olamayız,” derken sııttım.

Cameron başını iki yana sallarken gülümsedi. “Sanırım haklısın. Yine de ne kadar kolay sinirlendiğini görmek eğlenceli,” diye mırıldandı.

Revirdeki ışıklar sırayla titreyerek, yavaş yavaş açılmaya başladı. Bir anlığına hepsinin yanmayacağını düşünmüştüm ama kısa süre sonra açılmaya devam ettiler.

“Atla bakalım, seni iyileştirme sırası bende.” Cameron masaya vurarak gülümsedi. Pantolonumu çekiştirerek indirip soğuk çeliğin üzerine çıkmadan önce homurdandım. Metalin buz gibi dokunuşu önce bacaklarımı yaktı, ardından o soğukluk sakinleşti ve tenim ısındı.

Cameron’a her yerimin sızladığını söylemek istiyordum. O kadar acı çekiyordum ki, zar zor ayakta durabiliyordum ama ne kadar zayıf olduğumu görmesinden endişeleniyordum. Cameron hakkında yeteri kadar şey öğrenmiştim. Takımındaki zayıflıkların, birini öldürmesinin ya da kendisini çok fazla zorlamasının; kontrolünü kaybetmesine neden olan tetikleyciler olduğunu biliyordum. Benim acım şimdilik geri planda kalabilirdi.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Sıcak parmaklarını, bacağımın arka tarafından aşağıya kaydırды ve yarayı temizlemeden önce o kısmı inceledi. Masanın kenarını sıkıca tutup çenemi sıkarak bedenimi yaşayacağı yeni şoka hazırladım.

Cameron'ın gözleri yüzüme kaydı. Bunu yapmasını beklemiyordum ama yüzümdeki korkuyu açıkça görüyordu.

Yavaşça doğrulup ellerini cebine soktu ve bana baktı. "Sana itiraf etmem gereken bir şey var." Sesi kalbime dokunuyordu.

Rahatsızlığının gittikçe artmasını izlerken dudaklarım kurudu. Cameron'ın yanakları kızarmış, gözleri tamamen gerginlikle dolmuştu. "Ne oldu?"

Cameron ceplerine soktuğu ellerini yumruk yapıp çenesini sıktı ve bakışlarını kaçırdı. "Ben... ben *gerçekten* senin acı çekmeni istemiyorum. Seni acı çekerken görmeye dayanamıyorum. Bu... bana hiç hoşlanmadığım şeyler hissettiriyor. Acı çekmediğin zamanları daha çok seviyorum."

Ona garip bir şekilde baktım. Benden hoşlandığını mı söylemeye çalışıyordu?

Omuzları gerilirken bana baktı. "Kendimden ya da timimden üstün tutacağım çok az şey vardır. Neden ya da nasıl başardığını bilmiyorum ama kalbimin içine sızdın. Ama..." Elini cebinden çıkarttı ve avucunun ortasında duran iki küçük siyah hapi bana uzattı.

Nefesim kesilirken dikkatimi anında tekrar ona çevirdim. "Cameron... Onları alamayacağımı biliyorsun. Beni öldürürler."

Gözlerinde huzursuz düşünceler dolaşıyordu. "İlk birkaç tanesinin sana zararı dokunmaz, bunlar en son geliştirilenler. Nolan, artık diğer insanların bunları denemeye hazır olduğunu düşünüyor. Yani iki tane almanın sana herhangi bir zarar vermediğinden eminim."

Bacağımı öldürücü bir ağrı sardı, sırtımdan yayılan sarsıntıyla omuzlarıma keskin bir acı saplandığında gözlerim doldu.

“Bana doğruyu mu söylüyorsun, Cameron? Yoksa beni öldürmeye mi çalışıyorsun?” diye sordum duygusuz bir sesle. Gözleri işkence çekiyormuş gibi kısıldı.

“Sana söz veriyrum Emery, seni öldürdüğüm zaman bıçağım kalbine saplanmış olacak. Geldiğimi göreceksin. Hayatına son vereceğimden hiç şüphe duymayacaksın.” Dudaklarının kenarları, sanki söylediğİ şeyler asla gerekleşmeyecekmiş gibi masumca kıvrıldı. Ona anında inandım. “Her şeyi öyle hızla uzaklaştırıyorlar ki, bir dakika öncesinde ne kadar fazla acı çektiğini hatırlamayacaksın bile.”

Avucumun içinde duran ilaçlara baktım. *lm hapları*. Ama ikimiz de bacağımdeki o kesikle yeteri kadar hızla yryemeyeceğimi oldukça iyi biliyorduk. Eğer son denemede koşmamız gerekiyorsa o zaman mahvolurdum. Omzum öylesine ağıyordu ki, acıdan çığlık atmadan kolumu göğüs hizamın üstüne kaldıramıyordum.

Onları itiraf edebileceğimden çok daha fazla istiyordum. Ölüm burada sadece bir kumar malzemesiydi. Her şey bahisten ibaretti. Eğer hapları almazsam muhtemelen lrdm. Onları *alırsam* da lebilirdim. Önümdeki ihtimaller yalnızca bunlardı.

Cameron parmaklarının ucuyla hapları alıp ağızına attığında kafa karışıklığıyla kaşlarınıı çattım.

Üzerime doğru eğılip ensemi sıkıca kavradı ve başımı yukarı kaldırarak dudaklarını dudaklarıma bastırdı. Gözlerimi kapattım ve kokusunu içime çekerken dudaklarının benimkilere dokunmasının verdiğİ hissi hafızama kazıdım.

pcğ derinleştirdi ve dudaklarının arasından hapları ağızıma zorla iterken, “zgnm aşkım. lmene izin veremem,” diye fısıldadı. Acı hapların tadı dilimin üzerine yayıldığında gözlerim şaşkınlıkla açıldı.

Cameron, gözlerimizden birbirimizin ruhunu tamamen okuyabilmemize yetecek kadar geri çekildi ve başımı yukarıda

KALBİMDEKİ BİÇAK

tutmak için bir tutam saçımı yumruğunun arasına dolayıp diğer elini de çeneme götürdü.

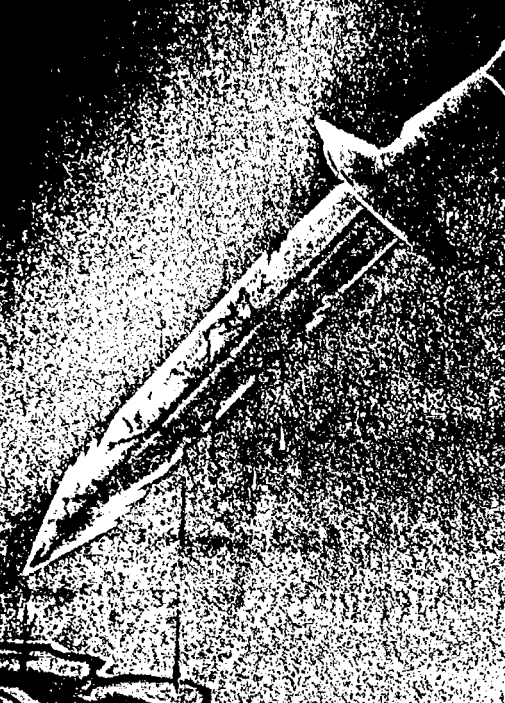
Onları yutmak istemiyordum ama bir sonraki denemede hiçbir işe yaramadığım için ölmek de istemiyordum. Yaşlar yanaklarımdan süzülüyordu ama yüzümü ifadesiz tutmak için kendimi zorluyordum.

“Yut.” Boğazımı ovaladı. Bu his ağzımın sulanmasına ve dilimdeki şeyleri hemen yutmak istememe neden oldu.

Cameron’ın nazik ifadesi kaybolmuş, yerini duygusuz gözleri ve onların ardında yatan soğuk, kalpsiz arzusu almıştı. Bir gözü kanla kaplı, diğeri tamamen açıktı. Büyüleyici yakışıklılığını izlerken en başından beri haklı olduğumu fark ettim. Yakışıklı erkeklere güvenilmezdi. Cameron doğası gereği her zaman acımasız ve aynı zamanda kandırmaya müsait biriydi.

Boğazımdaki baskısını arttırarak, “Yut,” diye tekrar emretti. Daha fazla dayanamıyordum.

Hapları yuttum.

BÖLÜM 30

Cameron

Bana bakma şekli, göğsümdeki o tatsız acıyı yeniden canlandırdı. Emery'nin gözleri öfke ve ihanetle doluydu.

Onları yuttuğundan emin olduktan sonra boğazını ve saçını serbest bıraktım.

Hapların, insanları ilk kullanımda nasıl etkilediklerini biliyordum. Tam iki dakika içinde bayılacaktı ve uyandığında acı çekmiyor olacaktı. Hayatında tecrübe ettiği en coşkulu sarhoşluğu yaşayacaktı.

"Benden dilediğin kadar nefret edebilirsin, Em. Ama ölmene izin veremem." Bacağına dikiş atmak için gereken malzemeleri hazırlamak üzere arkamı döndüm fakat Emery bana cevap vermeyince ona baktım.

Şak.

Tokadının şiddetiyle sarsıldım. Yanağımın üzerinde keskin bir karıncalanma hissediyordum ancak şaşırdığım şey bana vurmasıydı. Bu hareketine karşı artık sabrım tükeniyordu.

"Sana, onları istemediğimi söylemiştim." Emery sanki daha fazla gözyaşının akmasına engel olmaya çalışıyormuş gibi fısıldadı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Ona sadece bakmakla yetindim, şu anda onu rahatlatabilmek için ne söylemem gerektiğinden emin değildim. Uyandığında her şey daha iyi olacaktı.

Emery ameliyat masasından kalkmaya çalışırken dengesini kaybetti. Gözleri boş bakıyordu, kaşlarını kafa karışıklığıyla çatmıştı. Onu nazikçe yakaladım.

Omzuma yaslanıp, “Cam? Neler o-oluyor?” diye mırıldandı. Kolları ve bacakları şimdiden gevşemişti.

Başımı onunkine dayadım. “Ben seni tedavi ederken sen birazcık dinleneceksin.” Elimle ensesini kavrayıp onu soğuk, çelik masaya yatırdım.

Gözleri yavaşça kapanırken uyku şeklide gülümsedi. “Tamam,” dedikten sonra ağırlaşmış gözkapakları nihayet kapandı.

Yüzüne düşen bir tutam pembe saç uzaklaştırırken dudaklarımı birbirine bastırdım. *Ölmesine izin veremem.* Tamamen ben-cil nedenlerden dolayıydı; Nolan’a kendimi toparlayabildiğimi kanıtlamak zorunda olmamdan çok daha fazlası vardı. Emery bu olaydan sonra benden nefret edebilirdi, umurumda bile değildi. Üçüncü denemede tamamen hissiz olması gerekiyordu.

Haplar cebimde gittikçe ağırlaşıyormuş gibiydi. Onlardan beş tane alıp tıpkı Emery gibi üzerime çöken o taze hiçliğin etrafımı sarmasını istiyordum.

Ama odaklanmam gerekiyordu. Gözlerim onun yaralı bacağına döndü. Temizlemeye, dikmeye ve sarmaya başladım. Yirmi dakika sonra işim bitmişti.

Revirdeki lavabonun üzerinde ayna vardı. Elimden geldiğince kendime bakmamaya çalışıyordum çünkü bu akşam kendim gibi hissetmiyordum.

Merak ediyor, Emery’nin ne gördüğünü bilmek istiyordum. Yıkadığım ellerimden kan mürekkep gibi akıp gittiğinde yavaşça aynaya baktım.

Önümde durmuş bana bakan adam karamsar ve kalpsizdi. Yanakları, bu dünyada geçirdiği kısa zamanda aldığı uyuşturucular

yüzünden çökmüştü. Yüzündeki yaralar hâlâ tişörtünün altında durduğunu bildiğim o izle kıyaslandığında hiçbir şeydi. Gözleri bitkindi. O kadar yorgundu ki... Bir gözü, sanki beyaz kısmının yerini kan almış gibi kıpkırmızıydı.

Sanki acı içindeymişim gibi görünüyordum. Aynadaki adamı tanıımıyordum.

Parmaklarım göğüs kafesime doğru kaymadan gözümün etrafındaki yarada hafifçe dolaştı. *Anne, beni neden öldürmeye çalıştın?* Öfkeyle onu düşünürken beni keserek açtığı yere çizgi çektim. Bu neredeyse on yıl önceydi ama o gün içimde kırdığı şeyi asla unutamıyordum. Artık kimseye güvenemiyordum. Kimsenin beni gerçekten görüp korumak isteyeceğine, bana önem vereceğine dair umudum kalmamıştı.

Ellerimi kalbimin üzerine bastırırken gözlerim aynadan Emery'yi buldu. Bugüne kadar burada geçirdiği diğer gecelere kıyasla şu anda daha derin uyuyordu. Onu uyurken saatlerce izlemiştim; huzursuzca kıpırdanıp duruyor, tıpkı benim lanet annemden beklediğim gibi Emery de boktan ailesinin kendisini takdir etmesini istiyordu.

Ona fısıldadığımı hiç duymuş muydu? Ona güvende olduğunu, dayanabildiğim sürece hiçbir şeyin... benim bile ona zarar vermeyeceğimi söylediğimi duymuş muydu?

Yapmayacaktım.

Gözlerim tekrar aynadaki yansıma kaydı.

Ona zarar vermeyeceğim. Onu öldürmeyeceğim.

Keşke kendime güvenebilseydim. Avucuma beş hap alıp onları yuttum ve ardından Emery'yi masadan kaldırıp odanın diğer tarafına götürdüm. Sırtımı duvara yaslayıp oturana kadar aşağıya kaydım. Işıkların kapanmasının üzerinden epey zaman geçtikten sonra bile saçlarını nazikçe okşayıp kulağına tatlı sözler fısıldamaya devam ettim. Karanlığın içinde yalnızca benim gibi canavarların görebileceği şeyler vardı.

BÖLÜM 31

Emery

Parlak ışıklar, üzerimde annemin aldığı kıyafetlerden başka bir şey olmadan koşarken durmadan yanıp sönüyordu. Denemenin final aşamasında birinin peşime düştüğünün farkındaydım, yalnızca kim olduğunu bilmiyordum. Neden taktik teçhizatımı giymemiştim? Cameron neredeydi?

Yanlış adım atıp yere yapıştım, yan tarafıma saplanan acıyı hissettim ve ayağa nasıl kalkacağımı düşünmeden takipçim üzerime atladı.

Tüfeğinin namlusunu alnıma dayamış maskeli askeri tanıdığım da tüylerim diken diken oldu. Gözleri uyuşuk, ilgisiz şekilde yarı kapalıyken parmağı tetiğin üzerinde dolaşıyordu.

“Cameron? Benim, Emery!” Onu kendine getirmeye çalışıyordum ama bana sanki bir hiçmişim gibi bakıyordu.

“Mori. Benim adım Mori ve ne yazık ki zamanın geldi, Emery. Sana bunun sözünü vermiştim.” Sesi, ay ışığından yapılmış bir nehir gibiydi. Tetiği çekti ve Cameron’ın içinde yaşadığı o karanlık okyanusta boğuldum.

Aniden gözlerim açıldı, doğrulup otururken kalbim hızla çarpıyordu. Karanlıktı ama normalden daha iyi görüyordum. Işıklar daha sönmemiş miydi? Koridorun tavanındaki lambalara baktım, hepsi kapalıydı.

“Nasıl hissediyorsun?” Sesiyle birlikte ürperdim. Beynime hiç düşünmeden kurşun sıktığı görüntüler gözümün önünde canlandı ve beraberinde bana iki hap yutturduğu gerçeğini hatırladım.

Cameron’a baktım, gözlerinde uyuklu bir ifade vardı. Bana uzanmaya çalıştı ama anında kucağından kalkıp odanın ortasına döndüm. Yüzü asılırken kaşları acı çeker gibi çatıldı.

Karanlığın içinde yüzünü görmemem gerekiyordu. Benim... Dikkatimi vücuduma çevirdim. Bayılmadan önce bir sonraki denemede öleceğimi düşündürtecek kadar fena halde acıyan taraflarıma, ellerime hafifçe dokundum. Omzumu ağrı saplanmadan tamamen hareket ettirebiliyordum, bacağım da sıkıntılı olması gerektiğini bilmeme rağmen bana hiç rahatsızlık vermiyordu.

“Artık acımıyor.” Sesim şaşkınlıktan boğuk çıkmıştı.

Cameron ayağa kalkıp bana doğru yaklaştı. Ben de dikkatle arkaya gittim. Durdu ve kısa süre beni inceledikten sonra yanına gidebilmem için bana elini uzattı. “Seni iyileştirdim, Em.”

Kaşlarımı çattım, göğsümün üzerinde bir sızlama dolaşıyordu. “Senden bunu istememiştim ki.” Bir anlığına üzülmüş gibi göründü. Odanın diğer tarafına doğru hiç çaba sarfetmeden yürüyüp döndüğümde dudaklarımda ufak, belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Artık acı çekmiyorum.”

Söylediklerim karşısında gözleri parladı ve uzattığı elini tuttum.

Kulağıma doğru, “Karanlığı artık gerçek haliyle görebiliyor musun?” diye fısıldadı. Tüylerim ürperdi, hayatım boyunca hiç böyle hafiflemiş hissetmemiştim.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bunu bana zorla dayattığı için Cameron'a kızgındım ama hissettiğim rahatlama ondan çok daha güçlüydü. Yalnızca doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptığının farkındaydım. Ayrıca o kadar yozlaşmıştı ki, kabul etsem de etmesem de bunu yapacağını bilmem gerekirdi.

“Evet.” Yanağımı onun geniş göğsüne yasladım.

Uzun süre sessiz kaldı, saniyeler gerginlik içinde uzayıp gidiyordu. Cameron geri çekildi ve başparmağıyla düşünceli şekilde altdudağımı okşadı. “Şimdi beni gerçek halimle görebiliyor musun? Senin için ne kadar yoldan çıkabileceğimi görebiliyor musun?”

Nefes nefese kalmış halde, “Evet,” dedim. Gözlerimin güzel yüzündeki bütün keskin köşelerde, koyu yara izlerinde ve dövmesinde dolaşmasına izin vererek onları içime çektim.

“Ve buna rağmen beni kabul mü ediyorsun?”

Zalim ve korkunç şekilde yaralı olan askerimin özlem dolu bakışlarına karşılık verdim ve başımı salladım.

“Güzel.” Çenemi tutup yukarı kaldırdı. Bakışlarımı parlak gözlerinden ayıramıyordum. “Artık kendimi tutmama gerek yok.” Cameron ciğerlerimdeki bütün havayı çalarken derin bir nefes verdim. Beni, sanki bir daha asla böyle bir an yaşayamayacakmışız gibi sertçe ve tutkuyla öpmeye başladı.

Omuzlarını kavradım, parmaklarım gergin boynundan yukarıya tırmanırken Cameron beni adeta yiyip bitiriyordu. Diliyle ağzımı zorladığında pes ettim ve beni yok etmek için yaratılmış bu canavara karşı olan bütün savunmamı indirdim. Cameron bir saniyeliğine geri çekilerek yere birkaç tane havlu attı ve beni onların arasına yatırıp üzerime çıktı.

“Beni karanlıktan çekip çıkarttın, Em. Eğer hayatıma böyle aniden girmeseydin, sonsuza kadar hiçbir şey hissetmeyecektim. Ruhun ölmesinin üzerinden onca zaman geçmesine rağmen

kalpte hâlâ şefkatin kalabileceğini unutacaktım,” diye fısıldadı öpüşmemizin arasından.

Söyledikleri kalbimi sızlattı. Cameron olmasaydı, benim de nasıl karanlık bir yerde sıkışıp kalacağımı merak ediyordum. Belki hayatta bile olmazdım.

Şu anda öyle nazik davranıyordu ki... Bundan sonra beni tekrar reddedecek miydi? Onun zalim ve sevgi dolu çıkışlarının arasında daha ne kadar gidip gelmeye dayanabilirdim, bilmiyordum.

Dilini boğazımda gezdirip kulağımın arkasını ısırırken, “Cameron, ben senin için ne ifade ediyorum?” diye sordum.

“Yine mi aynı konu? Gerçekten bunu bilmek istiyor musun?” dedi yavaşça. Gülümsemesinde hafif bir alaycılık vardı. Arzuyla dolmuş gözleri benimkilere kaydı, her parçamı içine çekiyordu.

Başımı onaylarcasına salladım. İlk seferinde nasıl cevap verdiğinin fazlasıyla farkındaydım.

“O uçurumdan aşağıya yuvarlandığını gördüğümde... içimde bir şeyler koptu. O an her şey bitti.” Kısa bir süre duraksadıktan sonra kollarını başımın iki yanına koydu ve gözlerimin içine baktı. “O anda, seni geri getiremezsem bir daha asla nefes almak istemediğimi; seni yanımda tutmamı sağlayacaksa ne gerekiyorsa onu yapacağımı anladım.” Dudaklarımın üzerine doğru sahiplenici bir tavırla mırıldandı.

Dudaklarım muzip bir gülümsemeyle kıvrıldı. İçimde kelekler kanat çırpıyor olsa da, “Soruma cevap vermedin,” dedim yavaşça. Cameron’ın ağzından -özellikle de bana karşı- böyle sözler döküleceği aklıma bile gelmezdi.

Işıl ışıl parlayan gözlerini kıstı. “Sen benim ruhumun koruyucususun.” Cevap vermemi beklemeden dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdı ve şaşkınlıkla çıkan nefesimi içine çekti.

Bu, taşıması zor bir sıfat. Cameron beni ateşli bir şekilde öpüp pantolonumu indirdi. Tişörtümü açgözlülükle çıkartırken

KALBİMDEKİ BİÇAK

aklımdaki düşünceyle gülümsedim. Tenime değen elleri buz gibiydi. Kaburgalarım, omzumda ya da bacaklarımda acı yoktu. Bu o kadar büyük bir rahatlamaydı ki, parmaklarının gezindiği yerlerde bıraktığı hazzın içinde kendimi kaybediyordum. Daha önce hiç böylesine hafiflemiş hissetmemiştim. Daha önce kendimi hiç bu kadar *iyi* hissetmemiştim.

Dudaklarımın arasından bir inleme kaçtı. “Harika hissettiriyor,” diye sızlandım.

Cameron altdudağımı ısırıp hafifçe çekiştirirken güldü. “Çünkü canını yakan yerlerdeki acıyı hissetmiyorsun.” Dudağımı bıraktığında dilimin üzerine kan tadı yayıldı.

Kanamam mı vardı? Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Sadece Cameron’ın dişlerinin ve ellerinin bana verdiği o heyecanı hissedebiliyordum. Bunca zamandır işler onun için böyle mi ilerliyordu? Ben altdudağımı emip acının olmadığı hayatın tadını alırken Cameron beni izledi.

Yüzünde karanlık bir gülümseme belirdi. “Aferin kızıma. Onu hissedebiliyor musun? Bu, sana yapacağım şeylerin sadece başlangıcı.”

Parmaklarını boynumdan göğüs kafesime doğru kaydırırken ardında ürpertiler bırakıyordu. Hemen peşinden sıcacık dudakları geldi, meme ucumun etrafında dolaştırdığı dilinden alevler çıkıyordu. Sırtım kavislendi ve göğsüne doğru yükseldim. Ellerim onun dağınık saçlarını buldu, onları yumruklarımın arasına alarak Cameron’ı heyecanla kendime çektim.

Gülümseyip göğsümün alt kısmını ısırды. Haz boğazımdan yukarıya tırmandı ve odanın içinde bir inleme yankılandı. Cameron ısırmayı bırakmadı ama iki parmağını ağzımın içine itti. Hiç utanmadan onları emerken tıpkı onun bana yaptığı gibi parmaklarını sertçe ısırdım.

Cameron’ın göğsü bir hırlamayla titredi. “Siktir, beni ısırmanı uzun zamandır bekliyordum. Dişlerini seviyorum.” Dilini

tekrar memelerimin üzerinde gezdirdi ve geri çekilip pantolonunun düğmesini açtı.

Nabız gibi atan aletini serbest bırakmasını izliyor, onun tekrar içimde olacağı beklentisiyle bacaklarımı birbirine bastırıyordum.

Elini damarlı aletine indirdi, yavaşça okşarken çıplak vücudumu izliyor; her santimini içine çekiyordu.

“Becer ben, Cam,” diye yalvardım.

Cameron sırtıttı ve aletini tutarak yere oturdu. “Buraya gelmeni ve aletimi kullanarak önce senin kendini tatmin etmeni istiyorum. Ancak o zaman sana ne istiyorsan onu veririm aşkım.” Gözleri neredeyse kapanmışken aletini birkaç defa okşadı. Hareket etmesini izliyordum, büyülenmişim ve hayatta olmanın verdiği sarhoşluk yüzünden hiçbir şeyi umursamıyordum.

Gülümseyerek ayağa kalktım. Yanından geçip gittiğimde Cameron tek kaşını kaldırdı. Masadaki cerrahi bandı aldım. Aklım yaramaz düşüncelerle doluydu, belki de şaşırtma sırası bana geçmişti.

“Ne yapıyorsun Em-” Bandı bileklerinin etrafına sarmaya başladığımda konuşmayı kesti. Gözleri hızla yukarı kalkıp benimkileri buldu, bakışlarındaki heyecan kalp atışlarımı daha da hızlandırmıştı.

“Vay canına, demek böyle bir oyun oynamak istiyorsun, öyle mi?” diye sordu karanlık bir sesle. Gözleri bir yırtıcı gibi açgözlülükle parlıyordu.

Onu sırtüstü yatırıp tavana kadar uzanan beş santim kalınlığındaki su borusuna bağlarken tek kelime bile etmedim. Tamamen benim insafıma kalmış durumdaydı. Kolları bağlıken savunmasızdı.

Aleti bir dakika öncesine kıyasla daha sertti. Kalınlığı karşısında sertçe yutkundum.

Cameron’ın karşısına geçip kendimi aletin üzerine bıraktım. Uzunluğuyla beni genişletiyordu ve sadece ucu bile

KALBİMDEKİ BİÇAK

inlememe yetmişti. Onu yavaş yavaş içime almaya çalışıyordum ama Cameron'ın kendi planları vardı.

Kalçalarını bana doğru itip aletini tamamen içime kaydırды ve en derinlerime kadar girdi. Çığlık atıp ona doğru yüzüstü düşmemek için ellerimi göğsüne bastırdım.

Cameron beni tutmak için ellerini serbest bırakmaya çalışınca borudan şiddetli bir ses geldi. Belimi kavrayıp beni üzerinde ileri geri hareket ettirmek için böyle çabaladığını görmek, bir şekilde daha fazla tahrik olmamı sağlıyordu.

Tırnaklarımı kaburgalarına sapladığımda Cameron hırladı ve kalçalarını hareketsiz tutarak birkaç saniye üzerinde gidip gelmeye izin verdikten sonra hafif itişlerine devam etti.

“Şimdiden verdiğin sözü bozuyor musun? Önce benim kendimi tatmin etmem gerektiğini söylemiştin.” İçimdeki saf coşkuyla birlikte başım arkaya düşerken gülümsedim.

“*Siktir* Em, bunları çıkartman gerek. Dizlerin kanayana, adımları tekrar tekrar söyleyene kadar seni sikmek istiyorum.” Kalçalarımı her hareket ettirdiğimde gözleri geriye kayıyordu. Dudakları aralanmış, nefes nefese kalmıştı.

“Henüz bitirmedim,” dedim alaycı bir tavırla. Bakışlarında yanan ateşin keyfini çıkartıyordum.

Cameron çenesini sıktı ve kollarını acımasızca aşağıya doğru çekti. Boru bağlantı yerinden kırılırken üzerimize su fışkırmaya başladı.

Sert bir nefes verdim ama Cameron'ın dudakları hızla sesi bastırdı. Kollarını başımın etrafına dolayıp, bağladığım bileklerini sırtıma götürdü. Şimdi tamamen kucağında oturuyordum ve aleti yirmi santim derine kaymıştı.

Su üzerimize akarken ikimiz de güldük. Ben onun omzunu nazikçe öperken, Cameron benim omzumu ısırdı. Aletini içime öyle acımasızca itiyordu ki, bizim dışımızda hiçbir şey duymıyordum. Birbirimize bağlandığımız yerdeydik. Birbirimizin

tenine doğru nefes verdiğimiz yerdeydik. Cameron'ın her öpücükte, tam olarak anlayamadığım şeyler fısıldadığı yerdeydik.

Çıgıllıklarımız ve inlemelerimiz; Cameron beni kasıklarına tamamen yapıştırıp hareket etmemi engelleyene kadar artarak devam etti. Boynumdan dudaklarıma doğru peş peşe öpücükler bırakırken içime boşaldı ve beni tamamen menisiyle doldurdu. Aleti birkaç defa zonkladı, her seferinde dudaklarına doğru hafifçe inledim.

“Sen benimsin. Gitmene asla izin vermeyeceğim, Em,” diye fısıldadı.

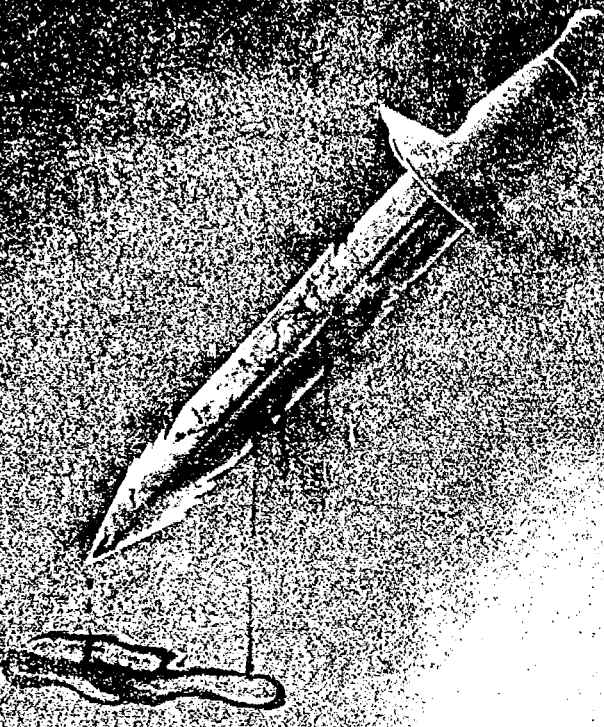
Gülümseyip alnımı onunkine yasladım.

“Söz ver.” Elimi, beni korumak için bıçağa siper olduğu omzunun üzerine kaydardım.

“Her zaman.” Sesi hem odanın hem de zihnimin içini doldurdu.

Belki bizim gibi iki canavar, gerçekten mutluluğu bulabilir.

*Düzenleme
Ny.ozlem*

BÖLÜM 32

Cameron

“**B**u ne anlama geliyor?” diye sordum. Dün gece az uyudum için sersemliğim hâlâ devam ediyordu.

General Nolan asık bir yüzle koridordan geçerken ellerini arkasında bağlamıştı.

Ne sikime beni uyandırmıştı ki? Yüksek rütbeli askerlerin, denemelerin son aşamasına katılmasının gelenek olduğunu biliyordum ama Nolan bunlara pek dahil olmazdı. Onun seviyesine göre değildi.

O halde neden şimdi gelmişti?

Nolan siyah, metal kapının önünde durup şifreyi girdi. “Yeni bir serumumuz var. Kullandığın bütün deneysel haplara son vereceğini düşünüyoruz. Eğer bunu da atlatıp hayatta kalabilirsen hem askerlerin zihinsel istikrarını koruyabileceği hem de ilaçların ölümcül etkisini durduracağı mükemmel karışımı bulmuşuz demektir. İşe yaraması için hapların yine de kullanılması gerekecek ama sanırım artık pürüzlerin tamamını çözdüm.”

Gözlerim büyüdü. “Sen ciddi misin?” dedim yüksek sesle.

Kapıyı açarken omzunun üzerinden dönüp bana baktı. “Evet. Hadi gidip şu işi halledelim, ne dersin?”

Tereddütle, “Ya işe yaramazsa?” diye sordum.

Nolan omzunu silkti. “Sanırım neler olacağını birlikte göreceğiz.”

Onu, sonunda ufak bir laboratuvarın olduğu başka bir kordorda ilerlerken takip ettim. Yeraltı’ndakine benziyordu. Bu ortam eskiden beni ölesiye korkuturdu. Nefesimin nasıl kesildiğini ve her iğne yaptıklarında ne kadar korktuğumu hatırlıyordum. Herkes, test haplarını alan diğer adamların nasıl öldüğünü görmüştü.

Ama her işlemle birlikte, sadece daha güçlü hale gelmiştim. Daha soğuk. Daha deli.

Sandalyenin arkasından dolaşıp otururken elimi kol dayanağında gezdirdim. Nolan iğneyi çoktan hazırlamıştı. Bu seferki koyu gri renkli bir sıvıydı.

“Acemi Maves ile birlikteyken kendini kontrol edebildiğini görmek güzel. Sahip olmanı beklediğim kontrol tam da bu, Mori. Bizim ihtiyacımız olan asker bu. Dinleyen. İtaat eden. İğnelerin verdiği deliliği kontrol altında tutabilen.” İğneyi derimin altına saplayıp içimdeki karanlığa sıkarken, Nolan’ın sesi zehirle örülmüş gibiydi.

“Bakalım bunu kontrol edebilecek misin?” Sanki kontrolümü kaybetmemi istiyormuş gibi konuşuyordu. Koluma bakıp nefesimi tuttum.

Damarlarım koyu maviye dönüştü ve karanlık bütün sistemime yayılmaya başladı. Vücudum arkaya doğru sarsılırken hızlı hızlı nefes alıp veriyordum. Göğsüm panikle doldu.

Gözlerim kendiliğinden kapanmadan önce boğuk bir sesle, “Ne-neler oluyor?” diye sordum.

Nolan’ın cevap vermeden önce kahkaha attığını duydum. “Son deneme için hazırsın, Mori.”

BÖLÜM 33

Emery

On iki kişiyle birlikte sığınağın dışına çıkartıldık. Bugün kar yağmıyordu. Gökyüzü bulutsuzdu ve kuşlar sanki nelseli bir sabahmış gibi ötme cesareti gösteriyordu.

Işıklar açıldığı anda hızla buraya getirilmiştik. Duş yoktu, kahvaltı yoktu... *Cameron yoktu.*

Gergin bir şekilde etrafıma bakındım ama onu göremiyordum. Nereye gitmiş olabilirdi ki? Bree de hemen yanımda endişeyle hareketsizce duruyordu.

Bana bakmadan, “Katil çocuk nerede?” diye sordu. Hepimizin gözleri yalnızca ormana giden yolun iki tarafında sıraya girerek duvar oluşturmuş askerleri inceliyordu. Barikat kurulmamış tek yol, önümüzde uzanandı.

Sırtımdan aşağıya doğru ter süzülürken nefesim daraldı.

“Hiçbir fikrim yok.” Cevabım kısa ve netti, benim tedirginliğim yalnızca onunkini daha beter hale getirmişti.

“General Nolan niye burada?” diye homurdandı Damian kollarını sıkıca birbirine bağlamıştı. Gözlerim hızla sığınağın rampasından Takım Çavuşu Adams ve Yüzbaşı Erik ile konuşan Nolan’ı buldu.

“Bilmiyorum,” derken sesim kısık çıkmıştı. Bryce fazla sessizdi. Bu durum hiç ona göre değildi ama üçüncü deneme için ekstra gergin görünüyordu. Onun da boyu, tıpkı benim gibi çoğu kişiden kısaydı. Bu yüzden, özellikle teke tek dövüşler göz önüne alındığında onu anlıyordum.

Adams yüzündeki parlak gülümsemeyle, küçük grubumuzun ortasına ilerledi. Bu gülümsemenin aslında gerçek bir sıcaklık barındırmadığını biliyordum.

“Son denemeye kalmayı başardığınız için hepinizi tebrik ederim, Acemiler. Böyle bir meydan okuma ilk defa düzenleniyor, o yüzden umuyorum ki bugün burada olduğu için herkes kendisiyle gurur duyuyordur.” Hepimiz yerimizde huzursuzca kıpırdandık. Wraith ve Arnold bile ilk denemedeki gibi heyecanlı ve güce aç değil, gergin görünüyordu. Adams yüksek sesle tekrar konuşmaya başladı. “Sizin peşinize düşmüş bir düşmandan ne kadar iyi kaçabileceğiniz test edilecek. Biriniz av olacak ve hiçbir silahı olmadan, kontrol noktasına kadar hayatını kurtarabilmek için koşacak. Diğeri de tamamen bıçaklarla donatılmış avcı olacak. Eğer av kontrol noktasına ölmeden önce ulaşırsa, kazanır ve avcı yok edilir. Ama av daha önce öldürülürse... eh, sonuç açıkça ortada.”

Midem bulanıyordu. Diğerleri de benimle aynı şekilde karamsar görünüyordu. Acemiler son defa dönüp birbirlerinin yüzlerine baktılar.

İçimizdekilerin sadece yarısı bundan sağ kurtulabilecek. Gözlerim tekrar nöbetçilerin yüzlerine odaklandı ama onu göremiyordum. *Cameron, neredesin?* Endişeyle altdudağımı ısırdım.

Takım Çavuşu Adams etrafımızda dolaşırken devam etti. “Toplamda altı grup olacak. Size çağrı yapılana kadar olduğunuz yerde kalacaksınız. Eğer direnirseniz, işiniz biter. Eğer emre uymayı reddederseniz-”

Bree kısık sesle homurdandı. “*Dur tahmin edeyim, işiniz biter.*”

KALBİMDEKİ BİÇAK

Adams onu duydu ve başını sertçe bizim olduğumuz tarafa çevirdi. Bree kaskatı kesildi, gözleri büyürken bakışlarını hemen yere indirdi.

“Kusura bakmayın, Acemi Pazely ilk sırada başlamak istiyor gibi görünüyor.” Kolunu kaldırarak ona grubun önüne geçmesini işaret etti. Bree’nin ağzı şaşkınlıkla açılırken gözbebekleri dehşetle genişlemişti. O tereddüt ederken Adams, “Geç!” diye bağırdı.

Şu anda, buradayken hiç seçim yapma şansımızın olmadığını tekrar hatırlamıştım. Özellikle de üstlerimize itaat etme konusunda. Hâlâ her zaman durduğum yerde, sadece farklı bir yönetimin altında olduğum gerçeği göğsümün üstüne sertçe oturdu... *Hâlâ küçük bir infazcıydım.*

Bree’nin, herkesin gözünün önünde yaprak gibi titrediğini görünce kalbim sızladı.

“İyi olacaksın,” diye fısıldadım. Cesaretlendirici sözlerimin ona biraz da olsa güven vermesini umuyordum. Bree başını salladı ve endişeyle dolu ama minnettar bir şekilde bana gülümsedi.

“Acemi Belkin, oraya geç!” Adams’ın sesi, kükremeyi andırıyordu. Arnold yavaşça hareket edip kararsız şekilde Bree’nin yanında durdu.

Tanrım, neden Arnold? Avuçlarım terlemişti, elimde olmadan huzursuzlukla ağırlığımı durmadan bir ayağımdan diğerine veriyordum.

Gözlerimi kapatıp gerginliğimi yatıştırmaya çalıştım ama sanki kendimi sakinleştirmeyi denedikçe durum daha beter hale geliyordu.

“Acemi Maves.” Vücudumdaki her kas gerildi ve dudaklarımın arasından hafif bir inleme kaçtı. Yanında durduğumda Bree endişeyle başını salladı. Arnold ile göz göze geldik. Her zamanki gibi duygusuzdu, sert ve sarsılmaz görünüyordu. Rol mü yapıyordu, yoksa gerçekten bizim gibi korku hissedemiyor muydu?

Emin değildim fakat bunun, Bree'nin ya da benim ölümümle sonuçlanmamasını umarken sertçe yutkundum.

Cameron dün akşam, eğer o hapları içmezsem öleceğim konusunda haklıydı. Dün aldığım yaralarla, o lanet ormanın içinde koşmam imkânsızdı.

General Nolan askerlerden oluşan duvarın önünde duruyordu, ona baktığımda bakışlarını karşıya çevirdi. Gözleri kötülükle parlıyordu ve nedenini bilmediğim şekilde içimde yılanlar gibi kıvrılan korkunç bir his vardı.

Adams, "Acemi Bale," diye bağırdı ve Bryce bembeyaz olmuş yüzüyle yavaş yavaş yanıma geldi. "Maves ve Bale, siz ikiniz Acemi Belkin ve Acemi Pazely'den sonra gideceksiniz. Bu ikisi epey kısa, yani uzun süre beklemenize gerek kalmayacak. Kontrol noktasına ulaşmak için on dakikanız var, yoksa ölürsünüz." Bree hayalet görmüş gibiydi. Arnold sadece ellerini iki yanında yumruk haline getirdi.

Bryce yanımda öyle fena titriyordu ki, elini sıkıp ona güven verici bir gülümsemeyle bakma ihtiyacı hissettim. Çok korkmuş görünse de başını hafifçe sallamayı başardı.

"Pazely, sen av olacaksın. Kontrol noktası, buradan yaklaşık bir buçuk kilometre uzaklıktaki kırmızı kurdele bağlanmış ağaç. Umarım hızlı koşabilirsin. Beş saniyelik avantajın; üç, iki, bir... başladı." Adams son kelimeyi söylediği anda Bree hızla fırlayıp bütün gücüyle koşmaya başladı. Bacaklarını öyle güçlü sallıyordu ki, etrafa toprak ve kar sıçırıyordu.

"Koş, Bree!" Ona cesaret vermekten kendimi alamayarak bağırdım. Hareketim, Adams'ın bana ters ters bakmasını sağladı ama tekrar önüne döndü. Beş saniye dolduğunda Arnold'a bıçak uzattı ve Bree'nin peşine düşmesini işaret etti.

Arnold neredeyse Cameron kadar uzundu. Uzun bacaklarının tamamında kasları vardı. *Siktir, umarım Bree kendini ona*

KALBİMDEKİ BİÇAK

karşı savunabilir. Arnold onu hemen yakalayacaktı. Boğazımda bir yumru oluştu ve dakikalar sessizlik içinde geçerken gittikçe büyüdü.

Keskin bir çığlık havayı delip geçerek ciğerlerimdeki bütün oksijeni emdi.

Ağaçların üstlerinden yankılanan dehşet, elle tutulur cins-tendi ve gözlerimi yakıyordu. *Bree iyi.* Kendisinin iki katı büyüklüğünde biriyle nasıl başa çıkabileceğini biliyordu. O, zeki ve kibardı. Ölemezdi. Yumruklarımı yanlarımda sertçe sıktım, boğazımdaki yumruyla savaşıyordum. Gözlerime yeni yaşlar dolmak üzereydi ama Bree'nin iyi olduğuna dair inancıma sıkı sıkıya tutunuyordum.

Kan donduran çığlığı takip eden sessizlik, zihnime delikler açarken Bree'nin neden öyle çığlık attığını düşünmemeye çalışıyordum.

Kimse tek kelime etmemişti.

Arnold, ormandan cansız bir bedeni sürükleyerek tekrar ortaya çıkana kadar olduğumuz yerde sabırla bekledik. Bree'nin koyu renkli saçları arkasından sürükleniyor, kırmızı bulanmış tutamları karı boya gibi lekeliyordu.

Safra boğazıma kadar yükseldi ama onu bastırdım ve içimde yükselen çığlığı yuttum. *Kapat şunu.* Kendimi duygularımı kapatmaya zorladım. Şu anda duygulanamazdım. Yumruklarımı öyle sert sıkıyordum ki, tırnaklarım avuçlarıma batıyordu. Canımın yanıp yanmadığını anlayamıyordum ama baskı, gözlerime dolan yaşların bir kısmının akmasını engellemişti.

Öfke ve nefret göğsümün derinlerinde kıvranıyordu. Gölge Birlikler gerçekten dünyadaki en adi insanlar içindi. Arnold ya da Wraith ile aynı timde olduğumu hayal bile edemiyordum. Muhtemelen uyudukları sırada onları öldürürdüm.

Gözyaşlarıma artık engel olamıyordum, yüzümden süzülüp karın üzerine düştüler. *Bree için*. Hepimiz için elimden gelenin en iyisini yapacaktım.

Arnold, asker duvarının kenarına Bree'nin ölü bedenini bırakırken kendimi zorlayarak yüzümü başka tarafa çevirdim. Adams gruba dönerken onu tebrik etti. Arnold'un az önce yaptığı şeyler yüzünden travmatize olmuş gibi görünmesi, içimi az da olsa rahatlatıyordu. Gözleri çökmüştü ve ilk defa dudaklarında o aptal sırıtış yoktu.

Adams, "Bale, sen avsın. Beş saniyen var," diye bağırdı. Bryce, Bree gibi anında koşmak yerine bana bakmak için bir süre oyalandı. Deneyimsiz gözlerinin ardında kabullenme ve korku dolaşıyordu. *Lütfen bu şekilde olmasın*, diye yalvardığını duyabiliyordum. Ardından bütün gücüyle öne fırlayıp ormana doğru hızla koşmaya başladı.

Saniyeler, dakikalar geçiyormuş gibi hissettiriyordu. Peşine düşüp onu kovalamak istemiyordum. Bunların hiçbirini istemiyordum.

Adams kayıtsız bir sesle, "Maves," diye mırıldanırken Arnold'un Bree'yi öldürmek için kullandığı bıçağı bana uzattı. Parlak kırmızı kanı hâlâ ucunda duruyordu. Gözlerim onun yerde yatan cansız bedenine kaydığında kalbim sıkıştı.

Dudakları soğuk yüzünden çoktan morarmaya başlamıştı, gökyüzüne bakan gözlerinin içi bomboştu. Ruhumu karanlık bir duygu kapladı. Bree'nin hikâyesi böyle bitemezdi ama yine de bunun, onun sonu olduğunu da inkâr edemezdim.

Cameron'ın söyledikleri zihnime sızdı. "*Ya sen ya onlar.*"

Ya ben ya da Bryce.

Ölmek istemiyordum.

Bıçağı daha sıkı kavrayıp bütün duygularımı bastırdım ve onları; beni acımasız gerçekliğe bağlı tutmaya çalışan kopmuş eller gibi arkamda bıraktım.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Avcılık, maalesef epey iyi olduğum bir konuydu ama daha önce hiç tanıdığım birini öldürmek zorunda kalmamıştım. *Bu durumun üstesinden gelebilmemin tek yolu, kendimi soyutlamak.*

Bryce'in peşinden olabildiğince hızlı koşuyordum, ormanın sınırını geçip kimsenin beni göremeyeceği yere ulaştığımda yaşlar gözlerimden akmaya başladı. Düşündüğümde de hızlı koşarken gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Çünkü ölmek istemiyordum.

Ölmek istemiyordum ve Cameron ile birlikte olacağım anlamına geliyorsa, o zaman Bryce'ı binlerce defa öldürürdüm.

Bir dakika sonra Bryce'in açık kahverengi, dalgalı saçlarının çalılarının arasından hızla ilerlediğini gördüm. Ona bu kadar çabuk yetişebildiğime göre muhtemelen arkasında zehirli tuzaklar bırakmıştı. Yolumu değiştirdim ve Bryce'in ayak izlerinin olduğu yerden üç metre uzaklaştım.

Bryce gözücüyla beni fark etti ve iki elini havaya kaldırdı.

Dişlerimi sıktım. *Ne halt ediyor bu böyle?* Durmayı göze alamazdım ve o da bunu gayet iyi biliyordu. Eğer kendini kurtarmaya çalışıyorsa, bu hiçbir işe yaramayacaktı.

Bryce, ben onu yere düşürüp kollarını sabitleyerek, hızla kendisini öldürmeye hazırlanırken homurdandı. Kesik kesik nefesler alıp verirken o büyük ela gözleri beni delip geçiyordu.

"Be-bekle! Em-Bee." O tanıdık lakapla bağırdığında kolum donakaldı. Sadece babam bana böyle seslenirdi. Bu, birbirimize bilgi vermek için aramızda kullandığımız şifreli bir kelimeydi. Çok az kişi bunu biliyordu.

Bryce'a bakarken gözlerimi kıstım. "Bu adı nereden duydun?" Bıçak hâlâ başımın üstüne kalkmış haldeydi, her ne kadar bunu hiç istemiyor da olsam kalbine saplayıp onu öldürmeye hazırdım.

Bryce sanki gizli kamera arıyormuş gibi gözlerini etrafımızda dolaştırdı. “Gregory Mavestelli’den, başka kimden olacak ki?” diye sordu kısık sesle.

Sanki göğsüme beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi hissediyordum. “Ne?” Bryce’ın gözlerinde yalanın izlerini aradım ama yoktu. Babamın beni terk ettiğini sanıyordum. Sonuçta beni kendisi ihbar etmişti, değil mi? “Sen nasıl buradasın? Ben gelmeden önce nasıl Yeraltı’ndaydın?”

“Ben onun casusuyum. Beni aylar önce Yeraltı’na gönderdi. Görevim, Gölge Birlikler’in kullandığı test ilaçları hakkında bilgi toplayıp geri dönmekti. Senin hapishaneden alınıp buraya getirildiğini öğrendiğinde, benim görevim değişerek seni güvende tutmak haline geldi. Bay Mavestelli, senin en başından beri zarar gördüğünü bilmiyordu. Senin, Mori ile daha önceden takım olduğunu ona söylediğimde çok öfkelendi. Fazla vaktimiz yok. Dün gece bu bölgedeki kameraları devre dışı bıraktım ama şu birkaç dakika içinde bir şeyler olmazsa, şüphelenmeye başlayacaklar.” Geri çekilip bıçağı indirdim, şaşkınlıkla Bryce’a bakıyordum.

Yüz hatlarını yeni bir bakış açısıyla inceledim, onu babamın adamlarının arasında görüp görmediğimi hatırlamaya çalışıyordum ama hiçbir şey yoktu.

“Babam Gölge Birlikler’i biliyor mu?” Zihnim parçalanıyormuş gibi hissediyordum.

Başını salladı. “Yeraltı dünyası hakkında onlara bilgi verenin kim olduğunu sanıyorsun? Bay Mavestelli, sen buraya geldiğinden beri General Nolan ile resmen savaş halinde. İş ilişkileri zaten gergindi ama artık onlar-” Bryce’ın sözleri boğazına giren bıçakla yarım kaldı.

Nefesim kesilirken başımı hızla sağa çevirdim. Cameron doğruca bize doğru koşuyor, karın içinde savrulan beyaz saçları, çam ağaçlarının koyu yeşiliyle tezat oluşturuyordu. Ama yüzü tamamen ifadesizdi.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Bizi öldürmeye geliyordu.

Beni öldürmeye.

Göğsümün içinde panik yükseldi, fazla vaktim yoktu.

“Artık onlar ne?” Avucumu hızla Bryce’in yanağına bastırdım. Çaresizce gözlerimin içine bakarken birkaç defa ağzını açıp kapattı. Dişlerinin arasından köpük köpük kan sızmaya başlayınca damarlarım buz kesti.

“On-onlar... ya-yapacak...” Ellerini kullanmayı denedi. “Furry...” Bryce’in kelimeleri boğazında takılı kaldı ve altımda titredikten sonra hareketsiz kaldı. Tüm kasları gevşerken gözleri boş bir ifadeyle ağaçların tepesine bakıyordu. Sahip olduğu bilginin tamamı, soğuk havanın içinde süzülen nefes gibi yok olup gitmişti.

Yaşlar yanaklarımdan süzülürken kendimi ayağa kalkmak için zorladım ve ileriye doğru koştum. “Çok üzgünüm,” diye fısıldadım. Bree ve şimdi de Bryce... Cameron’a neler oluyordu böyle? Kalbim sızlıyordu.

Cam’dan kaçarken her şey bulanık ve beyaz görünüyordu. Onun attığı tek adım, benim iki adımına eşitti. Kulaklarımda kükreyen kanın uğultusu öylesine yüksekti ki, karda çıtırdayan ayak seslerimi bile duyamıyordum.

“Cam!” diye bağırdıktan sonra her zaman olduğu gibi kendine gelip gelmediğini kontrol etmek için arkama baktım.

Sadece üç metre uzaklıktaydı ve gittikçe yaklaşıyordu. Açlıktan ölen bir canavarın gözleriyle içimi yakıyordu.

“Cameron!” Çaresiz ve yalvaran bir sesle çığlık attım ama umursamadı. Beni duyması gerekiyordu. Beni görmesi gerekiyordu. *Değil mi?* Daha önce her zaman beni görmüş ve duymuştu. “Cameron,” diye fısıldadım. Bana o kadar yaklaşmıştı ki, bakışlarındaki o donukluğu; onun için ne ifade ettiğimin tamamen kopup gittiğini görebiliyordum.

Bana doğru atıldı ve ellerini belime dolayıp beni öyle güçlü şekilde yere fırlattı ki, nefesim kesildi. Hiç acı hissetmiyordum, yalnızca üzerimdeki ağırlığının verdiği baskı vardı. Yine de acıyı arzuladığımı fark ettim. Belki de acı çekmek kalbimdeki sızıyı dindirebilirdi. Beni boğan ve şu anki gerçeklikten başka bir şeyi istememe neden olan ihaneti uzaklaştırabilirdi.

Sanki beni tanıımıyormuş gibi bakıyordu. O açık yeşil gözler asla şu anki kadar korkutucu olmamıştı. Kendi elleriyle bana yaptığı şeylerin farkına varacak mıydı? Adımı söyleyecek miydi, yoksa unutacak mıydı?

“Cam,” diye yalvarırken elimi yüzüne doğru uzatmaya çalıştım. Elimi ittirdi ve yedek bıçağını kaldırdı. Bıçağın parlama-sı beni, hayatımdaki değerli anlara götürdü. Onların çoğunda Cameron vardı. *Dudaklarımızın yumuşak dokunuşları, paylaştığımız her fısıltı ve çalınan her bakış.* O, karanlığımı benden uzaklaştırmıştı.

Cameron kalbimi hedefleyerek bıçağını indirdi, onu kolumu kullanarak engelledim. Gücü yüzünden bütün bedenim titriyordu. Bıçağın ucu ceketimden geçerek etimi deldi.

Bıçağın, tam da söz verdiğin gibi kalbimi arzuluyor.

“Cameron konuş benimle. Hey. Cam.” Sıkıttığım dişlerimin arasından fısıldadım. Yüzüme baktı, her zaman yaptığı gibi yüz hatlarımı inceledi ama bu sefer orada değildi.

Sertçe yutkundum, bütün gücümle onu ittirip elindeki bıçağı düşürdüm. Solumuza doğru fırlamıştı. Gözleriyle bıçağı izlediği o saniyelik anı değerlendirip dirseğimle yüzüne vurdum.

Cameron yan tarafa düştü, ondan uzaklaşabilmek için ellerimle dizlerimin üzerinde süründüm. Göğsümden akan kan, karı lekeliyordu. Ben ayağa kalkamadan Cameron bileğimi yakaladı ve üstüme tırmandı.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Vahşi bir hayvan gibi mücadele ediyordum. Ondan kurtulmak için çarpınıyor, tekmeliyor, çığlık atıyor ve tırmalıyordum. Ama Cameron tam olarak bahsettikleri gibiydi.

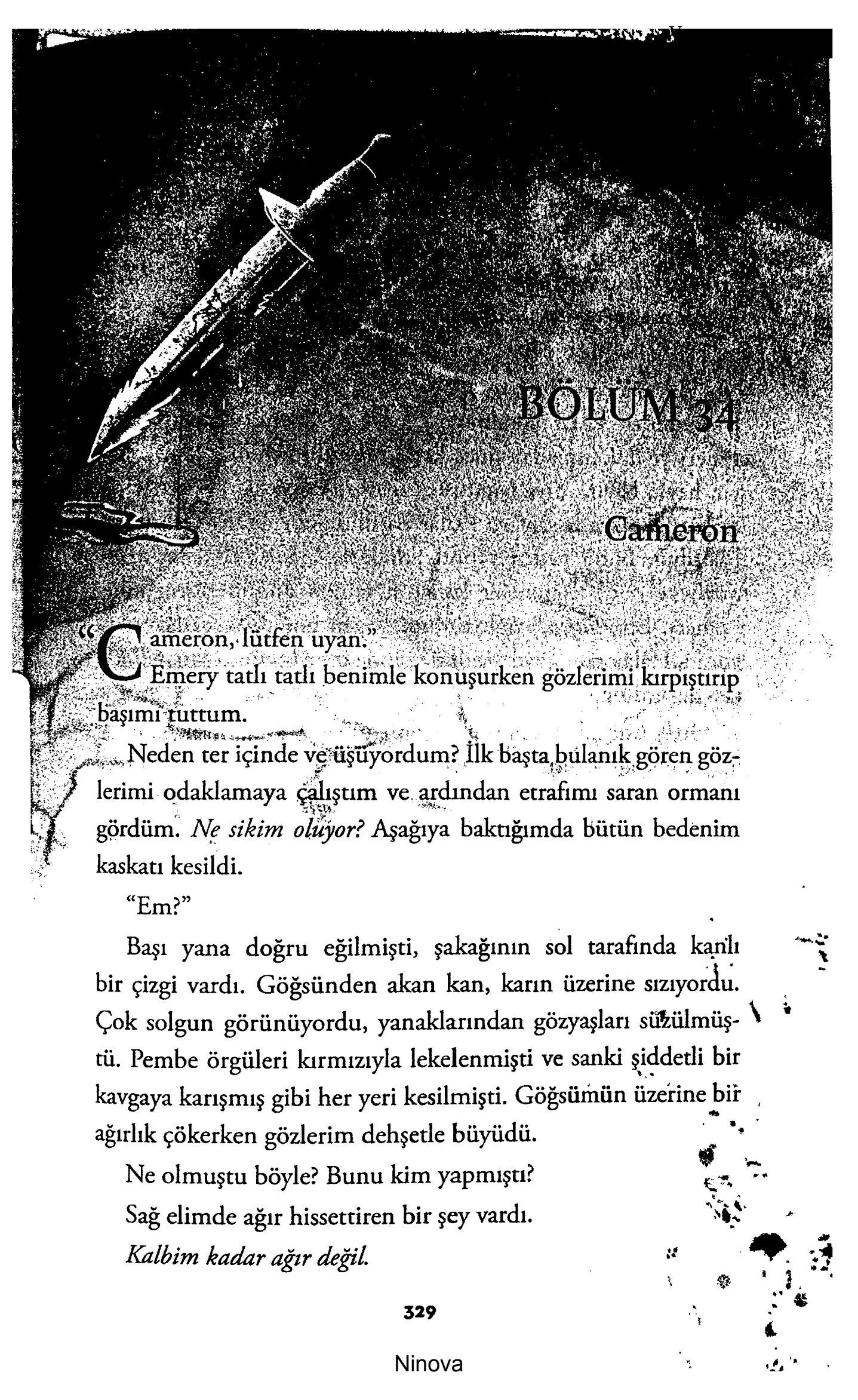
Mori'ydi.

Beni insafsızca ters çevirip boğazımı kavradığında çığlık attım. İçinde avuç içi büyüklüğünde bir taş tuttuğu elini kaldırdı.

Kolunu bir kez daha başıma doğru savurduğunda hafifçe inledim. Kendimi, onun yeşil gözlerine bıraktım ve gözlerimi kapatmadan önce huş ağacı kokusunu son bir kez içime çektim.

“Cameron, lütfen uyan.”

Küt.

BOLUM 34

Cameron

“Cameron, lütfen uyan.”

Emery tatlı tatlı benimle konuşurken gözlerimi kırpıştırıp başımı tuttum.

Neden ter içinde ve üşüyordum? İlk başta bulanık gören gözlerimi odaklamaya çalıştım ve ardından etrafımı saran ormanı gördüm. *Ne sikim oluyor?* Aşağıya baktığımda bütün bedenim kaskatı kesildi.

“Em?”

Başı yana doğru eğilmişti, şakağının sol tarafında kanlı bir çizgi vardı. Göğsünden akan kan, karın üzerine sızıyordu. Çok solgun görünüyordu, yanaklarından gözyaşları süzölmüştü. Pembe örgüleri kırmızıyla lekelenmişti ve sanki şiddetli bir kavgaya karışmış gibi her yeri kesilmişti. Göğsümün üzerine bir ağırlık çökerken gözlerim dehşetle büyüdü.

Ne olmuştu böyle? Bunu kim yapmıştı?

Sağ elimde ağır hissettiren bir şey vardı.

Kalbim kadar ağır değil.

KALBİMDEKİ BİÇAK

Çekinerek elime bakınca tek tarafı kanla kaplanmış taşı gördüm. Onun kanıydı. Omuzlarım gerildi; midem bulanıyor, bacaklarım titriyordu.

Hayır, bu gerçek olamaz. Gözlerimi sıkıca yumdum ve bir saniye sonra tekrar açtım.

Hâlâ altımda hiç hareket etmeden yatıyordu.

“Hayır. Hayır, be-ben asla bunu yapmam.” Kekeliyordum, gözlerimden yaşlar boşalırken çaresizce yüzüne uzandım ama Emery’ye dokunmadan önce kendimi durdurdum. “Hayır, hayır, hayır,” diye bağırırken aynı taşla, sıcak sıvı çenemde aşağıya akmaya başlayana kadar başımın yan tarafına vurmaya başladım. Bunu neden yapmıştım? *Sen lanetlisin. Senin arındırılman gerek.* Kelimeler kafamın içinde dönüp duruyordu. “Emery. Em, *lütfen.*” Ağlıyordum, sesim boğuk ve çatlak çıkıyordu. Hâlâ onun gövdesinin üzerinde oturduğumu fark edince taşı düşürdüm.

Hızla üstünden kalktım ve onu yavaşça kollarımın arasına alarak kucağıma oturttum. Başımdan süzülen kan boynuna bulaştı. Yaralanmış gözüm yüzünden görüşüm kırmızıya dönüşmüştü, gözyaşlarım gibi yoğun şekilde akan sıvı, yanağımı ısıtıyordu.

Kalp atışlarını kontrol etmek konusunda tereddüt yaşasam da parmaklarımı zor da olsa boynunun yumuşak kısmına koymayı başardım. Şahdamarının zayıf çırpınışı, benden geriye kalanları paramparça etmeye yetti.

Güçlü durmam gerekirken yıkılmıştım. Onu olabildiğince göğsüme çekerken omuzlarım çöktü. Emery’yi kollarımın arasında sallıyor, başını öperek ondan özür diliyordum.

Yaşıyordu ama ona bunu ben yapmıştım... neredeyse onu öldürecektim.

Ben lanet bir canavardım. Benden geriye iyi olan hiçbir şey kalmamıştı.

Hiçbir şey.

“Özür dilerim, Em. Çok özür dilerim.” Aldığım her nefesle birlikte sesim titriyordu. Emery kesik soluklar alıyordu, göğsünden yükselen hafif inlemeler beni panikletti. Cerrahi müdahaleye ihtiyacı vardı.

Tıpkı bir robot gibi onu sığınağa taşıdım. Uzun zaman önce ona söylemiş olmayı dilediğim, kalp kırıcı sözleri kulağına fısıldıyordum. *Sanırım seni seviyorum.* Bunu neden ona söylememiştim? Ona ihtiyacım vardı.

Rampayı tırmandığım sırada Emery’yi kucagımda gören Adams’ın gözleri büyüdü, belki de bunun sebebi kanayan başımdı. Ne tarafımın yaralandığı umurumda bile değildi. Önemli olan tek şey Emery’ydi. Adams’ın yanından geçip doğruca Nolan’a, soracak sorularımın olduğu o piç kurusuna yöneldim. En son hatırladığım şey bana yaptığı aşıydı.

General Nolan, Emery’ye bakıp sıırttı. “Güzel, onu hayatta tutmuşsun. Neredeyse. Son denemeyi geçtiğini bildirmekten fazlasıyla memnunum, Mori. Şimdi, eğer yeni ortağının yaşamasını istiyorsan onu laboratuvara getir.” Donuk bakan gözleri umursamazdı ama Emery’yi öldürmediğim için rahatladığını anlayabiliyordum.

Erik aramızdaki mesafeyi hızla kapatıp ağır elini omzuma koydu. Bakışları ben ve Nolan arasında gidip gelirken hem öfkeli hem de endişeli görünüyordu. Ölümcül bir ses tonuyla, “Bu da ne sikim böyle?” diye bağırdı.

Emery’ye daha sıkı sarıldım. Taktik ceketini, erimiş kar ve kan yüzünden kayganlaşmıştı. “Bunu yapmamı sen istedin,” diye mırıldandım General Nolan’a bakarken. Göğsümde gittikçe büyüyen bir boşluk vardı.

Erik, Nolan’a düşmanca baktı. “Neyden bahsediyor?”

KALBİMDEKİ BİÇAK

Nolan arkasını dönüp kararlı adımlarla bizi sığınağa yönlendirmeden önce ikimize de güldü. Sırf Em'in iyiliği için hızlıca peşinden gittim.

“Hayır, Mori. Sen elinden gelenin en iyisini yaptın. Onu öldürmeye çalıştın çünkü kalpsiz herifin tekisin. Ama sana iyi haberlerim var. Sen ve Morphine*, gelecek sene yalnızca ikinizin üstesinden gelebileceği özel bir göreve çıkıyorsunuz.” Siyah kıyafetinin yakası düzgünce ütülenmişti, koridorun ışıklarının altında yürürken altın rengindeki Gölge Birlikler rozetleri parlıyordu. “Bu arada Yüzbaşı Erik, denemeler tamamen benim yetkim dahilinde olduğu için bu duruma karışma hakkının olmadığını düşünüyorum.”

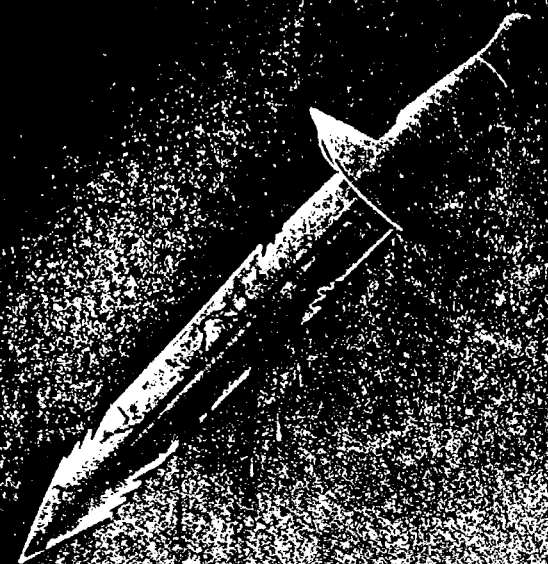
Erik küfretse de söylemek istediği başka ne varsa kendine sakladı.

Morphine. Kod adı buydu. Bana kalırsa bir ağrı kesicinin adını taşıması tesadüf değildi. Hayatın sertliğini ve acımasızlığını, yorgun ruhumdan uzaklaştırabilen tek şey oydu.

Emery benim ağrı kesicimdi ve onsuz, amaçsız canavardan başka bir şey olamazdım.

*Narkotik olarak da adlandırılan güçlü bir ağrı kesicidir.

BOLUM 35

Emery

Huş ağacı kokusuyla sarmalanmış yumuşak çarşaf lar beni uyandırdı.

Gözlerimi yavaşça açarken revire benzer bir yerde olduğumu fark ettim.

Yanımda bir adam oturuyordu. Saçları bugüne kadar gördüğüm en soluk sarıydı. Gözleri çökmüştü, ayrıca ağlamaktan ve üzüntüden kıpkırmızı olmuştu. Açık yeşil okaliptüs ve pembe tonlarında güllerle dolu, buz tutmuş bir göl gibi güzeldi. Sanki varlığının merkezinde tamamen ben varmışım gibi bana bakıyordu. Arzu dolu gözlerinde umut ve rahatlama belirdi.

Arzuladığın şey ne? Merak ediyordum.

Yüzünü inceledim ama hiçbir şey anlayamıyordum.

Endişeyle kaşlarını çatarken, “Em?” dedi yumuşak bir sesle.

Başımı yavaşça iki yana salladım ve kalbim suçluluk duygusuyla ağırlaşırken, “Üzgünüm,” diye fısıldadım. “Ben... Ben... Kim olduğunuzu bilmiyorum.”

Teşekkür

Destek veren ve hikâyelerimi seven bütün okuyucularıma teşekkür etmek istiyorum! Bu benim için dünyalara bedel. Siz olmasaydınız, bu kadar fazla yeni okuyucuya ulaşamazdım. Umarım hikâyeyi benim kadar sevmişsinizdir ve ikilinin sonraki kitabı için heyecanlısınızdır!

Editörüm Christa'ya, benimle birlikte bütün detayları incelediği ve hikâyeyi okuyucular için mükemmel hale getirdiği için teşekkür ederim. Senin öngörülerin bambaşka bir kalitede!

Temsilcim Brent'e teşekkür ederim. Sen bu gezegendeki en çalışkan insansın. Seninle birlikte çalıştığım için çok şanslı ve onurluyum. Özellikle uluslararası kitap dünyasında bana çok fazla kapının açılmasını sağladın. Yaptığın her şey için minnettarım!

Asistanım Cierra'ya teşekkür ederim! Sen olmasaydın kafamın içinin ne halde olacağını hayal bile edemiyorum. Her zaman destek olduğun ve her şeyi yoluna koyduğun için teşekkür ederim!

Kocam Bay Moronova'ya teşekkür ederim. Bu yolculuk boyunca her şeyin dayanağı oldun ve ilk günden itibaren beni hep destekledin. İmzalı özel baskılarda bana yardım etmeseydin ve geceleri saatlerce kurgularım hakkındaki saçmalıklarımı dinlemeseydin, yaptığım şeylerin yarısını bile başaramazdım! Xoxo.

Yazar Hakkında

K. M. Moronova, karanlık fantastik ve romantik türlerinde yazan bir yazardır. Montana'da partneri, iki köpeği ve üç kedisiyle birlikte yaşamaktadır. Çay içmeye ve kendini tamamen içinde kaybedebileceği dünyalar yaratan hikâyeler yazmaya bayılır. En sevdiği karakterler, yanlış anlaşılan kötü adamlardır.

İnternet sitesi: kmmmoronova.com

Tiktok: @K.M.Moronova

Facebook: @K.M.Moronova

Instagram: @K.M.Moronova

Threads: @K.M.Moronova